DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

RIVER RAIN BOOK FOUR

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Making the Match

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KİTAP TANITIMI

Eşleştirme Yapmak
Bir Nehir Yağmuru Romanı,
Kitap 4 Yazan: Kristen
Ashley

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den Nehir Yağmuru Serisi'nin yeni kitabı Eşleştirmek geliyor.

Yıllar önce, tenis süperstarı Tom Pierce ve "It Girl" Mika Stowe bir partide tanıştı.

Mika aşık oldu. Tom zaten karısına aşıktı. Tom Mika'yı bir arkadaş olarak ne kadar çok istese de, Mika bu harika adama ilgi duymanın ve ona asla sahip olamamanın çok acı vereceğini biliyordu.

Sonsuza dek süreceğini düşündükleri bir süre için yollarını ayırmışlar, ancak tarifsiz bir trajedi Mika'nın hayatını kararttığında sadece bir kez yeniden bir araya gelmişlerdir.

Yıllar sonra, imkânsız olan gerçekleşir.

Bir zaman gelir, ikisi de ayrılır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama şimdi Tom korkunç bir hata yapmıştır. Sevdiklerine o kadar zarar veren bir hata ki, asla telafi edilemeyeceğini düşünüyor.

Mika, onunla tanıştığında ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı düştüğünü asla unutmamıştır, ancak Tom'un günahı onu uzanmaktan uzak tutmaktadır.

Ancak aralarında çöpçatanlar da var.

Ve bu maçı yapmak için kurulan komplo ortaya çıktığında, Tom ve Mika kendilerini spor endüstrisinin Golyat'ıyla karşı karşıya getiren uluslararası bir entrikanın içine atılırlar.

Şimdi, arkadaşlık, cazibe, aşk, aile, keder, kefaret, bir kıtanın iki zıt tarafında yaşanan çok farklı iki hayat ve bir kutu dolusu yavru kediyle uğraşırken aynı zamanda büyük bir savaşla karşı karşıyadırlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLERİ

Okuma arkadaşım olduğu ve Mika'nın şiirleri karşısında benim kadar ağladığı için Donna Perry'ye teşekkür ederim.

Facebook'taki River Rain Ekibime şükranlarımı sunuyorum (lütfen kitabın sonunda Ekibimden aldığım tüm iyilikler hakkında daha fazla ayrıntıya bakın).

Ve sevgili Mike Amcamın vefatını duyduğunda ona ulaşan ve onu olduğu gibi çağıran Patty Stiles Teyzeme teşekkür ederim. Bir Amerikan Orijinali. Ona bunu çalacağımı söyledim, ama çalmış olsam bile, onu bu kadar özel yapan pek çok şeyden birini tanımladığı için ona hakkını vermem gerekiyor.

Ve son olarak, Blue Box Press'teki harika ekibe, Liz Berry, MJ Rose ve Jillian Stein'a, her zaman ve her zaman bu kadar harika oldukları için teşekkür ederim! Ve buna Kim Guidroz'u bu kadar gülünç bir şekilde bir araya getirdiği için ve Asha Hossain'i bu kadar güzel kapakları hayata geçirdiği için dahil ediyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DEDİKASYON

Bu kitap amcam Mike Mahan'ın anısına ithaf edilmiştir.

Gerçek Bir Amerikan
Orijinali.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

İYİ OLAN

Corey

Yıllar önce...

İÇERI GIREBILECEĞINI S A N M I Y O R D U .

Ama kapıyı çaldığında kapı açıldı ve sağdıçlardan biri ona baktı, sonra omzunun üzerinden baktı, tanıdık derin sesin "İçeri alın onu" dediğini duydu.

Corey içeri girdi ve damadın Corey'nin ziyareti için hazırlandığını hemen gördü.

Tabii ki öyle yapacaktı.

O aptal değildi.

Corey hazırlıklı olduğunu biliyordu çünkü sağdıçlar tek kelime etmeden başlarını sallayıp bakarak dışarı çıktılar.

Corey, odadan çıkarken her bir adamla göz göze geldiğinde yüzlerinde düğün gününe özgü neşeli ifadeler görmedi.

Bu, o gün olacaklar ya da arkadaşlarının hayatının geri kalanını bağlamak üzere olduğu kadın hakkında herhangi bir endişe duymalarıyla ilgili değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü hepsi Corey'den nefret ediyordu ve belki de onun neden orada olduğunu biliyorlardı.

Ya da öyle sandılar.

İfadesiz yüzüyle Corey her gözle karşılaştı.

Buna alışkındı, özellikle de erkek cinsiyetine. Erkekler, yörüngelerinde kendilerinden asla eşit olamayacakları kadar zeki ve onlar için daha da kötüsü, aynı şekilde daha zengin başka bir erkek olduğunda ne yapacaklarını asla bilemezlerdi.

Özellikle de bu adamlar gibi büyük egoları olanlar.

Bu düşünce üzerine kapı sonuncunun arkasından kapandı ve Corey Tom Pierce'a döndü.

"Biliyorum," diye başladı Tom. "Eğer ona zarar verirsem-" "Ona sahip olacağım."

Tom'un ağzı kapandı ve sinir bozucu bir şekilde her zaman zekâ ve akılla dolu olan gözleri kurnazlaştı.

Tom Pierce ile ilgili bir başka sinir bozucu şey?

O sadece gezegendeki en yetenekli tenis oyuncusu olmakla kalmadı, aynı zamanda zekasını ve aklını rakiplerine karşı kullanarak sadece fiziksel gücüyle galip gelmekle kalmadı, onlardan daha iyi düşündü.

(Bir kenara, Corey'nin düşüncesine göre bu, birinin as servis attıktan sonra sizi aşağılamasından, sonra bunu tekrar yapmasından ve sonra tekrar yapmasından daha kötüydü, Pierce'ın sık sık yaptığı bir şeydi - rakiplerinden birinin dediği gibi, servisi bir mermiyi geri döndürmeye çalışmak gibiydi).

Ayrıca gezegendeki en yakışıklı adamlardan biriydi.

Bir tenis oyuncusu gibi yapılı değildi. Bir futbolcu gibi yapılıydı, uzun vücudu güçle doluydu. Servisini bu kadar korkunç yapan şey buydu, dönüşünden bahsetmiyorum bile.

Koyu renk saç. Koyu renk gözler.

Klasik görünüm, kare çene, güçlü çene, yüksek elmacık kemikleri.

Corey onun adını ilk kez ofis konuşmalarına kulak misafiri olurken duydu. Birinin asistanı "o" hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

konuşuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"JFK Jr.'a benzeyen ama daha yakışıklı olan tenisçi Pierce."

Corey onun bir fotoğrafını gördüğünde, kadının yanılmadığını fark etti.

Genny onu arayıp, "Corey, sanırım evleneceğim adamla tanıştım," dediğinde ve bu adam Tom Pierce olduğunda, Corey'nin kalbi ikiye bölündü.

Corey son olarak Tom'la tanıştığında, Genny'nin bildiklerini biliyordu.

Asla gerçekten onun
olamayacaktı. Ama Pierce her
zaman onun olacaktı. Ve o da
bundan mutlu olacaktı.

Elimizdeki konuya gelince.

Corey, "Onu ilk kıran ya da en iyisi sen olmazsın," diye alay etti.

Pierce, lanet olası adam, ona hiçbir şey vermedi. Ne bir küçümseme, ne bir kaçınma, hatta ne de bir göz seğirmesi... Corey'ye karşı kendini koruyabilmesi, adamın hoşlanmadığı başka bir özelliğiydi.

Corey devam etti, "Onu daha önce bir araya getirdim, yine bir araya getireceğim."

Bunun üzerine Pierce konuştu.

"Bunun için uğraşıyormuşsun gibi
davranmayalım." "Peki ben ne için uğraşıyorum?"

Corey itti.

Bu bir hataydı.

Uzun zamandır ilk kez, o zaman fark etmemişti.

"Bunun da Holloway'le olduğu gibi çöküp yanmasını umuyorsunuz, çünkü sonunda gerçekten istediği erkeklerden vazgeçip istemediği ama onun istediği biriyle yetinmesini umuyorsunuz."

Gerçekten.

Corey bu adamdan nefret ediyordu.

"Bu sen diyerek sen Yapma. istiyorum onu?" o Pierce'ın söylediklerini kasıtlı olarak yanlış yorumladı.

Pierce çok uzun bir nefes aldı.

Yavaşça konuşarak nefesini verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şu anda açıkça söyleyeceğim şey, benim ne istediğim, Genny'nin ne istediği, evliliğimiz ve kuracağımız aile seni ilgilendirmez Szabo. Onu inciteceğim ve bundan nefret edeceğim ama bu olacak. O da beni incitecek ve bundan nefret edecek ama olacak. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Kavga edeceğiz. Barışacağız. Doğru seçimi yapıp yapmadığımızı merak edeceğiz. Kesinlikle yaptığımızı hatırlayacağız. İkimiz de ölene kadar tüm bunları tekrar tekrar yaşayacağız. Ve aralarda, asla ölmeyecek bir aşk ve asla kopmayacak bir bağlılık olacak. Ve bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi olmayacak."

O sırada sessiz olan Corey'di. Öyle olması gerekiyordu. Savunmasını güçlendirmek için bu zamanı kullanmalıydı.

"Duydum mu?" Pierce sordu.

Corey, "Ben onun için önemliyim," diye cevap verdi.

"Öyle olduğunu biliyorum, bu yüzden sana katlanıyorum," diye karşılık verdi Pierce.

Corey tekrar sessizleşti.

"Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi Szabo?" Pierce bastırdı. "Ona zarar vereceksin. Senin gibiler hep yapar."

"Ben o değilim."

"Hayır," diye tükürdü Corey, ses tonu ve yüzüne yerleşmesine izin verdiği ifade sözlerinin altını çiziyordu. "Değilsin."

Pierce'ın gözleri hafifçe kısıldı.

"Onu hâlâ seviyorsun," dedi sessizce. Duncan hakkında konuşuyordu.

Duncan Holloway.

Genny'nin kalbini kıran adam. "O benim en iyi arkadaşım."

"Onu parçalara ayırdı."

"İşte bu yüzden en iyi arkadaşım artık hayatımda değil. Seçmek zorundaydım. Ben onu seçtim. Her zaman onu seçeceğim Pierce. Ve her zaman onun yanında olacağım."

"Her zaman onun hayatında olabilirsin, ama hiçbir zaman onun yanında olmadın, Szabo. Asla da olmayacaksın. Sadece şimdi olmayacaksın çünkü ben orada olacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İçine işleyen darbe buydu.

"Evet," diye fısıldadı Pierce, kan çektiğini fark etmemişti. Orada durup birbirlerine baktılar.

Ve sonra oldu. Asla.

Üniversiteden mezun olduğundan beri bir kez bile böyle bir düelloyu kaybetmemişti, profesyonel, beyinsel, yaratıcı ya da romantik olarak.

Bu yüzden Tom Pierce'ın bakışlarını kırıp dönerek kapıdan çıkarken kül tadı almasına şaşmamak gerekirdi.

Bu kül, kırk beş dakika sonra Corey Szabo'nun iliklerine kadar sevdiği kadın Imogen Swan, tüm zamanların en büyük tenisçilerinden biri olacak, korttaki fiziksel hünerleriyle ama en çok da zekasıyla tanınan bir adamın yasal eşi olduğunda neredeyse onu boğacaktı.

Tom Pierce.

Tom

BIRKAÇ YIL SONRA.

"BU... NE OLDUĞUNU BILMIYORUM."

"Saçmalık, işte bu. Uzun bacaklardan, güzel bir saçtan ve altın bir amdan daha fazlasına sahip olduğunu kanıtlamaya çalışan işe yaramaz bir kadının eseri."

"Tanrım,
Andrew."

"Yanılıyor
muyum?"

"Bilmiyorum, ama Tanrım."

"Katılmıyorum. Bu bana kendimi..."

"Öyle mi? Hissettiriyor mu? Ne
hissettiriyor?" "Bilmiyorum... bir
şeyler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun için mükemmel bir tavsiye. Yine de evim için almazdım, sadece çirkin olduğu için değil."

Sırası gelen son kişi olan Tom mikroskoptan uzaklaştı.

Altına iki lam yerleştirmişti, aralarına beyaz parçalar sıkıştırılmış lamlar ve mikroskop altında sadece ne yazdıklarını okuyabiliyordunuz.

Okuduğu iki slaytta GÖKYÜZÜ ve KARDEŞLİK yazıyordu.

O da ne hissettiğini bilmiyordu, sadece diğer beş slaytın ne dediğini görmek istiyordu ve belki o zaman anlayacaktı.

Daha önce hiç duymadığı yeni bir ses konuşmalarına dahil oldu.

"Bu bir saygı duruşu." Tom döndü ve...

Kahretsin.

Mika Stowe orada durdu.

Bu kadın kimin sanat göster onlar vardı doğru O zaman katılıyorum.

Ve Andrew'un o sırada yazısını yerden yere vurduğu kişi.

"Ya da türevi," diye devam etti, kollarını göğsünden ayırdı ve ellerini solmuş kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Nasıl bakmak istediğinize bağlı olarak değişir."

Kimse tek kelime etmedi ve o da bunu nasıl bildiğini b i l m i y o r d u ama herkes gibi o da kızın söyledikleri her şeyi duydum.

Onlara doğru bir adım attı, durdu ve konuşmaya devam etti. "John Lennon bir sanat sergisine gitti ve orada Tavan Boyama. Kötü bir durumdaydı, ciddi bir depresyondaydı. O sergide merdivene tırmandı, büyüteçten baktı ve tavandaki kelimeyi okudu. "Evet" yazıyordu. Eğer evet yazmasaydı, eğer olumlu bir şey yazmasaydı, bunun hayatında nasıl bir sonuç doğuracağını John'un kendisi bile bilmiyordu. O kelimenin pozitifliğine ihtiyacı vardı. Ve bunu elde etti. Böylece tırmandı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve sanatçıyla tanışmak istedi. O sanatçı Yoko Ono'ydu."

Vay anasını.

Tom bunu bilmiyordu.

Mika'nın işi bitmemişti.

"Orada çok a tartışmalı etrafında Yoko, Tabii ki çoğunlukla cinsiyetçilik ve ırkçılık temelinde."

Tom dudaklarını birbirine bastırdı, çünkü kız haklıydı ama Andrew'un homurdanması sürpriz olmadı ve Tom, Andrew'un pisliği karşısında kızın dürüstlüğünün komik olduğunu düşünmekle, bu durum ortaya çıktığında adamın yakınında olmamayı dilemek arasında kaldı.

Tom, Andrew'u çok iyi tanımıyordu, sadece mükemmel bir tenis oyuncusu ve iyi bir adam olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda devasa bir göt de olabilir.

Andrew onların grubuna katılmıştı çünkü Patsy onunla görüşüyordu ve herkes Patsy'den hoşlanıyordu.

"Ancak Yoko hakkında ne hissederseniz hissedin," diye devam etti Mika, "ya da John ve Yoko'nun aşk ilişkisi hakkında, vazgeçilemez bir gerçek var ki, John o gün Yoko ile tanışmasaydı, 'Imagine' olmayacaktı. Yoko'nun kendisi de, hiçbir şey olmasa bile, John ile birlikteliklerinin dünyaya bu şarkıyı ve bu şarkıdaki mesajı verdiğini ve bunun olması gerektiğini söyledi. Bu şarkı yirminci yüzyılın en iyi şarkısı ve mesajı da bir şarkının bugüne kadar verdiği en derin mesaj olduğuna göre, bunu tartışamazsınız."

"Bunu tartışabilirim," dedi Andrew. Bu lanet olası adam.

"Bud," dedi Tom nefesinin altından.

O tek kelimeyi mırıldandığında, Mika bakışlarını Tom'a çevirdi ve rahatsız edici derecede uzun bir süre orada kaldı.

Sonunda Andrew'a döndü. "Neyi tartışabilirsin?"

"Bu şarkı yirminci yüzyılın en iyi şarkısıdır." "Daha iyisini söyle," diye meydan okudu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Andrew ya yapamıyordu ya da yeterince hızlı değildi, yine de bakışlarını tekrar Tom'a çevirmeden önce ona zaman tanıdı.

"Diğer kelimeler 'hayalperest', 'katılmak', 'biz', 'paylaşmak' ve 'hayat'," dedi usulca, gözlerinin içine bakarak.

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı.

Rod, "En azından 'Imagine'ı ekleyerek belli etmemiş," diye mırıldandı.

Andrew Tom'a, "Muhtemelen vestiyerde sana sakso çekerdim, dostum, sen istedin işte," dedi.

Tom dişlerini sıktı.

"Sık sık bu kadar büyük bir sik olmanızın bir nedeni var mı?" Rod sordu.

"Evet, Andrew. Bildiğin gibi o çok evli," diye tersledi Patsy.

"Umurunda değildi." Andrew başını Mika'nın uzaklaştığı yöne doğru salladı. "Bunun için can atıyordu."

"Hayır," dedi Tom yavaşça. "Bizim, yazısıyla anlatmak istediği şeyi anlamayan bir avuç aptal sporcu olduğumuzu düşünüyordu. Ve haklıydı da."

"Buraya onun sanatı üzerine bir tez yazmaya gelmedik." Andrew son kelimeyi tadı kötüymüş gibi söyledi. "Buradayız çünkü şu hayır işi için şehirdeyiz ve Terence Ladrelle'in müziğini seviyoruz ve Ladrelle'le yatıyor ve onun da burada olacağını düşündük," diye belirtti Andrew yanlış bir şekilde.

En azından, Ladrelle'in müziğini sevmesine rağmen Tom'un orada bulunma nedeni bu değildi.

Mika Stowe'un müzisyenlerin, sanatçıların ve fotoğrafçıların ilham perisi, parti kızı ve tomurcuklanan stil ikonu olarak günümüzün It Girl'ü olabileceğiydi.

Ama ilginç görünüyordu ve Tom onun sanatı aracılığıyla söyleyecekleriyle ilgileniyordu.

Ve şu ana kadar gördüklerinden, ki mikroskop şu anda en sevdiği kısımdı, onun öyle olduğunu kanıtladığını hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne giydiğini görmek için geldim," diye fısıldadı Miranda Patsy'ye. "Kot pantolon ve parıltılı bir üstle çıplak ayakları ancak o modaya uygun gösterebilir."

"Söz," diye yanıtladı Patsy.

Andrew, Tom'a, "Onu sen yap, Ladrelle'i etkilemesine izin verme," diye öğüt verdi. "Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin, ama Ladrelle gettoda yaşıyor."

Tom o kadar çok kırmızı gördü ki gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

"Tanrı aşkına," diye ısırdı Rod.

Miranda elini kaldırdı ve "D. O. N. E. Done" kelimesini hecelerken işaret, orta, yüzük ve serçe parmağını başparmağının üzerine düşürdükten sonra hışımla uzaklaştı.

"Bu çirkinliğin onunla birlikte olmaya çalışmandan kaynaklandığını biliyorum ve sana git kendini becer dedi ve belli ki erkekliğine vurulan darbeyi kaldıramadın, ki bu hiç çekici değil. Ama geri kalan her şey anlaşmayı bozuyor," dedi Patsy. "O yüzden şimdi bu aksiyona ben de katılacağım ve sana git kendini becer diyeceğim."

Bununla birlikte Miranda'yı takip etti.

Rod, Patsy'nin gidişini izleyen Andrew'a, "Görünüşe göre bu gece biriyle yatamayacaksın," dedi. "Ya da bir daha asla, en azından Patsy ile."

"Ciddi misin sen?" Tom da Andrew'a hitap ediyordu. "Böyle bir pislik gibi davranmanın nedeni Mika Stowe ile kaza yapıp yanmış olman mı?"

"Kullanılmış amcık mı?" Andrew alay etti. Tom onu inceledi.

Evet.

Götlük yapıyordu çünkü onu istemişti ama o onu istememişti.

Ama aynı zamanda, o sadece bir pislikti.

"Tamamdır," dedi Tom sessizce, daha çok bir tanıdık gibi olduğuna sevindiği arkadaşına, çünkü Tom blöf yapmıyordu.

İşi bitmişti.

Sonra o da çekip gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BIRKAÇ HAFTA SONRA.

ONU ARAYIP BULMADI, AMA GEÇERKEN FARK ETTIĞINDE
Genny'nin dergilerinden birinde Mika'nın gösterisiyle ilgili bir eleştiri okudu.

Çok sertti.

Öyle ki Tom, dergiyi elinde tutarak kıpırdamadan durdu ve kelimeleri tekrar okudu çünkü bunlar yaşadıklarından (Andrew'un saçmalıkları dışında) o kadar uzaktaydı ki bir türlü bağdaştıramıyordu.

Gösterisinde gizem vardı. Dokunaklılık. Düşüncelilik. Umut vardı. Hiçbir şey klasik olarak güzel değildi, ama hepsi sizi düşündürüyordu.

Sanat da buydu.

Ya da en azından Tom öyle olduğunu düşünüyordu.

BU OLDU VE ÖNCE ZAMAN O FARK ETTIM NASIL MIKA, VE OLARAK BIR
ve Yoko Ono hakkında söyledikleri, şimdiki ve geçmişteki diğerleri göz ardı edildi.

Bu son olmayacaktı.

BUNDAN BIRKAÇ YIL SONRA.

ONA ATTIĞI BAKIŞ DUVAR KAĞIDINI SÖKEBILIRDI.
duvarlardan.

"Mika'yı tanıyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tom gecenin ev sahibesi Eleanor Ellington'a "Resmi olarak tanışmadık," dedi, Eleanor Ellington pek sevmediği kendini beğenmiş bir kadındı ama tenisi seviyordu ve Tom'un yaz kampı için on bursu bizzat finanse etmişti. Burslar, parayı ilk teklif ettiğinde yaptığı bir açıklamaya indirgenen katı kriterler içeriyordu.

"Arthur tek olamaz, değil mi?"

Eleanor, "Mika, bu Tom Pierce, normalde bu geceye katılamayan sevgilimiz Imogen Swan'a eşlik ederdi," diye mırıldandı. Mika bu tanıştırma karşısında genişçe gülümserken, Tom yüzünü buruşturup başını salladı. "Ayrıca nasıl tenis oynanacağını da biliyor. Tom, bu Mika, tek kelimeyle" -elini havada gezdirdi- "her şey."

Tom çenesini Mika'ya doğru eğdi.

Ona gözlerini deviriyormuş gibi bir ifade takındı ama gözlerini devirmedi.

Eleanor Mika'ya, "Tom bu gece tek başına uçuyor, tıpkı senin gibi sevgilim," dedi. "O yüzden seni eğlendirmesine izin ver. Bunu en az yarım saat yapabileceğine eminim. Sonra akşam yemeğine oturacağız, seni benim gibi parlak ve esprili birinin yanına oturtacağım ve sen de kurtulacaksın." "Tra la," diye bitirdi ve uzaklaştı.

Yalnız kaldıklarında Tom, "Anlaşılan bu akşam için ortağız," dedi.

"Yetmiş sekiz yaşında. Hayatı boyunca yalnız bir kadının, eğer önemli biri yoksa, bir tür arkadaşa ya da korumaya ihtiyacı olduğunu düşünerek yaşadı, Eleanor'a göre önemli birinin öncelikli amacı arkadaş ve koruma görevi görmekti," diye yanıtladı Mika. "Ancak sizi temin ederim ki bu akşamı sizin yardımınız olmadan da gayet iyi idare edebilirim."

"Öyle olmadığını söylemedim," diye belirtti Tom.

"Demek istediğim, etrafta takılmak zorunda hissetmemelisiniz. Bu benim yapmayı en sevmediğim şeylerden biri,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karışmak. Ama iyi olacağım."

"Belki de hakkınızda çok şey duydum ve sizi tanımak istiyorum."

"Belki de karın beni tanımanı istemiyordur." "Belki karım onu ruhumun derinliklerine kadar sevdiğimi biliyordur.

Başka bir kadınla sohbet edebileceğimi, hatta onunla arkadaş olabileceğimi anlıyor, kıskançlık ya da bölgecilik yapmadan, çünkü oraya asla gitmeyeceğimi biliyor," dedi Tom.

Bu onu susturdu.

"Tanrım, tanıştığın her erkek sana asılıyor mu?" diye sordu. Bakışları odanın içinde gezindi, bir elini kaldırdı, işaret etti ve "Şuradaki yapmadı." diye paylaştı.

Tom onun işaret ettiği yöne baktığında edebiyat eleştirmeni ve yaşlanmamış Niall Greenaway'in bir koltukta uyuduğunu gördü.

Tom bir kahkaha patlattı.

"Ve benimle ilgilenmeyen epeyce homoseksüel tanıyorum, ancak bazıları dolabımla ilgileniyor, ki bunu sapkın bir şekilde çok daha tehdit edici buluyorum çünkü o dolabı özenle düzenledim ve çalınan bir parçayı bile dünyanın sonu olarak görürdüm" diye devam etti.

Tom gülmeye devam etti.

Sözlerini bitirdiğinde, "Genny burada değil çünkü Genny üçüncü çocuğumuza hamile ve doktor seyahat etmesini istemiyor. Bana gelince, kamptaki çocuklarımın Eleanor'un burslarına, Eleanor'un da benim ona yalakalık yapmama ihtiyacı olduğu için buradan kaçamadım. Bu yüzden olmam gereken yerde değil, buradayım. Karımla birlikte."

"Yazık sana," diye mırıldandı, kupa bardakta pembe bir içkiyi dudaklarına götürürken.

Pembe içkiler ve kupa bardaklar hakkında her şeyi biliyordu, bu yüzden dudaklarının seğirdiğini hissetti.

"Pink Lady?" diye sordu.

"Mary Pickford," diye cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu hiç duymamıştım."

"Rom, ananas, vişne likörü, nar. Muhteşem." Tom yüzünü buruşturdu.

"Dur tahmin edeyim. Burbon," diye tahmin etti.

"Sadece burbonu sevdiğim için değil. Çok tatlı sevmem."

Hiçbir şey söylemedi.

Anlamadığı bir nedenle devam etti: "Tart. Acı. Dumanlı. Tamam. Tatlı, o kadar değil." "Büyüleyici," diye fısıldadı ve eğer konuşmamış olsalardı Az önce konuştukları şeyden dolayı, onun flört ettiğini düşünebilirdi.

Tom manevra yaparak onları o şeritten çıkardı.

"Belki de Andrew Winston'ın bir pislik olduğu gerçeğini ele almalıyız," diye önerdi.

İşte o zaman güldü.

Onu izlerken Tom anladı.

Elbette çekiciydi. Uzun boylu ve yuvarlak hatlıydı, altın sarısı saçları olağanüstü olarak tanımlanabilirdi. Ayrıca ilginç bir yüzü vardı. Güzel değil, hoş değil, ilginç, belirgin bir burnu, tepesinde gergin bir yay bulunan geniş dudakları ve acımasızca dürüst akuamarin gözleri vardı.

Belli bir düzeyde, onun neden her an en önemli insanlardan bazılarına bağlı olduğunu her zaman anlamıştı. Sıra dışı görünüşü ve bu görünüşü ne kadar iyi taşıdığıydı. Ayrıca moda konusunda da yetenekliydi ve kıyafetler ona yakışıyordu ya da yakışan kıyafetleri seçme konusunda çok becerikliydi.

Hepsinden önemlisi, onda her zaman bir şeyler gizli kalmış gibiydi.

Gizemi inkar etmek zordu, sizi içine çekiyordu ve cevapları almak ne kadar uzun sürerse, o kadar çok bağlanıyordunuz.

Ama bu, o gırtlaktan gelen kahkaha, mükemmel dişlerini ortaya çıkaran ve dudaklarının ne kadar dolgun ve muhteşem olduğunu vurgulayan geniş ağız, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu sadece herhangi bir andaki en önemli insanlara bağlanmasının nedeni değil, aynı zamanda herhangi bir andaki en gözde erkekleri elde etmesinin de nedeniydi.

Genny'yle tanıştığından beri ilk kez bir kadını öpmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Hayır.

Mika'yla birlikte, onun tadına bakmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

"Hiçbir şey söylemedin," diye konuşarak neyse ki adamın aklını bu son düşünceden uzaklaştırdı. "Arkadaşın galeriye gittiğinde de bir şey söylememiştin. Senin de onun gibi olmandan endişelendim. Ve hayal kırıklığına uğradım. Senin kim olduğunu biliyordum ve karın için yaptıklarından sonra bunu daha derin bir düzeyde bildiğimi sanıyordum."

Tom'un kafası karışmıştı. "Karım için ne yaptım?"

"Şu casting kanepesi olayı. Nasıl da çomak soktun." Adam sessizce ona baktığında, "Sessiz, Tom, ama etrafta dolaştığını biliyor olmalısın" diye güvence verdi.

"Bana bundan bahseden tek kişi sensin." Başını yana eğdi. "Bu seni üzüyor mu?"

"O soysuzun saçmalıklarını kaç kişinin bildiği umurumda bile değil. Umursadığım tek şey bunun karımı ve kariyerini etkileyip etkilemeyeceği, çünkü bulunduğu yere gelebilmek için çok çalıştı."

Başını dikleştirdi ve "Demek iyi birisin. Şimdiye kadar sadece üç kişiyle tanıştım. Eşcinselleri saymazsak tabii. Geyler sayıları puanlara çeviriyor."

"Pardon?"

"İyi bir adam, Tom," diye açıkladı.

"Umarım öyledir."

"Parçamı beğendiniz mi?"

Mikroskobundan bahsediyordu.

"Henüz karar vermemiştim," diye itiraf etti. "Yedi slaytın tamamını görme fırsatım olmadı."

"Yedi," dedi garip bir sesle.

"Evet, yedi. Haksız mıyım? Yedi slayt var mıydı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vardı, sadece bana dokunuyor, bu ne kadardı? İki, üç yıl önce mi? Otuz parçalık bir enstalasyonda bir parça ve arada yaşadığınız tüm hayat ve hala yedi slayt olduğunu hatırlıyorsunuz."

"Katılın. Paylaşmak. Gökyüzü. Kardeşlik. Dreamer.

Ve..." "Hayat ve biz," dedi yumuşak bir sesle.

"Üzgünüm, son ikisini unuttum," diye

mırıldandı. "Hayır, yedide beş fena değil."

"Ama Andrew böyle davranmasaydı ve ben de bu olumsuzluk olmadan deneyimleyebilseydim hoşuma giderdi."

Mika'dan sürekli göz teması, her zaman, "O iyi bir adam değil" dediği zaman da dahil.

"Bunu galeride öğrendim."

"Hayır, Tom, o iyi bir adam

değil."

Daha fazla göz İletişim, ağır ile

Anlamı, önce "Siktir." diye mırıldandı.

"Gerçekten."

"Sen mi?" diye sordu, Patsy'nin onun Mika'ya a s ı l d ı ğ ı n ı nasıl fark ettiğini hatırlayarak.

Başını iki yana

salladı. "Tanıdığın

biri." Başını salladı.

"Yapmam gereken... yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordu. Şimdi göz teması vardı ama kız gözlerini kırpıştırıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Ben de onun gibi pistteyim... ama olmasaydım

bile." "Tom, dur."

"Ne?"

"Dur."

"Neden?"

"Çünkü sen mutlu bir evliliğe sahipsin ve ben

değilim." Çenesini kapattı.

"Zaten yapabileceğin bir şey yok," diye devam etti. "Bu ona bağlı ve ne yazık ki cesareti olduğunu sanmıyorum. Onu suçlamıyorum. Eğer tek kelime etseydi, o ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etrafındaki makine onu çiğneyip tükürürdü. Sponsorlarınızın kalibresi etkileyici ama onunki kalitesiz değil."

Tom boynunun ısındığını hissetti.

"Uzun bir yoldayız ve bu yolda ilerlerken kadınların konuşabilmesi için yolu açmamız gerekiyor" dedi.

"Ben göz kulak olurum," dedi Tom, kelimeler o kadar ağırdı ki taş gibi yere düştüler, bu yüzden kaçırmış olamazdı.

Ama yapmadı.

"Bunu açıkta yapmıyor."

Tom yavaşça tekrarladı: "Gözüm üzerinizde olacak. Ve bir kulak." Bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra tekrarladı, "Evet. Sen iyi birisin."

BIRKAÇ SAAT SONRA.

ELEANOR'UN YEMEĞI BITMIŞTI.

Mika ve kendisi oradaki herkesten yaklaşık kırk yaş daha gençti, aceleyle yenilen bir içkinin ardından akşam yemeği sona erdi ve parti sona erdi.

Bu, şu anda bir barda oldukları ve Mika'nın güldüğü anlamına geliyordu.

"Görünüşe göre ona göz kulak olmanız gerekecek," diye belirtti.

En büyükleri Chloe hakkında konuşuyorlardı.

"O bir tabanca," diye kabul etti. "Tıpkı büyükannesi gibi, bu beni hem rahatlatıyor, çünkü hayatın iliğini emecek ve bunu onun için seviyorum, hem de beni korkutuyor, çünkü hayatın iliğini emmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek, bunu yapmak için kimi ezmesi gerektiğine bakılmaksızın."

Mika ona sadece gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Matt ise onun tam tersi," diye devam etti. "Sessiz. Dikkatli. İlk başta bunun Chloe'nin onu gölgede bırakmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. O kadar büyük bir kişiliği var ki, Matt'inki parlayamadı. Ama o böyle biri. Bu onun için neredeyse bir lütuf. Chloe tüm dikkatleri üzerine çekebiliyor, bu da onun kendi başına, kendi işini yapabileceği anlamına geliyor."

"Seni çok iyi tanıdığımı söyleyemem ama bu sana pek benzemiyor. Senin oğlana. Çok dışa dönüksün."

"Matt kimseye benzemez, sadece..."

Tom'un sözleri kesilince, "Bunun dışında mı?" diye sordu.

Söylemek istemedi ama söyledi. "Corey Amcası. Corey'e çok benziyor."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Corey? Corey Szabo mu?"

Tom kısaca, "Evet," dedi.

"İkinizin çok iyi arkadaş olmadığınızı hissediyorum, tıpkı onun karınızla olduğu gibi."

"Ona tahammül ediyorum. Ona tapıyor." "İşte bu yüzden ona tahammül ediyorsun." Tom başını salladı.

Ona tekrar gülümsedi.

Ardından, "Bu noktada söylemek istemediğim bir şey söyleyeceğim. Çünkü eşinizle tanışmak istiyorum. Çalışmalarının hayranıyım, çok yetenekli bir oyuncu, ama aynı zamanda, ondan bahsederken yüzünüzün nasıl değiştiği çok güzel. Ve senin gibi bir adamın aklına ve dudaklarına geldiğinde onu böyle gösteren kadınla tanışmak istiyorum. Çocuklarınızla tanışmak istiyorum, harika görünüyorlar. Seni daha çok tanımak istiyorum, arkadaşın olmak istiyorum, Tom. Seni hayatımda istiyorum. Ama korkarım ki sen ve ben arkadaş olamayacağız."

Tom bu beklenmedik ve istenmeyen açıklama karşısında öylesine afallamıştı ki, duyduklarının etkisiyle vücudunun sarsıldığını hissetti.

"Pardon... ne?" diye sordu. "Senden etkilendim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tom hiçbir şey söylemedi.

"Çok," diye bir ekleme yaptı.

Tom sessiz kaldı.

"Oraya gitmeyeceğini biliyorum," diye devam etti. "Kesinlikle oraya gitmeyeceğim. Ama bu öyle bir şey ki canımı yakacak. Ve seni tanıdıkça bu acının daha da artacağından şüpheleniyorum."

"Tanrım, Mika," diye fısıldadı, iltifat sıcaklığını hissettiriyordu ama Mika'nın kaybı bu sıcaklığı acı bir soğukla kapladı.

Ve onu çok az tanıyordu.

Ama o kadar olağanüstü biriydi.

Omuz silkti.

Bu karar hiç hoşuna gitmemişti. "Asla yapmam, ve eğer sen asla yapmazsan, o zaman..."

"Tom." Bir elini Tom'un koluna doladı, parmakları uzun ve inceydi, uçları sivriltilmiş, mükemmel şekilde cilalanmış tırnakları vardı. "Sana şimdiden yarı yarıya aşığım. Bu gece mükemmeldi. Hadi yapalım, arkadaş olalım ve arkadaş kalalım, tüm bu mutluluğu, hiçbir acı olmadan yaşayalım."

"Birini bulacaksın ve sonra biz-"

"Bir sürü insan buldum ama senin gibisini bulamadım."

Onu bıraktı, Mary Pickford'unu tuttu ve onun yolunu tuttu.

Başka seçeneği yoktu, votka toniğini kaldırdı. Hoşuna gitmemişti ama yaptı.

Şıngırdadılar ve bununla birlikte, daha başlamadan sonları geldi.

Tom onun ne demek istediğini anladı.

Çünkü ondan bu şekilde etkilenmemiş olsa bile, kadın çekiciydi.

Ama artık gitmiş olduğu için onu hâlâ özlüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BIR BUÇUK YIL SONRA.

BÜTÜN BIR HAFTA BEKLEMEK IÇIN KENDINI ZORLAMAK ZORUNDA KALDI.

Sonra temsilcisinin onun için aldığı numarayı kullandı ve aradı.

Telefonu açmaması sürpriz olmadı. Bir mesaj bırakmış.

Bir saat içinde geri araması sürpriz oldu. "Tom?" diye sordu adam merhaba dedikten sonra.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Onun nefesinin kesildiğini duydu, sonra da hıçkırıklarını. Saklamıyordu ve kendini tutmuyordu.

Onu tanıyordu ama tanımıyordu.

Yine de bunun tam Mika'ya göre olduğunu biliyordu.

Biraz zaman aldı ama sonunda, dudak bükerek, "Elinde raket değil baget vardı ama senin gibiydi," dedi.

"Çok üzgünüm, Mika."

"Hamileyim, Tom."

Bu haber üzerine, bir koca olarak, ama daha çok bir baba olarak, iç organlarında şiddetli bir yanma hissetti.

"Kahretsin," diye ısırdı.

"Kimse bilmiyor. Sadece on haftalık hamileyim." "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Onu asla tanıyamayacak-"

Sesi çatladı ve yine kendini kaybetti.

Adam bekledi, boğazı düğümlendi.

Genny o sırada içeri girdi.

Adam yüzüne bir bakış attığında, karısı kiminle konuştuğunu anladı ve hemen yanına gelerek vücuduna yerleşti ve kollarını ona doladı.

Mika onun kulağında tekrar toparlandı. "Araman inanılmaz güzel." "Elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa-" "İhtiyacım olan tek şey o, yani..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," dedi nazikçe.

"Mutlu ol, Tom."

"Şimdi öyle görünmüyor Mika, ama seni onunla ya da onunla bırakması iyi oldu. İnan bana, bu dünyadaki en iyi şey."

"Bunu zaten biliyorum. Ve o bir kadın. Onun istediği de buydu. Yani o olmalı."

"Doğru."

"Aradığınız için
teşekkürler." "Başını dik
tut."

Mika hiçbir şey söylemedi, cevap yok, veda
yok. Sadece bağlantıyı kesti.

Tom, üzgün gözlerle kocasının yüzüne bakan güzel karısına baktı.

"Berbat durumda mı?" diye
sordu. "Evet," diyerek bariz
olanı belirtti.

"Hayal bile edemiyorum." diye mırıldanırken bakışları adamın çenesine kaydı.

O da yapamadı.

The Pissed-Off Hippies grubunun davulcusu Pete "Rollo" Merriman, yanlış zamanda yanlış yerdeyken biri önündeki kamyona çarpmış ve kamyonun arkasına bağlanmış olan çelik sac yükü çözülmüştü.

Merriman'ın başı kesilmişti.

Mika ve Merriman evleneli dört ay olmuştu. Hem bilen hem de dedikodu kanalları aracılığıyla herkese göre onlar bir aşk çiftiydi.

Tom ve Genny gibi.

Ve fotoğrafik kanıtlar, Tom'un Mika için umutla dikkat ettiği bir şey olan bu olumlu rolü oynadı.

Aşık değillerdi. Onun ilham perisi değildi.

Hayatının aşkıydı.

Ve o onun dünyasıydı.

Yani, evet.

Hayal bile edemezdi.

Genny'ye "O hamile," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadının ağırlığını üzerine çökerken aldı.

"Oh Tanrım," diye nefes aldı.

"Evet."

"Ve Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

Tom bunu bir çırpıda bıraktı, tüm ağırlığı ve neşesiyle hissetti, bunu karısını daha da yaklaştırarak yaptı.

Sonra da "Evet." dedi.

ÇOK UZUN ZAMAN ÖNCE DEĞIL.

KIMIN GELDIĞINI GÖRMEK IÇIN GÖZETLEME DELIĞINDEN BAKTIĞINDA

Kapıyı açtığında, çocukları da dahil olmak üzere kimse nerede olduğunu bilmediğinden, gördüğü kişiye yine de şaşırmadı.

Adamın kendine has yöntemleri vardı.

Bu, sen gezegendeki en zengin varlıkken oldu.

Ama Tom, daha sonra onun pislikleriyle uğraşmaktansa şimdi halletmenin daha iyi olacağını düşündü.

Kapıyı açtı, adamın gözlerinin içine baktı, sonra geri çekildi ve Szabo'ya kapıyı kapanmadan yakalayıp içeri girme görevini bıraktı.

Bunu Szabo yaptı.

Tom votka bardağına geri döndü.

Szabo yaklaşık otuz yıldır beklediği anın tadını çıkardı ve uzun süre konuşmadı.

Tom votkasını bitirdi ve bir tane daha doldurdu. Ancak o zaman şişeyi Szabo'ya doğru kaldırmak için döndü.

İçeri girdiğinden beri ona ilk kez bakıyordu.

Szabo yerine oturmamıştı ve yüzündeki ifade beklenmedikti.

Tom bunu duymazdan geldi.

"İçki?" diye teklif etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Szabo sessizce, "İçki içmediğimi biliyorsun, Tom," dedi.

Tom şişeyi yere bıraktı ve dolu bardağı eline aldığında buzlar şıngırdadı.

Biltmore'da kaldığı kulübedeki kanepeye doğru yürüdü; Genny'yle boşanmaya karar verdiklerinden ve o da evden taşındığından beri, öngörülebilir gelecekte evi olacak bir yerdi bu.

Koltuğa kıvrıldı, kadehini kaldırdı ve havada yuvarladı.

"Hadi içelim," diye davet
etti. Szabo, "Bundan
nefret ediyorum," dedi.

İşte oradaydı.

Yüzündeki ifade. Tom,
"Genny için," diye tahmin
etti.

"Genny için. Çocuklar için." Sonra durakladı, "Senin için." "Doğru," diye mırıldandı Tom kuşkuyla ve biraz geri çekildi
Votka.

"Tom-"

Tom ona, "Seni kabul etmeyecek," diye bilgi verdi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Szabo. Ses tonunda hüzün, teslimiyet vardı ve Tom gözlerinin kısıldığını hissetti.

"Büyük Corey Szabo pes mi ediyor?"

"Sizden hoşlanmamayı bırakıp sizi ailemden biri olarak görmeye başladığım zamanı kaçırmış olamazsınız."

Tom afallamıştı.

"Kaçırmış olabilirim çünkü kaçırdım," diye karşılık
verdi. Szabo başını salladı, konuyu kapattı ve
yoluna devam etti.

"Evet, aldattığını öğrendiğimde çok kızmıştım."

"Eminim öyleydin," diye alay etti Tom, şimdi hiç şüphesi yoktu, sadece alay ediyordu, çünkü Szabo'nun Tom'un bu kadar hesapsızca çuvallamasından heyecan duyduğundan şüpheleniyordu.

Szabo bir nefes aldı.

Sonra da "Aklından ne geçiyordu?" diye çıkıştı. "Bunu bilseydim, bunu paylaşmaz mıydım sanıyorsun?
Böylece belki o da bunu aşmanın yolunu bulabilir ve birlikte

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hayatımıza devam edebiliriz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siktir et Tom, bu saçmalığı söylediğin için sen de siktir git. Hadi ama. Ona tapıyordun."

"Senden daha fazla."

Szabo'nun yüzü buruştu.

"Kabul et, bunu biliyorsun, değil mi? Onu senden daha çok sevdiğimi biliyorsun," diye itti Tom.

"Bu da yaptıklarınızı daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor," diye karşılık verdi Szabo, tam olarak kabul etmese de tam olarak inkâr da etmiyordu.

"Beni terk etti."

"Seni terk etmedi," diye karşı çıktı Szabo. "Evliliği bitirdi."

"Hayır Corey, biz evliyken beni terk etti. Ve bir aldatıcının evliliğinde suçu ihanet ettiği kadına atması yapabileceği en büyük kaçamaktır, ama işte. Evliliğimizi terk etti. Neler olduğunu anlamak için bildiğim her şeyi yaptım. Onu biraz rahat bıraktım. Ona ne olduğunu sordum. Tekrar sordum. Ve tekrar. Yakınlığımızı yeniden canlandırmaya çalıştım. Ondan benimle uzaklara gitmesini, hayatlarımızdan bir tatile çıkmasını, birbirimizi yeniden bulmamızı istedim. Hayal kırıklığına uğradım, sabırsızlandım ve tartışmalarla onu ikna etmeye çalıştım. Ve onu terk ettiğimi itiraf ettiğimde, işte o zaman yeniden devreye girdi, ama bunu yapma nedenim bu değildi. Terapi gördük ama bunları ona nasıl söyleyebilirim ki?"

"İkileminizi anlayabiliyorum çünkü bu tam olarak böyle bir şey. Tamamen kokuşmuş bir bok yığını," diye alay etti Szabo.

"Evet," diye onayladı Tom ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Tanrım, Tom!" Szabo patladı. "Lanet olası bir başka
Kadın mı?"

"Onu terk edecektim."

Szabo ağzı bir karış açık, dik dik baktı.

Tom fotoğraf çekecek havada olmayı diledi. Corey Szabo'nun hayatında hiç böyle görünmediğini hissetmişti.

Hiçbir zaman.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşırdım.

Bu bakışa ne kadar değer vermek istese de vermedi.

O anda, buzun içinde demlenmekte olanı tercih etti.

"Onu terk etmeliydim," diye mırıldandı Tom bardağına ve bir yudum daha aldı. Bitirdiğinde içkiyi kalçasına dayadı, Szabo'ya baktı ve tekrarladı, "Onu terk etmeliydim. Benim zayıflığım başka bir kadını becermek değildi. Benim zayıflığım bunu yapmadan önce karımı terk etmemekti."

Szabo boğuk bir sesle, "Katılmıyorum," dedi.

"Phoenix fena değil, Los Angeles'tan daha iyi. Carolinas ya da Florida'dan birini tercih ederdim. Bunu söylerken de Doğu Yakası'nı tercih ederim demek istiyorum."

Kısa bir süre önce Phoenix'e taşınmışlardı. Genny'nin istediği buydu.

Tom'un istediği bu değildi.

Konuştular, adam duygularını belli etti. LA ile işi bitmişti. Ona neler olduğunu bilmiyordu, paylaşmıyordu ama bildiği tek şey onun mutlu olmasını, onunla mutlu olmasını istediğiydi, bu yüzden taşındılar.

"Bir apartman dairesinde yaşamak istemedim," diye devam etti. "Ben hiç de apartman tipi bir adam değilim."

Ve o değildi. Bunu zaten biliyor olmasına rağmen, yine de bunu Genny ile paylaştı. Genny ayağını yere vurdu. "Çocukların hepsi gitti Tom, çocuklar gittikten sonra kocaman bir evi ne yapacağız? Bu bir israf. Biz savurgan değiliz."

Ve onun mutlu olmasını istedi, bu yüzden onun yerine büyük bir daire aldılar.

"Oradaki ilk evimize taşındığımızdan beri Los Angeles'tan nefret ediyorum," diye devam etti.

"Senin bir ağzın var, neden-?" Tom

onun sözünü kesti.

"Şu lanet ödül yemeklerinden, şovlardan ve prömiyerlerden nefret ediyorum. Genny de öyle. Onu geriyorlar. Seçiyorlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıyafetlerinizi ayırın. Ayakkabılarınız. Saçlarınızı. Takmanız için verilen lanet mücevherler. En iyi giyinenler listesi. En kötü giyinenler listeleri. Sanki insan değilmişsiniz gibi sizi inceliyorlar. Nefretlerindeki neşe aşağılık. En kötü giyinenler listesine hiç girmemiş olsa bile, arkadaşları girmiştir ve değer verdiğiniz biri incindiğinde siz de incinirsiniz. Sorular sorarlar. Nasıl olduğunu bilirsiniz. "Tom'la evliliğinizdeki kıvılcımı nasıl koruyorsunuz, Imogen? Sanki onları ilgilendiriyormuş gibi."

"Tom-"

"O nefret ediyor, ben daha çok nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim. Bunu yaşamak zorunda kalmak ve onun da aynı şeyi yapmak zorunda kalmasını izlemek."

"Görünüşe göre yanlış kadınla evlenmişsin."

Tom başını salladı. "Birini seviyorsan, nefret ettiğin pek çok şeye katlanırsın."

Szabo, "Bu çok boktan," diye tısladı. "Bahaneler. Sen yetişkin bir adamsın Tom."

Tom bunu görmezden geldi.

"Bunlar sırasında onun kolundayım, Corey. Fark etmedin mi? Fark ettiğini sanmıyorum. Her şeyi bırakıyorum. Aradığım bir turnuva olsa bile, ona ulaşmak için uçuyorum ve ertesi günkü maçlar için kameranın önündeki masama geri dönmek için yeniden uçuyorum. Melbourne'dan, Paris'ten ya da Londra'dan kıçımı kaldırıp gelmekten bahsediyoruz. Bunu beni orada istediği için yapmadım. Bana ihtiyacı olduğu için yaptım. Ben de oradaydım. Ne olursa olsun smokin giydim ve onun yanında durup onun nefret ettiği ve benim de nefret ettiğim bir şeyi yaptım, bunu yaparken de gülümsedim. Ben işimi yaparken, Corey, Genny ne zaman benimle olmak için her şeyi bıraktı? Kampıma para toplamak için yalakalık yaptığımda ya da kızlar için üzerime düşeni yaptığımda, Genny film çekiyorsa settedir, benimle değil. Rod birkaç yıl önce "Yalnız Kurt" olarak tanınıyorum diye şaka yapmıştı. Haksız da sayılmazdı, çok sık yalnız kalıyordum ama bu sadece benim için önemli olan bir şey olduğunda oluyordu. İlgi alanlarımla ilgili bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kariyerimi. Bunu çirkin bir şekilde söylemedi ama söylediğinde beni derinden etkiledi."

"Ve bu konuda karınla konuşmadın mı?"

"Tabii ki konuştum."

"Ve Genny, bizim Genny, sana siktir olup gitmeni mi söyledi?"

"Genny'm bunca yıldan sonra işinin nasıl yürüdüğünü anlamadığım için şok oldu. İncindiğim için incinmişti. Başlangıçta aldırış etmedim. Sonra işler eskidi ve tek taraflı olmaya başladı. Sonunda, o haklıydı. Bu onun işiydi, kariyerini sürdürmek için yapması gereken buydu ve ben de bunu biliyordum. Erkekler yüzyıllardır aynı şeyi yapıyor ve kimse bunu sorgulamıyor. Ama o da hatalıydı."

"Yani senin cevabın o olmayan biriyle yatmak oldu," dedi Szabo sert bir şekilde.

"Hayır, o çekip gittiğinde ve ben nefret ettiğim bir şehirde yaşadığımda daha da çok incindim çünkü onun orada yaşaması gerekiyordu. Sonra taşınmak istemediğim bir şehre, sevmediğim bir eve taşındım çünkü o buraya taşınmak istedi. Sonra o kadar çok çalışmadı ama yine de benim yanıma gelmedi. Tanrı aşkına, kendini büyümüş olan çocuklarımıza verdi ve evliliğine ara verdi ama aslında evliliğine ara vermedi."

"Ama başka biriyle yatmadı."

"Hayır, haklısın. O yapmadı. Ama keşke yapsaydı. Tanrı'nın dürüst gerçeği. Çünkü bunu anlayabilirdim. Sessizlik. Mesafe. Yatağımızda yanımda uyurken. Bunu anlamadım."

"Bunu terapide ele aldınız mı?"

Tom başını salladı ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Peki geri çekilme konusunda ne dedi?"

"O berbat yerin kadınların kafasına yaptığı şeydi. Artık yirmi beş yaşında olmadıklarında başlarına gelen şey. Bu onu dizlerinin üzerine çökertti."

"Ve sen bunu anlamadın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O vermediyse ben nasıl verebilirim?"

"Ama yaptı, terapide. Çok geç olduğunda," diye tahmin etti Corey.

"O yaptı. Terapide. Ben çok geç kaldığımda," diye onayladı Tom.

"Ve ona sorunlarınızı açıklamadınız, terapi yoluyla bile mi?"

"Tam olarak değil. Sanki bir ilişki yaşamamın onun hatası olduğunu düşünüyormuşum gibi bir anlam çıkıyor. Ama değil."

"Haklısın, değil." Szabo arkasına yaslandı. "İşte senin Scylla ve Charybdis'in. Bir derdin vardı. Bifteğini paylaşamazsın. Çünkü bu bir şikayet olabilir ama yaptığın şeyi açıklamıyor."

Tam olarak bu olduğu için Tom'un verecek bir cevabı yoktu.

İşte o zaman Szabo, Tom'un karşısındaki sandalyenin en ucuna oturdu.

Öne doğru eğildi.

Ve ısrarla, "Söyle ona, Tom." dedi.

Tom, Genny'nin en iyi arkadaşına, sekiz yaşından beri tanıdığı, ailesi ve Tom dışında ona en yakın olan adama baktı.

O ikisi bir mucizeydi. Orta Batı'daki küçük bir kasabadan gelen çocuklar. Dünyanın en zengin adamı oldu, zeki, bilgisayar, teknoloji ve iş dünyasında dahi. Midas Dokunuşu. Kadın dünyanın en ünlü kadını oldu, güzel, tatlı, yetenekli, akıllı ve kendi kuşağının en iyi aktrislerinden biri.

O küçük kasabadaki arkadaşlık grubunun üçüncüsü, kalplerini kıran kişi... O da fena değildi.

Ama Szabo aynı zamanda onu Tom'dan daha fazla değil ama Tom'un asla rahat edemeyeceği kadar çok seven bir adamdı.

Başka bir deyişle, bu ciddiyet onu şok etmişti.

Ve buna güvenmiyordu.

"Bu her şeyi daha da kötüleştirecek, bunu sen de biliyorsun," diye cevap verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anlamasına yardımcı olabilir," diye önerdi Szabo.

"Tekrar ediyorum, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum."

"Ne yaptığınızla ilgili değil, nerede olduğunuzla ve ikinizin de nerede olması gerektiğiyle ilgili."

"Boşluğa ihtiyacı var."

"Onun için savaşmalısın."

"Karımı tanıyorum ve onun boşluğa ihtiyacı var."

"Tom, sana söylüyorum. Şimdi beni dinle. Onun için savaşmalısın."

Bununla ilgili bir şey Tom'un tenini garip hissettirdi. Ne olduğundan emin değildi. Ses tonundan. Kelimeler. Szabo'nun yüzündeki tuhaf ifade.

Ya da hepsini.

Tavsiye veriyormuş gibi değildi.

Sanki bir emir veriyor gibiydi.

"Onun için savaşacak mısın?" Szabo bastırdı.

"Karımı tanıyorum Corey. Terapi, paylaşmadığım şeyler yüzünden işe yaramadı, çünkü paylaşsam bile bunu duyacak durumda değil. Beklemek zorundayım. O yüzden bekleyeceğim."

Sehpanın üzerinden birbirlerine baktılar.

Sonra Szabo, Tom'un tüylerini diken diken eden bir şey söyledi.

"Öyle olsun."

Ayağa kalktı. Tom ayağa kalktı.

Szabo kapıya doğru ilerledi. Tom da onunla birlikte hareket etti.

Döndü ve Tom'a baktı.

"Senden her zaman hoşlanmadım ama sana her zaman hayranlık duydum. İstemediğim zamanlarda bile. Ama sonra senden hoşlanmaya başladım. Ve şimdi..." Bakışları niyetli bir hal aldı. "Tom, sana çok değer veriyorum. Seni. Genny'yi değil. Aileni değil. Seni. Ve bu acıtıyor."

Tom bundan da hoşlanmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu işte bir terslik vardı. "Corey-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Szabo başını sallayarak ve bir açıklama yaparak onun sözünü kesti.
Neredeyse bir dilek gibi söylenmiş bir ifade. Ya
da bir plan.
"Tekrar mutlu olacaksın."
Bunu teslim ettikten sonra kapıdan çıkıp gitti.
Bu Tom'un onu son görüşüydü.
Birkaç ay içinde Corey Szabo beynini patlattı. Ve
planlarını harekete geçirdi.
Bunu yaptığında, Tom'un hiç şansı yoktu.
Sonra tekrar, doğrudan bir emri reddetti.
Corey Szabo'ya meydan okuduğunda olan da buydu.

BIR SÜRE SONRA.

TELEFON G E L D I Ğ I N D E , KIM OLDUĞUNU BILMEDIĞI IÇIN
numarasını aradım, kabul
etmedi. Sesli mesaj
bırakmışlar.

YouTube dedikoducusu Elsa Cohen ve Corey'nin kaltak eski sevgilisiyle ilgili bir sürü şey vardı, bu yüzden onları dinlemeye ya da temizlemeye zahmet etmedi. Haftalarca.

O an gelip çattığında ve çöpe atmadan önce ilk birkaç saniyesini dinlemeye koyulduğunda ve neredeyse yirmi yıldır ilk kez Mika'nın sesini duyduğunda, onu çöpe atmadı.

Dinledi.

Ve keşke yapmasaydım dedi.

"Yanisen değil bir . ve iyi olanları. Ben Berbat. Kesinlikle."

Hepsi bu
kadardı.
Tek
söylediği
buydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genny ve halkla ilişkiler ekibi, yakın aile dışında kimsenin gerçeği bilmemesi için olayı çarpıtmıştı.

Ama Tom o anda Mika'nın bunu bildiğini anladı.

Tom da kısa süre önce karısını sonsuza dek kaybettiğini fark etmişti.

Bu yüzden, Mika'yı da kaybettiğini bilmenin darbesini kaldıramadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

TOPLANTI

Chloe

Now...

ONU GÖRDÜM. VE GÖRDÜĞÜMDE, ANLADIĞIMI SANDIM.

Bir apartman dairesinde ya da çatı katında yaşamıyordu. Evi tıpkı babamınki gibiydi.

Farklı bir yerdeydi. Ancak, babamınki gibi bir golf sahası topluluğuydu. Açıkça görüldüğü üzere, ev sahipleri derneği kurallarına göre sokaklara araba park etmek yasaktı, çünkü sokaklar araçlardan arındırılmıştı. Kapılı mahalle farklı evlerle doluydu, ancak hepsinin mükemmel bir peyzajı vardı ve hepsi tek katlıydı.

Bir sürü beyaz vardı.

Beyaz evler.

Sürüş alanındaki beyaz araçlar.

Beyaz golf arabaları vızır vızır dolaşıyor.

Ev sahibi tarafından uyarılmasın diye garaj yoluna çektim.

Ben daha yürümeye başlamadan o kapıda duruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok ince. Sarışın. Güzel.

Susan Shepherd.

Babamın ilişki yaşadığı kadın, ailemi parçalayan bir olaydı.

Fotoğraflarını görmüş olmama rağmen, onu yakından gördüğümde bana annemi hatırlatmadığını fark ettim. İkisi de sarışındı ama Susan daha zayıftı. Onda annemin asla sahip olamayacağı sert bir yan vardı, biliyordum, çünkü annem çok şey yaşamıştı ve onda bu yoktu.

Sonunda, Susan'ın ifadesi sadece kapalı değildi. Bir kenara atılmıştı.

Bunun arkasına geçmek için bir levyeye ihtiyacım var.

Yine de, ben bendim, her zaman meydan okumaya hazırdım, bu yüzden evine doğru yürürken bir adım bile atmadım.

Kapıyı bana kapatmadı.

Ayrıca kapıyı bedeniyle kapatmadı. Son olarak, beni karşılamadı.

Evin gölgeleri arasında kayboldu. Ama kapıyı aralık bıraktı.

Bunu davet olarak kabul ettim ve onu takip ettim.

İçerideki sıcaklık serindi. Alan genişti. Dekor, "İç Mimar!" diye bağırıyordu ve bununla birlikte çok az kişisel yetenek vardı.

Pek bir şey beni şok etmedi ama bu şok etti.

Babam kişisel yetenekler konusunda iyi olmayabilir ama kişilik konusunda iyiydi.

Ve büyük odası hiçbir kişiliğe işaret etmiyordu.

"Bir içki ister misiniz, yoksa bu o tür bir ziyaret değil mi?" diye sorarken bile sesi en az geri kalanı kadar sertti.

"Bu ziyaretin ne tür bir ziyaret olduğundan emin değilim," diye itiraf ettim. "Bu ikimizi de ilgilendiriyor," diye cevap verdi.

Bana tepeden tırnağa baktı ve yine yüzünden hiçbir şey anlamadım.

"Buzlu çay içer misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Diyet kola?"

"Hayır."

Daha fazla çaba göstermedi, sadece kaşlarını kaldırdı.

"Espresso?" Rica ettim.

Başını salladı ve "Kaliforniyalılar" diye mırıldandı.

Sonra döndü ve devasa bir şöminenin etrafında kayboldu.

Genelde ne yapacağım konusunda kararsız kalmazdım ama o anda kararsızdım.

Onu takip ettim mi?

Raporumu Corey Amca'nın teğmeni, casusu, uşağı ya da Rhys Vaughan her neyse ondan almıştım.

Dürüst olmak gerekirse, Corey Amca'ya pek çok şey için kızgındım, özellikle de kendini benden, hepimizden aldığı için.

Ama adam nasıl miras bırakılacağını biliyordu.

Kaç kız onun ölümünden sonra amcasının kendisine gizli bir ajan bıraktığını söyleyebilir?

Rhys Vaughan Susan Shepherd'ı araştırırken çok titiz davranmıştı. Ancak raporunu işe yarar bir şeyle bitirmemişti. Mesela bir sonuçla.

Belki de sert bir kadındır ama özünde iyidir.
Babanı mutlu edecek.

Ya da alternatif olarak, O tam bir sürtük. Uzak dur.

Böylece, babamın çok evli olduğunu bilmesi gerektiği halde onunla yatan kadının evindeydim, çünkü muhtemelen gezegendeki hemen herkes bu gerçeği biliyordu. En azından Batı medyasına erişimi olanlar.

Onu takip etmeye karar verdim. Sıcak hisler vermiyordu, ama ben iyi bir karakter yargıcıydım ve kimse tamamen kapalı değildi (Corey Amca bile, ve o bu tür şeylerde tanıdığım en iyisiydi).

Eninde sonunda bir şeyler verecekti.

Mutfağı da büyük odası gibi tertemiz, muhteşem ve cansızdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaliforniyalılarla bir sorunu olabilir ama espresso makinesi ve bembeyaz espresso fincanı ve tabağı vardı.

Başka bir deyişle, o tam bir cahil değildi. Onu takip ettiğimi bildiğini biliyordum.

Ne bir şey söyledi ne de bana baktı.

Adasına doğru yürüdüm ve orada durdum, elimi adaya koydum, makinenin hayat kanını fışkırtmasını izledim.

Kendisi için bir bardak buzlu çay doldurmamıştı. Espressoyu da bırakıp kendine bir tane doldurmamıştı.

Belki de Indiana'lı olduğu ve ünlü Hoosier Misafirperverliği'ni sunmazsa kendiliğinden yanabileceği için bir içki içmem gerekiyordu.

Ama kendine bir içki hazırlamayacaktı çünkü biz sohbet etmek için oturan iki kız değildik.

Mesaj alındı.

Makine görevini tamamladığında, fincanı tabağına koydu, döndü, adanın karşısında benim yanıma geldi ve fincanı tezgahın üzerinden bana doğru kaydırdı.

"Krema?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"O bendim," dedi. Ben bir şey söylemedim.

O yaptı.

"Buraya ne vermeye geldiysen hak ediyorum. Onu ben kovalamadım. Ben pek çok şeyim ve bunların çoğu o kadar da harika değil, ama kendimi olduğum gibi kabul etmeyi öğrendim. Bununla birlikte, aşmadığım çizgilerim var. En azından artık var. Ve bu da onlardan biri. Arkadaş olarak başladık. O zamanlar kendimi olduğum gibi kabul etme aşamasında değildim ve baban bu konuda bana yardımcı oldu. Karşılığında ben de onu dinledim, çünkü o zamanlar dinleyecek ve söyleyeceklerini duyacak birine ihtiyacı vardı. Duygularım güçlendi ve ilk hamleyi ben yaptım. Onu oraya götürdüm. O bendim."

"Görünüşe göre seni reddetmemiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başını salladı ama yorumumu reddetmek için değil.

"Üzgünüm, detayları hak ettiğinizi düşünebilirsiniz ama babanız size vermeye karar vermediği sürece hak etmiyorsunuz. Buraya ne yapmaya geldiysen onu yap. Ne söylemeye geldiysen onu söyle. Her ne ise onu hak ettim. Ama baban hâlâ senin baban ve buna karışamazsın. En azından benim aracılığımla."

"Dinleyecek birine mi ihtiyacı vardı?"

diye sordum. Başını bir kez daha salladı.

"Sen bir yetişkinsin. Ne yaptığını biliyorum. Cal evden aradı. Birinin gelip sorular sorduğunu söyledi. Beni araştırıyormuşsun. Senin gibi özel bir dedektifim yok. Ama ben de seni araştırdım. Senin hakkında bir şeyler bulmak zor değil. Parmağındaki yüzüğü görmeden önce biri olduğunu biliyordum. Kim olduğunu biliyorum. Baban senden çok bahsetmedi. Birbirimize karşı öyle değildik. Ama seni sevdiğini biliyorum. Onunla olan ilişkinizin doğasını bilmiyorum. Şüphelendiğim şey, siz onu ilgilendirmediği sürece hayatınızda onu ilgilendirmeyen şeyler olduğu. Onun da aynı şeyi beklediğinden şüpheleniyorum."

"Yeterince makul," diye mırıldandım, hâlâ ona kilitlenememiştim.

Espresso fincanını dudaklarıma götürürken denemeye devam etmek için kendime biraz zaman verdim.

İyi kahvesi vardı.

Ve yukarıda bahsedilen espresso makinesi.

İkisi de artı.

Sade bir konuşmacıydı, bu da hoşuma giden

başka bir şeydi. Fincanı tabağa geri koydum.

"Onu görüyor musun?" diye

sordum. "Hiç görmedim."

Buna inanmakta zorlandım. Birbirlerinden on dakika uzakta yaşıyorlardı.

"Asla mı?" Bastırdım.

Gözlerimin içine baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayatım boyunca pişmanlık içinde yaşadım. Acıları dindirmek için öyle şeyler yaptım ki, hem benim hem de başkalarının daha fazla acı çekmesine neden oldu. Babanla olanlar sonuncusuydu."

Açıkçası, dürüst olabilirdi. Ben de öyle.

"O yalnız ve görüştüğü kadından hoşlanmıyorum."

Yüzüne lehimlenmiş olan maske sonunda çatladı, ve içinden şaşkınlık sızdı. "Pardon?"

"Paloma," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Gayet iyi görünüyor. Belki de sorun budur. Tamamen iyi. Her şeyi mükemmel. Tamamen mükemmel. Bu rahatsız edici."

Hâlâ şaşkınlığını gizlemiyordu. "Buraya bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Buraya seninle yaşadığı şey ailesini riske atmaya değecek bir şeyse neden birlikte olmadığınızı sormaya geldim."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü. Tamamen savrulmuş gibiydi.

Sonra, yapmacık bir şekilde, "Sen...geldin...sen...ben..." diye sordu. Ona yardım ettim.

"O seninle olmalı."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Babanla birlikte olmamı mı istiyorsun?"

"Size karşı derin hisler beslemiş olmalı. O böyle biri. Eğer öyle olmasaydı, yaptıklarını asla yapmazdı."

Bunu kabul e t m e n i n güvenli olduğuna karar vermeden önce bir süre bekletti. "O yaptı."

"Yaptı mı? Ya da öyle mi?"

"İlişkimizi bitirdik. Bitti. Onu yıllardır görmedim. Onunla sadece o dedikoducu kişi annenin arkadaşının eski sevgilisini programına çıkardığında, tek kelime etmeyeceğime dair onu temin etmek için konuştum. Bunu Tom'a asla ama asla yapmam."

"Biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Senin özel dedektifin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet."

"Paylaştığı bu özel bilgi doğru."

"Elsa'nın dedikodu programında Elsa Cohen ve Samantha Wheeler ile yaşadığın olaydan sonra ortaya çıkmadığın gerçeği de vardı. Dennis Lowe tarafından kaçırıldıktan sonra o muhabirle konuştuğun gibi değil."

Her zamanki gibi yüzünü buruşturdu.

Ben de oyundan çıkmıştım. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Tüm durum korkunçtu ve o da fırtınanın tam ortasındaydı. Bir seri katilin pençesinde olmak, dehşet verici olmalıydı.

Buraya onu kötü hissettirmek için gelmemiştim.

Buraya babamı mutlu etmenin bir yolunu bulmak için geldim.

"Öyle demek istemedim," dedim sessizce.

Söylediklerim bir suçlama gibi göründüğü için bana şüpheyle baktı. "Pekâlâ."

"Susan-"

"Susie."

"Susie, Paloma'yla tanıştın mı?"

"Hayır."

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"O bir süper modeldi ve Lowe'u bildiğin için biliyorsun, babanla tanışana kadar bir mağarada yaşamıyordum. Yani evet. Onun kim olduğunu biliyorum."

"Onun için ondan hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm, Chloe. Tom'u önemsiyorum. Umarım endişelerin geçerli değildir. Ama onlar hakkında ne yapacağımı bildiğimden emin değilim."

"Ona ihtiyacın olsa gelirdi."

Saçları titredi, sözlerim karşısında öyle şaşırmıştı ki.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Komik bir şey bulamadım.

"Şaka yapmıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tanrım," diye bağırdı, neşesi hâlâ kontrolsüzdü. "Evet, öylesin."

"Buraya gelmemin ne kadar zaman aldığını biliyor musun?"

Hâlâ gülümseyerek, "Ve buraya beni Tom'la bir araya getirmeye çalışmak için mi geldin?" diye sordu.

"Annem yerine seni seçti."

Yüzündeki eğlence kayboldu ve yumuşak bir sesle, "Hayır, hayır, yapmadı. Bir hata yaptı. Otuz yıl boyunca o kadar mükemmel olduktan sonra, dikkat eden herkes bunu rahatsız edici bulabilir, bir anlık bir zayıflık yaşadı ve yanlış bir şey yaptı."

Um.

Hayır.

"Annemin dikkat etmediğini mi söylüyorsun?" "Ben ediyordum diyorum."

Ağzımı kapattım.

"O yanlış bir şey yaptı. Biz yanlış bir şey yaptık. Beni annene tercih etmedi. Onu hala seviyor. İkisi de başka insanlara gitmiş olsalar bile."

Sessizliğimi sürdürdüm. Susie konuştu.

"Ben... sizin de anlayabileceğiniz gibi, buraya gelip az önce söylediklerinizi söylemeniz beni hayrete düşürdü. Ama dediğim gibi, onu hala seviyor. Seni, kardeşini ve kız kardeşini kendi hayatından daha çok seviyor. Beni Matt ile Şükran Günü'ne otururken hayal edebiliyor musun?"

Matt, Susan Shepherd'la Şükran Günü yemeğine oturmadan önce yemek masasını yakıp kül ederdi.

Benim için alışılmadık bir şekilde, bunu düşünmemiştim. Burnumu kırıştırdım.

"Evet," diye kabul etti. "Tom oraya götürmek istese bile, o iyi bir adam, sevebileceğim bir adam, ben oraya götürmezdim. Yapmazdım ve dikkat edin, çünkü bu hayatım boyunca yaptığım ilk özverili şey... Yapmazdım çünkü Tom beni mutlu etmek için kendini düğümlere bağlardı, o böyle bir adam, ama mutluluğu olmazdı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendisi için. Hepiniz beni hoş karşılamadığınız sürece olmaz, buna Imogen da dahil. Ve ben bunu ona yapmam. O daha iyisini hak ediyor. Hayatına devam ettiğinde, lekelenmemiş birini bulmalı. Siz çocukların kabul edeceği birini. Imogen'in kabul edeceği birini. Ve onu tamamen mutlu edecek birini. Bu asla ben olmayacağım."

Elini kaldırdı ve konuşmaya devam etmeden önce bana doğru salladı.

"Hepinizin kibar olmayacağını söylemiyorum. Ama babanız bundan daha fazlasını hak ediyor."

O

yaptı.

Kesinli

kle.

Zut.

Şimdi babam konusunda ne yapacaktım?

Ya Paloma?

Espressonun geri kalanını içtim.

Mükemmeldi ama krema istemeliydim. "Bu kadın seni ne kadar rahatsız ediyor?"

Onun sorusu üzerine kafamdan çıktım ve odaya geri döndüm.

"Bowie'yi severim," dedim ona.

"Bowie mi?" diye sordu.

"Duncan. Yakınları ona Bowie der. Ama ben Duncan diyorum. Duncan Holloway. Annemin adamı."

Başını salladı. Duncan'ı tanıyordu. Muhtemelen onu daha önce de tanıyordu çünkü yarı ünlüydü. Ama annem annem olduğu için, şimdi herkes onu tanıyordu çünkü birlikteydiler.

Ne demek istediğimi açıkladım.

"Annemle babamın bir daha asla bir araya gelmeyeceğini biliyorum ve bu benim için sorun değil."

"Pekala."

"Babam kendi işini yapabilir," diye başladım.

Bunu söylediğimde yüzünde bir şeyler değişti, ama değişme şeklinden sonra bunu soramayacağımı biliyordum, çünkü bunun arkasında her ne varsa babamla ilgiliydi. Ve bana söylemedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yüzden devam ettim, "Ama bir ilişki içinde daha iyi. Bununla birlikte, Paloma ile daha iyi değil."

"Ne dediğinizi anlamıyorum."

"Hareketlerine devam ediyor. Bilmiyorum. Haklısın. Hayatının bir kısmı bana kapalı. Ben onun en iyi arkadaşı değilim. Bana her şeyi anlatmıyor. Belki de annem hayatına devam ettiği için bir ortağa ihtiyacı olduğunu hissediyordur. Bana, Matt'e ve Sasha'ya iyi olduğunu anlatmak için. Belki de endişelenmeyi bırakmalıyım, bir arkadaşı olması iyi bir şey. Ya da belki de kendini suçlu hissettiği ve onu gerçekten mutlu edecek birini hak etmediğini düşündüğü için önüne çıkanla yetiniyordur."

Derin bir nefes aldım.

Sonra sözümü şöyle bitirdim: "Ya da belki daha karanlık bir şeydir. Kendini o kadar suçlu hissediyor ki, onu mutlu etmeyen birini bularak kendini cezalandırıyor."

Omuzları dikleşti, bunu endişe olarak okudum.

Bundan cesaret aldım ve devam ettim.

"Zeki olmadığını söylerken sinsi ya da şımarık değilim. Defalarca dünyanın etrafında uçtu. Dünyanın en ilginç insanlarından bazılarıyla tanıştı. Ve hiç konuşmuyor. O çok güzel. Çok iyi giyiniyor. Sizi duyuyormuş gibi dinliyor ama yine de gözlerinin arkasındaki boşluktan yatmadan önce hangi yüz maskesini sürmesi gerektiğini merak ettiğini anlıyorsunuz. Doğru zamanlarda gülüyor ve tam gülmesi gereken zamanda gülmeyi kesiyor. Robot gibi."

Susie'nin yüzü soluyordu.

İlk olarak, babama ne kadar içten değer verdiğini görünce içimde bir şeyler değişti.

Ama aynı zamanda, bu mutsuzluk-arkadaşlığı sever olayı beni güçlendirdi. Ben de devam ettim.

"Babam dünyaca ünlü bir tenis oyuncusuydu. Emekli olduktan sonra tıp doktorasını tamamladı ve kanalla yaptığı sözleşmenin yanı sıra bir de muayenehane açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büyük turnuvalarda. Okuyor. Seyahat eder. Film izler. Yemek pişiriyor ve restoranlara gidiyor. Hâlâ tenis oynuyor, golf oynuyor, tenis kampına gidiyor ve Trail Blazer için gönüllü çalışıyor. Paloma'yı mükemmel bir şekilde süslenip püslenmek ve ona ihtiyaç duyduğunda yanında durmak dışında yaparken gördüğüm tek şey güneşin altında telefonuyla oturup Instagram'da gezinmek ya da Vogue'un son sayısına göz atmak ya da daha kötüsü 'Tom'un havuzunda takılıyorum' selfiesi çekmek."

Susie solgun ve hareketsiz bir şekilde durmuş bana bakıyordu.

Bu konuda konuşabileceğim birinin olması beni yine yüreklendirdi, çünkü onun da bu durumu benim kadar endişe verici bulduğu açıktı.

Babamla arasındaki yarayı iyileştirmeye çalışan Matt'le konuşamadım ama o buraya gelmeye hazır değildi. Küçük kız kardeşimiz Sasha'yla da konuşamadım, çünkü o da kendi sorunuyla uğraşıyordu, sinir bozucu bir şekilde henüz paylaşmadığı bir sorunla.

Bu yüzden Susie ile devam ettim.

"Birlikte oldukları zamanlarda, sanki kafasında bir tenis maçını tekrarlıyormuş ya da yapılacaklar listesini düzenliyormuş gibi sürüklendiğini gördüğüm zamanlar oluyor. Nişanlı değil. Onunla değil. Ve bazen o noktaya geliyor ki, birlikte olduğumuzda bizimle de değil. Ama yine de kız orada. İlişkisini bitirmedi. Aslında, eskisinden daha çok yanında. Ve açıkçası Susie, bu beni korkutmaya başladı."

"Mika Stowe," diye ağzından kaçırdı. Başım sarsıldı. "Pardon?"

"Mika Stowe. Bekâr ve baban ona hayran. Hem de çok."

"Mika Stowe? Sanatçı, şair, belgeselci, romancı ve her yönüyle gülünç derecede havalı rönesans kadını mı?"

Başını salladı ve bu baş sallamanın ardında bir enerji vardı. Kalbim aylardır hissetmediği kadar hafiflemişti.

"Pişmanlıklar hakkında konuşuyorduk," dedi bana. "Benimkilerle yüzleşmeme yardımcı oluyordu. Pişmanlıklarından birinin de Imogen'le evlendikten sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mika'yla tanışması ve birbirlerine uymaları olduğunu söyledi. Bu şekilde değil, ama yine de, olduğu gibi

Bazen o şekilde de oluyordu. Ama Mika bekârdı, Tom değildi. Ona sahip olamazdı ve bunun acı vereceğini biliyordu. Bu yüzden arkadaşlığa izin vermedi. Tom bana bunu yapmasına izin verdiği için pişman olduğunu söyledi. Onunla birlikte olmadığı için hayatında önemli bir şeyi kaçırdığını hissediyordu. Ama daha da önemlisi, onun da bir şeyleri kaçırdığını hissediyordu. Özellikle de hayatı böylesine trajik bir hal aldığında. Yani evet..." Derin bir nefes aldı ve "Mika Stowe" diye bitirdi.

Adanın üzerinden birbirimize baktık ama ben onu görmedim.

Kalbim uçuşa geçmişti.

Son zamanlarda Mika Stowe'un etrafında oldukça fazla ilgi dönüyordu.

Aslında, son birkaç yıldır, son feminizm dalgasının ardından onun yeniden keşfedilmesi, insanların pop kültüründe kim olduğunu ve ne kadar önemli bir rol oynadığını yeniden değerlendirmesiyle sanat, eğlence ve haberlerde ön plana çıkmasını sağladı.

Bundan önce bile, lisede bir şiir kitabına rastladığımda ve bunun acımasızca dürüst güzelliğini deneyimlediğimde, bir hayranı oldum, sonra yaptığı her şeyi aradım ve yuttum.

Annem benimle birlikte onun belgesellerinden birini izlemişti ve şimdi hatırladım, "Ben onunla hiç tanışmadım ama baban tanıştı ve onu çok severdi" demişti.

Babama bunu neden hiç sormadığımı

bilmiyordum. Ama şimdi.

Mika Stowe ve Tom Pierce.

Zihnimde birlikte oldukları bir görüntü oluştu.

Tamam şimdi.

İşe yaradı.

Kendime geldiğimde Susie'nin yüzündeki ifadeyi görmek beni gülümsetti.

Ve gülümsemem genişti.

Anlaşmayı mühürleyen

neydi?

Susie de gülümsedi.

Ve onunki benimkinden daha geniş olabilirdi.

BÖLÜM 2

KURYE

Rhys

SO kadar kırsalda yaşıyordu ki, bir ATV ve yüksek güçlü dürbün kullanması gerekiyordu.

Ama yakaladı.

Kurye geldi ve geniş başlayıp içe doğru kıvrılan alçak kerpiç duvarların arasından geçerek ön kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açması, büyük zarfı imzalaması, kuryenin uzaklaşması ve hedefin ona bakması kapı arkasından kapanmadan önce zarfı verdi.

Kuryenin uzaklaşmasını izledi.

Rhys daha sonra dikkatini telefonuna verdi.

Yapması gereken şey için önceden programladığı bir uygulamayı açtı.

Sabırla izledi.

Aramayı yapması kırk beş dakikasını aldı.

Bu, ya kendisine gönderilenleri dikkatle okuduğunu ya da arama yapıp yapmama konusunda kararsız olduğunu gösteriyordu.

Rhys'in Michelle Jillian "Mika" Stowe hakkında öğrendiklerine bakılırsa, bu ilkiydi.

Görüşmesi biraz uzun sürdü, bu da avantajlıydı.

Kendi metinlerini getirdi ve bir tane yazdı.
Başladı.
Chloe Pierce tek kelimelik bir cevap gönderdi.
Mükemmel.

BÖLÜM 3

PEDESTAL

Mika

"O Aman Tanrım, beni korkutuyorsun. Seni hiç bu kadar kararsız görmemiştim. Sadece ara onu ve garip."

O benim kızımdı.

Onu yetiştirmek istediğim gibi yetiştirdim, çünkü tek ebeveyndim ve bunu yapabilirdim.

Ayrıca onu Rollo'nun yetiştireceğini düşündüğüm gibi yetiştirmiştim, çünkü ona bunu vermem gerekiyordu. Kendim için. Onun için.

Rollo için.

Bununla birlikte, Rollo sevimli ama gülünç derecede müsamahakâr olsa ve muhtemelen onu şımartsa da, çocukken bir düzeni vardı. Kurallar vardı. Yatma saatleri. Arkasını toplamak. Ev ödevlerini yapmak. Bunun gibi şeyler.

Ama özgürlükler de vardı.

Hem de bir sürü.

Özellikle üzerinde çalıştığım şeylerden biri de benimle her konuda konuşmaya açık hissetmesini istememdi. Ne kadar meşgul görünürsem görüneyim, projelerimden biriyle ne kadar meşgul olursam olayım, onun her zaman benim önceliğim olduğunu ve onu dinlemek için her zaman zamanım olacağını bilmesini istiyordum.

Erkek olsaydı da muhtemelen aynı şeyi hissederdim ama kız olduğu için buna kesinlikle ihtiyacım vardı.

Şirret ve kaba bir kızın ona zorbalık etmesini ve Cadence'in bunu bana söyleyebilmek için sözümü kesecek kadar önemli hissetmemesini istemedim.

Bir çocuğun ona istemediği bir şey için baskı yapmasını ve Cadence'in bunu bana söylemekten çekinmesini istemedim.

Ya da daha kötü bir şey ve bunu benimle paylaşamayacağını düşünüyordu.

Bu, yargılamayı kontrol etmem anlamına geliyordu (ve bu zordu, her şey hakkında epeyce fikrim vardı, ama kızım ve onun nasıl davrandığı ve nasıl bir insan olmasını umduğum bu listenin en üstündeydi). Dinledim. Gerektiğinde destekleyici, istendiğinde tarafsız olmaya, gerektiğinde bilgelik sunmaya çalıştım. Ama genel olarak bana vermek istediği her şeye açıktım ve bunun onun için bir dezavantajı yoktu.

Bu onun olduğu gibi söylemesini sağladı.

Ya da babasına çok benzediği için bunu doğal olarak yapmış da olabilir.

Ve bana çok benziyor.

Öte yandan, ona Tom Pierce'ı aramak istemediğimi söyleyemezdim çünkü bir pislik olduğu ortaya çıktığı için ona çok kızgındım.

Fanteziyi kirletmişti.

Rollo gittikten sonra ayakta kalan son kişi oydu. Ve sonra düştü.

Ama yıllar önce bana bir şey söylemişti. Onunla bağlarımı kopardığımdan ve Rollo öldükten sonra sadece bir kez konuştuğumuzdan, söz olarak aldığım şeyi tutup tutmadığını bilmiyordum.

Ve şimdi, bu sözü tutup tutmadığını bilmem gerekiyordu.

Son olarak ve en kötüsü, bu konuşmayı yüz yüze yapmak en iyisiydi. Böyle şeyler gerçekti. Aşırı bir şeydi. Paranoyak değildim ama özellikle son zamanlarda, Y kuşağı ve Z kuşağı beni keşfetmeye başladığından beri dikkatleri üzerime çekmiştim.

Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

"Anne, eğer bu adam bir şey biliyorsa, onu içeri almak doğru olanı yapmaktır. O istemese bile. Ama onu araştırıyorum..."

Ve öyleydi, görebiliyordum. Cadence yastıklarla kaplı koltuğumuzda dizlerini yukarı kaldırmış, topuklarını koltuğa dayamış ve dizüstü bilgisayarını vücuduyla kalçaları arasına sıkıştırmıştı.

"...ve iyi bir adama benziyor. Hatta belki de süper düzgün biri. Larry Nassar olayıyla ilgili olarak USA Gymnastics ve Michigan State'in sorumluluğu hakkında yazdığı bu köşe yazısına göz gezdiriyorum ve hiç lafını esirgememiş. Yani tek boynuzlu at kadar iyi biri bile olabilir."

Evet.

Öyle görünüyordu.

Kağıt üzerinde de adil bir oyundan bahsediyordu.

Erken öğrendiğim ama Tom Pierce söz konusu olduğunda bir şekilde unuttuğum bir şey vardı: Görünüş aldatıcı olabilir.

Ama bu Tom'la ilgili değildi. Ya da benimle. Ya da ben ve Tom, ki bu hiçbir zaman olmadı, olamazdı ve şimdi de olmasına asla izin vermeyeceğim.

Bu çok daha büyük bir şeyle ilgiliydi.

Cadence'in daha da büyük bir sırıtışla karşıladığı büyük bir iç çekişten sonra kızımı olduğu yerde bırakıp stüdyoma çıktım ve onu aradım.

Mesaj bırakmak zorunda kalacağımı düşündüm çünkü hastalarını görmekle ya da birinci sınıf sporcularla h o b n o b i n g yapmakla meşgul olacaktı ya da Paloma Friedrichsen pedikür yaptırırken etrafta takılacaktı.

Tamam, bu sonuncusu şirretçeydi.

Ama Imogen Swan'dan Paloma'ya geçerken ne düşünüyordu?

Hayatım boyunca Paloma'nın etrafında çok sık bulunma fırsatım oldu ve kadının iki modu vardı. Birincisi, onunla istediği bir şey arasında durabileceğinize dair en ufak bir belirti hissettiğinde Kaltağı Kes'ti. İkincisi, Boş Kol Şekeri, ama sadece boş, böylece hiçbir şey yapmazdı.

Dişlerini geçirdiği adamı kızdırmak ve şöhretinin tadını çıkarmak için. Ta ki kanını akıtmak (ve becermek) istediği daha zengin, daha ünlü başka bir adam bulana kadar.

Paloma Friedrichsen şimdiye kadar karşılaştığım en soğukkanlı kadınlardan biriydi. Tom'un onun saçmalıklarına kanmasına inanamıyordum.

Sonra bir kez daha Tom'u hiç tanımadığımı fark ettim. Çok kısa süren tanışıklığımızda onu tamamen yanlış tanımıştım.

Ama bu benim suçumdu.

Ancak o anda Tom, telefonuna cevap vermesini engelleyeceğini düşündüğüm bu şeylerin hiçbirini yapmıyordu ya da yapıyorsa bile bir çağrıya cevap verecek zamanı vardı.

Çünkü üç kez çaldıktan sonra telefonu
açtı. "Mika?"

Vay canına.

Kimin aradığını biliyordu, bu da beni programladığı anlamına geliyordu.

Ve bunu Elsa Cohen/Samantha Wheeler fiyaskosunun hemen ardından o boktan mesajı bıraktıktan sonra yapmıştı.

Bununla ne yaptım ben?

Ve daha da kötüsü, bir tenis hayranı ve sadece bir erkek hayranı olan bir arkadaşım, Tom'un yorumlarını kaydettiğini ve mastürbasyon yaparken dinlediğini söyledi.

"Yüzün neye benzediğini biliyorum," demişti. "Ama benim için gözlerimi kapatıp dinliyorum, çünkü mesele o ses."

Yanılmamıştı.

Tom Pierce iyi görünüyordu ve sesi de
iyiydi. Pürüzsüz ve kolay.

Belki de yirmi yıl önce beni böyle kandırmıştı.

"Tom," diye cevap verdim.

"Her şey yolunda mı?"

Hayır. Düşündüm. Senin gibi bir adam entrikacı bir inekle görüşüyor ve artık ilginç, yetenekli karınla ve çocuklarının annesiyle birlikte değil. Yani, evet. Hayır, her şey yolunda değil.

"Mika?" diye seslendi.

"Bir şey dikkatimi çekti Tom ve seninle bu konu hakkında konuşmam gerekiyor," dedim ona.

"Pekâlâ." Ses tonu şaşkın ama yine de dostçaydı.

"Yakında buluşmak için vaktin var mı?"

"Buluşmak mı?"

Lanet olsun.

Tüm bu olayın yapmak istemediğim en büyük kısmı buydu.

Yine de yaptım.

"Kahve içmek için bana gel."

Kıkırdadı ve ne yazık ki bu da son derece çekiciydi.

"Ben Phoenix'te yaşıyorum, Mika. New York'taki evine kahve içmeye gelmek için uçağa yetişmem gerekir."

"Kahverengi evimde değilim. Çöldeki evimdeyim. Cave Creek'in yaklaşık yarım saat dışında."

Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde de inanamadı.

"Arizona'da bir yerin mi var?"

Çoğunlukla bu bilgiyi gizli tuttum. Ancak, bunu söylediğim az sayıda insan duyduğunda, çoğunlukla verdikleri yanıt bu oldu.

Arizona'da bir evimin olması Fran Leibowitz'in sigarayı bırakması gibiydi, Büyük Elma ile bu kadar özdeşleşmiştim.

Ve bu mantıklıydı, o şehir benim bağımlılığımdı, hayatım oradaydı, sanatımın çoğu oraya odaklanmıştı.

Ama yeni ufuklara ihtiyacım

vardı. Daha geniş olanlara.

"Bazen işimi yapmak için alana ihtiyacım oluyor," dedim ona. "Doğru," diye mırıldandı.

"Kahve, Tom. Vaktin var mı?" "Bu
birdenbire oldu."
Şimdi balık tutuyordu.
Neden sadece evet deyip g e l m e d i ki?
"Sizi evime sizi baştan çıkarmak için çağırmıyorum, Mr. Pierce. Bununla ilgilenmiyorum ve ikimiz de nedenini biliyoruz."
Ne yazık ki, ses tonum i s t e d i ğ i m kadar ılımlı değildi ve kelimelerim de özenle seçilmemişti.
Yine de bu tür şeylerde hiç iyi değildim. "Ama bu
önemli," diye bitirdim.
Yine hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde de sesi temkinliydi; yıllardır ilk kez onunla konuştuğumu, ondan kahve istediğimi ve bu konuda pek de nazik olmadığımı düşünürsek bu bir sürpriz değildi.
"Bana bir ipucu verebilir
misin?" "Andrew Winston
hakkında." "Andrew mu?"
"Onunla arkadaş mısınız?" Sordum ve eğer öyleyse, tozunu yutmuş başka bir sözü daha vardı.
"Onu yendikten sonra elini sıkarken ağın üzerinden kendini becermesini söylerken gülümsemek dışında, gösterinizden beri onunla konuşmadım."
Bunu duyunca aptalca heyecanlandım.
Bu duyguyu hemen içime gömdüm ve "O zaman belki de konuşmam gereken kişi sen değilsindir" diye mırıldandım.
Sorun şu ki, sporla ilgilenmiyordum. Onlardan nefret ettiğimden değil. Sadece onları ilginç bulmuyordum. Doğru, seçebileceğim birçok profesyonel spor arasında tenis en ilginç olanlardan biriydi, yine de takip etmiyordum çünkü sadece umursamıyordum, umursamadığım şeyleri yapacak zamanım da yoktu.
(Bununla birlikte, Tom artık oynamadığı için şimdi takip etmiyordum. O zamanlar tamamen izliyordum ama sadece onun maçlarını).

Eskiden spor yıldızlarıyla çıkan çok sayıda kadın tanırdım. Ben de bir dizi spor yıldızıyla temas kurmuştum.

Ama bu uzun zaman önceydi.

Kocamı kaybetmiştim, bir çocuğum vardı ve odağımı değiştirmiştim.

O çevreler hâlâ bana kur yapıyordu ama aradan geçen zamanda kiminle zaman geçireceğimi seçme ayrıcalığını kazanmıştım. Gerçi bunu hep yapıyordum zaten.

Sadece daha seçici olmayı öğrendim.

Paloma Friedrichsen ve Andrew Winston gibi insanlara zaman ayıramadım.

Bu yüzden Tom Pierce benim tek varlığımdı. En azından teniste.

"O benden yıllar önce tenisi bıraktı, Mika," diye konuşmaya devam etti Tom. "Ve ayrıldığında pek çok köprüyü yaktı, öncesinden bahsetmiyorum bile."

İlginç.

"Bu yüzden koçluk yaptığından bile emin değilim ve hemen hemen herkes onun izini kaybetti," diyerek sözlerini tamamladı.

Birisi onun izini kaybetmemişti ve bu kişi bana o gün erken saatlerde aldığım zarfı gönderen kişiydi.

Bu da başka bir şeydi.

Neden o zarfı alıyordum? Luna yüzünden mi? "Yarın," diye devam etti. "Pardon?"

"Yarın. Metin Ben senin Adres. Yarın. Saat 10'da."

"Görmeniz gereken hastalarınız yok mu?"

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi. Zamanında ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

Umurumda bile değildi.

Ki bu tamamen yalandı.

Değişiklik: Umursamak istemedim.

Sanırım hâlâ Tom Pierce'ın benim için eskiden nasıl biri olduğu yanılsamasının izlerine tutunuyordum.

Her ne kadar umursamak istemesem de, tıp diplomasını tenisten emekli olduktan sonra almış olmasına her zaman hayranlık duymuşumdur.

Yine de profesyonel olmadan önce lisans diplomasını almakta ısrar etmişti. Gençlerde popüler bir fenomendi, sadece oyunuyla değil, görünüşüyle de ün kazanmıştı. Ancak liseden mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek (ve orada tenis oynamak) için gençler turunu bırakmıştı. Oyuncular on yedi ve on sekiz yaşında, hatta daha erken yaşlarda profesyonel olurken, onun sahip olduğu yeteneğe sahip olması ve profesyonel olmak için yirmi bir yaşına kadar beklemesi herkesin aklını başından aldı.

Onunla tanıştıktan ve ondan çok etkilendikten sonra Tom Pierce hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim ve bu benim de aklımı başımdan aldı.

O zamanlar tüm uzmanlar bunun büyük bir hata olduğunu söylemişti. Daha sonra sınıfa dönebilecekken, en iyi tenis yıllarını bir sınıfta boşa harcıyordu. Ama tenis oynamak için harcadığı o güç ve dayanıklılık yıllarını asla geri kazanamayacaktı.

Tüm uzmanlar yanıldı.

Eğer bunu stratejik bir amaçla yapmaya karar verdiyse, bu da zekice bir hareketti. Çünkü profesyonellere ulaştığında, onu da uçurmuştu.

Kasırga gibi.

"Benim muayenehanem yarı zamanlı," diye paylaştı. "Kendime ait sadece birkaç hastam var, yeni hasta kabul ederken seçici davranıyorum ve çoğunlukla ofis saatlerim ben şehirdeyken ortaklarımın yerini doldurmak için, böylece onlar da bir mola verebiliyorlar."

Sadece Tom Pierce hobi gibi görünen bir şekilde doktorluk yapardı.

"Oh," dedim.

"Yani evet, yarın gelebilirim." "Tamam.

Harika. Sana adresimi mesaj atarım."

"Gelmeye hazır." "Pardon?"

"Arkadaşınız ya da tanıdığınız kişi. Artık işler değiştiğine, daha güvenli olduğuna göre, öne çıkmaya hazır."

Ama tabii ki bunca yıl sonra bile Tom, Luna hakkında üstü kapalı da olsa yaptığım şeyden bahsettiğimi unutmadı.

Tahmini doğru değildi ama yakındı. "Bunu yüz yüze konuşmamız gerek."

"Bana mesaj at," diye emretti ve garip bir şekilde meme uçlarım karıncalandı. Tamam...

Neydi o?

Bir erkek tarafından emir almaktan hoşlanan bir kadın değildim.

Kahretsin.

"Olur. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatmak üzereydim ki "Mika?" diye seslendiğini duydum. "Evet?"

"Aradığına sevindim."

Şimdi, buna nasıl cevap verdim?

"Yarın görüşürüz, Tom."

"Yarın, Mika" dediğinde sesi eğleniyor gibiydi, ki bu berbat bir şeydi.

Hayatım boyunca güçlü, büyüleyici, çekici, yetenekli erkeklerle çevrili olduğumu ve çoğunlukla hepsinin birer pislik olduğunu düşünerek görüşmeyi sonlandırdım.

Cadence'in sesini duyduğumda sıçradım.

"Bir tenis aygırıyla konuşmak için tek başına stüdyona kapanmak zorunda kalmanın bir nedeni var mı?"

Onu içeri aldım.

Bana hiç benzemiyordu.

Rollo'nun koyu, vahşi buklelerine sahipti. Rollo uzun boylu ve hantaldı. Annesininki gibi bir vücudu vardı: orta boylu ve ince (ki bu kesinlikle ben değildim). Koyu renk gözleri, zeytin rengi teni ve burnundaki o hoş çizgisi vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar bronzlaşırdı ve bu çok güzeldi.

Bazen, o küçük bir çocukken, yüzümü onun buklelerine gömerdim ve yemin ederim, tıpkı Rollo'nunki gibi kokarlardı.

Sonra yıllar geçti ve doğru hatırladığımdan emin olamadım. Onunla çok az zaman geçirmiştim, bunu ben mi uydurmuştum?

Fark etmedi, o koku gitti, tamamen Cadence oldu, bu yüzden Rollo'nun o kısmı bile benim için kayboldu.

Yine de, pek çok yönden tam olarak oydu, bunu anladım. Buna tutunmuştum.

Ve kocamın bana bıraktığı diğer şeye tutundum. Onu ilk gördüğüm anda içimde hissettiğim ve o gittiğinde de içimde kalan o heyecan. İçimde yaşadığı yer onun sahip olduğu parçamdı ve onu asla bir başkasına vermeyecektim.

Bu demek değildi ki, eğer sevişmek isteseydim, sevişmezdim. Yaptım. Bir geceden daha uzun süren birkaç ilişkim de olmuştu. Ve işimi halletmesi için çağırabileceğim birkaç seks arkadaşım vardı.

Hiçbirini Cadence'in hayatına sokmamıştım.

Cehennem, anlamlı bir şekilde, hiçbiri
benim hayatım.

Kızım artık on sekiz yaşındaydı ve uzun zaman önce bir babaya sahip olma kavramını anlamaya başladığı ve başkalarının bir babası olduğunu ama kendisinin olmadığını fark ettiği o acı dolu yıllardan sonra, bana hayatında böyle bir adamı özlediği izlenimini vermedi.

Yakın zamana kadar.

Garip şeyler yapmaya başlamıştı, şu anda olduğu gibi, bir "tenis aygırı" ile özel bir konuşma yaptıktan sonra bana umutla bakıyordu.

Bunun on sekiz yaşında olmasından kaynaklandığını sezmiştim. Gelecek Mayıs'ta mezun olacaktı. Ve ondan sonra, gitmiş olacaktı.

Bu da beni dehşete düşürdü.

Çünkü öncelikle ben bir anneydim ve ne kadar havalı bir anne olursanız olun, anne olduğunuzda böyle şeyler oluyordu. Ve kendimi oradaki en havalı annelerden biri olarak hayal ettim.

(Cadence en azından ara sıra bunu iddia edebilir).

Ama daha çok Yargıç Oakley ve Hale Wheeler'ın Trail Blazer programı gibi bir yerde çalışmak istediği içindi.

Sadece o da değil.

Ayrıca babasının izinden gitmek ve baterist olmak istiyordu (ve çok iyiydi, müzikten anlıyordum, bu yüzden (fazla) önyargılı değildim). Şarkılar da yazıyordu (ve onlar da çok iyiydi, Lorde-vari dolambaçlı yollardan gidiyordu, ama Cadence'in eserlerinde Taylor'ın hikaye anlatıcılığının ve dürüstlüğünün izleri vardı).

Ama sadece bu da değildi.

Ayrıca veteriner olmak istiyordu, hem "Evcil şeyler, anne, bir ofiste. Ama aynı zamanda Dr. Oakley Yukon Vet gibi vahşi şeyler de." (Bu da korkulacak başka bir şeydi, çünkü Dr. Oakley uçaklardan atlıyordu ve misk öküzleri tarafından koşturulduğu biliniyordu).

Bir de sırt çantasıyla Avrupa'yı dolaşmak vardı, "Bilirsiniz işte, nasıl bir şey olduğunu görmek için."

Ayrıca, Babamla Seyahatler türünde bir film çekme arzusu vardı ama bu Annemle Maceralar olacaktı çünkü beni de yanına alıp bu konuda bir film yapmak istiyordu.

Başka bir deyişle, annesinin kızıydı ama bir planı yoktu. Hiçbir okula başvurmamıştı. Hiçbir şeyi kafasına koymamıştı.

"Bilirsin, bırak evren bana yol göstersin, tıpkı sana yaptığı gibi." diyecekti.

Annem, eğer hayatta olsaydı, ki ne yazık ki değildi, buna gülmekten karnına ağrılar girerdi. Sesinin kıkırdadığını duyabiliyordum, "Güvercinler tünemek için eve geldi! Nihayet."

Çünkü anneme de aynı şeyi yaşattım.

Ne yazık ki bir pislik olduğu için hayatta olan babamın muhtemelen sadece Cadence'in planlarının kapsamı ve belirsizliği hakkında değil, aynı zamanda gerçek planlar hakkında da söyleyecek çok şeyi olurdu.

Veterinerlik kısmı hariç hiçbirini onaylamadı.

Onunla konuşmadığım için söyleyeceği şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu nedenle, Cadence'in yakında yalnız kalacağımı anladığını hissediyordum.

Her ne kadar ondan saklamaya çalışsam da, babasını hâlâ bir sızı gibi özlediğimi bildiğini hissediyordum. Biliyordu çünkü ölümsüz olabilirdim ve binlerce yıl yaşayabilirdim ve onun içimde uğuldayan o canlı tele dokunmasını özlerdim ve her şey yok olana ve unutulmaktan başka bir şey kalmayana kadar bunun özlemini çekerdim.

Tahminimce yalnız kalmamı istemiyordu. Ve heteroseksüel olduğumu bildiği gerçeğini göz önünde bulundurursak,

bir erkek bulmamı istiyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Olacaksa da Tom Pierce ile olmayacağı kesin.

"Onu çok iyi tanımıyorum," dedim. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Ama onunla son konuştuğumda beni üzecek bir şey yapmıştı ve ben de onu arayıp ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı paylaştım. Onunla iletişime geçmeme nasıl tepki vereceğinden emin değildim ve eğer işler çirkinleşirse, senin duymanı istemedim."

"İşler çirkinleşti mi?"

Düşünmek için yem, çünkü hayır, en ufak bir çirkinlik yapmadı. Ama bunu çiğnemek için kendime izin vermeyecektim.

"Hayır."

"Seni üzecek ne yaptı?" "Birçok erkeğin yaptığı şeyler işte." "Ne gibi?"

"Ne hakkında konuşmayacağımız gibi."

"Anne."

"Cadence," dedim usulca. "Onunla birkaç kez karşılaştım, ama o zamanlar onu çok sevmiştim. Biz gerçekten

bağlıydı. Onun muazzam bir birey olduğunu düşünüyordum. Böyle biri sizi hayal kırıklığına uğrattığında, bu acı verir. Ve üzgünüm ama bu acı özel bir acıdır."

"Yani senin kaidenden düştü."

Donup kalmıştım, şiddetli soğuğun içimi kasıp kavurduğu düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Öyle olduğundan emin değilim bebeğim," diye cevap verdim.

"Onunla birkaç kez karşılaştınız ve 'muazzam bir birey' olduğunu düşündünüz. Birini gerçekten tanımayan, yani onunla zaman geçirmeyen hiç kimse onun muazzam olup olmadığını bilemez." Alaycı bir ses çıkardı ve "Kaide şehri. Bu arada anne, o kaidelerin tek bir boyutu var ve üst kısmı sadece birkaç santim genişliğinde. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, kimse orada dengede duramaz. Zorlanan herkes düşüyor."

Bununla birlikte, on sekiz yaşındaki bilge yavrum döndü ve stüdyomdan dışarı süzüldü ve ben gerçekten, gerçekten, gerçekten benimle seyahat etmesine izin vermemem gerektiğini düşünüyordum. Ve gerçekten, gerçekten, gerçekten arkadaşlarım geldiğinde ya da partilerimi düzenlediğimde onu yatağa göndermeliydim, bu kadar çok yetişkinin arasına karışmasına izin vermek yerine. Ve gerçekten, gerçekten, gerçekten İsveç'teki o yurtdışı sömestrine ya da Fransa'daki o yaz aşçılık kursuna gitmesine izin vermemeliydim.

On sekiz yaşındaydı, altmışına girmek üzereydi.

Kırk sekiz yaşında olduğumu düşünürsek, bu onu benden daha yaşlı ve bilge yapıyordu.

Benim alternatiflerim onun şımarıklık yapması, uyuşturucuya bulaşması, tutuklanmasına ya da hamile kalmasına neden olabilecek bir şey yapması ya da tüm enerjisini popüler olmaya odaklamasıydı.

İyi bir seçim değil.

Yine de o anda, bunlardan birinin daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum.

Çünkü az önce beni patakladı.

BÖLÜM 4

HISLERIMIZ KARŞILIKLI.

Tom

Ien sevdiği kişi olmadığını açıkça belirttiğini düşünürsek, oraya varmak için çok hevesliydi. Tom oraya vardığında Mika'nın evinin beyaz kerpiç olduğunu ve geniş ama uzun olmayan bir ayak izine sahip olduğunu gördü.

Ve çok fazla olmasına rağmen, yerli olmayan bitki örtüsüne dair bir ipucu bile yoktu. Kaktüsler, sukulentler, mesquite, palo verde ve çöl söğüdü ağaçları - hepsi Arizona, hepsi kurak, sulamaya gerek yok, tek bir ot bile bulunmuyor.

Ayrıca, sanki ev onların arasına inşa edilmiş gibi doğal görünen, ancak muhtemelen öyle olmayan, iyi yerleştirilmiş kayalar da vardı.

Ön taraftaki kavisli araba yolu, manzarayla uyumlu, altın kum renginde ince bir çakılla kaplıydı.

Evin pencereleri ahşap çerçeveli ve kirişliydi, kutu gibi ve camlıydı, ön kapının sağındaki büyük resimli pencere hariç, o da büyük bir camdı.

Bir varlık olarak Mika'nın evi, gözden uzak, özel, mütevazi, ancak çekici ve etkileyici olmayı başardı.

Başka bir deyişle, dokunuşunu kaybetmemiş gibi görünüyordu.

Tom park etti, indi ve evin önü boyunca genişçe başlayan, ancak ahşap çerçeveli cam ön kapıya doğru dar bir kavis çizen alçak çitin ortasından aşağı doğru yürüdü, yol çakıldan travertene sorunsuz bir şekilde değişiyordu çünkü ikisi de aynı renkteydi.

Girişte sizi karşılayan bir şeyler vardı; çitin ön kapıya doğru kapanması sizi içeri davet eden bir işaret gibiydi.

Kapıyı çaldı, Mika'yı tekrar görmeyi hem dört gözle bekliyordu hem de beklemiyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmış olsa bile, yine de onu çok seviyordu ve aradığı için mutluydu. Şimdi mühür kırılmıştı, bu ona bir şans verebilirdi -açıklamak için değil, bu ona ait değildi- ama onları en azından onun bir pislik olduğunu düşünmeyeceği farklı bir yere götürebilirdi.

Ve en başta onu aradığı için bir umut olduğunu düşündü. Eğer biriyle işiniz bittiyse, ondan ne istediğinizin bir önemi yoktu. İhtiyacınız olan şeyi elde etmenin her zaman başka yolları vardı.

Ama Andrew hakkında söyleyeceği şey muhtemelen iyi olmayacaktı ve o da bunu beklemiyordu.

Tom kapının camından onun yaklaştığını görebiliyordu.

Mika değil.

Kızını.

Rollo Merriman'ın kızı.

Ve kızın babasına ne kadar benzediğini görünce şaşırdı.

Genç kadın kapıyı açtığında bunun Mika için bir merhem mi yoksa bir ısırık mı olduğunu merak ediyordu.

"Selam," diye coşkuyla selamladı, kahverengi gözleri canlıydı.

O evdeki herhangi birinden beklediği karşılama bu değildi.

"Merhaba, ben Tom. Anneni görmeye geldim."

"Kim olduğunuzu biliyorum," diye cevap verdi, kenara çekilip kapıyı daha geniş açarken bunu konuşmaya devam ederek yapıyordu. "Annem stüdyosunda menajeriyle konuşuyor ve 60 Minutes ya da 20/20 ya da annemin hayatıyla ilgili tanıklıklarını çekmesini istedikleri bir belgeselci olan bazı Netflix yöneticileriyle görüşme teklifini reddediyor."

Bu sırada, tavanları boyunca uzanan kirişler, pişmiş toprak karo zeminler ve bu karoların yan taraftaki kıvrımlı kerpiç merdiveni kestiği, ucunu tembel buklelerin süslediği ferforje bir tırabzanı olan küçük bir giriş yolundaydı.

Kapıyı arkasından kapatıyordu.

Evin ikinci bir katının olmasına şaşırmış.

Mika'nın kızı ikinci katın gizemini anlatırken konuşmaya devam etti.

Çünkü Mika onu altı basamak aşağıya, eğimli kerpiç duvarların içinde yüksek bir ocak ve gömme şömineyle tamamlanmış olağanüstü bir kerpiç şöminenin bulunduğu bir odaya götürdü. Odanın odak noktası olan şömine, şişe camından bir vazo içinde parlak çiçeklerle ve Mika'nın kızıyla birlikte çekilmiş renkli fotoğraflarıyla süslenmişti.

Karşısında minderli bir kanepe, arkasında uzun bir masa, onun yanında sehpalar, bir tarafta ahşap bir sallanan sandalye ve odanın dışında bir yemek masasının parçalarını görebiliyordu.

Ama hepsi bu
kadardı.

Televizyon
yok.

Aşırı dekor yok.

Misafirperver ve rahatlatıcıydı ve ilginç ve şaşırtıcıydı ve sıcaktı ve abartılı değildi.

Hepsi Mika.

"Sanki milyonlarca kez hayır dedikten sonra," diye paylaşıyordu kızı, "birden fikrini değiştirecek. Uh...merhaba. Onun bu kadar havalı olmasının nedeni böyle ezik, şöhrete aç şeyler yapmaması."

"Hayır," diye kabul etti. "Öyle değil."

Durdu ve çok zeki bir bakışla onu kıstırdı. "Sen de bilmiyorsun."

Belli ki onun geleceğini biliyordu.

Ve şimdi, aynı açıklıkla, onun kendisine baktığını biliyordu.

"Hayatımda yeterince kamera ya da mikrofon önündeyim, daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Evet," dedi ve itiraf etti, "Tenisle ilgilenmiyorum."

"Herkes değil."

"Annem ve ben, biz sporcu insanlar değiliz." "Sorun değil."

"Biliyorum. Ama, bilirsin, bu garip."

"Spor insanı olmamak mı?" diye sordu.

"Hayır, bir olmak. Bir şekilde anlayabiliyorum. Beden eğitimi dersi aldım. Yaptıkları şey zor. Ve bu işi büyük paralar karşılığında yapan insanlar kadar iyi yapan çok fazla kişi yok. Ama bu konuda garip bir lemming kalitesi var. Yani, İngiltere'deki futbol maçlarında yaşanan bazı saçmalıkları duydunuz mu?"

Omuzlarını öne doğru çekti, serbest bıraktı ve konuşmaya devam etmeden önce onun sorusuna yanıt vermesini beklemedi.

"Bir şeyi önemsemek önemlidir. Sadakat sahibi olmak. Ama oyuncuların orada olduğu, sonra başka bir yere takas edildikleri, koçların kazanmadıkları sürece hiçbir şey ifade etmedikleri ve takım sahiplerinin sizden çok büyük miktarlarda para kazandıkları ve tek umursadıkları şeyin bu olduğu bir takım hakkında çılgına dönmek, hatta diğer insanlara zarar vermek veya onlarla kavga etmek? Bilemiyorum. Paranızı ve zamanınızı verebileceğiniz çok daha iyi şeyler var gibi görünüyor. Anlıyor musun?"

"Ne gibi?" Tom, onun yaşındayken cevabının hiç de öyle olmayacağını düşünerek sordu.

"Kitaplar. Müzik. Bir yürüyüş yolu. Frank Capra filmleri. Mükemmel risotto pişirmek. Ya da hamburger, eğer risotto sevmiyorsanız. Nasıl harika bir selfie çekeceğinizi bulmak, doğru odağı, açıyı, ışığı, çerçeveyi yakalamak. Ya da, sen

Bilirsiniz, dışarı çıkmak ve başkalarının oynamasını izlemekten çok hoşlandığınız oyunları oynamak gibi."

Ve belli ki o da çok zekiydi.

"Katılmadığımı söyleyemem," diye yanıtladı.

Dudaklarına kolay bir gülümseme geldi ve "Harika. Sonra Ted Lasso'yu gördüm ve anneme izlettim."

Konudan konuya atlamasını takip edemediği için "Pardon?" diye sordu.

"Annem televizyonla ilgilenmez. Bir şeyler yapmakla çok meşgul. Bu biraz can sıkıcı, çünkü bilirsiniz, televizyonun altın çağındayız. Her şeyi kaçırıyor. Insecure'u hiç izlemedi. Buna inanabiliyor musun?"

Tom gülümsemekten kendini alamadı. "İtiraf etmeliyim ki ben de hiç görmedim."

"Tabii ki hayır. Sen bir erkeksin. Ve beyaz bir erkeksin. Yani senden bunu beklemezdim. Yine de yapmalısın. Bu sana kadınlar hakkında fikir verir. Ve insanların siyahların sesini duymaya ihtiyacı var. Ve siyah kadınları desteklemeliler."

"Anlaştık," diye cevap verdi.

"Ama aynı zamanda çok komik. Ve gerçek. Ve tüm kıyafetleri seviyorum."

"Doğru," diye mırıldandı, hâlâ gülümsemesiyle savaşıyordu.

"Ama anneme Ted Lasso'yu izlettim. Bu arada bayıldı."

Tom hayattaki hiçbir şeye geniş çerçeveden bakmamaya çalışıyordu ama Ted Lasso'yu sevmeyen birini tanımak istemediğini rahatlıkla söyleyebileceğini hissediyordu.

"Bölünmüş bir dünyada Ted Lasso evrenseldir," dedi. "Kesinlikle," diye yanıtladı.

"Adın Cadence, değil mi?" demeden önce gülümsemesine karşılık vermedi.

Başını salladı. "Özür dilerim, kendimi tanıtmadım. Garip bir durum. Annemi herkes tanıyor ama beni pek kimse tanımıyor, hatta annemin tanıdığı bazı insanlar bile. Bu konuda çok öfkeliydi. Özellikle de bütün bu..."

Elini salladı, yüzünde hiç hoşlanmadığı bir ifade belirdi ve duruşu garipleşti, bu ona hiç yakışmayan bir şeydi ama konuşmaya devam etti.

"Bu dünyaya geliş şeklim."

"Evet," dedi usulca. "O olaydan sonra annenin seni korumaya ne kadar ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Keskin bakışları yeniden ona odaklandı ve beceriksizliğini üzerinden attı.

"Bana Cadence adını verdi çünkü babam benim bir kız olduğumu ve bu şekilde çağrılacağımı söyledi. İyi ki de öyle yapmış. Tanıdığım herkes arasında en iyi isme sahibim."

Kahretsin, ama bu özgüvene bayılmıştı. Bu genç kadın kendisiyle ilgili bir şeyi beğeniyor ve bunu paylaşmaktan çekinmiyordu. Kendilerini kabul etmekte zorlanan çok fazla kız görmüştü -gençler, onun yaşındakiler ve çok daha yaşlı kadınlar, hatta birinci sınıf sporcular-, hatta kendilerinin sadece küçük bir parçasını bile.

Cadence yeni bir soluktu.

"Çok havalı bir adın var," diye onayladı.

"Kızlarınıza Chloe ve Sasha isimlerini vermişsiniz. Onlar da süper havalı isimler. Chloe hem zengin ve ünlü olup hem de sosyal sorumluluk sahibi bir iş yürütüyor. Sosyal sorumluluk sahibi olmayan hiçbir yerden bir şey almamaya çalışıyorum. Ama bu zor çünkü çok fazla yok. İnsanların bu programa ayak uydurması gerekiyor."

Ondan o kadar hoşlanıyordu ki, şimdi gülümsemesini engelleyemiyordu. "Bunu tartışamam."

"Chloe Yargıç Oakley ile nişanlandı ve o gezegendeki en harika adam, bilirsiniz, süper ikili bir adam için. Ama yaptığı her şeyde harika. Judge'ın her yönüyle harika olmasının yanındaki en yakın harika şey Tom Holland'ın 'Umbrella' şarkısına dudak senkronizasyonu yapmasıydı ki bu hiç de ikili değildi. Ama tamamen ateşliydi. Bunu gördünüz mü?"

Tom başını salladı. "Evet."

Bileği gevşek bir elini kaldırdı ve bir çırpıda salladı.

"Yanıyordu. Yandığını düşünmedin mi?"

"Kesinlikle yanıyordu."

"Evet." Onun ötesine baktı ve "Hey, anne" diye seslendi.

Tom aniden göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti, Nefesi kolay çıkmıyordu.

Birazını içeri sürükledikten sonra döndü ve Mika'nın orada durduğunu gördü.

Boynunda düşük bir V bulunan, kolları dökümlü ve belinden bir ip geçirilerek kumaşın toplandığı bir kaftan elbise giyiyordu. Siyah zemin üzerindeki desen çoğunlukla kırmızı, turuncu ve pembeydi; yeşil, mavi ve turkuazın parlak vurguları da vardı. Ayağında düz, işlemeli katırlar vardı. Hâlâ altın sarısı olan saçları başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmişti.

Evde takılıyormuş gibi giyinmiş olmasına rağmen makyaj yapmıştı. Çoğunlukla nötr ama siyah kedi gözü, gözlerine ve irisin şaşırtıcı deniz mavisi rengine odaklanıyordu. Bileklerinde birkaç narin zincir bilezik ve kulaklarında kabuktan yukarı doğru uzanan çıtçıtlar veya küçük halkalar ve lobdan sarkan boncuklar bulunan bir dizi piercing vardı.

Bir şairin, fotoğrafçının, romancının, film yapımcısının nasıl görüneceğinin resmiydi. Benzersiz olmayan kolay bir tarz, ama o bunu böyle yaptı.

Aynı zamanda hâlâ gördüğü en çekici kadınlardan biriydi.

Aslında, onun ilk ikide olduğunu ve bir numara için yarıştığını söyleyecek kadar ileri giderdi.

"Tom," diye selamladı.

"Mika," diye cevap verdi ve sonra evine yaptığı kısa ziyarette bir kez daha şaşırdı.

Kadının yanaklarında yumuşak bir pembeleşme gördü, bir kadının gergin hissettiğinde ya da iltifatla ne yapacağını bilemediğinde ortaya çıkan türden bir pembelikti bu, bakışlarında yakalamadığı sürece ona teklif etmediği bir şeydi.

Kızına baktı ve "Kaybol, evlat" diye emretti.

"Kahveye ihtiyacım var," diye açıkladı Cadence.

"Kütüphaneye gitmeniz gerekiyor. Bu özgürlüğü sen istedin, öğretmenlerin bunu kazanman için sana meydan okudu. Yapacak işlerin var, kardeşim. Hem de çok."

"Sizinle kahve yapacağım ve yanımda bir tane götüreceğim." "Elimizdeki parayla bir tane alıp birine bahşiş verebilirsin,
ve ihtiyaçları var."

Cadence gözlerini devirdi. "Başkalarının sahip olabilmesi için para harcama bahanesini kullanan tanıdığım tek kişi sensin."

"Ben bunu üzerinde oturmak için kazanmıyorum ve sana bırakmak için de kazanmıyorum. Ben gittiğimde, kendi paranı kazansan iyi edersin."

"Evet, öyle olsa iyi olur. Çünkü sen bütün paranı harcamış olacaksın ve ben de sana bakıyor olacağım," diye karşılık verdi Cadence.

Mika gülümsedi ama "Çık dışarı" dedi.

Cadence Tom'a döndü. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" "Annen hangi özgürlükten bahsediyor?" diye sordu. "Hâlâ okuldayım," dedi ona.

"Eve döndüm. New York'ta
York. Tuhaf, hippi, ilerici bir okul, tabii ki dönemlik ücreti bir milyon dolar, yani nüfusun yüzde birinden daha azı oraya gidebiliyor, ki bu da tamamen liberal, öyle değil mi?"

Tom onun arsız ve kendini bilen alaycılığına gülmeye başladı. "Dönem başına bir milyon dolara mal olmuyor," dedi Mika
bir iç çekişle.

Onunla birlikte sırıtan ama annesini görmezden gelen Cadence devam etti: "Annem buraya gelip çalışmak istedi, ben de onunla gelmek istedim. Ben de öğretmenlerimle bir anlaşma yaptım ve onunla gelebildim. Zaten mezun olmak için gereken tüm kredileri aldım. Şu anda üniversite dersleri alıyorum. Bağımsız çalıştığım için bana yüklediler. Bahar tatilinden sonra eve gitmeden önce yazmam gereken elli ödev falan var."

Şubat ayıydı.

"Görünüşe göre kütüphaneye gitmeniz gerekiyor," dedi.

"İhtiyacın olan her şeyi internetten bulabilirsin," diye karşılık verdi.

"Ayrıca internette dikkatin dağılabilir ve ders çalışmak yerine, sahip olduğu tek şey olan başparmağını sosyal medya kovanına saçma sapan şeyler yazmak için kullanan bir neandertal ile Twitter savaşına girebilirsin. Kütüphaneye git," diye emretti Mika.

"Sosyal medyanın ne kadar zaman kaybı olduğunu ve kızınızın beyninin tüm dikkat dağıtıcı unsurlar ortadan kaldırılmadıkça odaklanamadığını anlamak için neden havalı ve anlayışlı olmanız gerekiyor?" Cadence girişe doğru yürürken mızmızlandı.

Mika, "Korkarım hayattaki kaderiniz, bir tanem," diye cevap verdi, Cadence'i geçerken yakaladı ve gitmesine izin vermeden önce başının yanından öptü.

Cadence girişte gözden kaybolduktan sonra, "Sonra görüşürüz Tom," diye seslendi.

"Memnun oldum Cadence," diye karşılık verdi.

Dikkatini annesine çevirdiğinde Cadence için gülümsemesi hâlâ ağzındaydı.

Kaşlarını çatıyor ve "Kahve ister misin?"

diye soruyordu. "Elbette."

Ona doğru ilerledi, yanından geçti ve o da onu takip etti.

Mutfağı, ocağın üzerindeki fanı çevreleyen madde de dahil olmak üzere daha beyaz kerpiçti. Kirişli tavanların yanı sıra kremsi beyaz dolaplar da buradaydı, üst dolapların çoğu kapaksızdı, böylece Fransız grisi, kobalt ve krem rengi etkileyici bir çanak çömlek koleksiyonu görülebiliyordu.

"Sana hemen hemen her şeyi yapabilirim," dedi. "Anne gibi kız gibi, Cadence on altı yaşlarında damarlarındaki kanı java ile değiştirdi. Yani her şeyimiz var."

"Kendin için ne yapıyorsan ondan alacağım."

Makinenin, buzdolabının ve dolabın arasında bir şeyler almakla meşgul olduğu için ona bakmıyordu.

Kupalar.

Tom, paslanmaz çelikle kontrast oluşturan, kasap blok tablalı adaya gitti; bu ada mekanda harika bir uyum sağladı, yerel güneybatıyı kesti ve çağdaş bir ipucu verdi, böylece en üst düzey cihazlar elle kalıplanmış gibi görünen geri kalanıyla çatışmadı.

Kadın sessizliğe gömülünce, adam söze başladı. "Seni gördüğüme sevindim."

Kabul etmedi.

Bunun yerine, "İyi görünüyorsun" demeyi tercih etti. "İyiyim, teşekkürler."

Kadının yüzünü tam olarak göremedi ama dudaklarının kıvrıldığını gördüğünü sandı.

Belli ki bu, bu konuyu ele alma zamanının geldiği anlamına geliyordu. "Belki de havayı yumuşatmalıyız," diye önerdi.

"Buna gerek yok," diyerek makineyi çalıştırdı ve ona döndü. "Konuşmamız gereken şeyin bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Biz diye bir şey yok, Mika. Bunu sen yarattın," diye hatırlattı ona.

"Ve yaptığımın iyi bir şey olduğu ortaya çıktı," diye karşılık verdi.

Bunu hak etmediği halde kızmazdı.

Her şeyi berbat etmişti ama canı yanan insanlar bu odada durmuyordu ve o da bunu böyle yaptı.

Arkadaş olmalarına izin verseydi, anlayabilir ya da anlamayabilirdi ama en azından tepki göstermeye hakkı olurdu.

Şimdi yapmadı.

"Seninle hiçbir ilgisi olmayan bir konuda neden bana kızmaya hakkın olduğunu düşündüğünü sorabilir miyim?" diye sordu.

"Gerçekten, buraya gelmeni istediğim konu hakkında konuşmalıyız. Bu önemli bir konu. Bu değil."

"Katılmıyoru m." "Tamam o zaman."

Tezgâha yaslandı ve avuç içlerini tezgâhın üzerine koyarak dürüstlüğüyle ona tokat atmak için rahatladı.

Sonra hiç tereddüt etmeden söze girdi ve dürüstlüğüyle onu tokatladı.

"İyi bir gösteri yaptın, beni içine çektin. Seni çok az tanıyordum ama yine de seni özledim Tom. Bunca yıl boyunca. Özellikle de sırtımı yaslayabileceğim güçlü ve iyi birine ihtiyaç duyduğum bazı zamanlarda. Ama sonuçta bu sadece bir gösteriydi."

Başını iki yana salladı. "Mika, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yani, Corey Szabo'nun eski sevgilisi adamın gırtlağına sarıldığında, adamda açmak istediği yarayı açmayı çoktan geçmiş olmasına rağmen, siz ve Imogen hasarı kontrol altına almak için çabalarken, dedikodu doktorları ne derse desin, o ikinizi dedikodu makinesi olarak kullanmadı mı? Hollywood'un en mükemmel evliliği siz karınızla yattığınız için bitmedi mi?"

Kendine kızmak için orada olmadığını hatırlattı. Ya da açıklamak için.

"Bunca yıl bir evliliğin sonunun bundan ibaret olduğunu düşünerek yaşamış olamazsınız. Anlamak istediğim şey, neden sana bir açıklama borçlu olduğumu düşündüğün."

"Bu konu hakkında konuşmak isteyen ben değildim."

"Bunu aşmadığımız sürece sana diğer konuda, her neyse, yardımcı olamam."

"Şimdi, katılmıyorum."

"Andrew'u en az yirmi yıldır ne gördüm ne de onunla konuştum, Mika. Onun hakkında her ne duyduysan, ben avukat değilim. Yargıç değilim. Danışman değilim. Gazeteci de değilim. Bu yüzden belki de beni neden aradığını ve evinize bizzat gelmemi istediğini anlamak için biraz iç gözlem yapman ve belki de şu anda tartıştığımız şeyi neden yaptığını anlaman gerekiyor."

Sinirlenmemeye çalışıyordu, bu zordu ve onun da sabırsızlıkla mücadele ettiğini biliyordu.

Az önce söyledikleriyle bu mücadeleyi kaybettiğini de biliyordu.

"Beni motivasyonlarımı anladığını iddia edecek kadar iyi tanımıyorsun," diye tükürdü.

Ve Cave Creek'in ötesine kadar bir kadının kendisine laf atması için gitmedi.

"Haklısın, bilmiyorum," diye karşılık verdi ve bununla yetinerek adaya doğru eğildi, bu ona doğru eğilmek anlamına geliyordu ve devam etti, "Çünkü tanıştığımı sandığım kadın, özlediğim kadın, çünkü arkadaşlığını verdiği aynı gece elinden aldı, bir adamı en kötü anında aramazdı. Her şeyi berbat edip hayatındaki en değerli şeyi kaybettiğinde. Sabahları yataktan kalkmak için her şeyini harcadığı bir şekilde çöktüğünde, çünkü yaptıklarının ve kaybettiklerinin hepsinin kendisine ait olduğunu biliyordu. Ve sonra da neler olup bittiğine dair ilk ipucunu bilmeden dişlerini tekmeledi. Seni hayal kırıklığına mı uğrattım, Mika? Tatlım, hislerimiz karşılıklı."

Döndü ve mutfak kapısına doğru yürüdü, ama döndüğünde onun kendisine baktığını gördü, yanakları yine renklenmişti, ama bu sefer bunun utanç mı olduğunu bilmiyordu, çünkü eve çarpmıştı, yoksa öfke mi, çünkü eve çarptığını kabul etmek istemiyordu.

"Benim hissim, Andrew hakkında korkunç bir şey öğrendiğiniz yönünde. Haklısınız, bu önemli. USTA'da çalışıyorum, dolayısıyla bilgilendirilmeleri gerekiyorsa bunu kolaylaştırabilirim. Mağdurlara karşı nazik davranacak ve hikayeleri eksiksiz anlatacak akıllı, düşünceli gazeteciler tanıyorum. Ayrıca, mahkeme salonunda boğazlarına sarılsalar bile müvekkilleriyle ilgilenen avukatlar da tanıyorum. Yardım edebilirim. Ama şu anda bu konuda konuşamayacak kadar kızgınım. Size bazı isimler vereceğim ve gerekirse tanıştırma yapacağım. Ama şimdilik, ben gidiyorum. Çok güzel bir eviniz ve

Harika bir kız. Sizi sağlıklı görmek çok güzel ve kızınızla ne kadar harika bir iş çıkardınız. İyi yaşa ve iyi ol, Mika."

Konuşmaları daha fazla uzamadan, söyleyeceklerini bitiren Tom, kadının beyaz kerpiç evinden çıkıp arabasına bindi ve uzaklaştı.

BÖLÜM 5

ÇAĞRI

Mika

I stüdyomda keman çalıyordum.

Çalışmıyor.

Keman çalmak.

Hiçbir yere varmayacağını bildiğim bir projeye kendimi kaptırmıştım. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum.

Tom Pierce ve Imogen Swan'ın boşanacağını duyduğumda yazmaya başlamamla başladı. Serbest biçimli düşünceler. Denemeler.

O sıralarda kızımın yakında okulu bitireceğini ve hayatında bir sonraki adımın ne olacağına karar vereceğini fark ettim.

Çok geçmeden resimleri düzenlemeye başladım. Onları kategorize ettim. Yazdığım parçaların yanına koydum. Düşünceler. Şiirler.

Sonra Elsa Cohen'in Samantha Wheeler ile yaptığı röportaj geldi ve içimde bir şeyler koptu.

Proje değişti, farklı bir şekil aldı.

Cadence'ı evde Nora'nın ve Cadence'ın en iyi arkadaşlarının ailelerinin gözetiminde bırakarak, yılın büyük bir kısmını Arizona'da geçirdim.

arazimde uzun yürüyüşlere çıkıyorum, tek bir kır çiçeğinin fotoğrafını çekmek için saatler harcıyorum.

Tezgâha baktım, gözüm kır çiçeğinin resmine takıldı ve hemen yanında Rollo'nun kanepemde sırt üstü yatmış, kocaman ellerini kedim Bow'un karnına dolamış halde çektiğim fotoğrafı gördüm.

Rollo'nun parmakları o kadar uzundu ki, kadının yanlarından omurgasına kadar uzanıyordu. Kadın onun göğsünü yoğuruyordu. Sakallı çenesi boğazına gömülmüştü. Birbirlerine göz göze bakıyorlardı.

Tanrım, adamım davul bile çalabilirdi ama dokunuşu çok nazikti.

Bu düşünceyle uzun süre oturamadığım için dikkatimi Bow'a yönelttim.

Ona tapardı. Buraya ilk geldiğinde onu benden çalmıştı. Seviştikten sonra tuvalete gitmek için yataktan ayrılmıştım ve geri döndüğümde ona doğru kıvrılmıştı, parmakları boynuna masaj yapıyordu, gözleri yarıktı ve mırıldanıyordu.

Yan yatmış, geniş, tüylü göğsü açıkta, başı elinde, Rollo o dans eden kahverengi gözleriyle bana bakmış ve "Kedini sevdim," demişti.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Belki de ona o zaman aşık oldum.

O hayatıma girmeden önce, beş yıldır Bow vardı.

Birkaç gün sonra eve gelmeyince, kapıdan dışarı fırladı. Bunu hiç yapmamıştı. Beş yıldır yapmamıştı.

Onu bulmak için gittiğini biliyordum.

Umutsuzca aradım. Tanıdığım herkesten bana yardım etmelerini istedim. El ilanları astım. Sığınma evlerini aradım.

Ama onu bir daha hiç görmedim.

Kalbimin derinliklerinde hala aradığını biliyordum. Ama sonunda onu buldu.

Ağrı oluşmaya başladığında, telefonum gitti ve bu ne kadar kapalı olduğumun bir göstergesiydi.

Çalışırken, telefonumu mutlaka rahatsız etmeyin moduna alırdım. Cadence dışarıda olmadıkça ve bana ihtiyacı olduğunda arayabilmem gerekmedikçe, rahatsız etmeyin kuralının istisnası yoktu.

Artık Cadence evdeydi, yatak odasında değil. Okula gitmediği sürece benim gibi saatlerce uyuyor, uyandığında kalkıyor, yorulduğunda uyuyordu ve odasının dışında kendine ait bir alanı vardı. Oraya "alanım" derdi. Burası kısmen çalışma odası, kısmen oyun odası, kısmen müzik odası ve kısmen de sanat odasıydı.

O gece telefonumdaki rahatsız etmeyin özelliğini bilerek etkinleştirmemiştim.

Tom'un aramasını
bekliyordum. Hayır,
aramasını umuyordum.

Neden?

Çünkü onu arayamayacak kadar gururluydum. Bir sürtük olduğumdan beri yapmam gereken bir şeydi.

Haklıydı, onun hayatı beni ilgilendirmezdi ve bunu bu hale getiren bendim. Kızmaya ya da hayal kırıklığına uğramaya hakkım yoktu. Ayrıca onu beklenmedik bir anda aramaya, evime kadar gelmesini istemeye (Phoenix'ten uzak değildi, ama yakın da değildi) ve buraya geldiğinde ona sürtük gibi davranmaya da hakkım yoktu.

Dahası, kendi iç huzurum için onunla bağlarımı çok eskiden koparmıştım ama yine de onu bir arkadaş olarak görüyordum. Ve eğer bir kadın arkadaşımın evliliği bir ilişkisi olduğu için bitmiş olsaydı ve bunu benimle paylaşsaydı, ilk başta yargılamadan dinlerdim. Hareket tarzına katılmayabilirdim ama yine de dinlerdim. Ve eğer bunun arkasında daha derin bir mesele varsa ve incinmişse, bunu kendine yapmış olsa bile, üzülürdüm.

Bunların hepsini biliyordum.

Yine de inatçı gururumu bir kenara bırakıp onu arayıp özür dileyemedim.

Bir başarısızlık.

Arayan Tom değildi.

Nora'ydı.

Telefonu açtım ve FaceTime istediğini gördüm.

Ona verdim ve "Saat sabahın biri" diyerek selamladım.

"Evet, saat on bir oldu ve sen hâlâ kırmızı halıda yürüyecekmiş gibi görünüyorsun. Senden nefret ediyorum."

Nora ise New York'a döndüğü ve yatakta olduğu için gece kullandığı nemlendirici yüzünden yüzü parlıyordu.

"Uyuyamıyor musun?" En yakın arkadaşıma sordum. Nora, Eleanor Ellington'ın en küçük kızıydı.

Benden sekiz yaş büyüktü ve yeni neslin annesiydi. Kendisini daha genç bir model için boşayan kocası için öğle yemeği yiyen, yönetim kurullarında oturan, para toplayan ve çocuk doğuran eski parayla dolu bir sosyete kadını, mantığın ötesinde aktif olarak nefret ettiği bir adam ve bunu hak etti.

Artık, "ileri çürüme dönemimde beni elde edecek" (yine onun sözleri ve ayrıca yalan, muhteşemdi) "serserilerle" (onun sözleri) çıkıyordu. Zamanının geri kalanını kaplıcalarda, ihtiyacı olmayan şeyler için alışveriş yaparak, ihtiyacı olmayan daha fazla şey için alışveriş yapabileceği yerlere seyahat ederek, baleye giderek (ki buna bayılırdı), operaya giderek (ki bundan nefret ederdi, ama ailesi dört kuşaktır bu işin hamisiydi, bu yüzden içselleşmişti) ve kız arkadaşlarıyla ya yüz yüze ya da telefonda konuşarak, onu rahatsız eden her şey hakkında inatla şikayet ederek geçiriyordu.

Ki bu hemen hemen her şeydi.

O da çok uyurdu, bu da arkadaşlığımıza yardımcı oldu çünkü hiçbir rutinim, programım yoktu. Belirttiğim gibi, uyanık olduğumda uyanıktım, uyuduğumda uyurdum. Bu nedenle, beni ne zaman istese, gecenin köründe bile olsa, onun zaman diliminde olsam ve saat geç olsa bile, aradığında telefonu açma şansım yüksekti.

"Uyumaya çalışmaktan bıktım. Martha Stewart oluyorum. O gecede dört saat uyuyor. Ben kalkıyorum. Kek yapıyorum. Elli altı yaşında bir imparatorluk kuracağım, kekler yapacağım, çiçekleri düzenleyeceğim ve gübreyi çevireceğim."

"Central Park West'te bir apartman dairesinde yaşıyorsunuz. Kompostla ne yapacaksın?"

"Hamptons'da bir yerim var, aptal. Hatırladın mı?"

Gülümsedim. "Ah, doğru. Ne aptalım. Unutmuşum."

"Onu oraya sürükleyeceğim. Ya da Alyona'ya oraya sürüklemesini söylerim."

"Alyona'y a evde un olup olmadığını sormak isteyebilirsin. Kek yapmak için ona ihtiyacın olacak."

O varsayıldı a alay-edilmiş yüz. "Muffins var Glüten mi?

Korkunç!"

Gülmeye

başladım.

Kahkahalarım arasında, "O iş bitti," dedi. "Belki

örgü örmeye başlayabilirsin."

"Ve kendime artrit mi vereyim?"

"Örgü örmek artrit yapıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Kör edici derecede sıkıcı şeyler yapmak eninde sonunda fiziksel hastalıklara neden olmaz mı?"

Tanrım, bu kadını sevdim.

"Okumayı deneyebilirsin," diye önerdim.

"Sorunlarımı çözmeye çalışmayı bırak ve bana heyecan verici bir şey söyle. Neyin var senin?"

"Tom Pierce bugün geldi."

Yatakta daha dik otururken telefonu titredi.

"Bunu bir daha söyle," diye talep etti.

"Tom Pierce bugün geldi."

"Aman Tanrım. Ona saldırdın mı? Mutfak zemininde seks yaptınız mı? Ya da çömlek çarkının yanında çamura mı bulandın?"

"Benim çömlek çarkım yok." "Sus,

hayatım. Annen hayal kuruyor."

"Kavga ettik," diye paylaştım.

"Sen ne?" diye sormadan önce dudakları her pandomimcinin uğruna can vereceği abartılı bir kaş çatmayla aşağıya doğru döndü.

"Kavga ettik. Ona karşı şirrettim. Bundan hoşlanmadı. Yüzüme fırlattı ve çekip gitti."

"İki düzine adım geri çekilebilir miyiz ve siz de o güzel insan örneğinin neden içeri girdiğini açıklar mısınız?"

Derin bir nefes aldım ve kendime bunun Nora olduğunu hatırlattım. Annesinin eski günlerden Amerika'nın (ve çeşitli Batı Avrupa ülkelerinin) en güçlü ailelerini alaşağı edecek şeyler paylaşmasından başlayarak, Nora'nın yol boyunca kendi külçelerini biriktirmesine kadar pek çok insan hakkında çok fazla şey biliyordu.

Her Ellington'ın daha önce yaptığı gibi, bunları kendi çocuklarına dağıtacak (eğer daha önce yapmadıysa), sonra da bildiklerini mezarına götürecekti.

Bu yüzden her şeyi açıklamakta tereddüt etmedim. Yıllar önce Tom'la tanıştığımı ve ondan hoşlandığımı paylaştım. Tom'un mutfağımda durup karısını aldattığını inkâr etmeden itiraf etmesi. Ve bana gelen zarfın içindekiler, işlediği iğrenç suçlar için zaman aşımı süresi dolmuş olsa bile (kontrol etmiştim) Andrew Winston'ın hayatını sonsuza dek karartmaya yetti.

Ancak daha da ötesi, en büyük sponsoru, olayları gizli tutmak için ne kadar çaba sarf ettiklerinin bilinmesi halinde çok daha fazla riske girecekti.

Winston hakkında konuşmak için Tom'u aradığımı söyleyerek ve o gün erken saatlerde olanları ayrıntılarıyla anlatarak bitirdim.

"Pekâlâ hayatım, öncelikle," diye başladı ben konuşmayı bıraktığımda, "anneme böyle bir şey söylediğinde onu önceden kendine bir cin tonik doldurması için uyarıyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona sırıtarak.

"İkincisi, adaletin çeşitli şekilleri vardır. O alçağın tecavüzcü olduğunu tüm dünyaya duyurması bunlardan biri, hiç ceza almasa bile. Ama daha da önemlisi, Core Point Athletics'in dize getirilmesi gerekiyor. Bu yüzden sana katılıyorum.

Size verilen bu bilgilerle bir şeyler yapmalısınız."

Bu da aklıma şunu getirdi.

"Bu da başka bir şey, Nora. O zarfı neden ben aldım?"

"Bunu daha sonra düşünebiliriz," diye karar verdi. "Tartışmamız gereken bir sonraki nokta, Tom Pierce'ı neden aradığınızı ele almak ve değerlendirmek?"

O gittikten sonra sabahın geri kalanında, öğleden sonra ve akşama kadar bunu uzun uzun düşündüm.

"Bilmiyorum," dedim.

Ya da yalan söyledim.

"Mika, lütfen," diye

mırıldandı. Yalan söylediğimi

biliyordu.

"O teniste. Winston profesyonel bir oyuncuydu. Aynı zamanda pistteydiler. Tom bana yıllar önce ona göz kulak olacağını söylemişti. O zarftakileri doğrulayacak bir şey görüp görmediğini ya da duyup duymadığını öğrenmek istedim."

"Söz konusu zarfın içinde ne vardı?"

Başımı salladım. "Kapsamlı görünüyor. Açıkçası kadınlardan hiçbirini aramadım ama e-postaların kopyaları, telefon görüşmelerinin ve mülakatların dökümleri vardı. Banka havaleleri. İmzalı Gizlilik Sözleşmeleri. Eğer gerçek değilse, birinin neden bu kadar ayrıntılı bir hile yarattığını ya da beni neden bu işin içine sürüklediğini hayal bile edemiyorum. Tabii Winston'a karşı bir şeyler hissetmiyorlarsa. Yine de bu, beni neden bu işe bulaştırdıklarını açıklamıyor. Ama Winston'ın bu eğilimde olduğunu biliyorum. Biliyorum çünkü bunu daha önce bir arkadaşıma da yapmıştı."

Başını salladı ve "Şimdi Tom Pierce'ın Imogen Swan'dan uzaklaşmasından neden bu kadar kişisel olarak rahatsız olduğunuzu araştıralım" dedi.

"Onun iyi bir adam olduğunu sanıyordum," diye belirttim.

"Bildiğimiz gibi bunlardan çok az var," diye dert yandı. "Ama Mika, nadiren temkinli davrandığımın farkındasın, yine de sana s ö z veriyorum... o

Doğru. Onunla karısı arasında ne olduğu sizi ilgilendirmez. Imogen Swan ile yakın bir arkadaşlığınız olduğunu bilmiyor muyum?"

Başımı salladım, midem zonkluyordu çünkü bunu çoktan işlemiştim.

Haklı olduğunu
biliyordum. "Onunla
tanışmadım bile."

"O zaman bunun seninle ne ilgisi var?"

"Ondan hoşlandım," diye açıkladım.

Yalancıktan.

"Annem de öyle derdi. Ona Arı'nın Dizleri derdi ve bu başlığı nasıl söylediğimi büyük harfle okumadıysanız, lütfen not alın. Ona tapardı. Bunu ona asla belli etmezdi çünkü onun tarzı buydu. Ben onun çocuğuydum ve bunu bilmeme asla izin vermezdi, beni bir kenara çekip, 'Canım, vasiyetimi değiştirdim. Fabergé yumurtamı alacaksın. Ona ne kadar düşkün olduğunu fark ettim. O ana kadar beni doğurduğunu ve dünyaya getirdiğini fark ettiğini bilmiyordum. Beni sürekli ayak altında dolaşan hizmetçimizin kızı sandığını sanıyordum."

Tekrar gülmeye başladım çünkü bu saf Eleanor'du.

Gerçi o Nora'yı çok severdi.

Eleanor'un iki bölgesi vardı. Sizden etkilenir ve bunu belli ederdi ve gerçekten de sizden etkilenirdi (benimle olduğu gibi). Ya da sizi açıkça küçümserdi ve ne kadar küçümsüyorsa, size o kadar tapardı (Nora'ya karşı böyleydi ve Tom'u tanıştırdığında da böyleydi).

Nora hakkında sık sık şöyle derdi: "Bu çocuk beni mahvediyor. O sadece çok fazla."

Ve Nora'nın çok fazla iyi olduğunu düşünüyordu.

Nora bunun farkında değildi.

Sevgi göstermenin garip bir yoluydu ama sevgi gösteriliyordu. Bunu biliyordum çünkü Nora da annesine ve çocuklarına karşı aynı şekilde davranıyordu. Annesini çok severdi ve Eleanor öldüğünde Nora teselli bulamamıştı.

Öte yandan, Eleanor sizden hoşlanıyormuş gibi davrandığında ya da size karşı kibar olduğunda, işte o zaman dikkatli olmanız gerekirdi. Böyle durumlarda ya zaman ayırmaya değer olmadığınızı düşünüyordu ya da yürüyen bir iğrençliktiniz ve arkanızdan içinizi boşaltıyordu.

Nora bu konuda da tıpkı annesi gibiydi.

"Onun karısından ayrılmasına göz yummazdı. Ona karşı olan hislerinde en ufak bir değişiklik olmazdı," diye devam etti Nora.

"Onun nesline erkeklerin patavatsızlıklarını görmezden gelmeleri öğretildi," diye belirttim.

"Hala fikirleri vardı ve benden bile çok daha acımasız ve yargılayıcıydı. Biliyorum" -çenesini alçakgönüllülükle eğerken gözlerini yavaşça kapatıp açtı- "inanması zor. Ama bu doğru. Ama hiçbir erkek ya da kadın yaptığı tek bir şeyle ya da yaptığı tek bir hatayla bu hale gelmez. Charles Lindberg o zamanlar son derece kahramanca olduğu düşünülen bir şey yaptı. Ancak daha sonra, ciddi önem taşıyan konularda ağzını açtığında, öyle olmadığını kanıtladı. Bu iki durum da onu tanımlamaz ve bakış açınıza bağlı olarak, bütünü ele almazsanız, biri ya da diğeri onu tanımlamazken tanımlayabilir. Pierce bir seri zampara mı?"

"Her şeyi berbat ettiğini" söylemişti ve bunu kabul etmek zorundaydı. Bu konuda açıktı, çiğ olduğu noktaya kadar dürüsttü.

Ama bunu söyleme şekli sanki tek seferlik bir şeymiş gibi geldi. "Her şeyi berbat ediyordum" ya da "evliliğimi hafife alıyordum" ya da "yıllarımı karıma ihanet ederek geçirdim" ya da devam eden bir şeymiş gibi görünmesini sağlayacak herhangi bir şey değil.

Bir olaymış gibi konuştu. Tekil.

Ve işaret ettiği acı daha yoğun görünüyordu. Dalga geçiyormuş da fark edilmiş gibi değil, her şeyi berbat etmiş, bu berbatlığı kesinlikle kabullenmiş ve pişmanlık içinde kıvranıyormuş gibi.

Ben yine de "Sanmıyorum" diye

cevap verdim. "O zaman, Mika-"

"Onunla yirmi yıldan fazla evli kaldı."

"Ve yine," diye karşılık verdi hemen, "bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Çünkü boşandıklarını duyduğumda, yeniden mutlu olmak için bir şansım olduğunu düşündüm."

Nora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İşte böyle," diye devam ettim. "İşte bu kadar. Yıllar önce annen bizi tanıştırdı ve birlikte bir akşam geçirdik, konuştuk ve birbirimize bağlandık. Bu Rollo'yla tanışmadan önceydi. Tom'a karşı bir şeyler hissettim. Beni gördüğünü hissettim. Beni anladığını hissettim. O zamanlar pek fazla insan bunu yapmazdı. Beni dinledi. İlginç biriydi. Komikti. Bakması güzeldi. Dinlemesi de güzeldi. Etrafımdaki erkeklerin hiçbirine benzemiyordu, neredeyse ürkütücüydü. Babamın tam tersiydi. Gecenin bitmesini istemiyordum. Benimle sevişmesini istiyordum. Onun yanında uyanmak istedim. Ona kahvaltı hazırlamak istedim. Onu tenis oynarken izlemek istedim. Şiirlerimi okumasını ve bana ne düşündüğünü söylemesini istedim. Ama o evliydi, bu yüzden bunların hiçbirine sahip olamadım. Rollo'yla tanışana kadar bu duyguyu yeniden keşfedemedim. Biraz zaman tanıyacaktım, Tom'un ayrılığı atlatmasını bekleyecektim, sonra onunla tekrar bağlantı kurmaya çalışacaktım."

"Mika," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet, karısıyla yattığını öğrendiğimde, kalbimde taşıdığım tüm o güzellik ve belki onunla yeniden bağlantı kurabilirim ve sahip olamadığımız şeyi keşfedebiliriz umudu, daha ben ona hayat vermeye çalışmadan ölmüştü. Ve bu beni çok kızdırdı."

"Ve tabii ki ona 'Şimdi söyle bakalım, son yirmi yıldır ne yapıyordun? Hiçbir şeyi atlama! Sonra da ona açıklama şansı verin. Bundan sonra onun da bir insan olduğu gerçeğini kabullenin. Ve sonra onunla çömlek çarkında seks yapmak."

"Nora-"

"Beni dinle," diye tısladı.

Ses tonuna göz kırptım.

Devam etti.

"Sen Rollo'ya aşık olduğun sıralarda arkadaş olmaya başladık. Düğününe gittim. Onu olduğu gibi ve senin için sevdim. Ama o gideli uzun zaman oldu ve Rollo Merriman'ın mihrabında ibadet etmekten vazgeçmemek için kendi lanet olası yoluna engel üstüne engel koymanı izlemekten yoruldum."

"Nora," diye nefes aldım, sözlerinden nefesim kesilmişti, şok olmuştum. Hiç böyle konuşmamıştı.

Hiç.

"O seni sevdi, Tanrı'yı, İsa'yı, Mika'yı, sana duyduğu aşk hayatta bir kez yaşanacak bir aşktı. Bunu biliyorum. Çünkü pek çok insan tanıdım, pek çok hayat yaşadım ve bunu sadece bir kez gördüm. İkinizin arasında gördüğüm şeyi. Bu kadar muazzam bir şeyin kaybından sonra devam etmek için gereken gücü hayal bile edemiyorum. O kadar güzel. Duyarsız olmak istemem, gerçekten. Sana tapıyorum ve seni asla incitmek istemem. Ancak, bariz olan bir şeyi belirtmeliyim. Yıllar geçti. Hayatına devam etmelisin."

Lanet olsun.

Sinirlenmeye başlamıştım.

Çünkü Rollo'yu kaybettikten sonra istediğim hayatı kurmuştum. Bunu düşünerek ve bir amaç uğruna yaptım. Ondan önce birçok ilişkim olmuştu, o gittikten sonra da birçok erkekle birlikte oldum. Ve onunla yaşadığımın bir versiyonundan daha azına razı olmayacaktım.

Ve bunu hayatımda sadece iki erkekle hissetmiştim. Kocamla.

Ve Tom Pierce.

Bu arada, mutsuz değildim. Tatmin olmamış değildim. Elbette hâlâ yas tutuyordum ama asla durmayacaktım. Bu doğal olmayan bir şey değildi. Bu konuda danışmanlarla konuşmuştum. Ben de hâlâ annemin yasını tutuyordum. Herkes kayıpla böyle başa çıkabilirdi. Acı

başlangıçta felç ediciydi ve acı asla gerçekten azalmadı.

Sizi öldürmeyen kronik bir hastalık gibiydi ama tedavisi yoktu.

Sadece onunla nasıl yaşayacağını öğrendin.

Ama ben kendimi tanıyordum. Ne istediğimi biliyordum. Onu Rollo'da bulmayı bekledim. Başka bir şeyle mutlu olamayacağımı biliyordum.

Ve kızımı da bununla tanıştırmayacağımı biliyordum.

"Hayatıma devam etmek istemiyorum,"

diye tersledim. "Şaka mı yapıyorsun?"

diye karşılık verdi.

"Ve eğer yapsaydım, bu Tom Pierce ile olmazdı."

"Çünkü onun Rollo'nun anısına karşı koyacak kadar mükemmel olmadığına karar verdin."

"Çünkü o alındı Tekrar. O görmek Paloma Friedrichsen."

Nora hiçbir şey söylemedi. Hareket bile etmedi. Ve yüzünde bana acı veren bir ifade vardı.

Sonra örtülerin

uçuştuğunu gördüm.

"Nora," diye seslendim.

Giysi raflarını görmeden önce ekranımda parlak bir ışık parladı.

"Nora!" Yarı bağırdım.

Yüzü ortaya çıktı ve öğürüyor gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, iyi misin?" diye sordum.

"New Jersey üzerinden uçmam gerekecek."

Komiklik mi yapıyordu?

Neden komiklik yapıyordu?

Bir şeyi biliyordum, gülmüyordum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Paloma

Roland'ı becerdi."

Ciğerlerim sıkıştı.

Roland Castellini onun eski kocası ve çocuklarının babasıydı.

"Ne?" Zorla söyledim.

"Çok eskiden. Allegra'ya hamileydim. Bu onun ilk tuhaflığıydı. En azından benim bildiğim ilkiydi. İhanetini keşfettim. Bolca özür diledi, kendi içinde bazı sorunlar olduğunu iddia etti ve üzerinde çalışacağına söz verdi. Ayrıca, ona göre, evliliğimizde sorunlar vardı, belli ki, çünkü bu sadece onun zehirli bir bok parçası olması olamazdı. Gerçi bu sonuncusunun gerçek olduğu ortaya çıkacaktı. O zamanlar onu affetmiştim. Danışmana gittik. Bir daha asla yapmayacağını söyledi. Ben onu kovana kadar bunu defalarca yaptı."

Allegra onun üç çocuğundan
ilkiydi. "Aman Tanrım," diye nefes
aldım, dehşete düşmüştüm.

"Ne kadar hasta?" diye sordu. Şimdi de
Tom hakkında sorular soruyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Onunla beş dakika kadar konuştuktan sonra onu yeterince kızdırdım ve ayrıldık. Ama sanırım bir süredir onunla birlikte."

"Kazmak için birkaç köstebek ayarlayacağım. Önemli değil. Onları parçalayacağız. Sonra da sen kafanı kıçından çıkaracaksın ki harekete geçebilesin."

Şimdi hiç nefes almıyordum.

"Artık konuşamam," diye karar verdi. "Tüm drama içindeyken toplanmam gerekiyor. Bunu yapmak için hiç fırsatım olmamıştı ama uzun zamandır bunu yapmak istiyordum. Açıkçası, ya bir jet kiralayabildiğimde ya da bindiğim uçağın kesintisiz olduğundan ve yatağa dönüşen koltukları olduğundan emin olduğumda gideceğim. Bu yüzden dramatik bir şekilde toparlanmak tartışmalı. Yine de yapacağım. Ama nedir bu? Phoenix'e otuz saatlik bir uçuş mu?"

"Saat beş," dedim aceleyle. "Şimdi, Nora-"

"Orası sıcak, değil mi? Gardırobumun Akdeniz gezisi ve Portofino bölümlerini karıştırmalı mıyım? Evet mi?"

"Yazın hava sıcak olur. Şubat ayındayız. Şimdi geceleri serin oluyor ama gündüzleri genellikle yetmişlerde. Ama, Nora-"

"Tanrım, kışın nasıl kürk giyiyorsun?"

"Kimse kürk giymez ya da giymemelidir. Şimdi beni dinle, Nora."

Tek gördüğüm yüzüydü çünkü telefonunu ona yaklaştırmıştı.

"Seni dinlemeyeceğim çünkü saçma sapan ve sinir bozucu bir şeyler söyleyeceksin. Varış bilgilerimi sana mesaj atacağım. Merak etme, beni sana getirmesi için bir araba kiralayacağım. Benim için bir yatak odası hazırla. En-suite banyosu olan bir tane, sevgilim, yoksa biraz şikayet edeceğim, ama bir otele gitmeyeceğim çünkü bir oteldeysem istediğimi yapmazsan kıçına binemem. Ayrıca badem sütü, hindistan cevizi sütü gibi saçmalıklar da yok. Benim içtiğim süt bir memeden geliyor. Ama yüzde ikiden fazla olmadığından emin olun. Annem yedi yaşımdayken beni oturtup hizmetçimize bir kuşağın güçlerini gösterdiğinden beri yüzde ikinin üzerinde süt içmedim ama asla bir kuşağa ihtiyaç duyacak noktaya gelmemem konusunda beni uyardı."

Bunun doğru olmamasını umuyordum. Ama öyle olduğundan şüpheleniyordum.

"Nora-"

Yine sözümü kesti.

"Mika, bir tanem, hayatını bahanesiz, açıklamasız, olduğu gibi yaşayan ve ne zaman, kiminle, ne isterse onu yapan kimseyi tanımadım, sen hariç. Ama Tom Pierce'ın sana neler hissettirdiğinden bahsederken, seni tanıdığımdan beri ilk kez gözlerinde korku gördüm. İyi türden. Umutla harmanlanmış türden. Yani elimden geldiğince rahat bir şekilde sana gelmeyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Bonus olarak, o kaltağın erkeğini almak için plan yaparak bir nevi intikam alıyorum. Kısacası, vahşi atlar beni Phoenix'ten uzak tutamaz. Bunu sen de biliyorsun."

Tek kelime etmedim. Çünkü biliyordum.

Memnun bir şekilde gülümsedi. "Muhtemelen yarın görüşürüz. Öpücükler ve kucaklamalar."

Öpücüklü bir surat yaptı ve telefonumdan kayboldu.

İyi olan bir şey vardı, Cadence Nora'ya değer veriyordu. Nora'nın dışarı çıkmasına çok sevinirdi.

Bir başka iyi şey de, tüm yatak odalarının banyolu olmasıydı ve Nora'nın bir gün dışarı çıkması gibi beklenmedik bir durumda, bu olay şimdi gerçekleşiyor, misafir odamın her türlü lüksü karşıladığından emin olmuştum.

Bana gelince.

İnatçıydım. Ve

gururluydum.

Ama ertelemedim.

Tom'dan özür dilemem gerekiyordu.

Ve şimdi onu neyin yaklaştığı konusunda uyarmam gerekiyordu.

BÖLÜM 6

KITTENS

Tom

Tom topu havaya fırlattı.

Ve sonra sahip olduğu her şeyi ve topu ağlara gönderdi.

Orta servis hattını sıyırıp geçtikten sonra zincir bağlantı çitine çarparak oraya gömüldü.

Taşaklarından dördü çitin içine gömülmüştü. O sabahki ruh hali buydu.

Birkaç düzine top daha çitlerin önündeki alana saçılmıştı. Yarım kova kalmıştı, yanında, dip çizgide duruyordu.

Servis atma alıştırması yapıyordu.

Mika'yı aramalı, çocuk gibi davrandığı için özür dilemeli ve Andrew'a ne yaptığına karar vermesine yardımcı olabilmek için ona ne yaptığının ayrıntılarını öğrenmeliydi.

Aslında öncelikle Paloma'yı araması ve ilişkilerinde birlikte yaşamaya hazır olmadıklarını düşündüğünü açıklamayı da içeren zor bir konuşmaya başlaması gerekiyordu.

Ve o noktaya asla gelemeyeceklerini düşündüğünü açıkladı.

Her iki karar da yapmak için can attığı bir şey değildi, bu yüzden kötü ruh halini sahaya yansıtıyordu.

Onun için alışılmadık bir şekilde, erteleme yapıyordu.

Birlikte taşınma teklifi Paloma'dan gelmişti ve bu onu hazırlıksız yakalamıştı.

New York'ta yaşıyordu, ancak Los Angeles ve Avrupa'da, çoğunlukla annesiyle birlikte İspanya'da veya babasıyla birlikte Danimarka'da oldukça fazla zaman geçirdi.

Phoenix normal yörüngesinde değildi.

Ancak şimdi Los Angeles'a giderken ya da ayrılırken ziyaret ediyordu. Ve eğer bunu düşünseydi, ki o talepte bulunana kadar düşünmemişti, bu ziyaretler son zamanlarda daha sık olmaya başlamıştı.

Ama oraya, onun evine, onunla birlikte taşınmak istemesi beklediği bir şey değildi.

Kendini bir pislik gibi hissediyordu, çünkü onun ilişkilerinde kendi bulunduğu yerde olduğunu varsayıyordu ve açıkça durum böyle değildi.

Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Birlikte zaman geçirdiklerinde, bu iyi, kolay ve iddiasızdı. Aynı arkadaşlara ve aynı ilgi alanlarına sahiptiler; bu da biriyle vakit geçirdiğinizde her zaman faydalı oluyordu.

Ama ciddi bir şey değildi.

O bir arkadaştı, ortak değil. Onu bu kavramın tam anlamıyla bir yol arkadaşı olarak bile tanımlamazdı.

Ayrı oldukları zamanlarda az mesajlaşıyor, telefonda daha da az konuşuyor, sadece iletişim halinde ve gevşek bir şekilde bağlı kalıyorlardı. Çoğunlukla ilişkileri, bir etkinlik olduğu ve birlikte katılma alışkanlığı edindikleri ya da aynı şehirde olacakları ve birbirlerini görmeyi ayarladıkları için birbirleriyle iletişime geçmelerinden ibaretti.

Ve birlikte geçirilen bu zaman seks yaparak, Tom yemek yapmak istemediğinde yemeğe çıkarak, çünkü Paloma

sadece yemek yapmıyordu ve o kendi işini yaparken kadın da spa'da ya da Scottsdale Moda Meydanı'nda ya da havuz başında bir dergiyle oturuyordu.

Onun için de bir şirket olduğunu düşünüyordu. Yolları, kesişmeleri için bir neden olduğunda ya da birinin veya diğerinin bölgesinde olduklarında kesişiyordu.

Ve daha fazlası değil.

Özel konsepti hiç tartışmamışlardı bile, çünkü en azından onun düşündüğü yer orası değildi.

Dahası, hiç tutku yoktu. Ne derin ne de anlamlı bir şey. Derin bir insan değildi. Bazı insanlar öyle değildi ve bu onları kötü insanlar yapmazdı, sadece Tom'un bağlanacağı türden bir insan değildi. Biraz geçmişleri vardı ama umutları, arzuları, pişmanlıkları, hayalleri yoktu.

Çocuğu olmayan tek çocuktu ve elli bir yaşında olduğu düşünüldüğünde, muhtemelen bir aile kurmayacaktı.

Neredeyse bir yıldır hayatındaydı ve çocuk isteyip istemediğini, hatta menopoza girip girmediğini bile bilmiyordu. Aile hakkındaki sorusunu geçiştirmişti ve bunun hassas bir soru olabileceğini düşünerek bir daha sormamıştı. Ve sanki birbirlerinin yanında rahat olmaktan ziyade, yeni görüşmeye başlamışlar gibi kişisel şeyleri kendine sakladı.

Tom'a göre bu, ilişkileri hakkında çok şey söylüyordu. Herkes banyoyu kapı açıkken kullanmakta ya da erkeğinden dışarı çıkıp kendisine tampon almasını istemekte ya da ihtiyaç duyduğunda banyosunda saklamakta veya artık ihtiyaç duymadığını paylaşmakta özgür değildi. Ancak bunların hepsi kesinlikle sevgilinizle ne düzeyde bir yakınlık hissettiğinizin göstergeleriydi.

Yine de iyi bir insandı. Dikkatli, sessiz, hoş. Bakması güzeldi ve yatakta iyiydi, sonuncusu zevk veren ama asla ateşli olmayan pratik bir şekilde

ya da patlayıcı. Sadece ona verdiği karşılıkta değil, kadının ona verdiği karşılıkta da.

Son olarak, ondan hoşlanıyordu, birlikte geçirdikleri zamandan keyif almıştı ama birlikte yaşamaları söz konusu bile olamazdı.

Onu sevmiyordu. Ona aşık olmayacaktı. Ve bu şeyler yüzünden, kesinlikle onunla yaşamayacaktı.

Yine de, ilişkilerini farklı bir seviyeye taşıma talebinde bulunması ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, çünkü duygularının onunkinden daha derin olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti, bu rahatsız edici konuşmayı yapmaktan kaçınıyordu.

Çünkü bu noktada, ilişkilerini bitirmesini de içermesi gerekiyordu.

Eğer kadın o noktadaysa ve adam o noktada değilse ve dahası asla olmayacağını biliyorsa, onun için yapabileceği en iyi şey buna bir son vermekti.

Bunu yapmaya niyetliydi.

Sadece bunu dört gözle beklemiyordu.

Yine de kendine çeki düzen vermeliydi, özellikle de kulübün yerine halka açık bir sahaya gitmeye karar verdiğini ve artık bir seyircisi olduğunu düşünürsek. Ve servis atmaya çalışıyormuş gibi değil de tenis topuyla birini öldürmek istiyormuş gibi davranıyordu.

Belki on yaşlarında, genç, çelimsiz bir Siyah çocuk onu izliyordu.

Çocuk o kadar gençti ki, Tom yarışırken daha doğmamıştı bile.

Yine de izlediğini saklamadı ve Tom eline geçen her fırsatı çocukları fiziksel uygunluğa, özellikle de tenise teşvik etmek için kullandı.

Bir saniye içinde kendini toparladı ve birkaç servis atmak isteyip istemediğini sordu. Çocuk raket taşıdığı için belki voleybol da oynayabilirlerdi.

Bunu akılda tutarak servisi hazırladı ve vuruşunun momentumuyla ileriye doğru koşarak takip etti.

İşte o zaman gördü.

Bir kedi yavrusu ayağı takılıyor ve k u l l a n ı l m ı ş tenis toplarının üzerinden yuvarlanıyor.

Kedi değil.

Bir yavru kedi, küçücük bir kedi, görünüşe göre halka açık bir tenis kortunda tek başına.

Ona baktı, hareket edişini izlerken e n s e s i n d e bir karıncalanma hissetti.

Başını çocuğa çevirdi ve hayvanı işaret etti. "Bu yavru kedi senin mi?"

Çocuk Tom'un top kovasını inceliyordu ama Tom seslenince Tom'un işaret ettiği yere baktı.

Tom'a dön, "Hayır, efendim!"

Tom dikkatini topun üzerinden yan tarafına yuvarlanmış olan kediye verdi.

Sonra yaklaştı.

Yavru kedi onu görmeden önce yaklaşmıştı ve gördüğünde de kaçmaya başladı.

Tom sinsice yaklaşmadı ya da herhangi bir tehdit belirtisi göstermedi. Raketini yere bıraktı, yavaşça hareket etti ve hayvanın hantal, tökezleyen yürüyüşünü izledi. Muhtemelen çok genç bir kedi yavrusu olduğu için, ama aynı zamanda, Tom daha kötü bir şeyden kaynaklandığından da şüpheleniyordu.

Hayvan çitin etrafından dolaştı ve Tom da öyle yaptı.

Kahverengileşmiş kış çimenlerinin üzerinden bir sıra çalıya doğru ilerledi.

Tom onu takip etti.

İşte o zaman çalıların altına itilmiş kutuyu gördü. O zaman etrafta dolanmayı bıraktı.

Yavru kedi ondan kaçacak durumda değildi ve kaçmadı da. Tom onu kucağına aldı ve bir kilodan fazla olamayan kedinin ağırlığını ve avucuna değen kaburgalarının belirgin çıkıntısını hissedince anında telaşlandı.

Hızla devrilmiş kutuya doğru ilerledi, çömeldi ve içine baktı.

"Kahretsin," diye fısıldadı, döndü ve hala onu izleyen çocuğa bağırdı. "Hey! Buraya gelebilir misin?"

Çocuk koşmaya başladı ama Tom dikkatini kutuya verdi. Dikkatle içeri uzandı ve kıpırdamayan kürk yığınının etrafını yokladı.

Üç kişiydiler, hepsinin nabzı atıyordu ama hepsi de çok zayıftı.

Ve hiçbiri onun dokunuşunu hissettiğinde miyavlamadı bile.

Onlara su getirmenin bir yolunu bulsa bile, içemeyecek kadar güçsüzlerdi.

Ama hemen sıvıya ihtiyaçları vardı.

"Vay anasını," dedi çocuk geldiğinde.

"Telefonun var mı dostum?" Tom sordu.

"Evet," diye yanıtladı çocuk.

"Harika," dedi Tom ve elindeki yavru kediyi çocuğa doğru tuttu. "Bir saniye tut onu. Bu kutuyu çevirmem gerekiyor. Sonra da senden en yakın yirmi dört saat açık veteriner hastanesini bulmanı istiyorum."

"Tamam." Çocuk yavru kediyi aldı ve hemen mırıldandı, "Sanki bir tüy tutuyor."

Korkutucu derecede doğru.

Kutuyu hareket ettirirken kedileri de dikkatle düzenleyen Tom, kutuyu düzeltti.

Yavru kediyi çocuktan alıp diğerlerinin yanına koydu ve çömeldiği yerden kalkarken kutuyu kaldırdı.

"Shea'da bir yer var," dedi çocuk, başını telefonuna eğerek. "Buradan on dakika uzaklıkta."

Tom eşyalarını yerleştirdiği yere doğru hızlı adımlarla yürüyordu, çocuk da onu takip ediyor ve hastane hakkında bilgi veriyordu.

Çocuk konuşmayı kestiğinde "Adın ne?" diye sordu.

"Clay," diye cevap verdi.

"Harika, Clay. Şimdi, program benim numara içine telefonun."

Tom çantasının başındaydı. Kutuyu yere bıraktı, ceketini silkti, telefonunu aldı, çantayı üzerine attı

omzuna koydu, su şişesini aldı, bu arada Clay de Tom'un verdiği numarayı programladı.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu ve kutuyu alıp hareket etmeye başladı.

"Toplarını toplamamı ve raketini almamı ister misin?" Clay teklif etti.

Tom onları unutmuştu.

"Evet, bu harika olur. Ama önce etrafa bakıp bu kutudan çıkmış olabilecek başka yavru kedi olup olmadığına bakabilir misin? Yavrular bundan daha büyük olabilir, hepsini aldığımızdan emin olmak istiyorum ama bakacak zamanım yok. Bu kedilerin acilen bakıma ihtiyacı var. Eğer bir tane bulursanız, beni arayın. O zaman evet, eşyalarımla ilgilenirseniz minnettar olurum. Daha sonra senden almak için ayarlama yapacağım. Tamam mı?"

"Evet, efendim."

Jaguar I-Pace'ine gitmişlerdi ve Tom kutuyu yavaşça ön koltuğa yerleştiriyordu. Ardından su şişesinin kapağını açıp kutunun köşesine sıkıştırdı ve suyla doldurdu.

Haklıydı, kutuda kalan üç kişi kıpırdamadı, sahada olan kızıl ise doğrudan ona yöneldi.

"İyi olacaklar mı?" Clay sordu.

Onun tahminine göre, hayır. Belki de dışarı çıkmış olan. Diğerlerinden çok daha iyi durumdaydı. Ancak, diğer üçü çizgiyi sıyırıyordu. Yetersiz beslenmiş ve endişe verici derecede susuz kalmışlardı, nabızları o kadar zayıftı ki hastaneye kadar hayatta kalırlarsa şaşıracaktı.

"Umarız," diye mırıldandı, kapıyı kapattı ve çocuğa baktı. "Teşekkürler, dostum."

"Sorun değil, Bay Pierce."

Çocuğun kendisini tanımasına şaşırdığını hissetti ama ona dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kaputun etrafından dolaştı.

Çantasını arka koltuğa bıraktı, direksiyona geçti, arabayı çalıştırdı ve hastaneye doğru yola çıktı.

Yolda kızı Sasha'yı aradı, çünkü o kedilerden herhangi biri kurtulmayı başarırsa, ona bir şeyler ayarlanması gerekecekti. Ve yapacak daha iyi bir işi olmadığından, onun için evcil hayvan dükkanına gidebilirdi.

Ondan en son haber aldığında, yani bir gün önce, annesi ve Bowie'yle birlikte dağlarda değildi. Annesinin Phoenix'teki evindeydi.

Telefonu açmadı.

Tom ağzının gerildiğini hissetti.

Cumartesi sabahının erken saatleriydi, henüz saat dokuz olmamıştı ama muhtemelen hâlâ yatağında uyuyordu.

Bu, en küçüğü hakkında duyduğu bir dizi endişenin göstergesiydi. Hafta sonuydu, bazıları için hâlâ erkendi ama o bir ergen değildi. Okula da gitmiyordu. Ve bir işi yoktu.

Kalkması için gerçekten bir neden yoktu, yapacak acil bir işi yoktu.

Ama yine de ayağa kalkıp bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Ve bu, en küçük çocuğu için duyduğu endişelerin doruk noktasındaydı.

Hiçbir şey yapmadı.

Sesli mesajını aldığında, "Bunu alır almaz beni ara, Sasha. Bu önemli" dedi ve bağlantıyı kesti.

Arabayla hastaneye gitti ve kutuyu aceleyle resepsiyona götürdü.

Resepsiyonist onu gördüğünde ağzı açık kaldı.

Herkes tenis hayranı değildi ama hemen herkes Imogen Swan hayranıydı, yani yetişkin hayatı boyunca bu tür bir tepki almıştı.

Bunu duymazdan geldi, kutuyu kadının önündeki tezgâha koydu ve "Bu yavru kedileri halka açık tenis kortlarının yanında buldum. Hepsinin acilen seruma ihtiyacı var. Onların sorumluluğunu ben alıyorum. Lütfen tüm çabanız kurtarmak için olsun, ötenazi için değil."

Ayaktaydı ve kutunun içine baktı.

Yarım saniye içinde tutundu ve aceleyle arka tarafa geçti.

Masadan uzaklaştı, telefonunu çıkardı ve bekleme odasında iki kişi olduğunu fark etti.

Birinin kucağında uyuşuk bir Boston teriyeri vardı, diğerinin yanındaki koltukta ise kedi taşıyıcısında siyah, evcil bir stenografi vardı.

İkisi de kadındı.

İkisi de ona bakıyordu.

Onlara başıyla selam verdi, odanın diğer tarafındaki pencerenin önündeki boş koltuklara doğru ilerledi ve telefonunu çıkararak otoparka baktı.

Bakım, ilgi ve beslenmelerinden emin olmak yerine, bir kutu yavru kediyi nereye olursa olsun itecek kadar kalpsiz olan birine duyduğu öfkeyi kontrol altına almak için kızını tekrar aramaya başladı.

Tam bunun ortasındayken bir telefon daha geldi. Clay'in yeni bir yavru kedi haberi vermediğini umarak, ama bunun da bir olasılık olduğunu düşünerek, telefona cevap vermedi. Kim olduğunu görmek için baktı. "Pierce," diye cevap verdi. "Tom mu?"

Lanet olsun.

Mika'ydı.

Beklenmedik bir şeydi ve ondan haber aldığı için memnundu ama şimdi zamanı değildi.

"Mika, ben-"

Telefonu çaldı.

"Bekle," dedi. "Başka bir telefon alıyorum. Veterinerde acil bir durumla karşı karşıyayım ve onu almak zorunda kalabilirim."

"Tamam, ben-"

Kadının söyleyeceklerini duymak için beklemedi ve telefonu açtı.

"Pierce."

"Bay Pierce. Ben Clay. Başka bir kedi yavrusu buldum."

Lanet olsun.

Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Tamam Clay, birazdan orada olurum.

-"

"Hayır, annemi aradım. Babamla birlikte mahkemeye geldi. Onu aldık ve annemle birlikte oraya gidiyoruz." "Doğru,

Clay. Güzel. Geldiğinde görüşürüz."

"Baban toplarını ve raketini aldı, geldiğinde getirecek. Sorun olur mu?"

"Mükemmel, Clay. Sen bir kahramansın."

"Sanmıyorum... Sanmıyorum..." Clay birden kekelemeye başladı ve Tom bir kadının "Telefonunu bana ver, bebeğim" dediğini duydu. Sonra Clay'in annesi geldi. "Merhaba Tom. Ben Priscilla."

"Merhaba, Priscilla."

"Yavru kedinin durumu iyi değil, Tom. Brayton nefes aldığını söylüyor ama hastaneye yetişebileceğinden emin değilim."

"Onları uyaracağım, Priscilla."

"Elimizden geldiğince çabuk oraya varacağız." "Harika, geldiğinizde görüşürüz." "'Bye."

O gitmişti.

Resepsiyon görevlisi masasına dönmemişti, bu yüzden Tom kapıdan geçerek arka taraftaki muayene odalarına yöneldi. Dört yavru kedinin bir muayene masasına yatırıldığı geniş bir tedavi alanına giden yolu buldu. Uzanmaları için ısıtılmış battaniyeler hazırlamışlardı ve herkes güverteye çıkmış, minik, susuz kalmış yavru kedilerin damarlarına dayanılmaz derecede zor olması gereken damarlar yerleştiriyordu.

"Hey, geri dönemezsin... kutsal Musa," dedi veteriner, görüş alanını yakalayıp ona bakarak.

"Başka bir yavru kedi daha geliyor. Ayrılmış, muhtemelen açıkta kalmış ve bunlardan daha kötü durumda olabilir," diye onları bilgilendirdi.

Veteriner resepsiyon görevlisine, "Bir torba daha getir," diye emretti, o da aceleyle bir depoya gitti, sonra Tom'un yanına döndü.

"Elimiz kolumuz dolu. Geldiğinde geri getirir misin?"

Başını salladı ve onları yalnız bıraktı.

O giderken telefonundan bir ses geldi.

Telefona baktı ve Mika'nın hâlâ beklediğini fark etti. Telefonu yeniden açtı ve kulağına götürdü.

"Üzgünüm," dedi ona. "Başka bir yavru kedinin bulunduğuna dair bir telefon aldım."

"Ne?"

"Halka açık bir sahadaydım ve terk edilmiş bir kutu kedi yavrusu buldum. Kötü durumdaydılar. Orada bir çocuk vardı ve ben kutuyu veterinere götürürken, ondan atılan yavrulardan başka var mı diye bakmasını istedim. Bir tane buldu. O ve annesi onu buraya getiriyorlar."

"Neredesin?"

"Shea'da yirmi dört saat açık bir veteriner hastanesi." "Buralarda mı takılacaksın?"

Buralarda mı kalacaktı?

Ne biçim bir soruydu bu?

"Bu hayvanlardan artık ben sorumluyum, Mika," diye ısırdı. "Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle.

"Konuşmamız gerek ama seni sonra ararım."

Şu anda ön kapının dışında Clay ve Priscilla'yı bekliyordu.

"O zaman gitmene izin vereceğim."

"Seni sonra ararım."

"Tamam, Tom. Daha sonra." "Daha sonra."

Bağlantıyı kesti.

Priscilla ve Clay geldiler, Clay arabadan inerken elinde paha biçilmez bir porselenmiş gibi minik bir kedi yavrusu tutuyordu, ama o kesinlikle yavruların en küçüğüydü.

Tom yaklaştı ve Clay korumacı bir tavırla geri çekildi.

Bunun ne olduğunu anladı.

"Tamam dostum, ona dokunmama izin ver, tamam mı?" diye sordu. Clay ona "O bir kadın," diye bilgi verdi.

"Tamam, nabzını kontrol edebilir miyim?"

Clay başını salladı.

Priscilla onlara yaklaştı.

Tom iki parmağını minik göğsün etrafına doladı.

Önce endişelendi, sonra hissetti, o kadar silikti ki, neredeyse orada değildi.

Kaybedecek zaman yok.

"Onu içeri alalım," diye emretti.

Clay'in onu tedavi alanına götürmesine izin verdi.

Tom Clay'i yoldan çekerken ne veteriner ne de teknisyenler bir şey söyledi ve yan yana durup işe koyulmalarını izlediler.

"Başaramayacak, değil mi?" Clay fısıldadı. "Onun

başarmasını mı istiyorsun?" Tom sordu.

"Evet. Çok tatlı ve çok ağır,
Hiçbir şey. Büyümemesi hiç adil değil."

"Size hayvanlar hakkında bildiğim bir şeyi söyleyeyim. İnsanlardan bir şeyler hissederler. Bizi anlıyorlar. Bizimle iletişim kurarlar. Bizden bir şeyler hissederler. Bir şeyler bilirler. Ve onu desteklediğinizi biliyor. Onu kurtardığınız için, bizimle kalmak için her şeyini vereceğinden şüpheleniyorum."

Veteriner steteskopunun kulaklıklarını kulaklarından çıkardı, önce ona sonra kapıya baktı ve Clay'i dışarı çıkarması gerektiğini belirtti.

Sikeyim.

Tom ipucunu aldı ve "Onlara işlerini yapmaları için alan tanımalıyız" dedi.

Clay'in gitmek istemediği belliydi ama Tom'un onu bekleme odasına götürmesine izin verdi.

Kedili kadın, "Nasıllar?" diye sordu. Tom başını salladı.

Kaşlarını çattı.

Clay annesinin yanına oturdu, Tom da Clay'in yanına.

Beş dakika sonra Clay'in babası içeri girdi, Tom biliyordu, çünkü Clay ayağa fırladı, ona doğru yürüdü ve adam kollarını açtı.

Clay onlara doğru yürüdü.

"Nasıl gidiyor?" diye mırıldandı oğluna.

"Bilmiyorum baba. O çok küçük."

Babasının kolları sıkıca tuttu.

Tom da ayağa kalktı ve oraya doğru ilerledi.

Clay babasının yanına sokulurken Tom elini uzattı.

"Tom Pierce."

"Biliyorum dostum. Ben Brayton

Davis." "Memnun oldum," dedi Tom.

"Öyle de denebilir," diye cevap verdi Davis, dudakları seğiriyor, oğluna sıkı sıkı sarılıyordu. "Eşyalarını arabama koydum."

"Minnettarım."

"Sorun değil. Yine de gelmeden önce evcil hayvan dükkanına uğrayıp bir kum kabı almak için bir dakikamı ayırmalıydım."

Clay bunun üzerine başını kaldırıp babasına baktı. "Başarabileceğini sanmıyorum baba."

Brayton oğluna baktı. "Ne biçim konuşuyorsun oğlum?"

Clay babasına doğru yığıldı.

Sandalyelere doğru ilerlediler ve oturdular.

Resepsiyon görevlisi masasına döndü ve "Veteriner birazdan sizinle konuşmak için dışarı çıkacak" dedi.

Tom bunu dört gözle beklemiyordu, en azından Clay'in kız kedisi konusunda.

Boston geri çağrıldı. Kara kedi

geri çağrıldı.

Bir pittie karışımı geldi ve giriş

yaptı. Sonra flop kulaklı bir tavşan.

Pittie karışımı geri çağrıldı.

Tom, Clay, Priscilla ve Brayton oturup beklediler.

Tom onlara kahve ve çörek getirmeyi teklif etmek üzereydi ki kapı açıldı ve Mika ile Cadence içeri girerek Tom'u şoke etti.

Cadence'e baktı, ona küçük bir gülümseme verdi ama gözlerini annesine dikti.

Bugün kaftan yok.

Fabrikada yırtılmamış solmuş bir kot pantolon, dizindeki yırtık gerçek aşınmadan kaynaklanıyordu ve üzerinde boya lekeleri ve başka lekeler vardı. Mantar renkli bir atlet, üzerine de arkadan ayak bileklerine kadar inen gevşek örme bir hırka. Çeşitli pas ve krem rengi çizgilerle desenlendirilmişti ve geniş kolları vardı. Ayak başparmağının üzerinde bir demet boncuklu, metalik ya da örgülü bantlardan oluşan düz sandaletler giyiyordu. Boynunda bir kolye vardı. Kulağının lobundan kabuğuna kadar uzanan bir dizi küpe. Altın sarısı saçları yine dağınıktı, ama şimdi yüzünü çevreleyen, dağınık bir eşarp vardı.

Devlet 48'de doğmuş gibi görünüyordu, uzun boylu, kıvrımlı, muhteşem, parlayan gözleri onunkileri arıyordu, açık, endişeli, nazik.

Sadece onu görmek değil, onun kendisine nasıl baktığını da gören Tom, sabahki pürüzlü kenarlarının yumuşadığını hissetti.

Ona doğru geldi ama Cadence ona doğru

koştu. "Bir haber var mı?" Cadence sordu.

"Henüz değil, tatlım," dedi ona, sandalyesinden

kalkarak. "Uzun zaman oldu. Uzun zaman olmadı mı?"

Kadın

annesine döndü. "Bizden milyonlarca kilometre uzakta yaşıyoruz. Uzun zaman oldu."

"O bir hayvansever," dedi Mika Tom'a.

"Bunu tahmin etmiştim," diye yanıtladı

Tom.

Cadence, Davis ailesine e l sallayarak, "Hey," dedi.

"Mika, Cadence, bunlar Priscilla, Brayton ve Clay. Clay ve ben yavru kedileri bulduk," diye tanıttı Tom.

Clay, "Ve iyi olacaklar çünkü onları desteklediğimizi biliyorlar," dedi.

Annesi bir kolunu ona doladı ve onu kendine çekti.

Mika, Davis'lere selam verdikten sonra başını kaldırıp Tom'a baktı. "Bu iş uzun sürecek gibi görünüyor. Bir şeyler yapabilir miyiz? Dışarı çıkıp biraz yiyecek ve kahve alabilir miyiz?"

"Ya da simit," diye atıldı Cadence ve Clay'e baktı. "Simit sever misin?"

Clay elini midesine götürdü. "Bir simit yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Seni anlıyorum dostum," diye

yanıtladı Cadence. "Kediniz var mı?"

Mika Tom'a sordu. "Hayır," diye

yanıtladı Tom.

Kızına döndü. "O zaman Petco'ya gitmeliyiz."

"Rad!" Cadence ağladı.

"Mi-" diye başladı Tom.

"Benimkini istiyorum," dedi Clay telaşla. "Yani, Bay Pierce, benimkini alabilir miyim? Eğer o... peki, ben alabilir miyim?"

"Buna ben karar veremem, dostum," diye yanıtladı Tom.

Priscilla, "Sanki şu anda hayır diyebilirmişiz gibi," diye mırıldandı ama dudakları yukarı kalkmıştı.

"Köpek çok kızacak," dedi Brayton.

"Basil onu çok sevecek!" Clay, bir ev dolusu evcil hayvanla dolu bir gelecek düşüncesiyle neşelenerek, endişesinin bir kısmının yok olduğunu ilan etti.

"Bay Pierce?"

Herkesin dikkati sese yöneldi ve Tom döndüğünde veterinerin kendilerine doğru geldiğini gördü.

Clay'in koltuğundan fırladığını, annesi ve babasının onu takip ettiğini, Mika ve Cadence'in Tom'a yaklaştığını hissetti. Etrafındaki gerginliği de hissetti.

Son olarak doktorun gözlerinde gördüğü şeyle rahatladığını hissetti. "Kutudakilerden üçü güzelce canlandı ve

Tamamen iyileşmelerini bekliyorum," dedi yakın durduğunda. "Son ikisi biraz zaman alıyor ama hayati değerleri düzeldi ve umutluyuz. Bu gece burada kalmalarını istiyorum. Yerleşmelerini ve ihtiyaç duydukları sıvıları vermeye devam etmelerini istiyorum. Çok gençler, emin

değilim

sütten kesildiler. Kendi başlarına yiyip içip içemediklerini ve işlerini yapıp yapamadıklarını görmek istiyorum. Yarın sizi arayıp durumu bildireceğiz."

"Onları görebilir miyiz?" Clay sordu.

Doktor Clay'e baktı. "Evet, insanlardan biraz sevgi ve ilgi görmeleri iyi olur." Clay'in annesine baktı. "Bunu pek yaşadıklarından emin değilim."

Kadınların üçü de bu sözleri duyunca bir ses çıkardı.

Ancak veteriner gecikmeden onları geri götürdü ve yavru kedilere göz kulak olan teknisyenin yanına bıraktı.

Tom daha masaya varmamıştı ki, tenis toplarının arasından tökezleyerek geçen kızıl kedi, yavru kedilerin o zarif ve sevimli haliyle Tom'a doğru yuvarlandı.

Gözlerinin daha parlak, daha az çökük olduğunu ve daha fazla enerjiye sahip olduğunu hemen gördü.

Tom kedinin tüylerini okşamaya başladığında Mika yanından, "Biri sahiplenmiş," diye mırıldandı.

Gerçi okşamak tam olarak buna uygun bir kelime değildi, çünkü çok küçüktü, daha çok tüm vücudu okşamak gibiydi.

Clay doğruca yan yatan kızının yanına gitti. Onun üzerine eğildi ve öylesine şefkatle okşadı ki, Tom anında bu dünya için olabilecek tüm umudun var olduğunu hissetti.

Cadence sayım yapıyordu.

"Oğlan, kız, oğlan, kız, kız," diye

buyurdu. Onun kızıl saçlısı erkekti.

"Burada A-Z'de bir kediye ihtiyacımız var anne," diye karar verdi. "Ya da iki."

"Evde üç tane var, bir de Ruffles," diye karşılık verdi Mika. "Ruffles mi?" Priscilla bir tanesini dikkatle eline alarak sordu

onu kucaklıyordu.

"Cadence'in kobayı," diye cevap verdi Mika, çocuğu sahiplenerek.

Cadence son kızı okşayarak, "Hepsini bizimle birlikte buraya uçururdum," dedi ve ardından Davis'lere, "Biz çoğu zaman New York'ta yaşıyoruz," diye açıkladı. Asıl konusuna geri döndü. "Ama annem bunun onlar için çok travmatik olduğunu söylüyor."

"Teddy ve rutinleri, en sevdikleri yerler, oyuncakları, kum kutuları ile evdeler. Kediler ve kobaylar uçak yolculuğu kavramını anlamazlar ve değişiklikten hoşlanmazlar."

"Sen öyle diyorsun," diye karşılık verdi Cadence.

"Moon, Ringo ve Grohl diyor," diye karşılık verdi Mika. "Onları yanımızda getirmeye çalıştığımızda evin her yerine işediklerini ve Ringo'nun her gün kustuğunu düşünürsek."

Cadence Clay'e fısıldayarak, "Biraz olay oldu," diye itiraf etti.

Clay sırıttı.

"Ve burada ev için bir Teddy'miz yok," diye devam etti Mika kızına.

Clay, "Sen New York'tayken onları izleyebiliriz," diye teklif etti.

Brayton tavana baktı. Şimdi
sırıtan Tom'du.

Clay, "Nala zaten kardeşlerini ziyaret etmek isteyecektir," diye devam etti.

Priscilla yarı endişeli, yarı gülmek ister gibi bir ifadeyle Brayton'a, "Tanrım, bebeğim, adını çoktan koymuş," diye fısıldadı.

Brayton gülmek istiyormuş gibi görünmüyordu.

Kendisinden daha zayıf, sevgi ve şefkate muhtaç yaratıkları umursayan bir oğulla gurur duyuyor gibiydi.

Olması gerektiği gibi.

Tom, "O zaman onu benim evime getirmen gerekecek, çünkü diğerleri benimle olacak," dedi.

Herkes ona baktı ama konuşan Mika oldu. İhtiyatlı
bir şekilde.

"Dört kedi mi, Tom?"

Masanın kenarında memnun bir şekilde yatan ve kalçasına yaslanmış olan kızıl saçlı köpeği okşadı. "Büyük bir evim var. İçinde yalnız yaşıyorum. Yakınımda yaşayan çocuklarım var, ya da yeterince yakınımda, büyüdüler ama hayvanları seviyorlar. Bolca oda. Bol bol ilgi."

Tedavi masasına baktı.

Oğlu tek kızıldı ve küçük beyaz ayakları vardı.

Ayrıca kızıl ve siyah bir kaplan, gri, beyaz ve siyah bir kaplan ve devetüyü grisi bir kaplan vardı. Clay'in kızı da devetüyü gri ve siyah bir kaplandı.

Aşırı döllenmeden şüpheleniyordu.

Kaç babanın olduğu önemli değildi, anne yoktu ve bu bebeklerin eve ihtiyacı vardı.

Yine de Chloe'nin bir tanesini alıp kaçacağını, Matt'in bir başkasına sahip çıkacağını ve Sasha'nın da kendine ait bir tane isteyeceğini düşünmüştü. Ama ailesinden birinin evinde kalmayı bırakıp büyümeye ve kendi hayatının sorumluluğunu almaya başlayana kadar bir tane bile alamayacaktı.

Yine de kimse onun zencefilini almıyordu. "Neden olmasın, anlamıyorum," diye bitirdi.

Başını kaldırdığında Cadence'in ona gülümsediğini gördü ama soruyu soran o olmasına rağmen Mika dikkatini kedisine vermişti, saçları dökülmüştü ve yüzünü ondan saklıyordu.

Brayton, "Bu adamların dinlenip kendilerini toparlamalarına izin vermeliyiz," diye önerdi.

Cadence, "Ve brunch'a gidip isim falan seçmeliyiz," diye ekledi.

"Tom Pierce ve Mika Stowe ile brunch mı?" Priscilla gözleri büyüyerek nefes aldı.

"Ben varım," dedi Tom.

"Vay canına." Priscilla hâlâ soluk soluğaydı. "Ben ısmarlıyorum," diye araya girdi Brayton.

Hiç şansın yok.

Tom, "Bunu brunch'ta konuşuruz," diye cevap verdi.

Cadence, "Aman Tanrım, daha bir yer bile seçmedik, hepimiz gitmeye daha yeni karar verdik ve erkekler şimdiden bölgeyi işaretlemeye başladı," diye yakındı.

Mika kıkırdadı.

"Babam her zaman satın alır," dedi Clay otoriter bir tavırla. "Büyükbabam ve büyükbabamla bile. Bu konuda büyük kavgalar ederler. Yine de, sinsi davranmak zorunda kalsa ve onlar çok kızsa bile, babam satın alır."

"Bunu brunch'ta konuşuruz," diye tekrarladı Tom.

"Over Easy?" Priscilla önerdi.

"Jewel'e gitmeliyiz!" Cadence heyecanla söyledi. "Orası

çok yakın değil tatlım," diye cevap verdi Mika.

Kızım.

"Yani? Bugün Cumartesi ve Jewel's en iyisi," diye karşılık verdi Cadence.

"Bu iyi insanların gün içinde yapacak başka işleri olabilir," diye açıkladı Mika.

Cadence Tom ve Davis'lere döndü. "Öyle mi?" "Tom ve

Davis'lerle brunch yapmaktan daha önemli bir şey

Neslinin en iyi tenisçisi ve dünyaca ünlü bir sanatçı ve onun kızı?" Priscilla sordu ama Cadence bir şey söyleyemeden cevap verdi. "Hayır."

"O zaman Jewel'in olsun," diye karar verdi Cadence.

Brayton ona "Bu senin için sorun değil mi?" der

gibi baktı. Tom başını salladı ve sorgulayan

bakışa karşılık verdi. Brayton da başını salladı.

Böylece kediler şimdilik veda kucaklamalarını aldılar, tedavi odasından ayrıldılar, Tom resepsiyon görevlisine iletişim bilgilerini bıraktı, hepsi arabalarına atladı ve Jewel'in yerine gittiler.

BÖLÜM 7

İKİNCİ ŞANS

Mika

"M o-"

"Zzst!"

"Anne!"

"Zzst!"

"Bana 'zzst' demeyi bırak ve lis-"

"Zzst!"

"Ama o kedicikleri kurtardı!"

Brunch'tan dönüyorduk ve Cadence bütün numaraları bırakmıştı.

Onun yapacağı gibi.

Çünkü Tom yavru kedileri kurtardı.

Onları kurtarmakla kalmadı, dördünü **d e** evlat edinecekti.

Dört.

Brayton'ı brunch'ımızın parasını ödemesi için kandırmış, bunu da parayı Clay'e vererek yapmış, Clay de brunch'ın parasını kendisinin ödeyeceğini söylemiş, Brayton da bunu reddetmeyi kendine yedirememişti.

Brayton Tom'u "Sıra sende dostum," diye uyarmış, yeni ilişkinin devam edeceğini belirtmişti; muhtemelen Tom'un bu uyarı karşısında kocaman gülümsemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Ama Tom ve Clay'in travmatik sabahlarının ardından bağ kurmaları ve Brayton ile Priscilla'nın bunu teşvik etmeleri sevimli, tatlı ve komikti.

Ayrıca Clay ve Cadence'in kedilerine isim vermesine de izin vermişti. Kızıl olan Ace'ydi (tabii ki).

Kızlar konusunda bazı tartışmalar oldu ve bir süre Steffi ve Marti (Martina için benim önerilerim) olabilir gibi göründü. Ancak Brayton reddedilemeyecek alternatifler sundu ve sonuçta Venus ve Serena oldular.

Son çocuk, Clay'in tüm zamanların en sevdiği üçüncü oyuncu olan Boris Becker'den sonra Boris oldu (Tom ikinci sırada yer alıyordu).

Clay'in bir tenis hayranı olduğu ortaya çıktı (Roger Federer onun bir numarasıydı) ve Davis'lerin bir sonraki hafta sonu Tom'un evine gidip yavru kedilerin durumunu görmeleri için planlar yapıldı (hepimiz o zamana kadar iyileşmiş ve sonsuz yuvalarına kavuşmuş olacaklarını umuyorduk). Daha sonra Tom ve Clay, Tom'un kulübündeki kortlara gideceklerdi, çünkü Clay birkaç yıldır tenis dersleri alıyordu ve o sabah Tom'un bulunduğu kortlarda bir kale arkasına karşı birkaç topla voleybol oynayacaktı.

Çocuk için hayaller gerçek oldu, yerel kortlarına gitti ve Tom Pierce'ı orada servis atarken buldu ve o sabahı onunla brunch yaparak bitirdi.

Clay'i bunu yaşarken izlemek saf bir sihirdi.

Biz kaldırımda masamızı beklerken Tom en küçük kızından bir telefon aldı ve telefona cevap vermek için yanımızdan ayrıldı ki bu çok nazik bir davranıştı.

Ayrıca biz oturduktan sonra Paloma'dan bir telefon aldı (bize Sasha'nın aradığını söyledi, Paloma'dan bahsetmedi, isminin ekranda belirdiğini gördüm).

Ve onu almak için masadan kalktı.

Yine kibardı, ama telefonunda onun adını gördüğümde kalbimin çarpmasından pek hoşlanmamıştım.

Ama o anda çok derin bir şey öğrendim.

Kalbim hayatım boyunca epey darbe almıştı.

Bu yüzden kabul edebilirim.

Sabahki dramadan sonra, brunch hepimiz arasında kolay ve eğlenceli bir tanışma oldu ve bu dostluk köklerinin tutunup daha derine ineceğine dair kesin işaretler verdi.

Priscilla'ya numaramı vermiştim ve bir şeyler içmek için dışarı çıkma planları yapmıştık.

Brayton ve Pris kendilerininkini Tom'a vermişlerdi.

Cadence kendininkini Clay'e vermişti (ve

Tom'a...Tanrım). En kötüsü?

Kediyi çantadan çıkarmış olmaktan

korkuyordum. Kızım zeki ve

gözlemciydi.

Ama öyle olmayan biri bile, bir dakika önce dışarıda oturmuş, avlusunda güneşin altında bir fincan sabah kahvesinin tadını çıkarırken bir yandan da telefon görüşmesi yapan bir kadını doğru okuyabilirdi. Bir dakika sonra ise telaş içinde bir veteriner hastanesi arıyor ve tanıdığı bir adam yavru kediler konusunda üzgün göründüğü için şehre gitmeye hazırlanıyordu.

Cadence nereye gittiğimi sordu, aptalca ona söyledim ve arabama atladı.

Artık lafı dolandırmıyordu.

Tom'la aramda bir şeyler olduğunu anlamıştı ve bunu keşfetmemi istiyordu.

Tom'un neden yavru kedileri kurtarmakla meşgul olduğunu duyduğumu anlamaya çalışmak için zamana ve boşluğa ihtiyacım vardı; acil ses tonu içimde bir yerlerde inkâr edilemeyecek bir şekilde kaydediliyordu ve onu bulmaktan ve ona ulaşmaktan başka bir şey düşünmüyordum.

Tom'a gelince, yargılayıcı bir sürtük olduğum için özür dileme şansım olmadı. Ayrıca onu Nora'nın geleceği konusunda uyarma ve Paloma ile Roland'dan bahsederek Nora'nın onu kız arkadaşıyla ayırmaya niyetli olduğunu paylaşmasını içermeyen bir yol bulma fırsatım da olmadı.

Tom'un gitmesi gereken bir yer vardı, partimiz sona ermişti, bana "Ararım," dedi ve sonra bir atlet zarafetiyle şık, koyu gümüş Jaguar SUV'una doğru yürüdü. Onun için o kadar mükemmel bir arabaydı ki, içine binişini izlerken fiziksel bir tepki vermiştim.

O sabahki faaliyetlerin sonucu mu?

Arcadia'dan eve dönüş yolumuz bir saatten fazlaydı, neredeyse varmak üzereydik ve o bir saat boyunca kızım Tom Pierce hakkında beni rahatsız edip durdu.

Bu yüzden Zzst'leri çıkardım.

Hiç işe yaramadılar.

Denemekten asla vazgeçmedim.

"Yakışıklı ve harika bir sesi var ve Ace'in nasıl da babam geldi ve her şey yoluna girecekmiş gibi kalçasının yanına kıvrıldığını gördün mü?" diye sordu.

Kızımın Tom'a "Baba" diye hitap etmesine ihtiyacım yoktu, çünkü yavru kedinin bunu yaptığını gördüğümde, babamın kim olmasını istediğimi biliyordum.

Tanrım, bana neler oluyordu? "Biz
arkadaşız," dedim ona.

"Onu brunch sırasında sana sekiz kez bakarken yakaladım. Sekiz kez. Ben saydım. Burada 'arkadaşlar'
yazmıyor." Ben de onlardan birkaç tane
yakalamıştım.

Ve iyi hissettiler.

"O saklamaya çalışmadı ama sen sakladın," diye devam etti Cadence. "Yine de seni beş kez ona bakarken yakaladım. Onları da saydım."

"Tamam," dedim, sadece bu işi bitirmek için. "Tom Pierce'tan etkilendim. O çekici biri. Olur böyle şeyler."

"O çok iyi. Ve onun peşinden gitmelisin."

"Tatlım, bu konuda konuşmak
istemiyorum." "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Tom'la aramızdaki şeyler karmaşık. Her zaman öyleydi. Şimdi tekrar benim alanıma girdi, çok şey hissediyorum, kafam allak bullak oldu ve eğer sakıncası yoksa

Kızımla bu konuyu konuşmadan önce bunu çözmek için biraz zamanım var."

"Tamam," dedi memnuniyetle. Ona doğru bir bakış attım.

Ön camdan dışarı bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Dürüstlüğe ve açıklığa karşılık verdi.

Ama bu gülümseme benim dürüst ve açık olmamla ilgili değildi. Lanet olsun.

Yolun geri kalanını eve gittik, garaja park ettim ve kapıyı açmak için açıcıya basmadan önce, Nora evin kapısının pervazına yaslanarak pozisyon aldı.

Elinde berrak sıvı dolu bir martini bardağı ve altın kürdanlarımdan biriyle saplanmış üç adet beyaz peynirli dolma zeytinim vardı.

O sabah ne zaman geleceğini paylaşmak için aramıştı.

Uçağı erken kalktığı ve biz de Tom'a gitmek üzere yola çıktığımız ve onun gelişinde orada olamayacağımız için, Jewel'e doğru yola çıktığımızda Cadence'den mesaj atmasını ve gizli anahtarı nerede bulacağını söylemesini istedim.

Belli ki anahtarı bulmakta zorlanmamıştı.

Cadence arabadan atladıktan sonra, "Nora, öğlen oldu," diye selam verdi.

"Siz Merriman kadınları neden bana saati söylemekte ısrar ediyorsunuz?" Nora dudak büktü. "En az üç Rolex'im var, sevgilim. Bir de elmas Chanel'im, Van Cleef Alhambra'm ve Chopard'ım var."

Son olarak diğer elini kaldırdı ve bize doğru salladı, bileği koyu mavi timsah kayışına bağlı pembe altın bir saatle süslenmişti.

Ona o kadar yakın değildim ama yine de yüzündeki hareketli elmasları görebiliyordum.

"Çünkü martini içiyorsun!" Cadence karşılık verdi.

"Benim saatim ikiyi biraz geçiyor. Ve ikiyi biraz geçince benim çevremde 'Martini Zamanı' olarak bilinir."

"Hemen hemen her zaman martini zamanı, değil mi?" Cadence en sevdiği teyzesinin önünde dururken sordu, bu oldukça iyi bir pozisyondu, çünkü neyse ki ona birkaç tane verebilmiştim.

"Beni kucaklayacak mısın yoksa azarlamaya devam mı edeceksin?" Nora sordu.

Cadence ona sarıldı.

Ben de kendiminkini aldım ve mutfağa yöneldik.

"Yerleştin mi?" Ona sordum.

"Misafir süitiniz muhteşem. Ama personel eksikliğiniz endişe verici. Üç çantamı da merdivenlerden aşağı taşımak zorunda kaldım. Bu çaba beni o kadar yordu ki, doğal olarak hemen barınızı bastım."

Durdum. "Üç bavul

mu?"

Bana bir bakış attı ve "Sevgilim" demekten başka bir şey söylemedi.

Bu, "Bir ay kalacağım "dan "Beni bilirsin, sadece Salı gününe kadar burada olacak olsam bile seçeneklerim olmalı "ya kadar her anlama gelebilir.

Hangisi olduğunu belirleyecek zamanım yoktu, Cadence bizi evdeki en sevdiklerimden biri olan aile odasına götürdü.

Bu odada, pembe ekoseli muhteşem kanepeyi bulduktan sonra kirişlerle şömine arasındaki tavanın pembeye boyanmasına izin vermiştim. Evin ön tarafındaki oturma odasından daha kalabalıktı, daha ev gibiydi, bir sürü bitki, mum ve kitap vardı.

Nora kanepenin karşısında duran krem rengi koltuğa zarifçe gömüldü. Ben de onun yanında duran hasır koltuğun kalın minderine uzandım. Cadence kanepeye yayıldı. "Yani sabahımızı bir kedi yavrusunu kurtaran Tom Pierce'ın yanında uçarak geçirdik, öyle mi?" Nora, kadehinin kenarını dudaklarına götürmüş, dans eden gözlerini Cadence, yudumlamadan önce.

Görünüşe göre, Cadence anahtarın bulunduğu yerden daha fazlasını paylaştı.

Cadence, "Annem karmaşık bir durum olduğunu ve kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor," diye öneride bulundu.

Nora'nın gözleri bana kaydı. "Eminim öyledir." "Terbiyeli ol," diye uyardım.

"Neden bu kadar sıkıcı bir şey yapayım ki?" diye sordu ama cevap vermeme zaman bırakmadı. Başka bir soru sordu, "Yavru kediler kurtarıldı mı?"

"Umut verici."

"Çok tatlılar mıydı?"

"Evet."

Ağzı düğümlendi. "Şüphesiz."

"Dördünü de evlat edinecek," diye araya girdi Cadence.

"Ben de daha azını beklemezdim," diye mırıldandı Nora ve bana öyle anlam dolu bir bakış attı ki, ayağa kalktım.

"Sen." Nora'yı işaret ettim. "İç ve olabildiğince az sinir bozucu olmaya çalış. Zor olacağını biliyorum. Bu çabayı harca." Kızıma döndüm. "Sen. Teyzeni eğlendir ve fazla umutlanma."

Cadence bana bir selam verdi. Nora bana bilmiş bir bakış attı.

Odadan çıktım ve merdivenlerden yatak odama doğru yürüdüm.

Evim kare şeklindeydi ve ortasında bir avlu vardı. Alt kat, serin tutmaya yardımcı olmak ve manzarada çok fazla iz bırakmamasına yardımcı olmak için toprağa gömülmüştü.

Cadence ve benim alanım üst kattı.

Ana odam, banyosuyla birlikte muazzamdı ve bir balkona uzanan camdan bir duvarı olan bir oturma alanına sahipti.

Stüdyom da çok büyüktü ve arka bahçeye inen merdivenleri olan bir balkonu vardı. Dikenli armut, fıçı, ocotillo, pembe çiçekli kirpi, kunduz kuyruğu ve balık kancası kaktüslerinin yanı sıra çok sayıda avize ve agav çeşidi, aloe, begonvil ve ebegümeci ile dolu kaplarla dolu muhteşem ve geniş bir alan. Tümü

Bu bahçe, güzel gölgeler bırakan çeşitli olgun, çöle özgü ağaçlarla süslenmişti. Bahçe, oturma alanlarına sahip beklenmedik açıklıklarla birlikte kaldırım taşından kıvrımlı yollar içeriyordu.

Bitkiler yerliydi ve çok az bakıma ihtiyaç duyuyorlardı, ancak ben orada olmadığımda ara sıra birinin gelip bakmasını sağladım.

Ancak ben oradayken hepsi benimdi. Cadence'in yatak odası ve "alanı" da genişti.

Üst katı tamamlayan iki küçük misafir odası, ekli banyoları ve geniş bir depolama alanı vardı.

Alt katta mutfak, yemek odası, kahvaltı köşesi, oturma odası, aile odası, çalışma odası ve oturma odası ile kendi özel terası bulunan daha büyük bir misafir süiti yer alıyordu.

Ev aslında çok büyüktü, altı bin metrekarenin üzerindeydi, zamanlarının belki yarısını orada geçiren iki kişi için gülünçtü (Cadence için daha azdı).

Ama mesele de buydu. Şehirdeki muhteşem, uzun ama dar ve hayatlarımızla dolu kahverengi taş evimizden tamamen farklı bir şey.

Bu öyle bir şey değildi.

Yirmi dönümlük bir arazim vardı. Ne bir ev ne de herhangi bir yönde görülebilecek herhangi bir insanlık biçimi vardı. Bakkala gitmek yirmi dakikamızı alıyordu.

Bu özgürlüktü. Ve sessizlikti. Hava, sıcaklık ve gece karanlığıydı. Ve yalnızlıktı.

Her şeyi siktir et, Tom Pierce'a yakın olduğu için satın almıştım.

Arka cebimden telefonumu çıkardım, şöminenin önündeki koltuğa kıvrıldım ve bir ezik olmaya devam edip bundan kaçınmak için bir neden bulmadan önce onu aradım.

Yine, yapması gereken bir şey için brunch'tan ayrıldığından, meşgul olacağını ve açmayacağını düşündüm, bu yüzden ona sesli mesaj bırakabilirdim.

İkinci halkayı açtı.

"Mika."

Ah, lanet olsun.

"Tom, özür dilerim. Sesli mesaj alacağımı düşünmüştüm. Sizi rahatsız etmek istemem."

"Yapmam gereken şey en küçük çocuğumla buluşmak ve onunla birkaç kelime konuşmaktı. Bu uzun sürmedi çünkü pek iyi gitmedi. Şimdi Petco'dan yeni döndüm ama internette otomatik bir kum kabına beş yüz dolardan fazla para harcamalı mıyım diye düşünüyorum."

"Yok olmaya terk edildiler, şimdi hayatlarını Ritz'in çöp kutularında rahatlayarak geçiriyorlar. Bunu hissediyorum," diye cesaretlendirdim.

"Ben de öyle," diye mırıldandı, dikkati dağılmıştı ve ben onun uzun bedenini bir Eames koltuğa uzanmış, dizüstü bilgisayarını kaslı kalçasına tünemiş, SEPETE EKLE'ye tıklarken hayal ettim.

"Sasha ile sohbetiniz iyi gitmedi mi?"

Soru meraklı bir soruydu ve beni ilgilendirmezdi.

Ama bunu söylemeyi, "Kaltaklık ettiğim için özür dilerim" demekten daha kolay buldum. Ya da, "Arizona'daki evimi sana daha yakın olmak için aldım çünkü sana yaklaşacaktım çünkü yıllar önce benimle aynı şeyi hissettiğini düşündüm, derinlerde, çünkü alındığın için bunu gerçekten hissedemedin. Ve şimdi tekrar alındın, ama yıllarımı boşa harcadım ve artık bunu yapamam. Seni hayatımda istiyorum. Ancak, seninle nasıl arkadaş olacağımı hala bilmiyorum çünkü şu anda kalbimin arzusu seni boşaltırken çıkardığın sesleri öğrenmek."

İkilemimi anlayabilirsin.

Sasha'nın beni ilgilendirmediğini söylemedi.

Dedi ki, "Hayatında bir amacı yok. Çalışmıyor. Okumuyor. Yirmi bir yaşında ve güven fonuyla yaşıyor ve bunu kolayca yapabilir çünkü tonlarca para var, ama daha fazlası, ya benim evimde ya da annesinin evlerinden birinde, bizim yemeğimizi yiyor, suyumuzu ve elektriğimizi kullanıyor, bu yüzden çok fazla kıyafet almak, arabasına benzin koymak ve neredeyse tükettiği her öğünü dışarıda yemek dışında pek fazla dalması gerekmiyor."

Vay be.

Tom konuşmaya devam etti.

"Bu durumdan endişe duymaktan rahatsız olmaya doğru nasıl ilerlediğimi anlattım ve bana bunun beni ilgilendirmediğini söyledi. Ona, bu durumda benim misafir odamın artık ona açık olmayacağını, annesi ve Bowie ile de aynı şeyi yapmaları konusunda konuşacağımı söyledim. Judge, Chloe ya da Matt ile yaşayabileceğini söyledi. Hayatın onu kendi yoluna yönlendirmesine izin verdiğini anladıklarını ve hayatın onu henüz hiçbir şeye yönlendirmediğini söyledi. Ama bu onu nereye götürürse oraya gitmeye açık olmalıydı. Beleşçi ve serseri olmaya götürdüğünü söyledim ve kızımı tanıyordum, ikisi de değildi, o zaman bu saçmalık da neyin nesi? Bana bir pislik gibi davrandığımı söyledi ve annesinin dairesini terk etmemi istedi. Onun dairesi olmadığı ve ilk aldığımızda yarısını ben ödediğim için reddettim. O da gitti. Ben de onu takip ettim ve üzüntülerimi Petco'daki kedi oyuncaklarına gömdüm."

Sessiz kaldım.

"Çok mu fazla?" diye sordu sanki bir meydan okumaymış gibi. "Hayır, yine de çok fazla," diye itiraf ettim.

"Senin sorunun değil," diye mırıldandı. "Bu ne zamandır devam ediyor?" "Yıllardır, Mika. Lanet olası yıllar."

Bunun doğru olduğunu sadece yalan söylemek için bir neden olmadığı için değil, aynı zamanda sesinin endişeden ne kadar bitkin olduğunu görünce kalbim sıkıştığı için de biliyordum.

Söyleyecek işe yarar bir şey bulamayınca, önceki düşüncemi yüksek sesle söyledim. "Vay be."

"Bu her şeyi açıklıyor, bok, cehennem ve lanet dışında." Nefes aldığını duydum. "Onunla ölçülü değildim. Mazeretim yok. Sabrımı kaybettim ve kaybetmemeliydim."

"Çılgın bir sabah geçirdin Tom."

"Bu kızınıza beleşçi ve serseri demek için bir bahane mi?"

"Eğer bir beleşçi ve serseri gibi davranıyorsa, evet.

Öyle." Bu kez sessizdi.
"Bunu yaşadığın için üzgünüm," dedim ona.

"Onda bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum. Annesi bilmiyor. Kız kardeşi, erkek kardeşi. Sorduk, öyle bir şey olmadığını söyledi. Çok hassas davranıyoruz. Onu anlamıyoruz. Ama o sadece oradan oraya zıplıyor, kaybolmuş. Bowie'nin oğlu Gage'e yakın görünüyor. Ama ondan bir yaş küçük. Korumacı ve onu kan kardeşi gibi seviyor ama ona bilgece tavsiyeler verecek ya da onu sarsıp motive edecek kişi değil."

"Cadence böyle bir durumda olsaydı ne yapardım bilmiyorum," diye paylaştım.

"Yapabileceğin çok az şey var. Bu bir ıstırap," diye yanıtladı.

Ve bunu saklamadı, sesi acı çekiyor gibiydi. "Tanrım,

Tom, çok üzgünüm," dedim usulca.

"Veteriner hastanesine

gelmişsin." Lanet olsun.

İşte buradaydık.

"Evet."

"O da neydi, Mika?" diye sordu.

Artık ertelemek yok, bunu hak etmiyordu ve ben buna katlanamazdım.

"Tamam Tom, bir arkadaş gibi değil, kendini beğenmiş bir sürtük gibi davrandım. Haklısın, durumun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve yargılamakta acele ettim. Bunu yapmamalıydım. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Ve özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedi o kadar ani bir şekilde ki, vücudumun şaşkınlıkla sarsıldığını hissettim. "Şimdi, Winston hakkında görüşmek zorunda mıyız, yoksa bana sadece bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

"Görünüşe göre, arkadaşım hariç, turdayken dört kadına tecavüz etti ve Core Point Athletics bunları örtbas etmek için büyük çaba sarf etti ve büyük masraflar yaptı. Ve eğer gerçekse, bunun doğru olduğunu kanıtlayan çok sayıda kanıtım var."

Tom yine sessizdi, ama bu yüklü bir sessizlikti. Son derece yüklü. Bunun ağırlığını hissedebildiğimi sanıyordum, telefondan gelen ısıyı saymıyorum bile.

"Tom-"

"Bir dakika tatlım," dedi zoraki bir nezaketle.

Bekledim ve sanki bütün dakikamı almış gibi hissettim.

Sonunda, "Bu kanıta nasıl ulaştın?" diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Bir gün önce bana kuryeyle geldi.

seni aradım."

"Kadınların isimleri var mı?" "Evet."

"Onlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Kişisel olarak mı? Hayır. Ama birkaçı aklıma geldi."

"Sence bu işin arkasında arkadaşın mı var ve bu kursu bir şeyler yapılmasını istediği için mi aldı, ama adı bu işin dışında mı kaldı?"

"Olabilir. İmkânı var. Ama eğer değilse, onu aramaktan çekiniyorum. Bu yeniden açılmasını istemediğim bir yara."

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı. "O zarfın içinde ne olduğunu görmem gerek."

"Minnettar olurum. Bu konuda kendimi çok yalnız hissediyorum ama bir şeyler yapılması gerekiyor."

"Anlaştık," diye cevap verdi. "Ama dinle, Genny'yi aramam gerekiyor. Sasha hakkında konuşmalıyız. Sanırım bir aile toplantısına ihtiyacımız var. Bunu ayarladıktan sonra sana mesaj atarım ve elindekilere bakabileceğim başka bir zaman ayarlayabiliriz."

"Bu sefer ben sana geleceğim."

Bunu teklif ettim çünkü adil olan buydu, onca yolu benim bir pislik gibi davranmam için gelmişti.

Ayrıca teklif ettim çünkü beni evine davet etmesini umuyordum. Nerede yaşadığını görmek istedim.

Evet.

Boğazıma kadar bu işe batmıştım, lanet olsun.

"Arkadaş olmayı deneyecek miyiz tatlım?" diye sordu sessizce. Boynuma kadar, hızlı adımlarla, dibe doğru.

Su ılık ve davetkârdı. "Bir denemek isterim Tom."

"Ben de isterdim," diye fısıldadı.

Yatak odam birden tozlanmaya mı başladı?

"Sana mesaj atarım," dedi.

"Mükemmel," diye cevap verdim. "Sana yemek yapacağım." Oh Tanrım. Bunu ben de istedim. Hem de çok.

Boğazımı temizledim. "Tamam, kulağa harika geliyor." "Genny'yi aramam gerekiyor. Yakında iletişime geçeceğim."

"Harika ve iyi şanslar Tom. Umarım bir yolunu bulursunuz. Özellikle de Sasha için. Amaçsız olmak iyi bir duygu değil."

"Oraya hiç gittin mi?"

"Evet. Tüm hayatım boyunca büyüdüm. Ama yola çıktığım anda, on sekiz yaşımda New York'a vardığım anda bunu anladım."

"Bu hikayeyi duymak isterim."

Ona anlatmayı bu kadar çok istemem gülünç ve ürkütücüydü.

"Akşam yemeğinde veririm."

"Tamam. Yakında görüşürüz."

"Yapacaksın. Görüşürüz, Tom. Ve benim havalı olmamam konusunda havalı olduğun için teşekkürler."

"Bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkürler." "Sanırım bu benim için bir zevk olacak." "Sanırım bu karşılıklı olacak. Güle güle, Mika." "Görüşürüz, Tom."

Telefonu kapattım.

Telefonuma bakıp gülümsedim.

Nora, "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş," dediğinde yerimden sıçradım.

Başka bir kapı pervazına yaslanmış olan arkadaşıma bakmak için sandalyemin etrafından baktım.

Benimkini.

"Tanrım, kulak misafiri mi oldun?" Ben talep ettim.

Yeniden doldurulmuş martini bardağını yanına doğru uzattı. "Tabii ki."

"Yapma bunu," diye emrettim.

"Tanrım, beni tanımıyor musun? Adamı terk ettim. Buradayım" -dudağını hafifçe kıvırarak odama bir bakış attı- "buradayım. Eviniz çok güzel. "Star Is Born "un iyi versiyonunun titreşimlerini alıyorum. Barbra'yı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Yine de Bergdorfs'tan binlerce kilometre uzakta. Neredeyse korkup pilottan geri dönmesini isteyecektim ama sonra araştırdım ve burada bir Neimans ve Saks, bir alışveriş merkezinde de bağımsız bir Dior varmış, ben de Vahşi Batı'ya cesaret etmeye karar verdim. Yine de buraya sağlığım için gelmedim. Benim bir görevim var. Ve bir görevim olduğunda asla düşmem."

"Tom ve ben arkadaş olayını denemeye karar verdik. Her şey yolunda. Sen geri çekil, ben de bir spa'da yer ayırtayım."

"Küçük bir Paloma meselesi var," diye belirtti, içeri süzüldü ve ince kıçını ayaklarımın dibindeki sedirin üzerine nazikçe koydu.

"Belli ki ondan hoşlanıyor. Belki de değişmiştir."

"Ve belki de yedi numara bir ayakkabıya tekrar girebilirim, yavrularımı taşıdıktan sonra ayaklarım harap oldu. Ancak bir estetik cerrah ancak bu kadarını gençleştirebilir. Bu alanda yapılabilecek tüm sihirlerden faydalandım ve geri kalanına gelince, eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamak zorundayım. Paloma Friedrichsen'in benim koca ayaklarımla aynı olduğunu hissediyorum."

"Nora-"

Sözümü kesti.

"Sakin ol. Annem ne yaptığını biliyor. Ben bir kedi gibiyim. Saldırım yumuşak ve inceliklidir, ancak çizik korkunç derecede acı verici ve kanlıdır elbette. Ve gizli moddayken, ki öyleyim, kimse bunun arkasında benim olduğumu anlamaz bile."

"Az önce 'gizlilik modu' mu
dedin?" Bunu duymazdan geldi.

"Ayrıca bu durumla ilgili çeşitli raporlarım da var, insanların Paloma'nın üzerine çay dökme arzusu gibi. O, neden yaşadığınız yere sıçmamanız gerektiğinin yürüyen, nefes alan, zehir taşıyan bir örneği. Beş kıtada ondan nefret ediliyor. Tom ve o ciddi değiller. Eğer üzerlerine bir etiket yapıştırılması gerekiyorsa, onlar seks arkadaşıdır."

Kalbimin yerinden fırladığını hissettim. "Ciddi misin?"

Nora başını salladı. "En az altı kaynaktan bilgi aldım. Bununla birlikte, Paloma daha fazlasını istiyor. Tom, görünüşü, zenginliği, şöhreti ve boyuyla etrafta müsait olan ve yaşına uygun bir kadınla çıkabilecek az sayıdaki erkekten biri çünkü vicdanı ve onuru var. O hızla kayboluyor. Görünüşe göre, Tom'dan önce Ned Sharp'ın peşinden gitmiş. Adam teklif edilen şeyi kabul etmiş, sonra da onu bir çöp gibi atmış. Söylentilere göre onu bir kez becermiş ve ikincisini istememiş. Yani o yok. Öğrenmek için sabırsızlandığım nedenlerden dolayı ondan nefret ettiği anlaşılan Jamie Oakley'in peşinden gitmediği sürece, Tom onun son ve tek umudu." Bana doğru eğildi ve sözlerini bitirdiğinde yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, "Ve bunu biliyor."

"Kulağa uğursuz geliyor," diye fısıldadım.

"Söylediklerimin zehir taşıyan kısmını kaçırdın mı?"

Bu konuda kendimi pek iyi hissetmemeye başlamıştım.

"Onu ve kocamı öğrendim," diye devam etti. "Ve sonra Roland onunla ilişkisini bitirdi. Evliliğimizi tekrar bir araya getirdik ve bunun bir parçası da son derece dürüst davranmaktı. Daha sonra evlilik danışmanımızın bir şarlatan olduğu ortaya çıkacaktı ama bu konumuzun dışında. Roland'ın aşırı dürüstlüğü, onu kazımanın ne kadar zor olduğu konusunda yakınmasını da içeriyordu. Güzel gözyaşları ve somurtkan öfke nöbetleri ve aşk yeminleri, kısa süre sonra tehditlere ve rüşvet girişimlerine dönüştü. Açıkça para talep ediyordu ya da bir gazeteciyle falan konuşup onun bir dolandırıcı olduğunu ve erkeğimi sadık tutamayacağımı topluma duyuracaktı. Roland sonunda

setindeki erkeklerin yarısının karılarını becerdiğini ve eğer bunu yaparsa bir daha asla Cartier bilezik alamayacağını paylaştı. Kadın sustu ve gitti. Ama insan çaresiz bir kadının neler yapabileceğini merak ediyor."

Evet.

Sinister.

Lanet

olsun.

"Tom son zamanlarda pek rahat değil. Kızıyla ilgili bir sorun var," diye bilgilendirdim onu.

Tekrar başını salladı. "Ve kötü bir seçim yaptı. Ancak bir hata yaptığınızda yapılacak en iyi şey, kayıplarınızı azaltmak ve mümkün olan en kısa sürede yolunuza devam etmektir."

"Bu konuyu onunla konuşmama izin verir misin?" Denedim.

Bir yudum aldı, bana baktı ve sonra dedi ki, "Anlıyorum. Yıllardır hayatının bir parçası olmasını reddediyorsun, onu içeri alıyorsun ve sonra ona 'Bu arada dostum, kız arkadaşın işbirlikçi bir cadı. Onu bırakmalısın. Böyle mi olacak?"

"Açıkçası, kötü haberi paylaşmadan önce arkadaşlığımızı hissetmemiz için bize biraz zaman tanıyacaktım," diye karşılık verdim.

"Hayatım, anneni dinle. Bu tür operasyonlar en iyi gizli yapılır. Güven bana."

"Ve bu 'İyi arkadaş olalım' mı diyor? Ben onun arkasından iş çevirmenin bir parçası mıyım?"

Şaşkınlıkla baktı ve incilerini tutmak yerine martini bardağını göğsüne doğru tuttu.

"Seni bu işe bulaştırmayacağım," diye

cevap verdi. "Nora-"

"Her şey yoluna girecek."

"Nora," diye tersledim. "O benim için bir şey ifade ediyor ve sonunda ona sahip olmama izin vereceğim. Belki benim istediğim gibi değil ama bugün dört kediyi kurtardı ve evlat edindi. Hayır, yavru kedileri. Önümüzdeki iki yıl boyunca... ya da daha fazla... evindeki her mobilya parçası

parçalara ayrılmış ve kırılabilir her eşyası paramparça olmuş. Onlara bakıldığından emin olmadan seyahat edemez. İlk düşüncelerinden biri bebeklerinin beslenmeye ihtiyacı olduğu olmadan uyanamaz. Bu, hayatının önümüzdeki on beş ila yirmi yılı boyunca sürebilir. Bu kararı gözünü kırpmadan verdi ve ben aradığımda Petco'dan eve yeni dönmüştü. Beş yüz dolarlık bir kum kabı almayı düşünüyordu. İşte o adam, Nora, ve ben o adamı hayatımda istiyorum. O yüzden bunu bana berbat etmeden ver. Lütfen."

"Hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim bebeğim," dedi usulca. "Peki, teşekkür ederim," diye ısırdım.

"Sanırım bir martiniye ihtiyacınız var," dedi. "Sanırım haklısın."

"Hâlâ spa şeyini yapabilir miyiz?" diye sordu ayağa kalkarken ve sandalyemden kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Kesinlikle."

"Cadence bizimle gelmeli," diye buyurdu.

"O burada ama hala okulda. Ders çalışıyor olması gerekiyordu."

Nora gözlerini devirdi.

"Sevgilim, kızlarımı her sömestr en az iki kez spa günleri için dersten aldım," diye bana bilgi verdi. "Akşamları ya da hafta sonları, tüm çalışan ayaktakımı ayak altında dolaşırken gitmek zorunda kalmak sinir bozucu. Bir kızın yüz bakımı yaptırması ve her yerine ağda yaptırması gerekiyor ve bunları yaptırmak için okul tatillerini beklemek ya da ayaktakımının arasına karışmak zorunda kalmamalı."

Merdivenlerden aşağı inerken sahte bir ürperti verdi.

"Seni çok korkunç olduğun ve birinin seni sevmesi gerektiği için mi seviyorum, yoksa korkunçmuşsun gibi davranmakta çok iyi olduğun için mi seviyorum bilmiyorum."

"Bu benim, onları tahmin etmeye devam et," dedi, aile odasına doğru ilerlerken, "Annen herkes için Martini Zamanı ilan etti!" diye seslendi.

Cadence'ın geri

seslendiğini duydum.
"Dope!"

Nora kızıma on altı yaşından beri alkol servisi yapıyordu.

Zaten muhtemelen arkadaşlarıyla gizlice içtiği gerçeğini göz önünde bulundurarak, aldırış etmedim. Bunu bir yetişkinin gözetiminde yapması, örnek alarak ve tüketerek öğrenmesi, annelerin gözünün önünde gizlenen canavarlara yem olmasından çok daha iyiydi.

Bu nedenle, o anda gülümsedim.

Tom ve benim arkadaş olacağımızı düşündüm.

Gülümsemeye devam ettim.

Çünkü istediğim bu değildi.

Artık bu hayvanlardan ben sorumluyum,

Mika. Ama ben alacaktım.

BÖLÜM 8

ARKADAŞLAR

Mika

Salı akşamıydı.

Tom'a gidiyordum.

Benim için yemek hazırlıyordu.

Nerede yaşadığını görmeye gidiyordum.

Bütün bir akşamı sadece o ve ben geçirecektim. Ve benim bir sorunum vardı.

Bir ışıkta durdum, baktım ve navigasyon cihazım yedi dakika içinde onun evinde olacağımı söyledi.

Anında kendimi daha kötü hissettim.

Çok daha kötü.

Ön panelimdeki ekranda bazı düğmelere bastım ve Nora'yı aradım.

Sesi arabamı doldurdu.

"Sevgilim, neden arıyorsun? Her şey yolunda mı? Geldiniz mi? Neler oluyor?"

"Sanırım iptal etmek zorundayım. Kendimi garip hissediyorum."

"Sana dün gece o dördüncü yengeç Rangoon'u yememeni söylemiştim," dedi.

"Hayır. Sorun midem değil. Garip bir sıkıntım var" -elimi göğüs kafesime götürüp ovuşturdum- "gerginlik."

"Nerede?"

"Göğsümde. Nefes almak biraz zor. Sence bir Acil Bakım bulmalı mıyım?"

Nora cevap vermedi.

"Nora?" Ben seslendim. "Hiç böyle hissetmemiştim ve bundan hoşlanmıyorum."

"Tatlım, acil bakıma ihtiyacın yok. İnsan olduğun gerçeğiyle yüzleşmelisin. Sen girdiği her odanın sahibi olan muhteşem ve büyüleyici Mika Stowe'sun. Ama aynı zamanda, üzerine atlamak istediğiniz bir adamla akşam yemeği yemek üzere olan, onun da sizin üzerinize atlamak istemesini istediğiniz ve bunu istemeyeceğinden korktuğunuz, kadın parçaları, kadın özlemleri ve kadın ihtiyaçları olan bir kadın olan Mika Stowe'sunuz. Ya da belki de isteyeceğinden ve bu konuda bir şeyler yapacağından korkuyorsunuz. Başka bir deyişle, panik atak geçiriyorsunuz."

"Bu bir panik atak değil," diye alay
ettim. "Tamamen ve tamamen öyle."

Tamam,
bekle.

Öyle miydi?

"Roland'a her baktığımda dizlerimin bağı çözülüyordu. O kadar yakışıklıydı ki," diye açıkladı. "Ama seksapel, sevgilim. Tanrım. Manyetikti. Ve her şeyi takip ederdi. O, oldukça basit bir şekilde, üstün bir sikişti. Aynı zamanda çekiciydi. Dikkatliydi. Hırslıydı. Kendi parası vardı ve daha fazlasını kazanmak için çok çalışırdı. Sert de oynardı. Hayatı boğazından yakalamıştı. Ve beni istiyordu. Büyülenmiştim. Büyülenmiştim. Ama ona aşık olarak ölümcül bir hata yaptım."

Göğsümdeki his yerine söylediklerine odaklanarak "O neydi?" diye sordum.

"Ondan hoşlanmadığımı çok geç anlayacaktım."

Roland'ı sık sık tartışmıştık.

Ama bunu bana hiç
söylememişti. "Vay canına," diye
cevap verdim.

Işık yeşile döndü ve ben de diğer arabalarla birlikte ilerledim.

"Evet. Biz sevgiliydik. Ve savaşçıydık. Tutku vardı. Duygu. Ateşli. Tüketen. Bugüne kadar, bana gelip özür dilese ve pişmanlığında samimi olduğuna dair en ufak bir ipucu hissetsem, onu geri alırdım. Evet, ona karşı bu kadar zayıfım, bu yüzden ondan hala bu kadar aktif bir şekilde nefret ediyorum, çünkü beni ne kadar canlı hissettirdiğini, ne kadar arzu edilir ve görkemli olduğunu özlüyorum. Ama biz arkadaş değildik. Evlenmek için, herhangi bir ilişkinin gerçek bir anlamı olması için arkadaş olmanız gerekir."

Direksiyona sıkıca tutunuyordum, neredeyse göğsümün hissettiği kadar sıkı.

Nora'nın söyledikleri de durumu daha iyi hale getirmiyordu. Ne yazık ki, daha bitirmemişti.

"Daha ileri, sevgilim. Bu doğru. Artık otuz yaşında, sonunda ilginç olacak kadar yaşamış, ama hala diri göğüsleri, sıkı bir cildi olan ve tuhaf yerlerinde kıl çıkmayan o güzel değilsin. Ve evet, bu korkutucu. Gençken Tom Pierce'ı büyülemiştin ve ikinizin de hayatı yeni başlıyordu ama kısmet değilmiş. Şimdi kimsin sen? O bir erkek, tabii ki hâlâ hayat dolu ve karizmatik sayılır. İyi bir eş olmaktan çıkması için önünde daha uzun yıllar var, ancak parasıyla bunun izlerini her zaman taşıyacak. Siz dul bir annesiniz ve geçmişinizdeki başarılarınız ve geleceğinizdeki başarılarınız ne olursa olsun, kalp şeklinde bir popoya, kırışıksız bir alına ve yedekte hiçbir yüke sahip olmama başarısı ulaşamayacağınız bir şey. Sende ne buluyor olabilir ki?"

Şimdi ağır ağır nefes alıyordum. Ciğerlerim mengeneye sıkışmış gibiydi. O kadar kötüydü ki, kenara çekmeyi düşünüyordum.

"Ama," diye devam etti usulca, "uzun zaman oldu. Bu da pratik yapmadığın anlamına geliyor. Bizim, sevgilim, üzüm suyu olmadığımızın kategorik olarak doğru olduğunu anlamıyorsun. Bizler zanaatkârlar tarafından işlenmiş kaliteli şaraplarız ve bizi takdir etmeyen bir erkek istemiyoruz. İşte bu yüzden iyi şarap çok pahalıdır, Mika. Şarap içmeyen biri için ölümcül bir günahtır.

dudaklarına değmesine izin vermenin ne kadar değerli olduğunu anlayamazlar. Şarap meraklısı biriyle akşam yemeği yemek üzeresiniz. Tabii ki gerginsin. Ama buna sahipsin, Mika, çünkü asla unutmamalısın, sen sensin, sen olmak için kendini yarattığın her şeysin ve bu muhteşem."

Tamam, belki biraz daha iyi hissediyordum.

"Şimdi anneni dinle," diye devam etti Nora. "Kenara çek. Çok derin, çok yavaş üç nefes al. Kendini olduğun yerde, arabanda güvende ve sağlam bir şekilde, bilge ve sevgili arkadaşınla konuşurken, ilginç bir adamla akşam yemeği yemek üzereyken merkezle. Sonra git ve yeni bir arkadaş edin, sevgilim. Sen benim dediklerimi yaptıkça ben de seninle kalacağım."

Cevap vermedim, bir alışveriş merkezine giden bir sapak buldum ve bir park yerine girdim.

Sonra derin ve yavaş üç nefes aldım ve kendimi olduğum yere bıraktım. Tesla'mda güvendeydim. Phoenix'te. Tom'dan dört dakika uzakta.

Ve ben bendim.

Hayatım boyunca, beni, bakış açımı ya da işimi anlamayan insanlar tarafından reddedildim ve hatta aşağılandım ya da onlar için daha kötüsü, kendi içime kapanarak ve kim olduğumu anlamadıklarını umursamayarak sahip olduğum gücü küçümsediler.

Diğer kadınların, diğer sanatçıların ve tanımadığım insanların kıskançlıklarının ıskalanmış bir yumruk gibi yanımdan geçip gittiğini hissettim.

İstediğim kişiyle yatmış, hoşlandığım kişiyle vakit geçirmiş, gitmek istediğim yere gitmiş ve yaratıcı kıvılcımım nerede dans ederse etsin onu takip etmiştim.

Bu beni Rollo'ya götürdü.

Bana Eleanor'u, Nora'yı, Teddy'yi ve en önemlisi Cadence'i vermişti.

Bana hayatımı ve işimi vermişti. Şimdi
de bana Tom'u veriyordu. "Daha iyi
mi?" Nora sordu.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Biliyorum. Bu benim hayatımın en değerli armağanlarından biri. İyi eğlenceler, sevgilim. Kucak dolusu sevgiler ve öpücükler."

Ve o gitmişti.

Yola çıkmadan önce iyi olduğumdan emin olmak için derin bir nefes daha aldım ve yavaşça dışarı verdim.

Göğsümde hâlâ garip bir his vardı. Ama buna sahiptim.

Bende bu vardı.

Bir arkadaşlığı yeniden canlandırıyordum. Sadece arkadaşlığı.

Tom'un iyi bir arkadaş olacağından şüphelenmiştim. Ve onlardan asla yeterince edinemezsin.

Oraya vardığımda, arabayla içinden geçerken Tom'un mahallesi beni şaşırtmadı. Evler büyük arsalar üzerindeydi. Geniş ve çekiciydiler. Hava karanlıktı ama yine de tonlarca yeşil alan olduğunu görebiliyordum.

Arabasına bindiğimde, evinin son derece modern olduğunu, yüzyıl ortasından esintiler taşıdığını ama çoğunlukla çağdaş olduğunu gördüm. Temiz çizgiler. Güzel taşlar. İlginç pencereler. Ahşabın akıllıca kullanımı. Japon stillerinin nüansları.

Gözler için bir ziyafet değildi. Aslında pek çok insan keskin kenarlarından ve süslemeden kaçınarak dikkati mimariye odaklamasından nefret ederdi. Pencerelerin davetkâr genişliği. Önemli bir yere vardığınız hissini veren girişin derinliği. Garajın bölmelerini kaplayan Japon kutu kapılarının ince sanatı.

Ama gördüğüm şey kişilik, hatta zekâ doluydu.

Buna bayıldım.

Hiç çimi yoktu, bahçesi kuraktı, bu da beni daha da mutlu etti.

Göğsümdeki o yoğun duyguyu geri getirmekle tehdit eden şey, Tom'un gündelik gri kıyafetiyle ön kapıdan çıkmasıydı.

pantolon ve lacivert, uzun kollu bir tişört.

Ayakları çıplaktı.

İstemsiz bir Kegel hareketi yaptım ve hemen yanımda getirdiğim jüt market poşetinin saplarını tutmakla meşgul oldum. İçinde bir şişe şarap, Cadence'in o gün Tom için yaptığı (benim küçük entrikacım) snickerdoodle küveti ve lanet şeylerle dolu bir zarf vardı. El çantamın saplarını da kaptım.

Tom'un açması için tam zamanında kapıma döndüm.

Adam çıplak ayaklarıyla bir kadının kapısını açmak için dışarı çıktı.

Kahretsin.

Ona baktım, alnına düşen siyah saçlarından ne kadar etkilendiğimi gizlemeyi tam olarak başaramadım ve gülümsemem tuhaf geldi.

"Hey," diye selam verdim.

Nedense dudakları büküldü.

Neredeyse orgazm olmama neden olan Kegel.

Arkadaşlar.

Sadece arkadaşız.

"Hey," dedi, eğildi, içeri uzandı, sonra jüt çantanın saplarını tuttuğum yerden çekti, önümdeki boşlukta sürükledi, omzunun üzerinden attı, sonra elimi tuttu ve arabamdan çıkmama yardım etti.

Beni kapının salınımından kurtardı ve kapıyı kapattı.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," dedim bana baktığında. "O küçük çanta, büyük ağırlığı altında beni gerçekten ezebilirdi."

Bir kahkaha patlattı.

Sonra bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yürüyüşüne yönlendirmeye başladı.

Kolumu onun ince beline dolamaktan başka çarem yoktu.

Nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım.

Yine de harika hissettirdiğini işledim.

Gülmeyi bıraktığında, "Bu çantadaki her şey benim için mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Öyleyse. Çantayı geri istiyorum." "Peki çantayı benim taşımam neden sorun oluyor?"

"Onu sana vermek isterdim."

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı, ama üzgün olmadığını ona baktığımdan anladım. Belli ki onu dinlediğim için pişmanlık duymadığını da duydum.

Evine girdiğimizde sinirim geçmişti. Dışarıda genel kaldırım kişiliği.

Tom Pierce'ın kişiliği içeride.

Bir bakışta bayıldım.

Gömme oturma odasını, cam panellerin hemen dışında ateş çukurlu bir oturma alanı içeren havuz manzaralı pencere duvarını tam olarak hayranlıkla seyretme şansım olmadı. Sofistike ama sıcaktı. Daha yakından incelemek istediğim şeyler vardı. Ve daha da yakından incelemek istediğim bir sürü çerçeveli aile fotoğrafı gördüm.

Ancak, bir kürk sürüsü tökezleyerek, sendeleyerek ve yuvarlanarak bana doğru geliyordu.

Çömelip tarihteki en zayıf kedi saldırısına katlanırken Tom beni bıraktı.

Yine de kendimi onların kazanmasına izin vermekten alıkoyamadım, kıçımı Tom'un döşemesine yerleştirdim ve üzerimde gezinmelerine izin verdim.

"Bu yavrularla işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Chloe Venüs'e sahip çıktı, her zamanki gibi. FaceTimed yaptık ve Matt'in Boris'i alması hiç de şaşırtıcı değil. Geriye Ace ve Serena kalıyor, onlar da içkiyi tamamen bırakıp her şeyi yoluna koyduktan sonra Nala da Clay ile eve dönecek."

Gözlerini yakalamak için başımı geriye doğru eğdim. "Hâlâ biberonla mı besleniyorlar?"

"Doktor üç ila dört haftalık olduklarını düşünüyor. Ace, Venus ve Serena zaman zaman yaş mama ve mamadan oluşan bir yulaf ezmesini yalayıp yutuyorlar, yani iyiler. Boris ve Nala hala biberonla besleniyorlar, ancak kaşıkla biraz mama içiyorlar ve

Zeki ve anlayışlıdırlar. Ağabeylerini ve ablalarını izliyorlar ve bowlinglerde neler olup bittiğiyle ilgileniyorlar. Çok geride kalmayacaklarından şüpheleniyorum."

"Serbestçe dolaşmaları iyi mi?" diye sorduğumda, sevgiden ziyade aralarına düşen insan oyun sarayı yığınıyla ilgilenen bu serserilere evcil hayvan bulmaya çalıştım.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde ayrılık kaygıları var. Evde bölgeler oluşturdum. Arabanızın geldiğini duydum, onları iniş için kendi bölgelerine taşıdım."

Ona baktım ve plastik kaplı tel bariyerleri işaret ettiğini gördüm; bu bariyerler kedilerin, onun ve benim bölgelerine girmemizi engelliyordu.

"Odaları değiştirdiğimde ve bir süre orada kalacağımda, yataklarını ve eşyalarını taşıyorum. Büyüdükçe alanları da büyüyecek. Şimdilik oldukça dar tutuyoruz."

"Her oda değiştirdiğinizde mi?"

Omuz silkti. "İyiye gidiyorlar. Ama gözden kaybolursam ve fark ederlerse ağlamaya başlıyorlar."

"Sen uyurken ne yapıyorlar?"

"Pazar gecesi eve ilk geldiklerinde hiç uyumadık. Perişan haldeydiler. Karanlıktan korktular. Yeni bir yerden korkuyorlardı. Işık yardımcı olmadı. Taşıyıcılarının içinde olmak onları çok korkuttu, ki o kutudan sonra bu hiç de şaşırtıcı değil. Odamda beni görebilecekleri bir yere koymak da işe yaramadı. Dün gece de aynı şekilde başladı. Ben de onlarla birlikte yerde uyuyabilmek için bir havalı yatakla onların bölgesine girdim. Yerleştiler. Ben de uyudum. Her iki taraf da kazandı."

Şimdi göğsüm tuhaf hissetmiyordu.

Sadece kalbimdi.

"Onlarla yerde mi yattın?"

"Onlara birkaç gece bunu vereceğim, sonra onları bundan da vazgeçireceğiz. Sıcaklığa, güvenliğe ve yemeğe alışacaklar ve muhtemelen onları tekrar bölgelerinde kilitli tutmak için bir bahanem olmasını isteyeceğim."

Beş yavru kediyle birlikte yerde yatmıştı. Bu adam sadece...

O sadece iyi bir adamdı.

"Onları oyala, olur mu?" diye sordu. "Mutfak bölgesini kontrol edeceğim ve hala iyi olduğundan emin olacağım."

"Elbette," diye kabul ettim.

Yürümeye başladı.

Uzun bacaklarından birini, ardından diğerini iniş alanını oluşturan çitin üzerinden geçirmesini büyük bir hayranlıkla izledim.

Yavru kediler hala benim sağladığım uyluk destekli takla atma ve kucağa yuvarlanma fırsatıyla büyülenmiş durumdaydılar.

Yirmi saniye kadar.

Sonra Tom'un orada olmadığını fark ettiler ve ilk ayrılan Ace oldu, mutfağa doğru koştu ve ağlamaya başladı.

Sırada Venüs vardı, Serena onu takip etti, Nala ve Boris de çok geride değildi.

Ayağa kalktım ve Nala ile Serena'yı kucağıma aldım, bu onların dikkatini çekti ama yine de acınası bir şekilde miyavladılar.

Tom yeniden ortaya çıktı, ortalık biraz sakinleşti ve Ace, Venus ve Boris'i aldı.

"Beni takip edin," diye emretti ve onun sesini duyunca gürültü tamamen kesildi.

Geçebilmemiz için bariyeri kenara çektikten sonra onu takip ettim.

Muhteşem mutfağında, adanın arkasında ya da herhangi bir yerde çalışırken kedilerin onu görebileceği şekilde açılı, kafesle kapatılmış geniş bir alan vardı. Burası pelüş bir kedi yatağı, birkaç battaniyeden oluşan bir dağınıklıkla doluydu, tüm bunlar duvara takılı bir şeyin üzerindeydi, bu yüzden battaniyelerden biri ısı yayıyordu. Bunu bol miktarda oyuncak ve yavru kedilerin ters çeviremeyeceği sağlam bir su kabı tamamlıyordu.

Ace, Venus ve Boris düştü. Ben
de Nala ve Serena'yı indirdim.

Hepsi kıçlarının üzerine oturdular ve benim hiç tereddüt etmediğim bir şekilde Tom'a baktılar.

Çantamdan telefonumu çıkardım, kamerayı hızla çalıştırdım, ayarlarımı yaptım, kadrajı istediğim gibi doldurmak için pozisyon aldım ve on kare çektim.

Ben bunu yaparken Tom adaya doğru
yürüdü. Kedilerin gözleri onu takip etti.

Ateş etmeye devam ettim.

"Şarap mı kokteyl mi?" diye sordu.

"Akşam yemeğinde ne var?" Ben de
sordum.

"Spagetti ve köfte, sarımsaklı ekmek ve salata."

Kırmızı getirmem iyi oldu.

"Şarap," dedim ona.

Kediler şimdi kendi alanlarında ilgi çekici çeşitli şeylere doğru dolaşıyorlardı, ben de çektiğim fotoğraflara göz gezdirdim.

Serinin adını hemen koydum.

"Kahramana Tapınma."

"Normalde dışarıda yerdik. Havanın ve ateş çukurunun tadını çıkarırdık. Ama çocuklar için tezgahta yemek zorundayız" dedi.

Çocuklar.

"İşe yarar," diye cevap verdim, çantamı adaya bırakırken.

Çoktan açılmış bir şişeden dolduruyordu ve bardağının yanında olduğunu gördüm.

Şarap kadehlerinin dibinde kavisli bir kenar vardı ve bu kadehler ona ve estetiğine sanki bunun için özel olarak yapılmış gibi uyuyordu.

Bardağımı bana uzattığında, "Evinizi beğendim" dedim.

"Oraya varmak üzereyim. Size daha sonra tam
bir tur attıracağım." "Oraya varmak mı?"

Menzile doğru ilerledi. "Chloe ve onun vizyonunu görmesi için gözünü korkuttuğu bir tasarımcı sahneyi hazırladı. Düşündüm ki

Genny'yi geri kazanmak. Bu gerçekleşene kadar yaşadığım yerle ilgilenmiyordum. Olmadı ve ben de ilgi duymaya başladım."

Bir tencerenin kapağını açtı, buhar yükseldi, hava domatesli, sarımsaklı, otlu bir cennet kokusuyla doldu, bir kaşık aldı, karıştırdı ve konuşmaya devam etti.

"Benimmiş ve evimmiş gibi hissetmeye başladım."

Adadaki beyaz deri kaplı taburelerden birine kaydım.

"Onu geri kazanabileceğini mi düşündün?" Dikkatlice sordum.

Kapağı tencereye geri koydu ve dumanı tüten başka bir tencereye geçti.

Ve hiç tereddüt etmeden, "Evet ama Corey'i hesaba katmadım." diye cevap verdi.

"Corey?"

Tezgâhın üzerinde duran bir kutu spagettiyi aldı ve bana döndü.

"Corey. Sam herkese söylediği için teşekkürler ama bunun doğru olduğunu teyit edebilirim, muhtemelen Bowie ve Genny'yi zamanında onun ayırdığını biliyorsundur. Ve kendini öldürdükten sonra onları tekrar bir araya getirdi."

İlk kısmı biliyordum.

Son kısımda hayretler içinde kaldım. "Bunu nasıl yaptı?"

"Onları bir odada birlikte kalmaya zorladı ve mezarın ötesinden gelen bir mektupla yaptıklarını itiraf etti."

Ben de daha az şaşırmamıştım.

"Hepsi bu kadar mıydı?" Kekeledim.

"İlk aşk," diye mırıldandı, dikkatini spagettiye kaydırarak. "Ve daha fazlası. Tarih. Özlem. Bütün bunlar. Yeniden bir araya geldikten belki üç gün sonra resmiyet kazandılar."

Ouch.

Bu canımı yakmış olmalıydı. "Tom," dedim usulca.

Bana bakmak için boynunu büktü.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz," dedim ona.

"Onu aldattım, Mika," dedi, acı verici bir şekilde doğrudan, ama okun onun kalbine değil de benim kalbime saplandığından emin değildim. "Doğru tahmin ettin. Basına yalan söyledik çünkü bu onları ilgilendirmezdi. O ve ben artık iyiyiz, arkadaş olduk. Bowie'ye hayranlık ve saygı duyuyorum ve arkadaş olmamız da garip ama iyi bir şey. İşe yarıyor. Ortaya çıkan sonuçtan memnun muyum? Bir bakıma hayır. Bir bakıma, evet. Artık bu konuda kendime karşı dürüst olmayı öğrendiğime göre, muhtemelen her halükarda bunun bir şekli olacağını fark ettim."

Bunun bir şekli mi?

"Takip etmiyorum," dedim ona.

"Evliliğimiz sona erdi," diye paylaştı, bu haber beni şaşırtmadı. Hayır, düpedüz şok ediciydi. "Neden bittiğine çok kızmıştım ve onu seviyordum. Sevdiğiniz insanlara korkunç şeyler yaparsınız. Onları ne kadar çok seversen, seni incittiklerinde onlara yaptıkların o kadar korkunç olur. Beni terk etti ama evliliği terk etmedi. Sadece beni dışladı. Kalbinden. Düşüncelerinden. Yatağımızdan. Çok acı veriyordu. Yaptığım hiçbir şeyin etkisi olmayınca, onu terk edip gitmek, her şeyi bitirmek yerine karşılık verdim. Biraz zamanımı aldı ve biraz da rahatsız edici bir şekilde düşündüm, ama ne olduğunu anladım."

Derin bir nefes aldı ve her şeyi ortaya koydu.

"Yolumu şaşırmadım. Yanlış yola sapmadım. Bu şekilde düşünmek isterdim ama ben yetişkin bir adamım. Bu tür şeyler yapan herkes daha iyi bilir ve bu bahaneleri kabul etmez. Zehirli, olgunlaşmamış ve berbat bir şeydi. Bununla gurur duymuyorum. Ama işin aslı, beni affetmeyi ne kadar imkânsız bulduğu, bunu tamamen imkânsız bulduğu ve Duncan'la ne kadar çabuk yeniden ilişkiye girdiği düşünüldüğünde, her şey bitmeden çok önce bitmişti. Bununla birlikte, önce ben aşık oldum."

Ben sersemlemiş bir halde orada oturup tüm söylediklerini düşünürken, o geri döndü ve bir kutu spagettiyi suya döktü.

Kullanılmış kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı, makarnayı tahta kaşıkla bir kez daha karıştırdı, ocağın kenarına çekildi, tekrar bana döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak kalçalarına yaslandı.

"Onu hâlâ seviyorum," dedi. "Sorun bu değil. Mesele ona aşık olmayı bırakmamdı. Başından beri Genny Show'du. Onunla bunun beni nasıl yanlış yönlendirdiğini konuşsam bile, benim bakış açımı görmedi ve Genny Show olarak kaldı. Beni hafife aldı. Bunda benim de payım var, fazla mücadele etmeden ona izin verdim. Ve kendi payımı küçümsemiyorum. Daha fazla konuşmalıydım ve beni olumsuz etkilemeye başladığında ne durumda olduğumu anladığından emin olmalıydım. Ama sonra o benimle ilişkisini kesip bir şeylerle uğraşırken etrafta öylece takılacağımı düşündü ve beni buna dahil etmedi. Benden uzaklaştı ama bunu beni bir ipin ucunda tutarak yaptı."

Omuz silkti.

Bekledim.

Devam etti.

"Belki de çok gururluyum. Belki de bunu aşmak için daha çok çabalamalıydım. Ama sanırım Imogen'in etrafında dönen dünyamla işim bitmişti ve bu yüzden, ona bunu çok uzun süre verdiğim için, benden kopmayı bu kadar kolay bulmasının yarası iltihaplandı. Sonunda, birlikte olmamamız gerekiyordu. Sahip olduklarımız çoğunlukla iyiydi, çoğu zaman da harikaydı. Uzun bir süre boyunca o kadar mutluydum ki neredeyse gerçek dışıydı. Büyük bir sevgi, destek ve neşe vardı. Chloe, Matt ve Sasha'yı yaratmamız gerekiyordu. O zamanlar paylaştığımız sevgi çok güzeldi ve ona değer veriyorum. Ama sonra yok oldu."

"Ama onu geri kazanacağını düşünmüştün," diye belirttim.

"İnkâr içindeydim. Başarısızlıkta iyi değilimdir. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ailemi de. Evliliğimizde. Birlikte olduğum kadın, karım olmayan kadın, beni dinledi ve umursadı ve sonunda bu kadar ileri gitmesinin nedeni, karımın da yapmadığını fark ettim."

İşte bu, kalbime saplandığını hissettiğim bir oktu. "Lanet olsun Tom," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Imogen'in omuzlarına yüklemiyorum. Kulağa öyle geliyor. Ama öyle değil. Aşk vardı ve biz dikkatimizi vermeyi bıraktık, sonra da aynı şey olmadı. Öyle ya da böyle, bu şekilde sona erecekti. Bu sonu hızlandırmak için yaptığım şeyi yapmamış olmayı çok isterdim ama bunu değiştiremem. Bir parçam, dürüst olmak gerekirse, bunu istemiyor. Tanıştığım ve yakınlaştığım Susie bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi ve bu orgazm değildi. Keşke bu senaryodan ihanet kısmını çıkarsaydım ve Imogen'e saldırmak yerine ona karşı dürüst olsaydım."

"Bu muhtemelen daha iyi bir karar olurdu," dedim tereddütle.

Buna cevap vermedi.

Dedi ki, "Tüm bunların en çılgın kısmı, şimdi anlıyor olmam. Onu Bowie ile izlerken, neye ihtiyacı olduğunu anladım. O kendi adamı, kendi şeyleri var. İşi, oğulları, ilgi alanları, kurduğu ve onun da uyduğu bir hayat. Ama çoğunlukla, onunla ilgili. O, o adam. Dizüstü bilgisayarını toplamakta, yolda, Los Angeles'taki evlerindeki ofisinde çalışmakta, gerektiğinde Zoom toplantıları yapmakta ve onun yanında olmakta iyi. Ve o zamandan beri bana söylediğine göre, Corey'nin saçmalıklarının onları ayırmaya çalışmasının nedenlerinden biri de bu adam değildi. O adam oldu, çünkü olmak istediği adam buydu... onun için. Ben onun için o adamdım ve olmak istemiyordum. O adam olmamam bir başarısızlık mıydı? Hiç sanmıyorum. Bu onu daha az erkek yapar mı? Hayır. Bu sadece bizim birlikte olmamamız gerektiğini kanıtlıyor. Haklıyken öyleydik. İşler ters gittiğinde değildik. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım.

"İşte böyle," diye sözlerini tamamladı.

"Hepsi... çok dürüsttü," diye not ettim.

Elini menzile doğru savurdu.

"Nasıl olursa olsun yolumuza devam edebilmemiz için buna sahip olmanız önemli. Bu çok fazla yemek ama gidebilirsin. Ben alırım. Hoşuma gitmeyecek. Ama anlayışla karşılarım," diye teklif etti.

"Tom..."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Biliyor musun, yaşayamadığım, asla yaşayamayacağım şey," diye başladı, "o adam olmadığım. Ama o adam olmak için kendime izin verdim. Şimdi o adamım ve hep öyle olacağım. Bunu asla değiştiremem. Bunu geri alamam. Ve bu benim suçum. Genny'ye, evliliğimize, ailemize ne yaptıysam benim yüzümden yaptım ve karımla ilişkimde ne olduğu önemli değil, hepsi benim yüzümden oldu."

"Çocuklar bununla nasıl başa çıktı?"

"Acı çektiler. Chloe, sessizce, sonra her şey onun için patladı. Neyse ki bu olmadan önce Judge'ı bulmuştu ve onu geri alacak sağlam biri vardı. Sasha, o ve ben her zaman çok yakın olduk, bu yüzden bunu çabuk kabullendi, yine de şu anda yaşadıklarının bununla bir ilgisi olabileceğinden endişeleniyorum ve o bile bunun farkında değil. Matt çok kızgındı. Ancak son zamanlarda beni tekrar aralarına almaya başladı."

Tanrım, bir süredir boşanmışlardı, daha uzun süredir ayrıydılar, emindim.

Çocuğunuzdan bu kadar uzun süre ayrı

kalmak? Bu öldürür.

"Tanrım, üzgünüm Tom."

Sözlerim karşısında kaşları şaşkınlıkla

kalktı. "Hayat dağınıktır," diye açıkladım.

Ezikçeydi ama bu onu gerçek dışı yapmazdı.

"Bir orospu çocuğu gibi davranmış olabilirim ama ben orospu çocuğu değilim, Mika."

Korkmuş kediciklerle yerde uyurdu.

Bunu zaten biliyordum.

"Pekala."

"O adam olduğumu düşünmüyordum, ama o adam olmama izin verdim ve yarattığım serpintiyi izledim, bunu yapmayacağım

tekrar."

Bu noktaya değinmek konusunda neden bu kadar kararlı olduğu konusunda kafam karışmıştı.

Yani, korkmuş kediciklerle yerde uyudu.

Anladım.

Tek cevabım daha sert bir şekilde "Pekâlâ Tom" diye tekrarlamak oldu.

Bir an öylece durdu ve söylediği her şey benim odak noktam olmaktan çıktı, bu yüzden ancak o zaman ne kadar gergin olduğunu fark ettim.

"Sorun yok Tom," dedim nazikçe.

"Bunların hiçbirini bilmeyecek, Mika. Genny. Ben kötü adamım, çünkü ben kötü adamım. Ve bu böyle kalacak. Tamam mı?"

Neden bu noktaya değindiğini ben de bilmiyordum. Imogen Swan'la takılıp bazı şeyleri ağzımdan kaçıracak değildim.

Yine de "Evet" dedim.

"Kendini bir orospu çocuğu gibi hissetmenin sonuçları bunlar," diye paylaştı.

"Bir hata yaptın. Mükemmel değilsin. Duruşunu değiştiriyorum ve kendine çok yüklendiğini düşünmeye başlıyorum."

"Oğlum yaklaşık iki yıl boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı. Onu bu kadar kötü incittim. Babası olduğunu düşündüğü adamın temelini bu kadar derinden sarstım. İnanın bana, kendime karşı çok sert davranmıyorum."

Kalbe bir kurşun daha.

Cadence'i böyle hayal kırıklığına

uğratmak mı?

Bu düşünceyi düşünemiyordum bile, çok dayanılmazdı.

"Tamam," dedim çabucak.

Hiçbir şey söylemedi ve hareket etmedi.

Başımı adaya koyduğu jüt çantaya doğru eğdim ve ona, "Cadence sana snickerdoodle yaptı. Vücut yağ oranın eksi yüzde iki gibi görünüyor ama onları komşularına verme. Onlar fazladan yüzde dokuz değerinde.

Topluluğunuzdaki muhtemelen yedi golf sahasından birinde delikler."

Geniş omuzlarının çizgisi gevşedi.

"Sadece üç tane var," diye yanıtladı.

"Sadece üç mü?" Sahte bir hayretle sordum.

Dudakları yukarı kalktı, başını salladı ve gözle görülür bir şekilde vücudunun geri kalanı gevşedi.

Şarabımdan bir yudum aldım (mükemmel) ve "Nezaketsiz bir misafir olmaktan nefret ediyorum ama tüm suçlarınızı itiraf etmeyi bırakıp beni beslemeniz gerekiyor" dedim.

"Doğru," dedi sessizce.

"Yardım edebilir miyim?" Bırakmasını ve yemeğe, ama daha çok da gecemize d e v a m e t m e s i n i ima ettim.

Zor kısmı tamamlanmıştı.

"Sarımsaklı ekmek fırına verilmeye hazır. Önceden ısıtıldı. Şunu içine koyar mısın?"

"Emin olabilirsin." Taburemden indim.

Benim tek görevimin bir tepsiyi fırına sürmek olduğunu düşünürsek, çok kısa süreliğine de olsa yan yana çalıştık (ve Tom ev yapımı sarımsaklı ekmek yaptı, harika görünüyordu, tadına bakmak için sabırsızlanıyordum).

Tom bana servis altlıkları, tabaklar, peçeteler ve gümüş takımlardan oluşan bir deste verdiğinde daha fazla görev aldım.

Tezgâhta yerlerimizi ayarladım.

Boris, Nala ve Serena pelüş yatağın üzerinde bir kedi yığını halinde uyuklarken Venüs ve Ace kendi alanlarında oynaştılar.

Tom işleri bitirdi, tabakları dağıttık, yan yana oturduk ve Tom bana yumulmamı söyledi.

Ben yaptım.

Çok lezzetliydi.

"Elsa Cohen olayından sonra bıraktığın mesajı dinlerken canım çok acıdı" dediğinde yutkunuyordum.

Birden yutkunmakta zorlandım, ona döndüm ve "Haddimi aştım, çok özür dilerim" diye fısıldadım.

"Özür dilemeni beklemiyordum, Mika. Bunu hak ettim. Sadece geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

Göğsümdeki gerginlik çoktan gitmişti. Ama

şimdi ısındı.

Omzumla ona çarparak soluma döndüm.

Uzandı, uzun parmaklarını elime doladı ve sıktı.

Çok hızlı bir şekilde bıraktı.

Biz de boş verip yemeğe devam ettik.

TOM'UN GÖMME OTURMA ODASINDAYDIK.

Kediler yerel kafeslerine yerleştirilmişti. Ace, Venüs ve Nala uyukluyor, Serena ve Boris ise oynaşıyordu.

Tom zarfın içindekileri okuyor ve beni korkutuyordu.

"Belki de biraz ara vermelisin," diye önerdim yüz ifadesi fırtınalı bir halden cinnet geçirmeye meyilli bir hale dönüşürken.

Bakışlarını kaldırdı (koyu çerçeveli okuma gözlükleri takıyordu, gözlükler onda delicesine çekiciydi).

"Core Point, Hale ve Judge ile temasa geçti. Trail Blazer'ın yakında başlatmayı umduğu bir programın ana sponsorları olmayı görüşmek istiyorlar. İsim verme fırsatından bahsediyorlar. Bu işe ne kadar para yatırmayı düşünüyorlarsa, amaçları Corey'nin Darth Vader'ına karşılık Luke olan ama benim oğlum olarak büyüyen Hale Wheeler ile özdeşleşmek."

Hale Wheeler'ı biliyordum, hemen hemen herkes biliyordu.

Hale, Corey Szabo'nun tek çocuğuydu. Babasının ölümü üzerine büyük serveti ona miras kalmıştı. Bu nedenle, Hale şu anda dünyanın en zengin adamıydı, ancak babasının servetinin büyük bölümünü yeniden dağıttığı düşünüldüğünde bu şekilde kalmayacaktı. Bu çabaları sayesinde kısa sürede

bir tür halk kahramanı haline geliyor. Yeni tarz bir Robin Hood, araçları daha yasal bir şekilde elde ediyor ve daha düşünceli bir şekilde dağıtıyor.

Bu sayede hızla dünyanın en zengin adamının ötesine geçerek en ünlüsü haline geldi.

Bir film yıldızı gibi görünmesi de cabası.

Tom'a uzaktan dikkat ettiğim için, aradan geçen yıllarda Hale'in Imogen Swan ve Tom Pierce, özellikle de Tom tarafından gayri resmi olarak evlat edinildiği gözümden kaçmamıştı.

Hale'in öz babasıyla çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümü hiç sanmıyordum.

Ama Tom'un gençliğinden yakın zamana kadar onunla birlikte düzinelerce Hale görmüştüm.

Yine de Tom'un Hale'in kendisine ait olduğunu bu kadar güçlü bir şekilde iddia etmesinde takip etmeye değer bir şey vardı. Ve bunun Corey Szabo'nun Imogen ile barışma planlarına nasıl müdahale ettiğiyle ilgili olmadığını hissettim.

Yine de, şu anda bunun peşine düşmezdim.

"Hale ve Judge çok heyecanlandılar ve bu anlaşmayı değerlendiriyorlar," diye sözlerini tamamladı.

Bu haber karşısında söyleyebileceğim
tek şeyi söyledim. "Lanet olsun."

Tom başını salladı, elindeki kâğıtları kaldırdı ve salladı.

"Bunu doğrulatmakla işe başlamalıyız. Eğer öyleyse, bu çok garip bir aldatmaca ve eğer öyleyse, birisinin sizi neden bu şekilde sersemletmeye çalıştığını araştırmamız gerekecek. Bu rahatsız edici olmanın ötesinde bir şey."

Bunu tekrar söyleyebilir.

"Yine de gerçek gibi görünüyor," diye devam etti, kâğıtları sehpanın üzerine fırlattı ve gözlüğünü ancak James Bond'u oynayan Daniel Craig'in çekici kılabileceği bir şekilde çıkardı, ancak Tom bunu hiç çaba sarf etmeden yaptı. Sonra gözlüğü kâğıtların üzerine bıraktı. "Hâlâ bunu doğrulamamız gerekiyor. Daha sonra bir avukatla konuşmamız gerekiyor. Bir kez değerlendirdikten sonra

Zayıf noktalarımız var mı ve bunlar hakkında ne düşünüyoruz, o zaman bir oyun planı oluşturacağız. Ama hemen Hale ve Judge ile konuşmalıyım. Core Point ile mürekkebi kâğıda dökmeye ne kadar yakın olduklarını bilmiyorum ama eğer görünen buysa, geri çekilmek zorunda kalacaklar."

"Anlaştık."

"Bunu bana bırakır mısın?" diye sorduğunda bakışları benimkinde sabit kaldı.

"Oturma odanızı dağıtmadan okumak için mi?" Kuşkuyla sordum. "Hiç sanmıyorum. Bence sana eşlik edecek birine ihtiyacın var, birilerinin seni kurabiyelerle beslemesine ve kediciklerine dikkat etmeni sağlamasına, böylece dünyaya olan tüm inancını yitirmezsin ve bir ihtimal Andrew Winston'ı avlayıp taşaklarından asmazsın. Bu arada, tüm bunları okuduğumda ilk tepkim de bu oldu."

Dudakları kıpırdadı ama "Hayır, yani sadece bana bırak. Nokta."

Çenem boynuma gömüldü. "Yani, başa çıkmak için mi?"

"Evet."

"Elimden al ve benim için hallet," diye devam ettim.

"Evet."

Göğsümdeki o sıcaklık geri geliyordu. Ancak.

"Tom, ben büyük bir
kızım." "Biliyorum
öylesin."

"Bu senin sorunun değil."

"Senin de değil."

"Bana teslim edildi."

"Hala senin değil."

"Senin olmadığı kesin."

"Bunun kapınıza kadar gelmesi beni rahatsız
etti." "Ben de öyle."

"Seni oradan çıkarmak
istiyorum." "Tom-"

"Lütfen, Mika, onu bana bırak."

Lütfen demişti ve ses tonu bir emir gibi görünse de aslında maço bir şekilde yalvarıyordu.

Kanepesinin kenarına kıvrılmıştım. O da koltuğundaydı.

İkimizde de şarap kadehleri vardı. O bir şişe daha açmıştı ve ben şahsen üçüncü kadehteydim.

Akşam yemeği olağanüstüydü. O kadar çok yedim ki, kurabiyeye bile yer kalmadı.

Tom benden daha fazla spagetti yedi ve üç kurabiye yedi. Erkekler.

Konuşmak kolaydı. Yıllar önce Eleanor'un evindeki o gece gibi, hatta daha fazlası.

Aktif bir dinleyiciydi. Çok seksi ve eğlenceliydi. Bay Göz Teması. Ve kesinlikle neler yaptığımı ve Cadence hakkında daha fazla şey öğrenmekle ilgileniyordu ve Nora'dan bahsettiğimde güldü (birbirlerini iyi tanımıyorlardı, ama Eleanor'la olan ilişkisi gibi, Nora ve kardeşleri hala annelerinin adına Tom'un yaz tenis kampına bağışta bulunuyorlardı).

Öte yandan, beni yarı üçüncü derece yapmasına izin vererek bizi ağır işlerden uzak tuttum.

Berbat değildi, çocuğumla övünmek ya da en iyi arkadaşımın ne kadar komik olduğuna gülmek.

Ona Sasha'yı sordum ve aile kararının ya anlamlı bir şekilde hayata katılması ya da kendi başına olması yönünde olduğunu paylaştı. Tom ya da Imogen ve Duncan'dan bedava oda ve pansiyon yok ve Chloe de bunu kabul etti. Indiana'da veterinerlik okulunda olduğu için toplantıya Skype üzerinden bağlanan Matt emin değildi ama kimse onu zorlamadı.

Eğer yanıt vermezse, Tom ve Imogen'in hâlâ onun vakıf fonu üzerinde yetkileri olduğu için, bunu ne zaman kesecekleri konusu gündeme gelecekti.

Bu karar, eğer verilmesi gerekiyorsa, daha sonra yapılacak bir aile toplantısı içindi.

Rollo'yu atlattık.

"Çalışmanın kendi yemeğine ihtiyacı olacak" demişti ve bu beni saçma bir şekilde mutlu etmişti, sadece başka bir yemek yiyeceğimizi bilmek değil, aynı zamanda ilgilendiğini bilmek.

Şimdi o zarfın yanındaydık.

Ve benden daha fazla spagetti yiyebilen, bunu kurabiyelerle kovalayabilen, kolumu ona doladığım kısa süre içinde parmaklarımın altında hissettiğim zayıf beli ve kaslı etiyle spor yapabilen bir adamdı.

Ayrıca, hayatın tatsızlıklarını hissetmemeleri için kadınlara müdahale etmenin kendi görevi olduğunu düşünen bir adamdı.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Şövalyelik derecesinde nazikti, ki bu hiç kötü hissettirmedi.

Ancak yavru kediler onun sorumluluğundaydı, aradığı bir şey değildi ama yine de üstlendiği bir şeydi...

O zarfın içindeki şey benimdi.

Rollo da böyle bir adamdı. Ronnie Van Zant gibi kavga edebilen ve Paul McCartney gibi sevebilen Güneyli bir çocuk.

Benim gibi bir kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Annesi tam bir balo avcısıydı, ama aynı zamanda solgun bir Güneyli dilberdi; bu ikilemi ancak Güneyli kadınlar başarabilirdi.

Rollo, dişlerime bir şey kaçtığında onu çekip çıkarmadığını ve benim için ısırık büyüklüğünde parçalara bölüp herhangi bir kırıntıyı atmadığını erkenden öğrenmişti.

Beni kemirirken izlemekten zevk almayı öğrendi.

Tom, Rollo'nun benim için olduğu kişi değildi.

Yine de, eğer arkadaş olacaksak, öğrenmek zorundaydı.

"Bunu yapamam, Tom."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı.

Sonra sordu: "Şimdilik bana bırakır mısın? İyice okumak istiyorum. Nasıl ayarlayacağımı bilmiyorum.

gerçek olup olmadığına bakacağım ama bunu biraz düşüneceğim ve birini çağırmadan önce sizinle konuşacağım."

Bunu yapabilirim.

"Elbette."

Arkasına yaslandı ve şarabını aldı.

"Adı geçen kadınlardan birini tanıyorum," dedi ve derin bir yudum aldı.

"Hayır," diye cevap verdim.

Yutkundu ve bana baktı. "Miranda Trainor. Bir arkadaş. İngiliz. Pistlerdeydi. İyiydi. Harika değildi. Ama çok yetenekliydi. Bir kariyeri vardı. Ancak aniden bıraktı." Şarabından bir yudum daha aldı, başını sehpaya doğru eğdi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Şimdi nedenini biliyorum."

Lanet olsun.

"Tarihler çakışıyor mu?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet." Onu inceledim.

Sonra da "Tavandan tabana muhteşem pencerenden içeri bir sandalye mi atacaksın?" diye sordu.

"Belki."

"Lütfen yapma. Pencereni seviyorum." "Kaçınmaya çalışacağım."

"Onunla hala arkadaş mısınız?"

"Emekli olduğu sıralarda irtibatı kaybettik. Dikkatinizi çekerim, sanırım yirmi dört yaşındayken emekli oldu. Yaşı ne olursa olsun, çok gençti. Aslında, sizinle ilk tanışmamızdan kısa bir süre sonraydı. Bir hayır işi için hepimiz New York'taydık. Winston, Patsy, Rod ve benimle birlikte gösterideydi."

"Kahretsin," diye tısladım.

"Mm..." diye mırıldandı ve bir yudum daha aldı. Onu tekrar inceledim.

Sonra yatıştırıcı bir şekilde, "Tom." dedi. "Bu vicdansızlık." "Evet," diye yumuşak bir sesle

onayladım.

"Hepsi. Core Point, belki de yaptıkları daha da kötüydü. Bunu onayladılar. Onu bir sporcu olarak desteklediler ve bir tecavüzcü olarak desteklediler."

"Bu akılda kalıcı bir manşet olurdu," diye şaka yapmadım, çünkü olurdu ve böyle bir manşet onların kâr hanesi için yıkıcı olurdu.

Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, "Sen bir kadınsın. Böyle bir yırtıcının ne anlama geldiğini içgüdüsel olarak anlıyorsun. Herhangi bir varlığın bu tür ihlalleri gerçekleştiren birini korumak için harekete geçmesi ne büyük bir ihanettir. O canavarları savunan avukatlar bile. Herkesin savunma hakkı vardır, bu doğru. Ancak başka seçeneği olmayan bir kamu avukatı olmadığı sürece, bir tecavüzcünün yanında durup onu kurtarmaya çalışan herhangi bir pislik, suçu işleyen adamdan sadece biraz daha iyidir. Neyse ki ben bunu asla sizin anladığınız gibi anlayamayacağım. Ancak bu vebaya karşı güçsüz bir erkek olarak, onu korumak için var olan aygıtla birlikte bunun gerçekleşmeye devam etmesinin ne kadar çaresiz hissettirdiğini tarif bile edemem. Bir kız babası olarak, sanırım bu kısmı anladınız."

"İstiyorum."

Başka bir şey söylemedi ve ben de bir süre daha oturması gerektiğini hissettim, ben de oturmadım.

İkimiz de biraz daha şarap içtik. Sonunda Tom iç çekti.

Sonra da şöyle dedi: "Eğer bu doğruysa, Andrew bunu asla unutamayacak. Hâlâ bu işi yapıyor olabilir ve birisi çıkıp bu işin tüzük çerçevesinde yapıldığını söyleyecek ve o da ait olduğu yere gidecektir. Ama Core Point Athletics ortadan kaldırılıncaya ve bir gazetenin internet arşivinde gömülü bir manşetten başka bir şey olmaktan çıkıncaya kadar rahat etmeyeceğim."

"Seni ne kadar üzdüğünü görmek beni ne kadar üzse de, sanırım bunu doğru adama götürdüm."

Derin düşüncelere dalmıştı ama bu yorumla birlikte gözlerimin içine baktı.

"Kesinlikle yaptın."

Ona gülümsedim.

Geri verdi.

İkimiz de bunu gerçekten hissetmedik, ancak yoldaşlık yine de oradaydı.

"Bir dahaki sefere benim evimde
akşam yemeği?" Ben teklif ettim. "Çok
isterim," dedi sessizce.

"Bu hafta sonu. Cadence ve Nora da olacak." "Bu
bir randevu."

"Kedi bakıcısı bulmanız gerekecek."

"Chloe ve Yargıç aşağı gelecekler. Kaynaşma zamanına ihtiyacı olacak. Yargıç da öyle."

"Cumartesi mi?
Altı mı?" "Orada
olacağım."

"Harika bir gece oldu Tom."

"İşimiz bitti mi, yoksa film izlemek ister misin?"

Ben, yüzde bin, film izlemek istiyordum.

"Yaklaşık yarım saat s o n r a bir snickerdoodle'a ihtiyacım olacak," diye uyardım kabul etme biçimim olarak.

"Kız arkadaşın sağ olsun, bunu
ayarlayabiliriz." Ona tekrar gülümsedim.

Ve yine Tom karşılık verdi.

Ama bu sefer ikimiz de
hissettik.

BÖLÜM 9

SONLAR

Tom

Tom, haftanın son muayenesinden çıktıktan sonra ofisine doğru yürüyordu.

Erken başlangıçlı osteoartritin neden olduğu ağrılı bir kemik çıkıntısı olan bir koşucuları vardı. Hasta hiçbir tedavi seçeneğini kabul etmiyordu ve hızlı bir ameliyat istiyordu.

Tom, fizik tedavi sorunu hafifletebilecekken kesmeyi sevmiyordu.

Çoğunlukla, özellikle oynamaya devam ederse gelecekte çeşitli komplikasyonlara yol açabilecek endişe verici bir semptomun altında yatan nedeni ele almayan bir sporcu için endişeleniyordu. Osteoartrit herhangi bir sporcu için alışılmadık bir durum değildi ve vücudu açmayı içermeyen çeşitli tedavi seçenekleri vardı.

Adam yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve Tom onun "artrit" sözcüğünü duyduğunda nasıl irkildiğini görmüştü.

Birçok insanın zihninde bu, yaşlı bir insanın hastalığıydı.

Açık konuşmak gerekirse, değildi.

Sporcular, ordudaki insanlar, ressamlar, inşaat işçileri, dansçılar - hepsi erken başlangıçlı artrit riski altındaydı.

Hasta bunu ya da teşhisini tartışmak istemedi.
Uygun ameliyat tarihlerini görüşmek istedi.

Kes ve git Tom'un felsefesi değildi.

Hastası aşırı fiziksel uygunluk içinde bir yaşam sürmüştü. Ağrıyı hafifletmek ve kasların kemiğin yapmaması gereken şeyleri yapmasını sağlamak için haftada iki seans PT eklemek zor bir eylem değildi.

Ancak sezon bitmişti, adamın bir sonraki ameliyattan önce iyileşmek için bolca zamanı vardı, bu nedenle kesmek istedi.

Tom hayatında maaş çekinin performansla ilgili olmadığı bir dönemdeydi. Fiziksel olarak en iyi durumda olmanız gerekmediğinde geleceğin ne anlama geldiğini daha net görebiliyordu ve eğer değilseniz, sizi o noktaya geri getirmek için zaman çok önemliydi. Geleceğinizin büyük bir bölümünün yarışmayı içermediğini düşünmemenin sonuçlarını artık görebiliyordu. Profesyonel atletizmde bir oyuncu olarak kariyer yapmanın ömür boyu göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre olduğunun tamamen farkındaydı. Emekli olduktan sonra onlarca yıl geçecekti ve işlev bozukluğu ya da daha kötüsü, kronik ağrı ve bundan daha kötüsü, eklem replasmanlarını da içerebilecek gelecekteki ameliyatlarla yaşamak istemezdiniz.

Ameliyatın her zaman riskli olduğundan bahsetmiyorum bile. Tom, uygulanabilir seçenekler varsa, anestezi verilmeden ve kesilip açılmadan önce herkesin bunları tüketmesi gerektiğini düşünüyordu.

Hastası Tom'un bilgeliğiyle ilgilenmiyordu.

Genellikle ilgilenmezlerdi.

Bir ebeveynin yaşadığı hayal kırıklığının aynısıydı, bir doktorun hastası onu duymadığında yaşadığı hayal kırıklığı ve Tom'un durumunda bu doktorun aynı zamanda emekli bir profesyonel olması.

Bu nedenle, Tom'un yarıştığı dönemde de aynı kararı vermiş olması muhtemel olsa da

Ofisine doğru giderken biraz sabırsızdı.

Yine de, günü fiilen bittiğine göre, başka bir şey için biraz daha sabırsızlanıyordu.

Şehirde olduğu ve bir turnuvaya katılmadığı zamanlarda, klinik günleri Çarşamba ve yarım gün Perşembe idi.

O günkü notlarını tamamladıktan ve e-postalarını gözden geçirdikten sonra Perşembe günü tamamlandı ve eve doğru yola çıktı.

Bunu düşünerek ofisine girdi.

Çalışma haftası sona ermişti. Cumartesi günü Clay ve ailesi gelecekti. Cumartesi gecesi Mika ile akşam yemeği.

Planlarına gelince, önümüzdeki Çarşamba günü tekrar kliniğe yatana kadar programında başka bir şey yoktu.

Doymak bilmez bir okuyucuydu ve iyi bir kitaba düşkündü. Her sabah havuzunda tur yüzerdi. Haftada en az bir kez on sekiz delikli bir tur oynardı. İkisi kendi mahallesinde olmak üzere yakın oturan ve tenis partneri olan dört arkadaşı vardı. Bu sayede bir ya da iki maç yapabiliyordu.

her hafta. Ayrıca iki haftada bir ağırlık antrenmanı yaptı.

Şehre geldiklerinde Chloe ve/veya Judge ile öğle ya da akşam yemeği yiyor, Sasha ile de aynı şeyi yapıyordu (bir süre ara vereceğinden şüpheleniyordu) ya da onları, Genny ve Bowie'yi görmek ve yürüyüş yapmak için Prescott'a gidiyordu.

Ve televizyonda takip ettiği bazı programlar vardı (gerçi genelde televizyon insanı değildi).

Yemek yapmayı ve yeni tarifler denemeyi severdi.

İlginç sağlıklı yaşam konseptleri duyuyor ve sıcak yoga (hayranı değil) ve meditasyon (bunu günlük rutinine ekledi) gibi bunları deniyordu.

Meslektaşlarıyla birlikte makaleler yazdı. CME kredilerini tamamladı. Başkaları yönetmesine rağmen kendi yaz kampını düzenledi. Trail Blazer programının sözcülüğünü yaptı. Ve birkaç kurulda yer aldı.

Şimdi, kedileri vardı.

Dün, bütün gün ofiste olacağı için onları içeri getirmişti. Çalışanları büyülediler ve uzun süre yalnız kalmadılar ama yalnız kaldıkları zamanlar iyiydi. Eninde sonunda Tom ya da herhangi biri olmadan da yalnız kalabilmeleri gerekiyordu. Günün sınavı da buydu. Komşusu sabahın köründe kontrol etmek için evine gitmişti (ve iyi olduklarını, geldiğinde hepsinin uyukladığını bildirdi -hayvanlar hayatta kalanlar ve algılayıcı için onlarınkoşullar, tehlikeli ya da güvenli - insanlar onlardan çok şey öğrenebilir).

Onun eve gelmesini beklemek zorunda kaldılar.

Ama çok yakında ona ihtiyaçları kalmayacaktı ve ü ç ü d e başka bir yerde o l a c a k t ı .

Bu kadar.

Bu onun hayatıydı.

Çoğu kişi bunu dolu olarak görür.

Dahası, şanslı olduğunu ve bu şekilde yaşamaya gücünün yeteceğini biliyordu.

Ancak otuz beş yılını her şeyi tüketen tek bir odakla, sonraki on dokuz yılını ise bir eş, büyüyen çocuklardan oluşan bir aile ve iki kariyerle geçiren Tom'un artık boş bir yuvası vardı...

Boş.

Anlaşmazlık

içindeydi.

Huzursuz.

Ve açıkçası, mutsuz.

Zamanının t a m a m ı n ı meşgul etmeye ihtiyacı olan bir adamdı ve bunu kendisi de biliyordu.

Rahatlayamadığından değildi. Bir kitaba bakabilirdi. Meditasyon için dışarı çıkabilirdi. Golf sahasına gidebilirdi.

Ama hedef odaklı biriydi.

Azimliydi.

Bir meydan okumaya ihtiyacı vardı.

Mika'nın zarfı kesinlikle bu faturayı doldurdu.

Sorun şu ki, bunu kafasında evirip çevirmişti ve nereden başlayacağı konusunda bile hiçbir fikri yoktu.

Tavsiye almak için bir arkadaşını aramış ve geri dönüş bekliyordu.

Sonuç olarak, o zarfın içindeki şey berbat edilemeyecek kadar önemliydi ama bildiği bir şey vardı. Yapılması gereken her neyse, bunu yapacak beceriye sahip değildi.

Onu daha da endişelendiren şey, bunun neden en başta Mika'nın kapısına geldiğini anlamaya çalışmaktı.

Paloma'nın onu endişelendirmekten çıkıp canını sıkmaya başlayan bir şey varsa o da telefonlarına çıkmaması ve mesajlarına cevap vermemesiydi.

Clay'le birlikte yavru kedileri kurtardıktan sonra kahvaltıdayken bir kez aramıştı ve Clay onunla konuşması gereken konulara girecek zamanı olmadığı için konuşmayı kısa kesmek zorunda kalmıştı.

O zamandan beri onunla anlamlı bir iletişimi olmamıştı.

Onun kararını bildiğini ve bundan kaçındığını hissediyordu. Cumartesi gününden beri üç telefon mesajı bırakmış, iki katı kadar da mesaj atmıştı.

Mesajlar cevapsız kalmıyordu ama verdiği yanıtlar belirsizdi ve bir devamı yoktu. Yemeğe çıkmıştı. Bir arkadaşının ihtiyacı vardı. Aspen'e kayak yapmaya gitme planları yapıyordu, Bize katılmalısın sevgilim, ama oturup konuşmamızı gerçekten çok isterim şeklindeki cevabı cevapsız kaldı.

Ne zaman konuşmaları gerektiğini açıkça söylese, ya görmezden geliniyor ya da "Birazdan arayacağım" deniyor, sonra da aranmıyordu.

Bu kadar az umursaması rahatsız ediciydi.

Her şeyi şimdi bitirebilir ya da kız hazır olduğunda bitirebilirdi. Sonuç değişmeyecekti, sadece zamanı değişecekti.

Yine de bu işin sürüncemede kalmasına izin vermektense yapılmasını istiyordu.

Çünkü artık Mika'ya sahipti ve onunla ne yapmak istediğini biliyordu.

Paloma'yla işleri resmen yoluna koyana kadar da yapamazdı.

Ofisine gitti, telefonuna dokundu ve ekranda hemen ilgilenmesi gerektiğini bildiği iki mesaj gördü.

Önceliği ile başladı.

Mika ile başlattığı mesaj dizisini açtı.

Sonuncusu Nala'nın o sabahki beslenmesinden bir fotoğrafıydı. Ağzının etrafındaki tüylerin her yerinde mama vardı. Mika'nın istediği bir fotoğraftı. Daha doğrusu talep etmişti. O ve Cadence yavru kedilerin durumuyla ilgili fotoğraflı bir rapor istiyordu ve Tom da bunu onlara veriyordu.

Mika'nın son yanıtı şu oldu: Cadence biberonla beslenmeyi öğrenmek istiyor. Yakında gelip bunu yapabilir miyiz, hepsi sütten kesilmeden önce?

Kesinlikle, diye cevap verdi. Yarın mı?

Daha sonra ikinci metne gitti, okudu, masasının arkasına oturdu ve aramasını yaptı.

"Selam Tom," diye cevap verdi Jamie Oakley.

Jamie, Judge'ın babası, Tom'un arkadaşı ve Tom'un Mika'nın zarfında ne olduğu konusunda strateji geliştirmek için ulaşmaya karar verdiği kişiydi.

"Selam Jamie. Konuşmaya vakit ayırdığın için teşekkürler," diye cevap verdi Tom.

"Senin için her zaman zamanım var. Ama metninizin ilgi çekici olduğunu söylemeliyim," diye belirtti Jamie.

Tom muğlak konuşmuştu ama konuşmamız gerektiğinin aciliyeti konusunda değil.

"İyi bir şekilde olmasa da, bunu doğruluyor. Son derece hassas bir konuda nasıl ilerleyeceğim konusunda tavsiyeye ihtiyacım var."

"O varlık mı?"

Tom, Mika'nın aldığı zarfla ilgili her şeyi anlattı, bunu kısa bir şekilde yaptı, ancak yine de eksiksizdi.

"Şey...siktir," diye mırıldandı Jamie işi bittiğinde.

"Bu her şeyi açıklıyor," diye kabul etti Tom. "Şimdi Çekirdek Nokta'ya ipucu vermeden bilgilerin doğrulanmasına ihtiyacım var.

ya da Winston'ı, ama aynı zamanda bildirilenler doğruysa ya da değilse bile kadınlardan hiçbirini tetiklememek. Başka bir deyişle, sanırım yetenekli bir araştırmacıya ihtiyacım var. Ama daha çok tavsiye almak için arıyorum çünkü neye ihtiyacım olduğundan emin değilim."

"Haklısın. Bir dedektife ihtiyacınız var. Evimde bir tane var," diye yanıtladı Jamie. "Yaptığı işte olağanüstüdür. Bu onun normal araştırma alanı değil ama sanırım bu onun hoşuna gidecek bir şey olacak... Hoşuna gideceğini söyleyemem ama kesinlikle bu işe dişlerini batırarak bir şeyler elde edecektir."

Tom'un telefonu bir mesaj geldiğini haber verdi, kulağından alıp ekranı kontrol etti ve Mika'dan geldiğini gördü.

Kulağa mükemmel geliyor. Zaman?

Telefonunu tekrar kulağına götürdüğünde gülümsüyordu. "Bu işe dahil olmak istediğine emin misin?" diye sordu Jamie'ye.

"Elinizdekileri tarayıp şifreleyebilir misiniz, böylece o ve ben üzerinden geçebiliriz?"

"Bunu size bu öğleden sonra verebilirim, ya da benim öğleden sonram, sizin akşamınız."

"Ona haber veririm. Bir bakalım, yarın ararım. Ama şunu söyleyebilirim ki, eğer söylediğiniz gibiyse, bu işe karışmakla ilgili herhangi bir sorunum yok."

Tom bu yardım teklifini beklemiyordu ama geri çevirecek de değildi. "Harika."

Jamie, "Core Point'in Trail Blazer ile ilgilendiğini biliyorsunuz," dedi.

"Evet. Biliyorum. Dün sabah Hale ve Judge ile konuştum. Paylaşmadım. Eğer doğru değilse, bunu bilen çevrenin sıkı olmasını istiyorum. İkisi de bir şey söylemeyecektir ama ikisi de bir şeyler yapmak isteyecektir. Bununla birlikte, nihai kararları bekletmelerini ve onlarla bu konuda daha derin bir tartışma yapabileceğimi hissedene kadar kesinlikle hiçbir şey imzalamamalarını söyledim."

"Nedenini bilmeden beklemeye razı oldular mı?" "Yargıç bu konuda pek heyecanlı değildi ama Hale beni tanıyor. O

Sebepsiz yere sormayacağımı bilir. Yargıçla konuştu.

etrafta."

"Peki ya doğruysa?" diye sormadan önce bir tereddüt oldu.

"Winston'la ilgili söylenenler doğruysa, biraz araştırma yaptım ve bu, yetkililerin suçları nasıl sınıflandıracağına bağlı. Şöhreti dışında bir şeyin peşine düşmek için çok geç olabilir. Ancak bunu nasıl yapacağımı bilmesem de Core Point'i gömmek için bir yol bulacağım."

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

Jamie sadece zengin değil, aynı zamanda güçlü bir adamdı. Tom'dan çok daha fazla zarar verebilirdi.

Tom'un ona gitmesinin nedeni bu değildi.

Ama bu bir ikramiyeydi.

"Bildiğim iyi oldu."

Jamie, "Madem sen varsın, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" diye sormadan önce bunu bekletti.

Bu başka bir şey muhtemelen Chloe ve Judge'ın düğünüydü ve Chloe'nin düğünü olduğu için tamamen kontrolden çıkmıştı. Chloe'nin tek derdi etki ve dramdı ve görünüşe göre duvarlar tamamen taze çiçeklerle kaplıydı, bu yüzden hem kendi anne babasının hem de Judge'ın babasının zengin olması büyük bir şanstı.

Bu, "Elbette," derken ses tonunun mizah içerdiği anlamına geliyordu. "Aynı zamanda hassas," diye uyardı Jamie.

Bu kafa karıştırıcıydı.

Jamie, Chloe'ye hayrandı ve bu yüzden de her fırsatta onun dramını şımartıyordu.

Aslında bunu yapmaya Tom ve Imogen'den daha çok meyilliydi, oğlunun onun için doğru kişi olmasından çok mutluydu.

Yine de, önemli olduğunda dayanacak cesareti olduğunu kanıtlamıştı ve bunu Jamie'yle tanıştıktan birkaç gün sonra yapmıştı.

Böylesine uç koşullarda bağlar çabucak oluşuyordu.

"Tamam. Ateş et," diye davet etti Tom.

"Paloma hakkında."

Tom'un başı şaşkınlıkla döndü. "Paloma mı?"

"Onunla bir şeyler yaşamaya başladığınızdan beri..." Uzun bir duraklama oldu, "Kahretsin, Tom. Bununla mücadele ediyordum, paylaşılmaması gerektiğinden değil, paylaşılmalı, sadece nasıl paylaşılacağı konusunda. Şimdi, çok fazla zaman geçti, çok uzun sürmesine izin verdiğimden ve ikinizin arasındaki şeylerin ciddileştiğinden endişeleniyorum."

Yapmadılar.

"Jamie-" Tom arkadaşını bu konuda rahatlatmaya başladı. "O sana layık değil, Tom."

Bu açıklama karşısında afallayan Tom sustu.

"Rosalind tedavideyken bana asıldı." "Tanrım," diye ısırdı Tom.

Rosalind Jamie'nin karısıydı. Kanserden öldü. Jamie, hastalığından önce, hastalığı sırasında ve ölümünden yıllar sonra hala ona bağlıydı.

"Sadece uygunsuz değil, iticiydi de," diye devam etti Jamie. "Sen New York çevresinden değilsin. Burada nasıl biri olduğu biliniyor, öyle ki dışlanıyor. Bana yaptığını yaptığında şaşırmadım, ama nasıl oldu, incelikli değildi, agresifti. Ve aşağılayıcıydı. Karım ölmek üzereyken böyle düşünmesi..."

Sustu.

"Jamie-" Tom tekrar denedi. Jamie onun sözünü kesti.

"O bir asalak. Şöhret ve para. Belki de paradan çok şöhret. Fotoğraf çektirme konusunda bir kariyeri vardı, belki de bu bir bağımlılık haline geldi. Çekici olduğu için aldığı övgüler. Maddi durumunu bilmiyorum ama çok iyi durumda olmayan erkeklere ilgi duymadığını biliyorum. Benden sonra Ned'i hedef aldı."

Tom daha dik oturdu. "Ned Sharp mı?" "Evet. Ned Sharp. Alex'in babası."

Alex, Judge'ın en iyi arkadaşı Rix ile nişanlıydı. Kadın ve erkek Trail Blazer için çalışıyorlardı.

Bu ensest ilişki Tom'un canını sıkıyordu. Ve Paloma'nın yaptığı şey çok iğrençti.

"Aralarında bir şey vardı," diye devam etti Jamie, Tom'un bilmediği bir şeyi paylaşarak, bu da ilişkilerinin ne kadar yüzeysel olduğunu gösteriyordu. Tom ona geçmişini sormamıştı, o da anlatmamıştı. "Ama Ned aşılmaz biri. Hiçbir kadın onun yanına fazla yaklaşamaz. Bir nanosaniye kadar sürdü."

"Ciddi değiliz Jamie," diye güvence verdi Tom.

"İyi, güzel," diye mırıldandı Jamie, ama rahatladığını gizlemedi.

"Yanıma taşınmak istedi," diye devam etti Tom. "Öyle biri değildik, o yüzden bunu yapmasına şaşırdım. Şimdi belki de anlıyorum. Bu ilişkiyi bitirmesi için onu ikna etmeye çalışıyordum. Benim cevabımın bu olacağından şüphelendiğini hissediyorum, bu yüzden benden kaçıyor."

"Bittiğini duyduğuma sevindiğimi söylemek biraz saçma olacak ama sevindim."

"Öte yandan, Rosalind'le aranızdaki şeyler böyleyken sana bunu yaptığını duymaktan nefret ediyorum," diye karşılık verdi Tom.

"Bunu ilk deneyen o değildi, Rosalind hastalandığında tek deneyen o olmuştu."

Tom bile bunu düşününce midesinin bulandığını hissetti. Ve o kadını yatağına almıştı.

"Bu doğru değil." Hafif bir ifade. "Ama yakında ne benim hayatımda ne de ailemizin bir parçası olacak Jamie. Ve bu benim bir süre önce verdiğim bir karardı, senin söylediklerinle ilgili değil, yani bu karar sana ait değil."

"Yine berbat ama yine memnunum."

"Bana anlattığın için minnettarım. Yine de bununla mücadele etmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bazen hayat o kadar da eğlenceli olmuyor." Jamie'nin sesi yorgun geliyordu.

Ve bu ses Tom'un içinde sızlayan bir şeyleri harekete geçirdi. Hem Judge ve Chloe'yi hem de Judge'ın kız kardeşi Dru'yu tanıyordu, Jamie için endişeleniyorlardı. Rosalind'i kaybettikten sonra hayatına devam edemeyeceğinden endişeleniyorlardı.

Bununla birlikte, Tom'un duyduğu yorgunluk daha derin bir şeyin göstergesiydi.

Bunu biliyordu çünkü o da aynı yorgunluğu hissediyordu. İliklerine kadar.

Çocukları büyümüştü, hayatlarıyla ilgili kararlar onun elinde değildi ama yine de onlar için endişeleniyordu, özellikle de Sasha için. Sasha'nın davranışlarına verdiği tepkiyi değiştirebilse ve bunun Sasha'nın hayatı üzerinde bir etkisi olsa bile, Sasha hâlâ bir yetişkindi ve hayatını nasıl yaşamak istediğine dair kendi kararlarını verme hakkına sahipti.

Karısı, Jamie'ninkinden farklı bir nedenle ölmüştü ama o yalnızdı.

Ve muhtemelen o da Jamie gibi, yeniden anlamlı bir şekilde bağ kurmaktan rahatsızdı.

Jamie'nin ilk karısı, Judge'ın annesi, bir bağımlıydı. Onu bağımlılığı yüzünden kaybetmişti. Ve yıllar sonra, hem kendisi hem de Judge onu geri dönülmez bir şekilde bağımlılık yüzünden kaybetmişlerdi.

İkinci karısının yok oluşunu izlemek zorunda kalmıştı.

Başka bir ilişkiyi gündeme getirmekten çekinmesi anlaşılabilir bir şeydi.

Öte yandan Tom, evliliğinin yozlaşmasını durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı ve sonra ölümcül darbeyi vurmuştu. Genny'yi sevmişti. İyi bir evlilikleri ve güzel bir aileleri vardı.

Corey'nin sözleri hafızasında canlandı.

Ölmeden önce adamla yaptığı son konuşma.

Onun için savaşmalısın.

Tom onun için

savaşmamıştı.

Bunların hiçbiri için savaşmamıştı.

Kazandığı her unvan için, tıp diploması için, tenisle iç içe kalmak için çalışmış ve mücadele etmişti. Ve bu alanların hepsinde başarıya ulaştı.

Ama hayatındaki en önemli şey için savaşmamıştı.

İçindeki o ağrıyan şey daha da acı vermeye başladı.

Çünkü Tom, Paloma ile yaşadığı türden bir ilişkiye sahip olduğu için iyiydi. Sadece ilişkiyi bitirme kararının doğru olduğunu bildiği için rahatlamıştı.

Kafasının içinde bir boşluk bırakarak, bunun neredeyse insani olmayan bir şekilde kopuk olduğunu fark etti.

Ancak, bu o değildi.

Tıpkı karısını aldatanın kendisi olmadığı gibi.

Ama o yapmıştı.

Mika'yı istedi.

Yemek pişirip pişiremediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Kızını daha yakından tanımak istiyordu. Evinin geri kalanını görmek istiyordu. Onunla bir film daha izlemek ve bunun ötesinde daha fazlasını yapmak istiyordu. Onunla kitaplar hakkında konuşmak istiyordu. Sanat müzelerine gitmek ve deneyimledikleri hakkında onun görüşlerini dinlemek istiyordu. Ona şiirlerinin kendisini ne kadar etkilediğini, filmlerini ne kadar derinden hissettiğini söylemek istiyordu.

Onu yatağında istiyordu.

Ve bunları istemeye hiç hakkı yoktu.

Ama o ana kadar aklının gittiği yer orasıydı.

Önce Paloma'yla ilişkini bitir.

Sonra da Mika ile başla.

Seviştiği kadına karşı duygusal bir bağlılığı yoktu.

Sevdiği kadını duygusal olarak mahvettikten hemen sonra.

Ve bunu yapmak için savunmasız bir

kadını kullanıyor. "Tom?" Jamie aradı.

"Evet," diye yanıtladı Tom, artık midesi hafifçe

bulanmıyordu. Midesine kadar hastaydı.

"İyi misin?"

"Evet," diye

yalan söyledi

Tom.

"Zamanım var."

"Pardon?"

Jamie, "Aklına takılan bir şey varsa konuşmak için zamanım var," diye teklif etti.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Tom yine. "Hâlâ ofisteyim. Bazı işleri halletmem ve sonra da dosyayı sana getirmem gerekiyor."

"Doğru. Dru ve ben yakında sana doğru yola çıkacağız. Teçhizatlar ya da tadımlarla ilgili bir şey ya da tüm bunlarla ilgili yeni ne var bilmiyorum. Dru her şeyle ilgileniyor. Ben sadece evet diyorum."

"Eğer bir tadıma davet edilirseniz ve ben davet edilmezsem, bu sirkin benim payıma düşen kısmını ödemeyi üstlenmeye evet demeye hazır olun, çünkü protesto için geri çekileceğim."

Jamie'nin güldüğünü duydu.

Sonra da "Yakında konuşacağız"

dedi. "Konuşacağız. Teşekkürler,

Jamie."

"Endişelenme, Tom."

Telefonu kapattılar.

Ve Tom odaklandı.

Hastalarının notlarını yazdı.

E-postalarla ilgilenirdi.

Altı doktorlu muayenehanelerinde diğer yarı zamanlı çalışanlardan biriyle paylaştığı asistanıyla konuşması gerekenleri tartıştı.

Eve gitti, kedilerle ilgilendi ve Mika'nın aldığı zarftaki tüm belgeleri taradı ve Jamie ile paylaştığı bir bulut sürücüsü kurmadan önce onları şifrelemekle kalmadı, aynı zamanda parola ile korudu.

Ancak o zaman Mika'ya mesaj atarak ilk iki beslenmenin zamanlamasını bildirdi.

Bir ergenle karşı karşıya oldukları düşünüldüğünde, saat birdeki beslenme saatini seçmesine şaşırmadı.

Görüşürüz o zaman, diye cevap verdi.

Ama bu konuda da kendini kötü hissetti.

Çünkü o mesajı gönderdiği anda, anladı.

Mika'nın yıllar önce arkadaşı olamayacağına karar verdiğinde bulunduğu yere gelmişti. O müsait değilken ondan etkilenmek çok acı verirdi.

Anladı çünkü bu yüzden kendini hasta hissediyordu.

Ondan etkilenmişti. Onu istiyordu. Vücudunu. Aklını. Onun zamanını.

Onunla bir ilişki keşfetmek istiyordu. Ama yapmamalıydı.

Ve yapamadı.

Çünkü o daha iyisini hak ediyordu.

Şimdi, içinde ve kısa Koş, o oldu Berbat. Onlar bu zarfla birbirine bağlıydı.

Ama uzun vadede, bunu sona erdirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ancak diğer şeyleri sona erdirmek onun kontrolünde olan bir şeydi.

Bu aynı zamanda artık ertelenmesine izin veremeyeceği bir şeydi.

Paloma telefonu açmazsa, onun kararını bozmaktan başka çaresi yoktu.

Bunu arayarak yaptı ve kadın hâlâ oyun oynamaya devam ettiği için sesli mesajını aldı.

Bu nedenle bir tane bıraktı.

"Defalarca aradım Paloma ve mesaj attım, konuşmamız gereken önemli bir konu olduğunu açıkça belirttim. Ne hakkında konuşmak istediğimi bildiğini hissediyorum. Bunu bu şekilde yapmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu noktada doğrudan konuşmak en iyisi olacak. Korkarım bir geleceğimiz olmadığını hissediyorum. Seninle olan ilişkimizi daha düşünceli bir şekilde bitirmek isterdim ama bu ne senin ne de benim için uzamalı. Bu konuda konuşmak istersen, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Özür dilerim Paloma, biz birbirimize göre değildik. Senin de aynı şeyi hissettiğini sanmıştım. Ama hissetmediğine göre, sana ihtiyacın olanı verecek birini bulmakta kendini özgür hissetmelisin. Kendine iyi bak."

Kapıyı çaldı ve kapı zili çaldığında tüm hissettikleriyle başa çıkmak için koşmayı düşünüyordu.

Orada yeterince uzun süre yaşamıştı, dünya ile arasında bir engel olmaması artık garip bir his olmaktan çıkmıştı, bunun yerinde olduğundan emin olmaları gerekiyordu

Genny ile birlikteyken, onun ve çocuklarının güvenliği için.

Bilinçsizce ama yine de kasıtlı olarak kapısı olmayan bir topluluk seçtiğini sonradan anladı.

Güvenlik tarafından devriye
geziliyordu. Ama kapısı
yoktu.

Bir tür özgürlük gibi hissettirmişti.

Şimdi kapı bekçisinin k e n d i s i n i arayıp haber vermesini diliyordu.

K e n d i n i ağır hissettiğinden, kıyafetlerini değiştirmek için odasına gitmek yerine ön kapıya yöneldi.

İyi haber ise, dışarıda kimin olduğunu gördüğünde bu ağırlığın ortadan kalkmasıydı.

Kötü haber, yerini bir önsezi sarsıntısına bıraktı.

Mika'nın aldığı zarfın aynısı olan zarfı imzaladı.

Onu inceledi.

Dışında sadece adı ve adresi var, tıpkı Mika'nınki gibi.

Başka bir şey yok.

"Bunu kimin gönderdiğini biliyor musun?" diye sordu.

Bu KURYE vurmak onun Makine ile onun kalem ve "Bilgi, Sınırlı" diye cevap verdi.

Sahte.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Adam çenesini kaldırdı ve uzaklaştı.

Tom kapıyı kapatır kapatmaz zarfı açtı.

Daha az sayıda kâğıt vardı ve farklı yıllara ait olsalar da hepsi aynı şeydi.

Andrew Winston'a sponsorluk yaptıkları yıllarda Core Point yönetim kurulu üyelerinin listeleri.

"Lanet olsun," diye homurdandı, her birinin üzerinde sarı renkle vurgulanmış bir isim gördüğünde önsezisinin yarattığı sarsıntı bir endişe şokuna dönüştü.

AJ Oakley.

Judge'ın ayrı yaşadığı
büyükbabası. Ve Jamie'nin ayrı
yaşadığı babası.

Tom bu bilgiyi neden aldığını anladı.

Ama o gün Jamie'yle yaptığı telefon görüşmesinin, Judge ve Hale'in Core Point'le olan ilişkisinin müzakere edilmesinin ve bu lanet olası karmaşaya anlaşılmaz bir şekilde dahil olan Mika'yla yakın zamana kadar belirsiz olan bağlantısının nasıl etkilenebileceğinin tesadüf olmasından hoşlanmamıştı.

Jamie'yi tekrar aramak zorunda olduğu için koşuya çıkamadı.

Bunu dört gözle beklemiyordu.

Yine de kesin olan bir şey vardı.

Yarına kadar Jamie'nin müfettişi her şeyi öğrenmiş olur.

BÖLÜM 10

DAİRELER

Mika

"Bu da kanıtı," dedi Nora arabamda yanımdaki koltuktan. "Şeytani bir hayat yaşadım. Öyle de oldu,
Öldüm ve doğruca cehenneme gittim."

Cadence arka koltuktan, "Evet, oldukça iğrenç," diye onayladı. "Ama bütün o büyük yeşil alanlar da ne?"

"Sevgilim, bakma," dedi Nora ısrarla. "Gözlerini başka tarafa çevir yoksa seni çağırabilir. Gücünün çok kuvvetli olduğunu duydum. Eğer seni alırsa, annen ve ben ya içine girip seni kurtarmak ya da seninle birlikte yeni bir cehennem çemberinde dolaşmak zorunda kalacağız. Seni seviyorum, bir tanem, ama eğer onun için kaybolursan, seni şimdiden uyarıyorum, seni takip etmeyeceğim."

"Kes şunu, Nora," diye emrettim, sonra kızıma, "Burası bir golf sahası," dedim.

"Bu... güzel mi?" Cadence sanki ona cevap verebilirmişiz gibi sordu. Onları gerçekten eğlenceli bulmak istiyordum.

Eğlenecek havada değildim.

Tom o gece yemekten vazgeçmişti ve ben de bunu anladım. Ama bu beni pek de iyi bir ruh haline sokmadı.

"Bu...bu..." Nora o kadar kendinden geçmişti ki kekelemeye başlamıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu çabuk atlattı. "Şüphesiz Tanrı, yukarıdaki cennette, bizim

de

O'na ulaşma yolumuz. O'nun yarattığı her şeyi yok ederek yayılmak değil," dedi Nora.

"Burası modern bir banliyö mahallesi. Tanrı'nın yarattıklarından bir diğeri olan insanoğlunun marifetiyle inşa edilmiştir. Dünyadaki türünün sayısız örneklerinden biri. Dante'nin Cehennemi gibi değil" dedim.

Nora, "Korkarım ilk seviyeye ulaştık, belki de üçüncüye, hatta Dante'nin keşfetmekten korktuğu onuncu bir seviye daha var ve işte burası," diye karşılık verdi.

Ayrıca, şu anda Scottsdale, Arizona'daki bir banliyöden geçmekte olan Yukarı Batı Yakası'ndan bir kadın olduğu için de kötü bir ruh hali içindeydi.

Paris'teki Latin Mahallesi'ne ancak baskı altında gidebilen bir kadındı çünkü "La Rue St. Honoré'den ne kadar uzaklaşırsan sevgilim, her şey o kadar canavarlaşır" ve bu "uzak" Seine Nehri'nin hemen karşısındaydı.

Scottsdale'in ona fazla geleceğini bilmeliydim.

O da benim gibi moralsizdi çünkü Tom o akşam yemeğe çıkmamak için yalvarmış ve Cadence'e yavru kedileri nasıl besleyeceğini göstermeyi bugüne, Cumartesi gününe ertelemişti.

Bunu görünüşte Clay, Priscilla ve Brayton'ı tekrar görebilmem için yaptı (gerçi akşam yemeğinde söylediği şey ailevi bir meseleyle ilgiliydi).

Plandaki bu değişikliği duyan Nora, on sekiz yaşındaki kızıma bir cin tonik doldurmuş, ona bir limon kıvrımında nasıl mükemmel bir kıvrım elde edeceğini öğretmiş ve avlumda oturup bu korkunç haberi incelemişlerdi, muhtemelen Tom'un birlikte geçireceğimiz zamanı kısıtladığını doğru bir şekilde okumuşlardı.

O, acı bir şekilde farkındaydım ki (onlar gibi), başka bir kadınla görüşüyordu (Nora Cadence'la paylaşmıştı, kutsal olmayan bir ittifak kurmuşlardı - annesi olarak müdahale etmeliydim, ama Nora'ya müdahale etmenin neredeyse imkansız olduğunu erken öğrenmiştim).

Daha sonra ıstakozlu peynirli makarna ve yengeç girdapları yerken (ilki doğrudan Boston'dan, ikincisi Maryland'den, her ikisi de Goldbelly'den, Nora'nın daha New York'tan ayrılmadan sipariş ettiği satın almalar, "Çünkü canım, annemin haftalarca taco yemesini beklemiyorsun, değil mi?"-söylemeye gerek yok, bu teslimatlar ilk ya da son değildi ve Nora Cadence'i görevlendirdi ve ben çalışırken, AJ's Fine Foods'a "stok yapmak" için gittiler ve "Anne! Harikaydı! Nora Teyze 1100 dolar harcamış. Kasiyer bayılacak sandım!" Söylemeye gerek yok, kızım pek fazla ödev yazmıyordu).

Phoenix'in Nora Eugenie Elizabeth Ellington için hazır olduğundan emin değildim.

Ne yazık ki, onu
yakaladılar.

Konuyu
dağıtıyorum.

Cin, ıstakoz ve yengeç eşliğinde, Tom'un bana duyduğu aşırı, neredeyse patolojik çekim ve başarısız evliliği nedeniyle bağlanma korkusu nedeniyle önümüze engeller koyduğuna karar verdiler.

Ve bundan hoşlanmadılar.

Kendi adıma, bir ilişkisi olduğundan şüpheleniyordum, son ilişkisi bir ilişkisi olduğu için kesin olarak bitmişti ve bu nedenle, karısına yaşattıklarını başka bir kadına yaşatmayacaktı, en ufak bir imada bile b u l u n m a y a c a k t ı .

Arkadaştık, oraya gitmiyordu (ugh).

Bununla birlikte, pek çok kadın erkeklerinin bekar kadınlarla takılmasından hoşlanmazdı.

Tom bana Paloma'dan bahsetmemişti bile.

Ama Tom ve ben birlikte tam olarak beş buçuk saat geçirmiştik (saymıştım) ve bu saatlerin ikisinde film izliyorduk.

Belki de kız arkadaşını paylaşacak zaman yoktu. Belki
de beni ilgilendirmezdi.

Kesinlikle aşırı ihtiyatlı davranıyordu çünkü bir kadını incitmişti ve bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Ve bu tahmin değildi. Bana doğrudan söylemişti.

Cadence, Nora ve Clay'in yanında olmam çok daha iyiydi, Priscilla ve Brayton birkaç yavru kediyi emzirmek ve evler arasında gidip gelmek, akşam yemeklerini paylaşmak, film izlemek, kızları tanımak ve kaderi kışkırtmak zorunda kalmamak için.

Rahatlamış bir şekilde Tom'un arabasına doğru sürdüm çünkü oradaydık, yakında bir misafirimiz olacaktı ve arabamdaki iki kadın da artık şikayet edemezdi.

Nora, Tom'un evini incelerken, "Nefret etmiyorum," diye karar verdi.

"Hoşuma gitti," diye karar verdi Cadence. "Çok...

ona benziyor." Kızım bu konuda haklıydı.

İnerken Nora'ya baktım, Scottsdale Yolu'na çıktığımızdan beri ağzından çıkan her şeyi yalanlayan yüzünde nazik bir ifadeyle beni incelediğini fark ettim.

Beni çok iyi tanıyordu.

"Biz sadece arkadaşız," dedim milyonuncu kezmiş gibi gelen bir sesle.

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

Arkasını döndü ve zarif bir şekilde Tesla'dan indi. Ben

de aynısını yaptım, belki o kadar zarif olmasa da.

Yolda başka bir araba vardı.

Davis'ler zaten oradaydı.

Tom bu sefer kapıları açmak ve seksapelini göstermek için dışarı çıkmadı.

Bunun için hem minnettar oldum hem de özledim.

Cadence, Nora ve benden daha hızlı yürüyordu, çünkü ben ayaklarımı sürüyordum ve arkadaşımın elini sıkıca tutmuştum, bu yüzden onun da benimle birlikte sürünmekten başka seçeneği yoktu.

"Kızıma karşı daha dikkatli olmanı istiyorum," dedim nefesimin altında. "Tom'dan hoşlanıyor. Bir erkekle ve benimle hiç böyle olmamıştı. Ama ne istersen iste, o Paloma'yla birlikte. Ve geçmişi göz önüne alırsak, sanırım

onu koru. Biz gerçekten sadece arkadaşız, kısa bir süre önce yeniden tanıştık. O yüzden biraz alttan almaya ne dersin?"

Başını çevirip Chanel güneş gözlüklerinin ardından bana baktı ve "Senden çok korkuyor. Bunu anlıyorum. Sen korkunçsun."

"Korkutucu değilim."

"Onun bir kadında aradığı tek şey sensin. Tahminimce, Imogen Swan da aynıydı ve bakın onu ne hale getirdi."

"Nora," diye tersledim.

"Merak etme, sevgilim. Uslu
duracağım." Olabilir.

Muhtemelen yapmazdı.

"Kızım mı?" Ben sordum.

"Merhaba Tom!" Cadence bağırdı ve arkadaşımdan programa uyacağına dair söz almadan önce konuşmamızı kesmeye zorladı.

"Selam Cadence," diye selamladı, sonra onun ötesine, bize baktı. "Mika. Ve hoş geldin, Nora. Seni tekrar görmek güzel."

Onu gördüğümde diğer her şey aklımdan uçup gitti.

Üzerinde koyu mavi, esnek bir malzemeden yapılmış atletik bir spor ayakkabı ve vücudunun üst kısmına ikinci bir deri gibi oturan beyaz, uzun kollu bir gömlek vardı.

Ben de o kıyafetle önünde diz çökmek istiyordum ama joggers kalçalarına kadar inmişti.

"Merhaba Tom," diye seslendi Nora, sonra bana mırıldandı, "İkinci çember, Mika."

"Ne?" diye sordum. Evinin önündeki uzun çıkıntının gölgesine girdiğimizde gözlerimi Tom'dan ayırarak dalgınca sordum.

Gözlüklerini burnundan çekti, bakışlarını bana kaydırdı ve "Şehvet, sevgilim" dedi.

Evet, beni çok iyi
tanıyordu. Hırlayabilirdim.

Sırıtarak öne doğru yürüdü ve Tom'un uzattığı elini tutmak için elini kaldırdı.

"Cadence! Bak Nala ne kadar büyümüş!" Clay'in içeriden bağırdığını duydum.

"Çok şirin!" Cadence karşılık olarak haykırdı ve evin gölgeleri arasında kayboldu.

Neyse ki yanına vardığımda Tom elimi sıkmadı. Eğildi ve beni yanağımdan öptü.

Ama ne zaman I yakalandı ve bak üzerinde onun yüz, I "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Clay'i kulübe götürmeden önce özel olarak konuşabilir miyiz?"

Kulübe davet edilmemiştik ve her ne kadar Clay ile çalışmasını izlemek ve her ne yapıyorsak onunla daha fazla zaman geçirmek istesem de, bunun arkasında bir mesaj olduğunu hissediyordum, bu yüzden kendimi, kızımı ve arkadaşımı bu işin içine sokmayacaktım.

"Elbette," diye cevap verdim, yüzünde gördüğüm şeyden hiç de emin değildim.

Başını salladı ve eliyle sırtıma hafifçe vurarak beni içeri soktu.

Selamlaşmalar ve tanışmalar yapıldı, Priscilla ve ben yavru kedilerin ne kadar büyüdüğünden bahsettik (ve onları sadece birkaç gün önce görmüştüm, yine de güzelce doluyorlardı ve o sevimli, tombul kedi göbeklerini oluşturuyorlardı), ancak Tom, Cadence ve Clay'e biberonla nasıl besleneceklerini göstermek için zaman kaybetmedi.

Bunu, bu işin bitmesini ve bizim çıkmamızı istediğine dair bir ipucu olarak aldım, ki bu yanlış bir karar olabilirdi.

Belki de beslenme vakti gelmişti ve kedilerin beklemesini istemiyordu.

Ve bana karşı düşmanca davranmıyordu. Yine de, tam orada olsa bile aramızda kilometrelerce mesafe olduğunu hissediyordum.

Anladığım kadarıyla, sadece arkadaş olmaktan uzaklaşmamamız gerekiyordu.

Uzak ve ani davranıyordu, ki bunu anlamıyordum.

Ve iyi hissettirmedi.

"Bebek gibi sırt üstü değil mi?" Tom, biberonunu alması için Boris'i karnının üzerine yatırmasına yardım ederken Cadence şaşkın bir ifadeyle sordu.

Tom, "Yavru kedilerin annelerinden nasıl beslendiğini düşünün," diye ısrar etti.

"Oh, evet. Doğru. Mantıklı." Cadence ona kalbimde bir delik açan bir gülümseme yaydı.

Bir erkeğe hiç bu şekilde gülümsediğini görmemiştim, babasını gururlandırdığı için memnun olan bir kız çocuğu gibi.

Ezici derecede güzeldi. Ve

bunu hissettim.

Ezilmiş.

O ne yaptığına odaklandı. Ben kendimi toparlamaya odaklandım. Clay kedisine odaklandı. Priscilla oğlunu şefkatle izliyordu. Ben de kızımla aynı şeyi yapıyordum, belki farklı bir nedenle olsa da.

Ama Tom başını salladığında Nora genişçe esniyordu (bir elin arkasından, o bir vahşi değildi).

"Bunu aldın mı?" diye sordu Cadence'a.

Başını salladı, yüzünde sakin bir ifade vardı, yavru kedi la-la diyarındaydı.

Tom bana baktı, ben de yavru kedileri nasıl besleyeceğimi bilmesem de göz kulak olacağımı belirtmek için başımı salladım ve o da kapıya yöneldi.

Çökük oturma odasında olduğumuz için gözümü ayırmadım ve arkasında kimin olduğundan korkarak kapıya baktım.

Paloma mıydı, sürpriz bir ziyaret için mi oradaydı?

Yoksa Paloma'ydı ve onun geleceğini biliyor

muydu? Bu en azından uzaklığı açıklar.

Ayrıca garip ve tuhaf olurdu, çünkü sadece onun geleceğini söyleyebilirdi.

Ancak, yeterince uzun süredir birlikte olmamışlar mıydı ki, ön kapıyı çalmak yerine içeri girdi

ya da en azından kendini içeri almasına izin mi vermeliydi?

Nora'nın yaklaştığını ve kulağıma "Sadece arkadaş mıyız?" diye fısıldadığını hissettim.

Beni çok iyi tanımıyordu. O

beni çok iyi tanıyordu.

Ona dikkatimi verdim. "Git buradan."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve gitmedi.

Tom'un konuştuğunu duydum ve tekrar kapıya

baktım. "Jamie, Dru, bu bir sürpriz."

"Öyle mi?" Jamie Oakley sordu, yakışıklı yüzü şaşkındı.

İyi, güzel.

Paloma

değil.

Aile.

Ya da en azından müstakbel ailem.

Jamie Oakley'nin de katıldığı birçok parti ve etkinliğe katılmıştım. Tanışmıştık. Bir ya da iki kez sohbet etmiştik. Karısını biraz daha yakından tanıyordum. Çok hoş bir kadındı ve kaybı o çevrede derinden hissedildi.

Tom'un Jamie ve üvey kızı Dru'yu evine davet edişini izlerken, Jamie'nin yontulmuş sanayicisine karşılık Tom'un sağlam bir atlet olduğunu gördüm. İkisi de son derece yakışıklıydı. İkisi de kibardı. Ancak bunun altını çizen bir şey vardı, belki de vahşi bir hırs ya da hınzır bir rekabetçi çizgiydi, o kadar kök salmıştı ki, neredeyse fiziksel bir özellikti ve onları bu kadar çekici kılan da buydu.

Yakışıklılığını fark etmemek mümkün olmasa da Jamie'yi hiç bu şekilde düşünmemiştim. O hep Rosalind'in olmuştu.

Ama kadın gideli epey olmuştu ve adam başıboştu.

Ve müsait.

Böylece bu düşünce doğrudan aklıma geldi.

"Geleceğini bilmem mi gerekiyordu?" Tom kapıyı arkasından kapatarak sordu. "Bu akşam Prescott'ta buluşacağımızı sanıyordum?"

Bir de aile planları vardı.

"Chloe buraya gelmemizi söyledi, kuzeye gitmemizi değil," diye yanıtladı Jamie. "Bunun arkasında yatan sebep her neyse senin de işin içinde olduğunu düşündük" - bakışları odayı taradı, Nora ve benim üzerime düştüğünde irkildik- "ve misafirin var."

"Sizi tanıştırmama izin verin," dedi Tom, onları yavru kedilerle birlikte bulunduğumuz çukur alana getirerek, onları kontrol altında tutmaya yardımcı olan tüm bu arkadaşlarla birlikte, kendi bölgelerinden birinde değillerdi.

"Aman Tanrım, baba, şu kediciklere bak!" Dru öne doğru koşarak haykırdı.

Öte yandan, Drusilla Lynch'le hiç tanışmamıştım.

Annesinin alev kırmızısı saçlarına sahipti ve göz alıcıydı.

Öz babasının hikayesini bilmiyordum.

Üvey babasının onu kraliyet ailesi gibi koruduğunu biliyordum, bu yüzden onunla hiç tanışmadım.

Drusilla Serena'yı yakaladı ve bizimle tanıştırılırken onu kucaklıyordu.

Jamie bana ve Nora'ya yanak dokunuşları yaptı ama Tom geri çekildi ve telefonunu çıkardı.

Jamie onu selamlamayı bitirdikten sonra Nora, "Evet, tabii ki kızı oğlunuzla evleniyor," dedi. "Bunu nasıl unuttum?" Priscilla ve Clay'e döndü. "Her zamanki gibi, güzel insanların derilerinin altında mıknatıs varmış gibi, birbirlerine çekilmeye çok meyilliler." Çenesini asil bir tavırla onlara doğru eğdi. "Belli ki siz ikiniz bu konuda her şeyi biliyorsunuz."

Priscilla gülümsedi.

"Beni bilmem," dedi Brayton. "Hayatımı onun bir göz muayenesi yaptırıp beni toz içinde bırakacağı endişesiyle yaşıyorum."

"Oh, Bray"-Priscilla gözlerini devirdi-"lütfen." Yeniden Nora'ya odaklandı. "Bu ona söylemeye devam etmen için bir işaret.

ne kadar ateşli olduğunu."

"Bütün öğleden sonrayı bunu yaparak geçirebilirim." Nora elini göğsüne koydu ve "Ama sadece bir uzman olarak tabii ki" dedi.

Priscilla, "Lütfen yapmayın, zaten kafası kapıdan zor sığıyor," diye karşılık verdi.

"Siz benim hakkımda konuşurken ben oraya gideceğim, bu sizin için uygun mu?" Brayton karısına sordu.

"Mükemmel," diye yanıtladı. Nora kıkırdadı.

Brayton, Venüs'ü tırmanmayı başardığı basamaktan düşmeden yakaladı.

"Chloe telefonu açmıyor," diye paylaştı Tom. Jamie telefonunu çıkardı. "Yargıç'ı arayacağım." Ön kapı hızla açıldı.

Hepimiz atladık.

"Bebeğim nerede?" diye haykırdı Tom'un en büyük çocuğu olan güzel bir kadın, yüksek topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak ve Naomi Campbell'ın podyuma çıkmasından daha fiyakalı bir şekilde Tom'un katından geçerken dramatik bir şekilde.

Arkasında, renkleri farklı olsa da Jamie Oakley'e çarpıcı bir benzerlikten daha fazlasını taşıyan yakışıklı bir adam yürüyordu.

Çünkü bu kişi oğlu Yargıç'tı.

"İşte orada," dedi Chloe, Brayton'a doğru bir adım atarak. Yanına vardığında ellerini uzatarak, "Merhaba yakışıklı yabancı. Lütfen kıymetlimi bana ver."

Dudakları seğiren Brayton kediyi uzattı.

Chloe Venüs'ü önünde tuttu, bir kuyumcunun göz merceğini eline almadan önce bir elması incelediği gibi inceledi, sonra yavru kediyi boynuna sararak, "Merak etme, annen sonunda geldi," diye mırıldandı.

"Komadayken dördüncü bir çocuğum oldu ve o da benden kaçırıldı mı?" Nora, Chloe'ye bakarak sordu.

"Oh. Em. Gee. Tam olarak sana benziyor, Nora Teyze, ama sarışın değil," diye ilan etti Cadence.

"Zengin kahverengiden karamele balyaj, aşkım," diye iyi huylu bir şekilde düzeltme yapan Nora, Cadence'in aynı anda hem burnunu kırıştırmasına hem de gülümsemesine neden oldu.

Chloe odaya baktı ve Nora'yı görür görmez, "Mon dieu! Yüce bir varlığın huzurundayım."

"Tabii ki öylesin hayatım," diye mırıldandı Nora.

Chloe sonra bana baktı ve orada olduğuma hiç şaşırmadığını belirtti.

Yok.

Babası ona benden bahsetmiş mi?

"Ve Mika Stowe, benim lise kahramanım," dedi, sesi şimdi garip bir şekilde bastırılmıştı.

Ne yapacağımı bilemediğim için küçük bir selam verdim. "Misafirin var."

Bu yeni bir erkek sesiydi ve hafiften daha fazla sinirlenmiş gibiydi.

Dikkatimi Yargıç Oakley'e yönelttim ve onun göründüğü gibi göründüğünü ve gözlerinin Tom'un şirketinde olmadığını gördüm.

Nişanlısının üzerindeydiler.

"Evet, mon beau. Sana babamın bugün yeni partneriyle tenis oynayacağını söylememiş miydim?" Clay'i gösterdi.

"Hayır, bana bunu söylemediniz," diye karşılık verdi Yargıç.

"Aklımdan çıkmış olmalı," diye mırıldandı, o kadar açık bir şekilde yalan söylüyordu ki neredeyse gülecektim. "Ama artık hepimiz kulübe gidebiliriz!" dedi parlak bir ifadeyle. Brayton'a gülümsedi ve hâlâ Venüs'e sokularak elini uzattı. "Merhaba, ben Chloe Pierce, Tom'un kızı ve ne derse desin onun favorisiyim. Özellikle de şu anda."

Brayton'ın ona gülümseyip elini tutmasını izledim, sonra Yargıç'a baktım ama Tom ve Jamie'yi bakışırken yakaladım.

Sonra bir şey hissettim.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve Nora'nın benimle değiş tokuş etmek istediği bakışını yakaladım.

Chloe, "Mika, Nora, tabii ki bizimle kulübe geliyorsunuz, değil mi?" diye seslendiğinde bunu daha yeni başarmıştım.

Ağzımı açtım.

Tom'un homurtu gibi bir ses
çıkardığını duydum. Ama Nora oraya
önce varmıştı.

"Ama tabii ki öyleyiz. Bunu hayatta kaçırmazdım."

NELER OLDUĞUNDAN EMIN DEĞILDIM.

Bunun beni gerdiğinden emindim.

Genelde gergin olmazdım.

Ama şimdi, Davis'ler eve gitmek için ayrılmışlardı.

Tom, Nora'yı martini, Dru'yu margarita ve Cadence'i de La Croix ile oturma odasında, kediler kendi alanlarında bırakmıştı.

Ve bir sebepten dolayı (bu sebep Chloe'nin onlara katılmamı istemesiydi) kendimi onun, Jamie'nin, Chloe'nin ve Judge'ın çalışma odasında buldum.

Kulüpte, Clay'in kahramanlarından biriyle çalacağı için gözle görülür ve açıkça acı verici bir şekilde gergin başlamasını içim eriyerek izledim.

Ancak bu işte deneyimli olan Tom, Clay'in gevşeyip güldüğü ve şakalaştığı noktaya kadar onu rahat ettirdi. Sonunda, o ve Tom oynadıkları hızlı maçta Bray ve Judge'ı yendiler ve bunu yaptıklarında Clay'in gülümsemesi bütün bir stadyumu aydınlatabilirdi.

Gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Keşke fotoğraf makinem yanımda olsaydı da onu çekseydim.

Ayrıca o zamanı köpüklü roze içerek ve Nora ile Chloe'nin birbirleriyle atışmalarını dinleyerek, Priscilla gülerken ve Dru kıkırdarken beş erkek de sahada raketlerle bir şeyler yaparak geçirdim.

Ama şimdi geri dönmüştük, öğleden sonra eriyip akşamın ilk saatlerine gelmişti, açtım, şarabı fazla kaçırmıştım, bu yüzden de halsiz hissediyordum ama hissettiğim diğer tüm şeyler beni korkutuyordu.

Yargıç hâlâ kadınına kızgındı.

Tom ve Jamie yarı şaşkın, yarı kızgın görünüyorlardı. Ben sadece şaşırmıştım.

Ve gergin.

"Seninle tanışmanın ne kadar heyecan verici olduğunu söylemiş miydim, Mika?" Chloe bana sordu.

Vardı, köpüklü rosé üzerine.

Beni ilk "keşfeden" nesilden biriydi.

Yazdığım her şeyi okumuş, yaptığım her şey hakkında bilgi edinmiş ve tüm filmlerimi izlemişti.

Chloe Pierce büyük bir hayranıydı. Bu çok güzeldi.

Ancak.

Ağzımı açtım. Yargıç konuştu.

"Ertelemeyi bırak," diye emretti kadınına.

"Yargıç," diye karşılık verdi kadın.

"Chloe," dedi. "Yargıç," diye tersledi.

"Chloe," diye ısırdı. "Dökül bakalım." Duraksadı, sonra hırladı, "Şimdi."

Gözleri büyüdü ve yanaklarına öfkeli bir renk geldi.

"Eğer yapmazsan, ben yaparım," diye tehdit etti Yargıç.

Bunun üzerine gözlerini tavana dikti, sonra geri çevirdi ve "Peki" diye ısırdı.

Bununla birlikte babasına döndü.

Hazırlandığını gördüm.

Çünkü o öyleydi, ben de aynısını yaptım.

"Doğru, Corey Amca bana bir şey bıraktı," diye açıkladı.

Ne bıraktı?

Aile işlerini konuşurlarken neden odada olmam gerekiyordu?

Tom şimdi öylesine kenetlenmişti ki, taştan oyulmuş gibi görünüyordu. "Sana ne bıraktı?" diye zorla sordu.

"Tam olarak bir şey değil, daha çok biri gibi," dedi Chloe yavaşça, belli ki zaman kazanıyordu.

"Bebeğim," diye uyardı Yargıç.

"Ugh! İyi!" diye bağırdı. "Bana gizli bir ajan bıraktı."

Tom'un başı döndü.

Benimki de öyle.

Jamie'nin kaşları birbirine çarptı.

"Sana ne bıraktı?" Tom sordu.

"Adı Rhys Vaughan ve o..."-bana doğru döndü, bakışları onu tanıdığım kısa süre içinde hiç de ona ait olmayan bir tavırla benden uzaklaştı ve tekrar babasına döndü-"Korkarım o bir haydut."

"Chloe," diye homurdandı Tom.

"Çıkar ağzındaki baklayı." Tamamen bana doğru döndü.

"O zarfı almana ben sebep oldum," diye itiraf etti. Zaten tamamen hareketsizdim ama daha da hareketsizleştim.

Babasından üzerimize gelenleri hissettiğimde öyle olmayı bıraktım.

Kanepede öne doğru oturdum ve bir elimle Tom'un yolunu tuttum. "Tom-" diye başladım.

Bana bakmadı bile.

Kızına bakmadı. "Yargıç, açıklayın," diye talep etti.

Judge ona, "O da böyle söyledi," dedi. "Corey ona bir adam bırakmış..."-başını salladı-"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Özel dedektif. Endüstriyel casus. Her neyse, bu işte iyi, çok iyi ve Chloe'nin emrinde."

Tom tekrar kızına döndü. "Ve ona bir arkadaşıma suçlayıcı kanıtlar içeren bir zarf göndermesini mi emrettiniz?"

"Şey-" diye başladı.

"Bunu neden yaptın ki?" Tom öfkeyle sordu. Chloe sabrını yitiriyordu.

"Demek kurtarmaya g i d e c e k s i n baba" diye karşılık vererek bunu kanıtladı.

"Kahretsin," dedi Jamie nefesinin altından, ama sesi eğleniyor gibiydi.

Ben değildim.

Artık korkmuyordum.

Kafam çok karışmıştı.

Chloe iki elini birden havaya kaldırdı. "Ve sen de kurtarmaya geldin, değil mi?"

Tom başını sallıyor, ağzından kelimeler çıkmaya çalışıyordu ama anlaşılan hiçbirini çıkaramıyordu.

"İşte burada, Paloma'dan hoşlanmıyorum," diye açıkladı Chloe.

Gerçek bir gıcırtı çıkardım ve koltuğumun kenarına kaydım çünkü bu artık kesinlikle aile meselesiydi ve kaçmam gerekiyordu.

Chloe bana döndü. "Lütfen gitme. Belli ki senden hoşlanıyorum."

"Sanırım-" diye denedim.

"Gerçekten, lütfen kal," diye ısrar etti Chloe. Tom'a baktım.

Kızına bakıyordu ve sesini yeniden keşfetmişti.

"Bir arkadaşıma üzücü ve trajik bilgiler göndererek onu bana ayarlamaya mı çalıştın?" Tom kuşkuyla sordu, muhtemelen bunun bir şaka ve sürpriz olduğunu söylemesini umuyordu! Gizli kameradasın.

"Bilginin ne olduğundan haberim yoktu," dedi Chloe. "Rhys bana sadece 'işleri halledeceğini' söyledi."

"Ve büyükbabasının da bunun bir parçası olduğunun farkında değildi," diye ekledi Yargıç. "Şimdi daha fazlası var. Artık mesele Chloe'nin bir maça çıkması değil. Vaughan'ın vermek istediği bir mesaj olduğu çok açık. Bu Chloe'nin ondan isteklerini yerine getirmesini istemesiyle ilgili değil. Bu Vaughan'ın farklı bir şey görmesiyle ilgili.

direktif. Tahmin etmem gerekirse bir tanesi Corey Szabo tarafından verilmiş."

"Lanet olsun!" Tom patladı, arkasındaki şiddet beni sıçrattı ve ayağa kalktı.

Daha sonra hepimizin alçak, cam sehpanın etrafında oturduğu oturma alanını temizledi ve kurgudan biyografilere ve sehpa kitaplarına kadar ciltli kitap yığınlarıyla kaplı odanın sonundaki masanın önünde volta atmaya başladı.

Ben de ayağa kalktım.

"Tom, belki de-" Tekrar denedim.

Ancak bu kadarını yapabildim.

Chloe de ayağa kalktı. "Mika, gerçekten, sen-"

Tom volta atmayı bıraktı ve "Chloe, Paloma ç ı k t ı " diye anons etti.

Yine de stok yaptım.

Yine de kalbim büyük bir sıçrama yaptı.

"Onunla ilişkimi bitirdim," diye devam etti Tom. "Sana söylemedim çünkü aşk hayatım gerçekten seni ilgilendirmiyor."

"Mon père-" diye başladı.

Tom onun sözünü kesti.

"Sevimli olma. Zeki olma. Gevezelik etme." Elini saçlarında gezdirdi ve nazikçe ama öfkeyle, "Bu sefer sıçtın batırdın tatlım," dedi.

Kızı inatla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu sen b a ş l a t t ı n ," diye hatırlattı Tom ona. "Şimdi, biz Bu bilgiye sahibiz ve bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Ve bu şey müstakbel kocanızın büyükbabasını da kapsıyor."

"Sanırım bir şeyleri kaçırıyor olabilirim," diye not ettim.

Tom bana baktı. "Kulübe gitmeden önce seninle bu konu hakkında konuşacaktım. Perşembe günü başka bir zarf aldım. Jamie'den yardım istemiştim. Bu yeni bilgiyi görünce tekrar ona gitmek zorunda kaldım. Ayrıca Yargıç ve Hale ile de tamamen paylaşmamız gerekiyordu. Jamie müfettişini görevlendirdi ve o da birkaç şey keşfetti. Birincisi

Bana gelen ikinci zarftaki bilgi ise Jamie'nin babası ve Judge'ın büyükbabası olan AJ Oakley'nin Andrew Winston'a sponsor oldukları yıllarda Core Point Athletics'in yönetim kurulunda yer aldığı yönündeydi."

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Evet," diye onayladı Tom. "Daha da kötüsü, aldığınız zarftaki notlardan bazılarına bakılırsa, bunun AJ'nin kışkırtmasıyla ve onun doğrudan entrikalarıyla Core Point'in bu kadınlara para vererek onları susturmak için harekete geçtiğini düşünüyoruz."

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Evet," diye tekrarladı Tom. "Ve AJ, Chloe'nin sevdiği birine zarar verecek bir şey yaptı." Başını Chloe'ye doğru salladı, sonra eliyle başta Yargıç ve Jamie olmak üzere odadakileri işaret etti. "Bu davada birkaç kişi var." Tom derin bir nefes aldı. "Ve Corey Szabo sevdiği insanların incinmesine seyirci kalmadı."

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Bunu yaptım çünkü Corey Szabo'nun bu kadar derinden hissetmesinden etkilendim ve bunu öldükten sonra bile açıkça ortaya koydu ve ayrıca bunu sevdiklerinin emrinde yetenekli bir ajan bırakarak çok sert bir şekilde yaptı.

Bunu kısmen yaptım çünkü kahkahalar atmayı çok istiyordum ama o anda bunun pek iyi karşılanacağını düşünmüyordum.

Ne yazık ki Tom bunu olduğu gibi okudu. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Dudaklarımı bıraktım ve "Özür dilerim Tom. Bunun komik olduğunu düşünmüyorum..." dedim.

Kesinlikle yaptım.

AJ Oakley'i tanıyordum. Bana iki kez asılmıştı.

Babam olacak yaştaydı. Çürümüştü.

Erkeklikle ilgili yanlış olan her şey, güdük, bira göbekli bir bedende toplanmış ve bir kovboy şapkasının altına sokulmuştu.

Ondan nefret ediyordum.

Sadece bana asıldığı için değil, iğrenç şeyler söyleyen, iğrenç işler yapan, şok edici sayıda insanı inciten ve zengin, beyaz ve erkek olduğu için bundan paçayı sıyıran iğrenç bir birey olduğu için.

Core Point'in o kadınları susturmasının arkasında onun olması beni hiç şaşırtmadı.

Aslında, onun da işin içinde olduğunu bilmek, bu çabaların saldırganlığını daha da netleştirdi.

Jamie'yi iyi tanımıyordum ama bildiklerimden hoşlanmıştım. Yargıç nişanlısından dolayı anlaşılabilir bir şekilde tedirgin olsa da, o da iyi birine benziyordu. Bu olay yüzünden acı çekmelerini istemezdim.

Ancak AJ, Winston/Core Point durumları gün ışığına çıktığında alaşağı edilen birçok kötü oyuncudan biri olsaydı, pahalı bir şişe şampanya alır ve kadeh kaldırırdım.

"Babamla yakın değilim, Mika."

Arayan Jamie'ydi.

Chloe'yle artık oturmadığımız kanepenin karşısında duran Tom'un koltuklarından birine belli bir açıyla yayılmış olduğunu görmek için aşağıya baktım. Jamie'nin bacaklarından biri diğerinin üzerinde çapraz duruyordu ve bilmesem oturduğu evin sahibi olduğunu düşünebilirdim.

İşte bu çekiciydi.

Çevresiyle bir bütün olmak ve onlara güvenmek sabit, doğal, kişiliğinin bir parçasıydı.

Babası muhtemelen koltuğuna oturmadan önce köşelere işerdi, sonra itiraz ettiğinizde size beğenmenizi söylerdi, yoksa burnunuzu sürterdi.

"Aslında onu yoksullaştırmaya çok yaklaştım," diye devam etti Jamie.

Oturdum.

"Vay canına," dedim yere düştüğümde.

"Bu..." diye durakladı, "bilgi onun tabutuna çakılmış bir çivi değil. Kalbine saplanmış bir kazık." Bakışlarımı tuttu. "Ve eğer bunu ilgili kadınlara zarar vermeden yapmayı başarabilirsem, onu evine götüreceğim."

Whoa bunun için uygun
kelime değildi. Sıcak lanet
oldu.

Hatırlat da Jamie Oakley'in kötü tarafına
geçmeyeyim. Ya da Corey Szabo'nun, adam ölmüş
olsa bile.

"Hepiniz şu Yellowstone dizisi gibisiniz ama sığırlar yok mu?" Hiç izlemediğim bir dizinin ardından sordum ama Nora uzun uzun şiirsel bir şekilde anlattı.

Yayınlandığı anda her bölümü izledi. Ve sonra
tekrar izledi.

Ondan sonra beni aradı ve bu konuda
kıkırdadı. "Ben Beth Dutton olacağım," dedi
Chloe.

Tom çok yüksek sesle, çok uzun, çok kuşkulu bir baba nefesi verdi, sonra masasının önünde duran sandalyelerden birine yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve tenis ayakkabılarına bakarak yenilgi pozu verdi.

Nedenini anladım.

Beth Dutton, Nora'nın en sevdiği
karakterdi. Bu kadar yeter.

"Gerçekten açlıktan ölüyorum," diye ilan etti Chloe. "Açlıktan ölüyor musun, Mika?"

"Um-" Tam olarak başlayamadım.

"Tabii ki öyle. Babamın her zaman dolu bir kileri vardır. Bırakalım da bu çocuklar ağır şeylerle uğraşsınlar, biz de gidip lezzetli bir şeyler yapalım."

Elimi tuttu ve beni sehpanın etrafında sürüklemeye başladı.

Tom başını kaldırdı ve ben giderken gözlerimi yakaladı.

Tamam mı?

Ağzımı açtım.

Başını salladı.

Dudağımı ısırdım.

Chloe beni odadan çıkardı.

Orada çok şey oldu. Nora'nın bağlılığını ve babasının tepkisini göz önünde bulundurduğumda Chloe'nin karakteri araması beni biraz endişelendirdi.

En çok da Tom'un Paloma'dan ayrılmış olmasına gülünç derecede sevinmiştim.

Olmamalıyım.

Gerçekten benimle bir ilgisi yoktu.

Tom ve ben sadece arkadaştık.

Ama...

Kesinlikle öyleydim.

BÖLÜM 11

KANAMA

Mika

T Odamdaki yatak, geniş ve kemerli bir oyuğun içinde bulunan bir platform üzerine yerleştirilmiş bir şilte idi.
açmak ve ona ulaşmak için adım atmak.

Sıcak geceleri serinletmek için bir tavan vantilatörü ve uyumama yardımcı olmak için beyaz gürültüsü vardı ve komodinlere ihtiyaç duymuyordu. Kitaplarımı, içeceklerimi, tencere ve şişelerimi yatağın yanındaki platforma koyabiliyordum.

Beyaz kerpiçten yapılmış bu alanın sadeliğini çok sevdim. O kadar ki, çarşaflarım, şemsiyelerim ve yatak örtüm de beyazdı; yatağın baş ucundaki duvarda bulunan ve kitap okumak için ışık sağlayan iki aplik de beyazdı.

Kadın adına konuşamam, onunla hiç tanışmadım ama siyah ve beyaza olan yakınlığını bildiğim için Yoko Ono'nun bunu seveceğini hissediyordum.

Ancak şu anda, ceketim üzerimde, çantamın askısı hala omzumda, platforma çıktım ve yüzümü o yatağa dayadım.

Yüzüm hala yatak örtüsünün içindeydi, bir beden bana katıldığında yatağın hareket ettiğini hissettim, sonra diğeri katıldığında tekrar.

"Kırıldı mı?" Cadence sordu.

"Hayır, gayet iyi çalışıyor," diye yanıtladı Nora.

Nora'nın cevabı üzerine sırt üstü yuvarlandım, tavana baktım ve "Tamamen batırdım" dedim.

"Öyle bir şey yapmadın," diye cevap verdi Nora.

Bir milim bile kıpırdamadım, sadece gözlerimi kaydırarak bir elin içine eğilmiş ve bana doğru bakarken, "Bütün geceyi Jamie Oakley ile flört ederek geçirdim," diye karşılık verdim.

"Hafif, zararsız flörtleşme." Nora buna tanımlayıcı kelimeler koydu. "Tom'un bunu zararsız bulduğundan emin değilim," diye karşılık verdim.

Aslında, bunu zararlı bulduğuna emindim.

Vedalaştığımızda ruh hali o kadar yoğundu ki, kapıya doğru ilerlerken onu kesmek için bir pala isteme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

"O zaman hak iddia etmeliydi," dedi Nora kayıtsızca.

"Euw. Annem bir 'iddia' değil, Nora Teyze," diye araya girdi Cadence. "O bir kadın."

Nora kızıma, "İkisi de canım," diye cevap verdi. "Ve senin olmasını istediğin adamı ya da kadını ya da her neyse onu bulduğunda, sen de iddianı ortaya koysan iyi edersin."

Cadence, "Hiç kimse bir aidiyet değildir," diye eğitti.

"Gerçekten de," diye karşılık verdi Nora. "Yine de kendimizi veriyoruz. Sevgimizi. İlgimizi. Zamanımızı. Bağlılığımızı. Düşüncelerimizi. Sadakat sözümüz. İlgimiz. Bunlar sahip olduğumuz her önemli şey değil mi?"

Cadence, "Evet, ama bunlar veriliyor," diye belirtti.

"Şunu bir düşünün," diye karşılık verdi Nora. "Onlar ne zaman verilir
onlar kazanılır. Onları kazanmak için güven kazanmalısınız. Sadakatinizi kanıtlamalısınız. Destek sunun. Doğrulama. Koruma. Sevgi sunmalısınız. Ve karşılığında kendinizden büyük parçalar vermelisiniz, daha önce bahsettiğim tüm bu parçalar. Ve bunu yapmaya başlamanın yollarından biri de flört etmektir. Bunu yapmanın bir başka yolu da kazanmak istediğiniz kişinin onu kazanmak istediğinizi bildiğinden emin olmaktır ve bunu da iddianızı ortaya koyarak yaparsınız."

Şaşkına dönen Cadence'in verecek bir cevabı yoktu.

Güzel kızım için bu hayat dersi büyüleyici olsa da ve eklemek istediğim birkaç uyarı olsa da, Tom'un Paloma ile olan ilişkisini bitirmiş olmasına ve hatta o zarfla olayların nasıl beklenmedik bir seyir izlediğine ve bunun bana açıklanmasına rağmen, Tom'un benden uzaklığının silinmediği gerçeği beni çok fazla batırmıştı.

Spagetti sosuyla tatlandırılmış ve mozzarella ile doldurulmuş hamburgerlerimiz vardı (hayır, Tom'un "kilerinde" bunlardan hiçbiri yoktu, en azından sekiz kişiyi doyurmaya yetecek kadar yoktu, Dru ve Cadence bunları tedarik etmek için Tesla'mı aldılar ve Tom hamburgerleri ızgara yapmak için hizmete zorlandı, ustalıkla yaptığı bir şeydi, çünkü... tabii ki yapacaktı).

Bu arada Chloe, sıfırdan patates kızartması yaptı.

Harikaydılar.

Burgerleri hazırlamış ve salatayı hazırlamıştım.

Tom'un mutfağında sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi birlikte çalışıyorduk.

Sinir bozucuydu.

Ve harikaydı.

Bu süreçte ve sonrasında Tom bana karşı samimi ama mesafeliydi ve bu durum etrafta Davis yokken, tenis oynanmazken ve beklenmedik bir şekilde kapıya gelen kimse yokken daha da belirginleşti.

Cadence ve Dru ile harikaydı.

Chloe'ye karşı ne kadar sevgi dolu olduğunu görmek kalbimi ısıttı. Yargıç ve Jamie'ye karşı ne kadar saygılı ve arkadaş canlısıydı.

Gerçi Nora'nın yanında nazik ama temkinliydi, ama hemen herkes öyleydi.

Hayır.

Sadece ben vardım.

Jamie gönülsüzce benimle flört etmeye başladığında - ben, asla oyun oynamamakla övünen bir kadın - incindim ve kafam karıştı (ve kabul edelim ki

Jamie Oakley burada, bu yüzden belki biraz gururum okşandı), ben de flört ettim.

Eğlenceliydi.

Yine de (benim tarafımdan) işaret edildi.

Jamie'nin de art niyetli olduğunu hissediyordum ve bunlar arasında benimle ciddi olmak yoktu.

İş uzadıkça, Jamie daha da cüretkârlaştıkça (ve sadece mükemmel bir flört olduğunu söyleyelim), ben daha çok katıldıkça, Tom'un ruh hali daha da karardı.

Nora ve Chloe bunu neredeyse mırıldanarak izlediler.

Cadence ve Dru bunu özlemiş gibiydiler ama hızla kanka olmaya başlamışlardı ve Prescott'taki Wild Iris'te bir kahve randevusu almışlardı bile (kızım ödevlerini asla yazamayacaktı).

Yargıç, Tom'un dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak araya girmeye çalışmak için çok zaman harcadı.

Cesurca bir girişimdi ama ne yazık ki pek de işe yaramadı.

Çıktığımızda Tom kapıyı arkamızdan çarptı.

Dikkatimi tekrar tavana verdim ve "Tanrım, her şeyi berbat ettim" diye fısıldadım.

"Aynı şeyi kim düşünüyor biliyor musun?" Nora sordu.

Cevap vermedim.

O yaptı. "Tom

Pierce."

"Sanırım uykuya ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Nora hemen geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Yakın durarak emretti, "Göz kırpmayı bile kaçırma. Mükemmeldin. Seninle o kadar gurur duydum ki neredeyse patlayacaktım."

Ugh.

Yataktan kalktı. Cadence

yaklaştı.

"Berbat bir durum ama sanırım Nora Teyze haklı."

"Oyun oynamak insanların anlattığı kadar eğlenceli değil," dedim ona. "Ve eğer bunu çok fazla yaparsan

seni tanımlar."

Ağzının bir tarafını öyle bir kaşıdı ki, yanağı da onunla birlikte kaşıdı ve bir gözünü kırptı, bunu tek omuzlu bir omuz silkmeyle birlikte yaptı, sonra da şöyle dedi: "Ama sanırım hoşlandığın adam, ki o da senden hoşlanıyor, üzerine düşeni yapmıyorsa, onu uyandırmak için bir şeyler yapmalısın. Haksız mıyım?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu da benim ikilemim."

"Senden hoşlanıyor," dedi usulca. "Her şey yoluna girecek."

"Buna çok fazla inanma evlat. Böyle şeylerde çoğu zaman sorun çıkar."

"Yapmayacağım," diye söz verdi, eğildi, alnımdan öptü ve yataktan kalktı. "İyi geceler anne," diye seslendi kapıdan.

"İyi uykular bebeğim," diye
seslendim. "Uyuyacağım. Sen de
uyu."

Ve kapı kapandı.

Kahretsin.

Lanet
olsun.

Ve
cehenne
m.

Dirseğimin üzerinde ayağa kalktım, çantamı kendime doğru çektim ve içinden telefonumu çıkardım.

Sonra Tom'la olan mesajlaşmamı
açtım. Ve kendime geldim.

Doğrud
an.

Dürüst
çe.

Oyun oynamak yok.

Bu gece sıçtım batırdım. Bir araya gelip konuşabilir miyiz? Tom'a mesaj attım.

Saat geç olmuştu, neredeyse gece yarısıydı. Telefonunun büyük evinin bir yerinde şarjda olmasını bekliyordum ve o uyuyordu.

Tom ve cep telefonunda her zamanki gibi yanılmışım. Yanılmamışım.
Ve o değildi.

Telefonum bir mesajla çınlamadan önce yatağın kenarında patiklerimi çıkarıyordum.

Evet, sıçtın batırdın. Hayır, konuşmamıza gerek yok.

Telefona baktım, bana daha fazlasını söyleyeceğini anlatmak için o üç noktanın çıkmasını bekliyordum.

Ortaya çıkmadılar.

Benimki de onun için geldi.

Ben bir oyun oyuncusu değilim.

Bunu gönderdim ve daha fazlasını yazıyordum ki, Gerçekten mi?

Yazdığım şeyi sildim ve geri döndüm, Bu lanet kısmı olurdu.

Biz o değiliz. Önemli değil, geri döndü. Oh,

Tanrım.

Gerçekten konuşmak istiyorum.

Tamam. Buluşuruz. Buluşuruz. Ama yarın Prescott'a gidiyorum. Çarşambaya kadar dönmeyeceğim.

Çarşamba akşamı yemek?

Göreceğiz bakalım.

Kahretsi

n.

Lanet

olsun.

Ve

cehenne

m.

Bana kızgın mısın?

Bekledim.

Ama uzun sürmez.

Biz o değiliz, Mika. Dediğim gibi, fark etmez.

Sorduğum şey bu değildi.

Ondan sonra uzun süre bekledim.

Sonra da "İstediğin kişiyle flört edip, istediğin kişiyle yatabilirsin. Bunun benimle bir ilgisi yok. Dediğim gibi, BİZ BÖYLE DEĞİLİZ.

Beni etkileyen "ve her kim olursa olsun" ve büyük harf kullanımı oldu.

Yalan söylemesinden bahsetmiyorum bile, çünkü kızgındı ama bunu kabul etmiyordu.

Bir de beni tekrar hayatına aldığı için ne kadar mutlu

olduğunu söyleyip sonra da arkasını dönüp

ve onun için önemli değilmişim gibi davranıyordu.

Çok kızgındı.

Ama şimdi kızgındım.

Mesaj alındı, gönderdim.

Sonra rahatsız etmeyin özelliğini açtım, telefonumu lanet olası mutfaktaki şarja götürdüm, yukarı çıktım, hazırlandım, yatağa girdim...

Ve gözümü bile kırpmadım.

ÇARŞAMBA GÜNÜYDÜ.

Tezgahımın başında durmuş, bir araya getirdiğim parçalara bakıyordum.

Hepsini yırtıp çığlık atmak istedim. Nora
içeri girdi.

Her şeyi bir araya getirip saklama isteğimi bastırdım.

Kızım ne zaman stüdyoma yaklaşsa ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Bunun yerine hareketsiz kaldım, ellerim kalçalarımda, bir tezgâhın üzerinde kanayan, çiğ ve açıkta kalan her şeyime baktım.

"Tanrım, Tanrım," diye fısıldadı
Nora. Gördünüz mü?

Kanama.

"Nedir bu sevgilim?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum," diye ısırdım.

"Mika."

Bankın üzerine baktım.

"Mika."

Kıpırdamadım ya da
konuşmadım. "Michelle."

Başımı ona çevirdim. "Sana
sarılabilir miyim?" diye
sordu.

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "Onu kaybedeceğim."

"Bu... bu..." Eliyle bankı işaret etti. "Bu halkın tüketimi için mi?"

"Henüz karar vermedim."

"Cadence için mi?"

"Kesinlikle."

Sonra bir duraksama, o kadar yumuşaktı ki, neredeyse sözcük değildi. "Gitmesine izin mi veriyorsun?"

"Hayır. Onu kızımıza vereceğim."

Bankın üzerine baktı.

Ve sonra okudu, "İki. Bu kadar sürdü. Seni benden almak için. Ve ondan. Seni ikiye bölmek. Başka hiçbir şey bunu yapamazdı. Dışarı sızmak zorundaydım. Asfalt boyunca. O yayılmalıydı. Toprak boyunca. Solmalıydın. Hiçliğe. Tek yolu buydu. Seni kaybedecektik. Ve seni kaybettik. İki kişi olduğunda."

Gözlerim sulandı.

Aklıma hemen başka bir şiir geldi.

İşte böyle oldu. Rollo'yu kaybetmek için musluğu açtığımda içimden aktı.

"Ara onu," diye ısrar etti. "Bugün Çarşamba. Geri dönecektir."

Ona döndüm. "Siktir et onu, Nora. Büyük bir pislik gibi davrandığından beri bir kez bile mesaj atmadı."

"Bir ayrılıkla uğraşıyor. O zarfın içinde ne olduğuyla uğraşıyor. Sana karşı olan hisleriyle uğraşıyor."

"Erkeklerin üzerime sıçmasına izin vermem. O zamanlar beni tanımıyordun. Rollo'dan önce. Bu tür şeyler zor geçer. Tek seferde biter."

"Pekala, o zaman, büyük bir hata yaptığını düşünsem de, en azından o zarfın içinde ne olduğunu bilmen gerekiyor."

"Şu anki kadar kızgın olmadığım zaman onunla irtibata geçeceğim." "Ve sana hatırlatmakta tereddüt etmeyeceğim, şu anki kadar
çünkü o senin için bir şey ifade ediyor."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

Birden parmak eklemlerini tezgâha vurdu ve ben de ona dokunmaya cüret ettiği için neredeyse hırlayacaktım.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordu.

"İşim devam ederken onun hakkında konuşmam."

"Saçmalık," diye karşılık verdi. "Her zaman bu konu hakkında konuşuyorsun.
zaman. Bu ne zaman
başladı?" "Nora-"
"Ne zaman başladığını
biliyorum." Muhtemelen
biliyordu.
"Rollo mahvolurdu," diye açıkladı. Tenim
alev aldı.
"Sen hiç-" diye homurdandım.
"Parçalanırdı."
"Hayır-"

Eğildi ve tısladı, "Ve çok sinirlenirdi. Lanet olası hayatını yaşa, Mika. Ona olan sevginin arkasına saklanmayı bırak. Onun kaybının arkasına saklanıp korkudan titremeyi bırak. Evlendiği kadın o değildi. Sen de değilsin."

"Bunu yapmayacağım" diye tükürdüğümde sözlerim alev alev yanıyordu. Ben hayatımı yaşıyorum, Nora. Bunu bilmiyormuş gibi davranma."

"Bunu biliyorum. Biliyorum. Ve yalan söylemiyorsun. Yalan söylemiyorsun. Ama şimdi bu hayat daha fazlasını içerebilir, bu yüzden şimdi bunu yapıyorsun. Ve yalan söylemediğimi biliyorsun. Korktuğun için istediğinin peşinden gitmemen Rollo'yu parçalara ayırır ve onu kalkan olarak kullanman Rollo'yu çok kızdırır."

Bununla birlikte, dışarı çıktı.

Ve uzandım, bir kolumu tezgahın üzerinde gezdirdim, tüm fotoğraflar ve kağıtlar birbirine karıştı, bazıları yere düştü.

Onları topladım, istifledim, dosyalarına koydum ve gözden uzak bir yere sakladım.

Sonra balkona çıktım. Merdivenlerden koşarak indim. Ayakkabılarımı çıkardım. Ve bahçemden çöle doğru yürüdüm.

Kendimi toparlayana kadar yürümeye devam ettim. Ancak o zaman eve döndüm.

CUMARTESIYE KADAR DAYANDIM.

Ondan sonra ne bir kelime, ne bir güncelleme, çıplak ayaklarımın tabanlarından şifalı toprağa akmasına izin verdiğim öfke yeniden birikmeye başladı.

Bu sefer onu serbest bırakmak için başka bir yol seçtim ve telefonumu aldım.

Winston'ın durumu hakkında bilgi almak istiyorum, diye mesaj attım.

Tom, pislik, beni bekletti.

Cevap vermesi iki saatini aldı.

Elimizde var. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Ellerinde miydi?

Öyle mi?

Ciddi miydi?

O benim Tom, ona hatırlattım.

Şimdi kim oyun oynuyordu?

Öyleydi.

"Bu bir aile meselesi Mika" diye mesaj atana kadar neredeyse kırk beş dakika geçti. Bunu biliyorsun.

Ailevi bir şey değil. Bana gönderildi.

Ateşlendiği belliydi çünkü bu sefer beni bekletmedi.

Geri döndü. Ailesi tarafından. Ailesi tarafından değil. Bir özel dedektif tarafından.

Aile tarafından tutulan kişi.

Bilmeye hakkım var, diye karşılık verdim.

Bundan kurtulduğuna sevin.

Memnun değilim. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Mika, sen bu işin dışındasın. Senin için en iyisi bu.

Kim demiş?

Açıkçası... ben.

Benim adıma karar veremezsiniz Bay Pierce.

Yanılıyorsun, bebeğim. Ben veriyorum.

O "bebek "ti.

Kesinlikle "bebek "ti.

"Bebek" kelimesini yanlış kullanırsanız, bir kadın sizi mahveder.

Cevap vermedim.

Birdenbire bir adamın ağzına sıçma görevine soyundum.

Odama gittim. Patikleri giydim. Patik giydim. Ceketimi ve çantamı aldım.

Kızımı ve en iyi arkadaşımı aile odasında televizyon izlerken buldum.

"Tanrım, Carrie'den nefret ediyorum," diyordu Cadence.

"Hepimiz öyle değil miyiz, sevgilim. Hepimiz öyle değil miyiz?" diye cevap verdi Nora. "Ben kasabaya gidiyorum," diye duyurdum.

İkisi de bana doğru döndü.

"Ne yapmak için?" Cadence sordu.

"Tom ve benim konuşmamız gerek" derken gözleriyle tam olarak buluşamadım.

Göz göze gelmemiş olabilirdim ama bu onların yavaş gülümsemelerini özlediğim anlamına gelmiyordu.

Her neyse.

"H e m e n döneceğim," dedim ve dönüp garaja doğru yürüdüm.

Nora'nın "Ben olsam nefesimi tutmazdım, tatlım" deyişini ve Cadence'in kıkırdamasını hâlâ duyuyordum.

Argh!

Her neyse.

Oradan çıkmıştım.

BÖLÜM 12

YÜZLEŞME

Tom

Havuzunun kenarında oturuyordu. Havuzu aydınlatmak için seçtiği renk geceyi koyu bir maviye boyuyordu.

Ateş çıtırdıyordu. Elinde bir viski vardı.

Tom da kara kara düşünüyordu.

Düşünceliydi.

Viski ile.

İsa Mesih, ne zaman kendini yalnız ve kayıp biri olarak görmeye başlamıştı?

Biraz içki içti, yanmayı hissetti ve telefonu gitti.

İşte o zaman nabzının yükseldiğini hissetti ve bu hoşuna gitti.

Mika'ya attığı son mesajın üzerinden neredeyse bir saat geçmiş olmasına rağmen, arayanın o olduğunu düşündü.

Telefonuna baktı.

Bakmadı.

Genny'ydi.

Muazzam.

Ancak, çocuklarının annesiydi, aynı zamanda arkadaşıydı ve bu nedenle her zaman onun çağrısını kabul etti.

"Genny," diye cevap verdi.

"Tom, bir saniyen var mı?"

Ondan milyonlarca vardı. "Neye ihtiyacın var?"

"Ben sadece... şey, nasıl başlayacağımı bilmiyorum." Tom iç çekti.

Onu seviyordu. Onu severken ölebilirdi. Ama hiç havasında değildi.

"En baştan başla Gen," diye davet etti. "Sanırım birbirimize bir şeyler söyleyememeyi çoktan aştık."

"Tamam o zaman," diye başladı. "Chloe ve Judge az önce ayrıldılar ve o çok üzgündü, çünkü görünüşe göre seni Mika Stowe'a bağlamak için bazı maskaralıklar yapmış, işe yaramamış ve maskaralıkları işe yaramadığında nasıl davrandığını biliyorsun."

"Evet. Tam da annenin anladığı gibi," diye cevap verdi, ama bu kızgınlıkla değildi. Sevgi doluydu, çünkü kadın ne kadar sinir bozucu olursa olsun, Tom Marilyn Swan'ın onu tanıdığı süre boyunca sevgi dolu olmayan bir şey yaptığını hiç görmemişti.

Aynı şey kızları için de söylenebilirdi. "Aynen öyle."

"Her şey geçecek, Genny."

"Tom, neden Mika'yla görüşmüyorsun?"

Beklenmedik sorusu karşısında omurgasının dikleştiğini hissetti. "Üzgün müsün?"

"Bilmiyorum... sadece söylemek istediğim, o senin için mükemmel biri. Bir şans vermelisin."

Bardağını bir kenara bıraktı, öne doğru eğildi, dirseğini dizine dayadı ve "Genny-" diye söze başladı.

"Onun kendine ait bir şeyi var, bu yüzden siz de kendi işinizi yapabilirsiniz. Zeki, yaratıcı ve yetenekli. Çekici biri. İlgi odağı olmaktan nefret ediyor, tıpkı senin gibi. Chloe harika bir anne olduğunu ve kızının çok hızlı ve çok tatlı olduğunu söylüyor. Bunu o yarattı. Tek başına. Ona hep hayranlık duymuşsundur."

"Belki de bu konular hakkında konuşmamalıyız."

"Biz arkadaşız, değil mi?" diye sordu. "Birlikte çok şey paylaşmış arkadaşlar. Çocuklar. Aşkı. Bedenlerimizi. Yıllarımızı. Seni tanıyorum. Seni tanıyorum Tom. Ve sanki Mika Stowe senin için yaratılmış gibi."

"Pekâlâ, belki de bu konuda konuşmak istemiyorum." Dalga geçmeyi bıraktı ve konuya girdi. "Yeniden mutlu olabilirsin."

"Gen-"

"İznime ihtiyacın var mı? Çünkü sende var. Uzun zamandır sendeydi-"

Lanet olsun.

Bunu yapmıyordu.

"Imogen," diye ısırdı.

"Suçluluk duygunla ağzımı tıkayamazsın, Tom," diye karşılık verdi. "Yeter artık. Bitti ve gitti. Bitti artık. Hepimiz seni seviyoruz. Mutlu olmanı istiyoruz."

"Ne istediğimi bilmek ister misin?" diye karşılık verdi. "Tabii ki isterim."

"Mutlu olmak istiyorum, ama daha da önemlisi, değer verdiklerimin mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ve?"

"Ve?" diye papağan gibi tekrarladığında inanamadım.

"Bu konuda çok beceriklisin Tom. Bunu bilmeliydim. Yıllardır beni bu hale sen getirdin."

"Ve sonra durdum."

Havanın içinden çıktığını hissetti ve kadın yüz mil uzaktaydı.

"Endişemi anlıyorsun," dedi sert bir sesle. "Tommy, tatlım," diye fısıldadı.

"Bir iyilik isteyebilir miyim ve biz-?"

Genny tarafından değil, kapı zilinin çalmasıyla kesildi.

Mükemmel.

Her kimse, bu aramayı sonlandırmak için bir bahaneydi.

"Kapıda biri var. Gitmem gerek."

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmalıyız," dedi çabucak. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Tamam. Ama sonra. Bowie'ye selamımı söyle ve iyi geceler."

"Sanki bu şimdi olacakmış gibi," diye mırıldandı.

"Benim için endişelenme," diye emretti, kapıya doğru yürürken tereddüt etti çünkü kapı camdan yapılmıştı ve diğer tarafında Mika'yı görebiliyordu.

Ne oluyor lan?

Ve...

Kahretsin.

"Ben iyiyim," diye bitirdi.

"Doğru," diye mırıldanmaya devam
etti. "Gitmeliyim. Seni seviyorum,
Genny."

"Ben de seni seviyorum Tom," diye cevap verdi.

Ayrıldıklarına yakın ve daha sonra Duncan'la yeniden bir araya geldiklerine yakın zamanlarda söylediği bu sözler onu çok üzüyordu.

Şimdi, bağlantıyı kesip kapıya doğru ilerlerken sesi zar zor duyuyordu.

Kapıyı açtı ve "Bunu yapmayacağız, Mika" diye paylaştı.

Bu konuda yanıldığını anladı çünkü kadın hemen içeri girdi.

Artık tüm odaları kordon altına alacak kadar büyük olan yavru kediler ona doğru yuvarlandılar.

Onları görmezden geldi ve Tom'un üzerine
yürüdü. "Bebeğim?" diye tersledi.

Beklediği şey bu değildi. "Ne?" diye
sordu.

"Beni becerirken bana 'bebeğim' diyebilirsin, Tom.
O zamana kadar kaçın."

Adam tamamen
hareketsiz kaldı. Kadın
atıp tutmaya devam
etti.

"Benimle sevişiyor olsan bile, benim adıma karar veremezsin. Ve hiçbir koşulda benden kaçamazsın, benden uzak duramazsın, benimle konuşamazsın, benden uzaklaşamazsın."

Uzun bacaklarıyla ona doğru bir adım attı ve parmak uçlarına kalkarak yüzüne doğru yaklaştı.

O kadar yakındı ki, göğüslerinin göğsünün üzerinde fısıldadığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Ve ona bakmaya devam etti.

"Ve bunların hepsi büyük, bu yüzden umarım zihinsel notlar alıyorsundur. Ama en önemlisi, hayatıma geri dönüp, orada olmak istiyormuş gibi davranıp, sonra da istediğin zaman çekip gidemezsin."

"Geri adım atmalısın," dedi sessizce.

"Geri adım atmayacağım," diye karşılık verdi hararetle. "Bunu yapıyoruz. Şimdi."

"Mika, tatlım, lütfen geri çekil."

Öfkenin alevleri bir an için gözlerinde dans etti. Sonra söndü. Öldüler. Yüz ifadesi gevşedi.

Ve dudakları fısıldadı, "Oh."

Ama geri adım atmadı.

"Tatlım-" diye başladı.

Sözünü bitirmedi çünkü kızın göğüsleri artık göğsüne fısıldamıyordu. Oraya yapışmışlardı. Karnından göğsüne kadar ona bastırılmıştı. Uzun, ince parmakları saçlarındaydı ve başını kendine doğru çekiyordu.

Ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Ağzını açtı, boğazının altından adamın sikini yakan bir ses çıkardı ama dilini adamın ağzına sokamadı.

Onu geri itti ve onunkini aldı. Kız

onun içinde eridi.

Kollarını ona doladı. Tanrım.

Sonunda onun tadına

bakıyordu. Kahretsin.

Sikeyi

m.

İsa.

Bir milyon rüyadan daha iyi.

İsa.

Öpüşmeyi kesti ve yana doğru geniş bir adım attı. "Mika, bu o l a m a z , " dedi, sesi sertti ama
Huysuz.

Uzandı, parmaklarını gömleğinin içine soktu ve onu kendine çekmedi. Eli, ona geri dönmek için kullandığı oltanın kancasıydı.

Ve yaptı.

"Evet,
olabilir."

Elini kızın göğsüne doladı, kız eğildiğinde eğildi ve "Tatlım, güven bana. Benimle ilişkiye girmek istemezsin."

Gözlerindeki sıcaklık, şaşkınlıkla savaşırken azaldı.

"Pardon?"

"Benimle ilişkiye girmek istemiyorsun," diye tekrarladı. "Neden?" diye sordu.

Bunun ötesine geçmeleri için, özellikle de onun için, Tom bunu ona sade bir şekilde verdi.

"Ben senin için iyi değilim."

Onun Kafa tuhaf, ve ısı gitti, o oldu şimdi tamamen şaşkındı.

"Yine mi geldin?"

"Daha iyisini hak
ediyorsun." "Neyden
daha iyisini?"

"Benden."

Şimdi açıkça şaşkındı. "Senden
daha mı iyi?"

Uzaklaşmaya çalıştı.

Kadın onu takip etti.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Onun ciddileşmesini, kendisini inceliyormuş gibi hissettirecek kadar onu incelemesini izledi.

Sonra usulca, "Aman Tanrım, bu saçmalığa inanıyorsun," dedi. Tom sinirlenmeye başladı.

Gömleğini bıraktı ve iki eliyle başını yakaladı. "Tom, yavru kedilerle yatmışsın."

"Bana bunu hatırlatıyorsun çünkü..." diye sordu. "Çünkü o sensin. Çünkü sen... sen..." Onu salladı
Başını. "Çünkü sen sensin."

"Seni önemsiyorum."

"Biliyorum."

"Senden etkileniyorum."

Ona bir gülümseme attı, o da sikinin içinden geçtiğini hissetti. "Biliyorum," diye tekrarladı.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Bay Pierce, ben de bana zarar vermenizi istemiyorum. Ve tahmin et ne oldu koca adam, geçmişini biliyorum. Mutfağın her yerine yaymıştın ve bana oldukça titizmişsin gibi geldi. Ben de büyük bir kızım. İşte sana hemen şimdi anlaman gereken bir şey. Bu benim kararım. Ve daha önce sıraladığım tüm o saçmalıklar içinde, büyük bir tanesini tekrar edeceğim. Benim yerime karar veremezsin. Neye bulaştığımı biliyorum ve eğer beni incitirsen, kendimi aptal yerine koymuş olurum. Ama bana zarar vermeyeceksin, değil mi Tom?"

Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Öyle misin?" diye itti.

Onun açık, yoğun, dürüst ve beklenti dolu mavi gözlerine baktı.

Umutluyum.

Sonra da "Ben Dr. Pierce." dedi.

"Ne?"

Ellerini onun kalçalarına koydu. "Ben Dr. Pierce, bebeğim."

Kadının vücudunun ellerinin altında seğirdiğini hissetti. Gülümsedi.

Sonra saldırdı. Tom onu yarı yolda karşıladı.

Onu ilk kez inişinde becermeyecekti ve kadın onu yutmak ister gibi öpüyordu.

Bunu yapmasını istiyordu. Sadece

sahanlıkta değil.

Bu, öpüşmeyi tekrar kesmekten başka çaresi olmadığı anlamına geliyordu. Kadın bir ses daha çıkardı.

Gitmeleri gereken yere gitme zamanı gelmişti.

Elini tuttu ve onu odasına giden koridoru koruyan bebek kapısına doğru çekti.

Adam onu kaldırıp diğer tarafa bıraktığında nefesi kesildi. Gecikmeden, bacak bacak üstüne atarak üzerinden geçti.

Sonra tekrar elini tuttu ve onu yatak odasına sürükledi.

Işıkları yaktı ve onu durdukları yatağın yanına götürdü.

Adam devam etmek istedi ama kadın gözlerini mekânda gezdirerek, "Tamam, bu oda çok boktan," dedi.

"Sana daha sonra tam bir tur attıracağım,"

diye teklif etti. Kızın bakışları onunkilere

kaydı. "Duş mu?"

Ona sırıttı. "Bu ilk olacak."

Söylediklerinden mi, yoksa onun sırıtışını izlemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

İnişte, saldırmıştı. Şimdi de

saldırdı.

Bu işi devralmasına imkan yoktu. Onun için çok

beklemişti.

Onun kızıydı.

Ama dişi bir aslanla güreşmek gibiydi. Çetrefilli uzuvları, gücü ve kurnazlığı vardı.

Dokunmak ve maruz kalmakla ilgiliydi ve kıyafetlerin yırtılması umurunda bile değildi.

Ağzı ve o sivri tırnakları ve teninin her yerinde bir sürü kıl vardı.

Dudakları ve dişleri vardı ve sonunda bunun için hiçbir şey yoktu.

Onu sırtüstü yatırması, bacaklarını ayırması, aşağı inmesi ve mandallaması gerekiyordu.

İşte oradaydılar.

Memnun bir kedi yavrusu gibi yerleşti ve ona açıldı.

Adam zaferini onun amına doğru mırıldandı.

İnledi ve bir bacağını adamın omuzlarına doğru salladı.

Ağzı bir rüyaydı, ama amı cennet gibiydi, misk kokulu, keskin, ekşi ve çok ıslaktı.

Lanet olsun.

Mükemmel.

Mika kıvrandı ve ses çıkardı, Tanrım, terk edilmiş. Derisinin üzerinde kayıyordu. Kıçından yukarı çıktı. Aleti boyunca kaydı. Meme uçlarını sertleştirdi.

Kaydığını duydu, onun gerildiğini hissetti ve "Gelme" demek için başını kaldırdı.

O da başını kaldırdı, gözleri ve ifadesi şaşkın ve muhteşemdi, "Bebeğim, durma."

"Ben içindeyken geliyorsun."

O da hemen kabul etti. "Tamam, o zaman

içime gir." "Daha işim bitmedi."

"Tom."

Kız izlerken onu yaladı.

Gözleri geri yuvarlandı ve başı düştü. Sırıttı

ve tekrar peşinden gitti.

Ve ona devam

etti. Ve daha

fazlası.

Ta ki saçlarını yumruk yapıp, "Tom, Tom, Tommy, tatlım, bebeğim. Sana ihtiyacım var."

Zamanı gelmişti.

Prezervatif almak için yatağın altındaki çekmeceye uzanarak uzaklaştı.

Bu sırada kendini onun sırtına yasladı, omzunu, boynunu öptü, dilini saçlarının arasında gezdirdi.

Ama arkasına yaslandı ve açgözlü gözlerle adamın profilaktik üzerinde yuvarlanmasını izledi.

"Dr. Pierce, çok büyük ve çok güzel bir sikiniz var," diye alay etti.

Gülümsemesini yakalamak için bakışlarını kaçırdı, sonra onu boynundan yakaladı ve onu kendine çekip içine girerken onun şok olmuş, heyecanlı soluğundan faydalandı.

Kadın sırt üstü yatıyordu ve adam bacaklarının arasındaydı. Ve sonra adam içerideydi.

Etrafında sıcak ve sıkı bir şekilde kapandı.

Gözlerini kapadı ve alnını onunkine dayadı. Kadın onu tüm uzuvlarıyla sardı.

İkisi de hareket etmedi ya da konuşmadı.

Mika'nın sessizliği bozması uzun dakikalar aldı.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum..."

Gözlerini açtı ve ona baktı, saçları çarşafının üzerindeydi, gözleri onunkilerin içine bakıyordu.

Tanrım, çok

Mika.

Hepsini.

Onu.

İşte.

Onun

.

"Evet," diye devam etti usulca. "Mükemmel uyum sağladık."

"Tatlım," diye fısıldadı, bunu hissediyordu, bunu yapmadan önce yapacağını biliyordu, onun da yapmasını seviyordu. Her ikisi de.

Neredeyse çok fazlaydı.

Ama ona demir atmıştı. Sabitlenmişti.

Güçlü.

Yıllardır böyle hissetmemişti.

Bir elini onun çenesini kavrayabilecek şekilde kaydırdı.

"Becer beni, Tommy," diye ısrar etti, başını kaldırdı, ağzını onunkine değdirdi ve yatağına geri döndü. "Beni senin yap."

Tom'un onunla tanıştığından beri yapmak istediği şeyi yapmaktan başka çaresi yoktu.

Ona tam olarak istediğini verdi.

ONUN ÜZERINDE HAREKET ETTI, VÜCUDU DALGALANDI VE YUVARLANDI, AMCIĞI tutup bırakıyor, elleri saçlarında, şişman

Dallar kaçmış, göğsünden aşağı süzülüyor, meme uçlarıyla alay ediyordu.

Kalçalarını tuttu, sürüşünü izledi, ifadesinin ısınmasını izledi, sonra ısındı, sonra kendini kaybetti ve onun boşalmasını izledi.

Yuvarlanarak ve dalgalanarak, kavrayarak ve serbest bırakarak onun da boşalmasını sağladı.

ÖNÜNDE DIZ ÇÖKMÜŞ OLAN MIKA'NIN BIR ELI

Yatağın üzerindeki bir platformun üzerinde odaya açık bir şekilde yerleştirilmiş duşun camından başını ona doğru çevirdi, yüzü saçları tarafından neredeyse gizlenmişti.

Onun içine güç verdi.

Nefes aldı. Miyavladı. İnledi. Yalvardı.

"Tommy, lütfen."

"Ne?" diye hırladı.

Başını arkaya yatırdı. "Tanrım, evet. Lütfen. Kahretsin."

Onu becerdi, tuttuğu göğsün meme ucunu sıktı.

Vücudu sarsıldı. "Daha
sert mi?" diye sordu.

Başını hafifçe kaldırdı, gözleri yuvarlaktı.

"Daha sert yapabilir misin?"

"Evet."

Dudakları huşu içinde
aralandı. Onu daha sert
becerdi.

O bunu yaparken kadın da adamın sikinin üzerinde zıplıyor, ona doğru eğiliyordu.

Mika başını öne eğdi.

Tom parmaklarını kızın saçlarına geçirdi, kapattı, başını hafifçe geriye çekti ve onu alırken göğüslerinin camın yansımasında zıplamasını izledi.

"Haklıydın," diye homurdandı.

"Ne?" diye nefesi kesildi.

"Biz"-sürdü-"uyduk"-tekrar sürdü-"mükemmel." Diğer elini klitorisine götürdü ve sıkıştırdı.

Boşalırken adamın sikinin üzerinde debeleniyordu.

Onları geriye kaydırdı, onu yatağa doğru eğdi ve spazm geçiren amcığının onu kurutmasına izin verdi.

Doruğa ulaşmayı bitirdiğinde Tom onun üzerine kapandı ve zor nefesler arasında onun kürek kemiğini öptü.

"Bütün bu centilmenlik saçmalıkları bir aldatmaca. Lanet olası bir canavar gibi sikişiyorsun," diye yatağa doğru nefes aldı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırabilecek kadar kaldırdı ve omzunun üzerinden kaydırdı.

Gözlerini ona doğru çevirdi.

"Hayır bebeğim," diye karşı çıktı Tom. "Ben bir şampiyon gibi sevişirim." Kadın bir kahkaha attı.

Tom yüzünü onun saçlarına gömdü ve onunla birlikte güldü.

"BEBEK MI?" TOM SORDU.

Mika yavaşça başını göğsünden kaldırdı ve ona baktı.

"Ne?"

"Bu bir soruydu," dedi ona.

"Soru neydi?"

"Bebek" kelimesi mi? Gerçekten mi? Seni kapıma kadar bu mu getirdi?"

Kaşları birbirine yaklaştı.

"Beni işe yaramaz bir şekilde becerdiğin halde şu anda cidden bana bok mu atıyorsun?"

Dudakları seğirdi.

"Evet. Cidden öyleyim."

Yüzünün onun göğsüne gömülmesine izin verdi. Adam kıkırdamaya başladı.

"Öfke değildi," diye homurdandı.

"Oh, sinirlenmiştim," diye meydan okudu.

"Dikkat etmeniz gereken bir şey daha var, ben sinirlenmem. Eğer kızgınsam, dikkat edin."

"Evet. Bana otuz saniye ders vereceksin, sonra saldıracaksın ve ağzımı bacaklarının arasına alana kadar sakinleşmeyeceksin."

"Aman Tanrım," diye homurdandı, ancak bunun arkasında hiçbir şey yoktu.

Sesi yarı uykulu geliyordu. Tom tavana bakarak gülümsedi.

"Beni kızdırma. Karşılık veremem. Boku yedim. Ama bir filin hafızasına sahibim," diye uyardı.

Hiçbir şey söylemedi ve kenetlenmeden önce elini kızın kıçının üzerinde kaydırdı.

"Daha fazlası için hazır olamazsın," diye mırıldandı. "Hazır olamaz mıyım?"

"Tanrım, sen bir makinesin. En azından su içmen gerekmiyor mu?"

Elini onun sırtının alt kısmına doğru kaydırdı. "Merak etme tatlım, dinlenmene izin vereceğim."

"Sen insan değilsin," diye mırıldandı.

Tom iki kolunu ona doladı ve "Ben çok insanım Mika," diye fısıldadı.

Bu onun başını çevirmesine neden oldu.

Boğazının dibini öptü ve "Biliyorum. Ne şanslıyım."

Tom gözlerini kapadı ve "Uyu," diye ısrar etti. "Tamam," diye mırıldandı.

Kadının ağırlığının neredeyse anında üzerine çöktüğünü hissetti. Tom kollarını hareket ettirmedi.

Onu takip ettikten sonra bile.

"KAPA ÇENENI." SONRA DURAKLA, "BILMIYORUM." BIR DURAKLAMA DAHA. "I kapa çeneni dedi."

Tom gözlerini açtı.

Mika gövdesine sarılmıştı. Pencerelerinden güneş parlıyordu. Başını kaldırmış, dirseklerini yatağa dayamış ve telefonunu kulağına dayamıştı.

"Belki Chloe'nin gizli ajanı da bir suikastçıdır ve onu seni vurması için ikna edebilirim," dedi. "Hayır. Ve işimiz bitti. Hoşça kal de, Nora." Bundan sonra, "Ah," diye bir ses çıkardı, telefonunun yere düştüğünü duydu, sonra tekrar göğsüne doğru kaydı.

Onun bakışlarını yakaladı ve durdu.

"Lütfen, en iyi arkadaşını öldürmek için kızımın insan karışan aracını kullanma," diye rica etti.

"Uyanmışsın."

"Ve sabahın ilk saatlerinde son derece anlayışlı oluyor," diye alay etti.

Gönülsüzce onun göğsünü tokatladı.

Alay etmeye devam etti. "Sen üstümde yatarken ve telefonla konuşurken zor uyuyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bağırmak mı?"

Kollarını onun etrafında kavuşturdu ve yüz yüze gelmeleri için onu göğsüne çekti.

"Uğultu," diye fısıldadı ve kız onun ağzının ne yaptığını izledi. o.

Onu öpmesine izin verdi.

Bunu yapmayı bitirdiğinde, yuvarlandı ve üstte kaldı. ve onu öptü.

Kalçasına ıslak bir şey değince durdu.

Adam uzaklaştığında, çok uzaklaşmamış olsa da, "Sanırım prezervatiflerden biri çarşafların arasında kayboldu" diye paylaştı.

"Harika," diye mırıldanarak onları ıslak noktadan uzaklaştırdı. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu. "Hayır, ben sana kahvaltı hazırlamak istiyorum."

Ağzı aşağı doğru döndü. "Zaten benim için yemek yaptın."

Kaşları havaya kalktı. "Bu tek gecelik bir ilişki mi?" "Hayır," diye kesin bir dille ifade etti.

Hayır.

Öyle değildi.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum," diye buyurdu. "Her neyse," dedi kız onun kulağına.

"Mika?"

Bakışları onunkilere geldi. Bir nefes çekti.

Ve sonra önemli bir soru sordu. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

İfadesi yumuşadı, yatağında saf bir güzellik vardı ve cevap vermeden önce ona derinlemesine bastırdı.

"Evet, Dr. Pierce. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

BÖLÜM 13

PANCAKES

Mika

İyi haber, yavru kediler fuckathon sırasında bizi terk ettikleri için daha kötü durumda değillerdi.

Beşi de artık sapasağlamdı, biberondan kesilmişlerdi ve altlık eğitimi almışlardı (ya da Tom'a göre bu son kısım "çoğunlukla" öyleydi).

Mutfağa ulaştığımızda ve onları da yanımıza aldığımızda kapılar bize kapandı.

Daha sonra Tom'un fayansları üzerinde bolca oyuncaklarıyla, Tom'un hizmet odasındaki kutulara erişimleriyle, Tom'un daha kahve yapmadan önce kedi mamalarını çatalladığı tavandan tabana pencerelerdeki kedi kaplarından küçük kedi suratlarını doldurmaktan karınları doymuş bir şekilde mutlu bir şekilde oynaştılar.

Tabii ki kahveye başladım. Diğer iyi haber?

Kötü bir haber yoktu.

Tom yemek pişirmeye yardım etmeme izin verdi ve o kabarık yaban mersinli krepler yaparken ben de pastırma görevini üstlendim.

Yemek için onun adasına oturduk. Harika spagetti yapardı.

Ama yaban mersinli krepleri çılgıncaydı.

"Tamam, şimdi yemek yapmama izin vermediğine sevindim," dedim ağzım dolu bir şekilde.

"Krepte iyi değil misin?" diye sordu.

Yüklü, damlayan bir çatalı kaldırdım. "Bu kadar iyi değil." Gülümsedi ve kendi ısırığını aldı.

"Zor şeylerin üstesinden gelmeli miyiz, yoksa fantastik seks ve akıllara durgunluk veren yaban mersinli krepler içinde yuvarlanmalı mıyız?" Yarı şakayla karışık sordum.

Bakışları bana kaydı.

Ve her şey ciddiydi.

"Winston'ı bu işin içinde istemiyorum, tatlım."

Bir süre düşündükten sonra fark ettim ki onunla aşağı.

Ben de başımı salladım. "Tamam."

"Ve tahminimce, benim önümde başka bir erkekle flört etmeyeceksin, değil mi?"

Al bakalım.

Hemen peşinden gitti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar başımı salladım.

"Şimdilik ele alacağımız tüm zorlu konular bu kadar olsa nasıl olur?" diye önerdi.

"Demek flört ettiğin için kızgındın," diye not ettim.

"Öfkeliydim."

Biraz pastırma yedi.

Gözlerimin kırıştığını hissettim.

"Benden çok hoşlanıyorsun," diye takıldım. "Evet," dedi basitçe.

Kırışıklıklar kayboldu ve boğazımda bir yumru oluştu.

Ve hepsi bu kadar. Tantana yok. Geçiştirme yok. Oyun yok. Ama olması gereken tek şey buydu.

Bu adam.

Onu yakalamış tım.

Sonunda, o benimdi.

Evet.

"Kıskanç bir tip olduğumu söyleyemem, ancak kıskanmak için herhangi bir sebep verilmemesini tercih ederim," diye devam etti. "Açıkçası, bunu hissetmek için zaman ayırmamız gerekiyor. Sen Arizona'da yaşamıyorsun. Ben yaşıyorum. Kızın hâlâ evde seninle birlikte. Benim ise seyahat etmemi gerektiren taahhütlerim var. Ama umarım birlikte geçireceğimiz zamanın ardından kendimizi sağlam hissedeceğimiz bir noktaya gelebiliriz. Bununla birlikte, Jamie'ye yaptığın şey doğru değildi. Uzun süre evliydim. Oyunun dışındaydım. Oyuna geri döndüğümde, benim de bir oyuncu olmadığımı fark ettim."

Bundan şüphe etmedim.

Bana karşı mesafeli davranırken (aynı zamanda, unutmayalım ki, bir pislikti) onunla olan şey başka bir şeydi.

Seks ve kreplerin arasında kaybolmasına izin vereceğim bir şey.

Ama bu durum ortadan kalktıktan sonra konuşmamız gerekiyordu.

Ancak...

"Canım yanıyordu çünkü sen beni terk ediyordun ama ben tam burada, mutfağında kızınla yemek yapıyordum" diye açıkladım.

"Bazı şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum ve belli ki senin kemiklerimi zıplatarak gevşetmeni gerektiriyordu."

Gözlerimi devirdim.

Onları geri çevirdiğimde gülümsüyordu.

"Seni incittiğim için nefret ediyorum. Yaptığım için de üzgünüm. Ama beni uyardığın ve bunu çözdüğümüz için mutluyum."

"Bu konular üzerinde biraz daha çalışmaya devam etmeye ne dersin, gerçi bunu pus tamamen kalktıktan ve belki de tonlarca daha seks yaptıktan sonra yapmaya başlayabiliriz?"

Kaçmadı.

Bir saniye bile. "Bu bir
plan." dedi. Tamam.

Güzel.

Ve Tanrım, gerçek olmaya ve emek vermeye istekli bir adamdan daha iyi bir şey yoktur.

Kreplerimi çatalladım. "Yani... seyahat mi?"

"Melbourne, Ocak. Fransa, Mayıs sonu. Londra, Haziran sonu. New York, Eylül. Kontratımın bitmesine üç yıl var. Ama ondan sonra da bu işi yapmak istiyorum, bu yüzden beş yıl daha anlaşmayı umuyorum. Çoğu zaman Davis Kupası'na da katılacağım, ancak tıbbi uygulamalarım ve ailemle ilgili taahhütlerim nedeniyle bu etkinlikler ayrıca müzakere ediliyor."

Sonra ben "Melbourne, Paris, Londra ve tabii ki New York'u severim" derken o kreplerini çatalladı.

Çatalı dudaklarının yarısına kadar tutuktu ve hareket etmiyordu.

"Tom?" Ben seslendim.

Başını bana doğru çevirdi, çatalı hâlâ kımıldamıyordu. "Az önce ne dedin sen?" diye sordu.

"Yeniyiz ama ben oldukça sağlam bir insanım ve senin de öyle olduğunu düşünüyorum. Başka bir deyişle, daha önce de belirttiğim gibi, bu tek gecelik bir ilişki değil. Umarım işleri yoluna koyarız. Ama içimde iyi bir his var."

Ona arsızca bir sırıtış attım. Sadece bana baktı.

Bu endişe vericiydi, bu da daha çok gevezelik gibi olsa da konuşmaya devam etmemi sağladı.

"Yani, bilirsin, kendimi davet etmek için değil, ama işleri yoluna koyarsak ve çalışırken sana eşlik edebilirsem ve daha da önemlisi bunu istersen, seninle o yerlerden herhangi birine gitmek hiç de zor olmaz. Yani, bilet bulabilirsen birkaç maç izleyebilirim. Ama çoğunlukla, sen çalışırken etrafta dolanırım. Sonra akşam yemeği yiyebiliriz ya da şirkette yapman gereken bir iş varsa ve yanında birini götürmene izin veriyorlarsa ben de seninle gelebilirim. Ve tabii ki dünyanın dört bir yanında sevişebiliriz, ki kısa bir süre içinde bunun çok eğlenceli olacağını kanıtladık."

Çatalını yere bıraktı.

Elini uzattı.

Elini çeneme doladı. Sonra başparmağını yanağımda gezdirdi.

Tek kelime etmeden beni bıraktı ve tabağına geri döndü.

Çok güzel hissetmeme rağmen ne olduğunu bilmiyordum. Sonra anladım.

Genny Show.

"Kesinlikle benimle gelebilirsin," dedi tabağına, derin sesi daha da derinleşti, tınısı tüm içimde yankılandı, sonra krepten bir ısırık daha aldı.

Cevap verecektim ama aniden kafasını çevirdi.

Bir sonraki saniyede tavana baktı, "Beni kurtarın" diye yalvardı ve diğer odadan bir ses duyuldu.

"Baba!"

"Siktir," diye fısıldadım.

"Mutfakta!" diye seslendi.

Hay sikeyim!

"Tom!" "Sadece senin gömleğini giyiyorum."

Tom'a gelince, üzerinde sadece bir çift polar jogger vardı.

"Güzel. Belki bir ipucu alır ve babasını bir kez olsun yalnız bırakır."

"Vay, vay, vay," diye söylendi Chloe.

Oturma odasının kapısına doğru döndüm. Ve kaskatı kesildim.

Çünkü yavru kedi kapısının dışında Chloe vardı.

Ve Yargıç.

Ve Imogen Swan ve Duncan Holloway.

Şahsen daha da g ü z e l d i ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Tanrı hepimize merhamet etsin. "Merhaba," diye seslendim yapmacık bir şekilde. Chloe sırıttı.

Yargıç tavana baktı.

Holloway botlarına baktı.

Yüzü çarşaf gibi solgun Imogen, "Özür dilerim," diye mırıldandı ve hızla uzaklaştı.

Şaşkın Chloe'nin gözleri onu takip
etti. Holloway onun peşinden gitti.

"Ah canım," diye fısıldadım.

"Siktir," diye kestirip attı Tom, taburesinden kaydı, şakağımı öptü ve "Geri döneceğim," dedi.

Kapıya doğru ilerledi. "Biz
sadece..." Yargıç sözünü kesti.

Sonra Chloe'nin elini tuttu ve gözden kayboldular.

Tom da öyle.

Çatalımı bırakıp Tom'un yatak odasına koştum.

Tom'un efendisi sadece bir efendi değildi.

Daha önce hiç görmediğim bir şekilde bir ebeveyn artı banyoydu.

O da, bir platformun içine yerleştirilmiş bir şilteden oluşan bir yatağı içeren gömme bir alana sahipti (komodinlere de ihtiyacı yoktu). Bu alan, yatak platformunun üzerinde yer alan devasa, çift genişlikte, tamamen cam duş da dahil olmak üzere yatak odasına tamamen açık olan banyo olan üstteki alana karşı inşa edilmiştir.

Evden yana doğru çıkıntı yapan geniş bir oturma alanı vardı. Bahçelerinin iki yüz yetmiş derecelik manzarasına sahipti ve evin ön tarafında çitlerle çevrili bir teras vardı.

Renkler taş, beyaz ve çıplak ahşaptı.

Muhteşemdi.

O noktada, bunu göremedim.

Tom içeri girdiğinde külotumu ve sütyenimi giymiş, kot pantolonumu yukarı çekiyordum.

Ah canım, bin kere.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa aptalca bir soru sordum.

"O iyi mi?"

Cevabı gecikmedi.

"Mutlu olduğunu söylemek yeterli. Yeni kocasını seviyor. Yeni televizyon programını ve yeniden canlanan kariyerini seviyor. Los Angeles, Phoenix ve Prescott arasında yaşamayı seviyor. Duncan'ın çocuklarını seviyor. Büyük ailemizin kendi yolunda bir arada kalmasını ve Duncan'ın getirdikleriyle daha da büyümesini seviyor. Ama yirmi yıllık kocasını adasındaki bir taburenin üzerinde çıplak göğüslü, gömleğini giymiş bir kadının yanında otururken ve saçlarıyla seks yaparken görmeye hazır değildi."

Tüm bunları dolabına doğru yürürken, dolabına girerken ve dolabındayken söyledi.

Ancak...

Kocası mı?

Bir kadın mı?

Çabucak gömleğimi kaptım ve üzerime
geçirdim. Seks çılgınlığı sırasında yırtılmıştı.

Muhteşem.

Uzun kollu tişörtünü çekiştirerek dolaptan çıktı ve yüzünde hâlâ şimşeklerle dolu bir ifade vardı.

"Ben gidiyorum ve seni sonra ararım," dedim.

Durdu ve öfkeli bakışlarıyla beni yaktı. "Pardon?" diye
sordu.

"Saçından çekileceğim. Bu bir aile meselesi."

"Saçımdan çekilmeni istemiyorum."

Şimdi bakan bendim, ama kavurucu değildi.
Şaşırmıştı.

Konuşmaya devam etti.

"Seni burada istiyorum. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Çok uzun zamandır sevişiyoruz. Artık boktan bir şekilde sevişmeyi bıraktık ve doğru şekilde sevişmeye başladık. Günü benimle geçirmeni istiyorum. Geceyi yine benimle geçirmeni istiyorum. Eve, Cadence'e gitmen gerekiyor mu?"

O sabah Nora ile yaptığım konuşmayı düşündüm; bana ihtiyacım olan tüm zamanı kullanmamı söylemişti, altı aya ihtiyacım olsa bile. Cadence'i eve uçurduktan sonra

Bahar tatilinde Goldbelly'den kargo gönderirdi, böylece karnımızı doyurabilir ve yatak odasından zar zor çıkabilirdik.

"Pek sayılmaz," dedim yavaşça.

"O zaman neden gideceğini söylüyorsun?"

Elimi kapıya doğru attım. "Imogen hâlâ burada mı?"

"Hayır. O ve Duncan gittiler. Ama Chloe ve Judge hala buradalar çünkü ona kalmasını söyledim çünkü ona söyleyecek birkaç şeyim var."

"Belki de onları bensiz söylemelisin."

"Burada neler oluyor?" diye sormadan önce başını salladı.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ben tek kelime edemeden devam etti.

"Sana nerede olduğumu söyleyeyim, Mika. Ben yirmi beş yaşında, her şeyi çözmeye çalışan bir adam değilim. Ben ne istediğini bilen yetişkin bir adamım. Bu da sensin. Önceki tartışmamızı bitirecek olursak, bana kalırsa çözmemiz gereken bir şey yok. O noktadayız. Tembel bir gün geçirip birbirimizi çeşitli zevkli yollarla daha iyi tanımamızı ister miydim? Evet, isterdim. Bunun iyi niyetli ama her şeye burnunu sokan kızım tarafından kesintiye uğramasını ister miydim? Hayır. Bu oldu. Chloe, Chloe olacak ve annesinin rahminden çıktığı andan itibaren olduğu gibi her zaman Chloe olacak. Eğer beni istiyorsan, o da benimle gelecek ve benim gibi sen de bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın."

Bunu düşünmek için bir milisaniye bile harcamadım. "Kesinlikle varım," diye cevap verdim.

"O zaman gitmekten bahsetmeyi kes." Selam vererek karşılık verdim.

Ama bu hareket benim, "Emirlerim var, Dr. Pierce."

"Sana kesinlikle bir hemşire kıyafeti alacağım," diye mırıldandı. "Seni kesinlikle onunla becereceğim."

Bakışlarındaki yanıklık geri gelmişti ama bu seferki hoşuma gitmişti. "Buraya gel," diye emretti.

Kahretsin, çok otoriterdi.

Bayıldım.

Oraya gittim.

Bir koluyla beni yakaladı, kendine çekti, sertçe ama ağzı kapalı bir şekilde öptü, sonra bıraktı, elimi tuttu ve beni oturma odasına götürdü.

Chloe hiçbir şey olmamış gibi Venüs'e sarılıyordu.

Yargıç bir kanepedeydi ve Boris ile Serena onun üzerinde sürünüyorlardı.

Ace ve Nala için uyku vaktiydi.

Chloe bizi gördüğünde neredeyse havalara uçacaktı.

Tom'un ateşinin geri geldiğini hissettim (bu sefer iyi olanından değil) ve kızının yüz ifadesini onun da gördüğünü biliyordum.

Chloe babasının tepkisini kaçırmadı.

"Bu annemin fikriydi baba," dedi hemen. "Dün gece onunla biraz konuştunuz ve bu onu üzdü. Senin için endişelendi."

"Çünkü ona Mika'dan bahsetmişsin. Mika konusunda benimle yüzleşti. Kötü bir ruh hali içindeydim. Sonra Mika geldi ve ruh halim önemli ölçüde düzeldi."

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtladı neşeyle.

"Chloe, Tanrı aşkına," diye öfkeyle karşılık verdi Tom. "Burnunu başkalarının işine sokmamayı öğrenmelisin."

"Gerçekten şu anda bana bunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"Bunu sana şu anda dürüstçe söylüyorum," diye karşılık verdi. "Ve bu ben ve Mika ile ilgili değil. Mesele, dün gece senin istediğin gibi beni aramasını sağlayan ve on beş dakika önce hissettiklerini hissetmesine neden olan anneni entrikalarına dahil etmenle ilgili."

Chloe'nin yüzünde bir gölge dolaştı. "Kesinlikle," diye ısırdı.

"Nereden bilebilirdim-?" diye başladı.

"Annenle işimiz bitti," diye açıkladı Tom. "Her şey bitti. Bu birlikte bir hayatımız olmadığı anlamına gelmez. Birbirimizi sevmedik. Onunla benim aramda büyük bir fark var.

Eski kocanın hayatında bir kadın olması ve sen içeri girdiğinde onun gördüklerini görmesi. Uzun zamandır Bowie'yle birlikte. Eğer onun bizi bastığı gibi ben de onları bassaydım, bu canımı yakardı. Bu refleksif. Aşk kalptir. Kalp bir kastır. Ve kasın ölmeyen bir hafızası vardır."

Bu trajik, romantik, şaşırtıcı ve güzeldi ve çok, mükemmel, son derece doğruydu.

Bu şekilde anlamasına o kadar sevindim ki, bunu bildiği ve bu kadar kısa ve etkili bir şekilde ifade edebildiği için hemen oracıkta yüzünü yalamak istedim.

Açıkçası, ben kaçındım.

"Özür dilerim, mon père bien-aimé," diye mırıldandı ve sessiz olmasına rağmen bunun gerçek olduğunu görebiliyordum.

"Mika ve ben birlikteyiz," dedi Tom.

Şimdi kendimi övünüyor gibi hissediyordum.

"Bunu keşfedeceğiz," diye devam etti. "Peki şimdi ne yapacaksınız?"

Chloe şaşkın görünüyordu.

Neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Ben de kendimi tuttum.

Yargıç sonunda konuşmaya dahil oldu.

Ve sesi Chloe'nin babasından daha sinirli çıkıyordu.

"Tanrı aşkına bebeğim, çekip gideceksin."

"Oh, doğru. Bien sûr," dedi.

Kesinlikle dışarı çıkmayacaktı.

"Eve giderken Venüs'ü de yanımda götürebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," diye reddetti Tom. "Ayrılmadan önce benimle ve yavrusuyla iki aya daha ihtiyacı var."

Kızı dehşet içinde nefesini tuttu.

"İki ay mı?"

"Pek çok açıdan gelişiyorlar, sadece fiziksel olarak değil, sosyal olarak da. Şimdilik bana baskı yapıyorlar. Bana ve kardeşlerine ihtiyaçları var. İnsanlar yavru kedileri çok çabuk yavrularından ayırıyor."

"Tamam o zaman, belki bana bağlanırlar ve beşini de eve götürüp yuvadan ayrılmaya hazır olana kadar onlara bakarız," diye pazarlık yaptı.

"Tanrım," diye tısladı Yargıç.

Ona baktı. "Lütfen orada oturup ikisiyle oynayıp beşini de istemiyormuş gibi davranma."

Zor bir durumdaydı, çünkü tam olarak yaptığı şey buydu; biri göğsünü tırmalıyor, diğeri de onun için salladığı parmağı kovalıyordu.

"Kedileri almayacaksın," dedi Tom.

"Baba."

"Hayır. Nala Clay'in. Ona alışsın diye onunla oynamaya geliyor. Bray ve Pris'in onu haftada üç kez Prescott'a götürmekten heyecan duyacaklarını sanmıyorum."

Clay bu kadar sık mı geliyordu? Ne
kadar şirin.

"Yaban mersinli krep alabilir miyiz?" Chloe sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Tom.

"Peki," diye tersledi. "O zaman belki Mika ve ben mimoza içerken sen ve Judge tenis oynayabilirsiniz."

Tom bana baktı. "Ya seni daha iyi tanımak için bir şans istiyor ya da başka bir planı var. Bowie'nin en yaşlısı Sully olabilir. Matt olabilir. Jamie olabilir. Dru olabilir. Bildiğim kadarıyla Rhys denen herif de olabilir. Ama o senin bu işe bulaşmanı istiyor. Benim tavsiyem, uzak durman."

Bunu kesinlikle yapmayacaktım. Bir
sonraki eşleşmede ben de varım.

"Pekâlâ tatlım," dedim sessizce. "Tanrı
aşkına," diye mırıldandı.

Yalan söylediğimi
biliyordu. Bu nasıl oldu?

Neyse.

Her neyse.

Ona doğru baktığımda Chloe yine kasılıyordu. Bu
duyguyu anlıyordum.

Bu yüzden ona genişçe gülümsedim.

YUMUŞAK BIR CILDI VARDI.

Sert kasları vardı.

Her yeri sert ve kıllıydı; bacakları, göğsü, güzel aletinin etrafındaki sazlık.

Bir Rom Com'daymışız gibi yatağında çarşafının altındaydık, Tom sırt üstü yatıyordu, ben de bir kolumun üzerinde onun yan tarafına yaslanmıştım. Çarşafın üzerinde başım ve bir yığın yastık vardı.

Tom da parmaklarımı üzerinde gezdirmeme izin veriyordu.

Bana gelince, bu fırsatı boşa

harcamıyordum. Onunla övünüyordum.

Adam seks sırasında kontrolü ele alıyordu. Tamamen. Ya onun dediğini yaparsın ya da o sana yaptırır.

Bunu çabuk öğrenmiştim. Aslında, ilk denememizden sonra. Bunun bencillikle ilgili olmadığını biliyordum. İkimizi de oraya götürecek mala sahipti, bunu agresif bir şekilde ve mutlak kontrolle yapmaktan zevk alıyordu ve ben de ona güvenmekten zevk alıyordum.

Bizimle birlikte.

Elbette daha fazlası da vardı.

Rollo bana üç platin satan albümden payını, bundan elde edilecek geliri ve hayatta olduğu dönemden kalan tüm ticari ürünleri bıraktı.

Bu milyonlardı ve durgunluktan çok uzaktı.

Kendim için çok kötü bir şey yapmadım, ancak çalışmalarıma olan ilginin yeniden canlanması bu kasaya önemli ölçüde katkıda bulundu.

Ama bir kızım vardı. Üniversiteye gidebilirdi. Evlenebilirdi. Bir evin peşinatı için yardıma ihtiyacı olabilirdi. Ve hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Serbest çalışıyordum, ikimizin de sigortaya ihtiyacı vardı ve hayatın sizinle dalga geçmek gibi bir huyu vardı, bu yüzden ben de hazırlıklı olmak zorundaydım

Birimiz yaralanır ya da hastalanırsa diye.

Başımızı sokacak bir çatıya ihtiyacımız vardı. Yemek.

Giysiler.

İyi bir eğitime ihtiyacı vardı.

Ve ne derse desin, onun geleceğini planladım, böylece hiçbir zaman gerçekten ihtiyaç hissetmeyecekti ve çocukları da hissetmeyecekti.

Ama devam etti ve devam etti. Ve devam etti.

Hepsi benim (ve asistanım Teddy'nin) suçu. Ama hepsi benim yüzümdendi.

Okuluyla ilgili kararlar vermek. Sokağa çıkma yasağı hakkında kararlar vermek. Ona bir araba alıp almama konusunda kararlar vermek (Arizona'da, şehirde bir arabaya ihtiyacı yoktu - bu arada, ona bir araba aldım).

Bu-

Tom'un eli benimkini göğsünde kavradı. Ona odaklandım.

"Geri dönmene sevindim," diye fısıldadı.

Gülümsedim, eğildim, burnumu onunkine dokundurdum ve tekrar geri çekildim.

Bunu yaptığımda elimi dudaklarına götürdü ve tekrar göğsüne bastırmadan önce öptü.

"Paylaşmak ister misin?" diye davet etti. "Beni becerme şeklini seviyorum."

Bir an için hareketsiz kaldı.

Sonra bir kahkaha patlattı, ayağa kalktı ve sonra tüm vücuduyla çarşafı tutuyordu, çünkü o vücut benimkinin üzerine uzanmıştı.

Birbirimize sırıtıyorduk ve o da içinden, "Teyit etmek güzel ama bunu bir sır olarak saklamıyordun," dedi.

Parmaklarımı sakallı çenesinde, gülümseyen yanağında gezdirdim ve "Öyle demek istemiştim ama daha derin" dedim.

"Öyle mi?" diye sordu sessizce, ruh halimi takip

ediyordu. Ve bunu yapması çok hoştu.

Bunu çok sık yaptığını fark ettim.

"Tek ebeveyn olmak berbat bir şey," diye itiraf ettim. Kaşları çatıldı.

Ona nazik bir gülümseme verdim. "Başka şekilde ifade edeyim. Ebeveyn olmak harika bir şey. Cadence harika. Onunla yaşamak harika. Demek istediğim, bu çok büyük bir sorumluluk. Kendi başınıza vermeniz gereken tonlarca karar var. Ve bir çocukla işleri berbat etmek büyük bir hata."

"Mm," diye mırıldanarak onayladı.

"Ve bu sadece... insanlar yaratıcı insanların özgür ve rahat olduğunu düşünüyor. Her şey esrar içmek, ilham perimizi takip etmek, stüdyoda uğraşmak ya da yüz bakımı arasında tembelce klavyeye vurmakla ilgili. Ama öyle değil. Zorlayıcıdır. Bir fikir sizi avucunun içine aldığında, içinizdeki son duygu damlasına kadar sıkmadan bırakmaz. Onu bir çocuk gibi serbest bırakırsınız. Onu vücudunuzla besledikten sonra. Zihninizle onun için endişelendikten sonra. Onunla uğraştıktan ve onu doğurduktan sonra. Ve sonra insanlar onu özenle yontmak yerine sanki sıçıp atmışsınız gibi parçalara ayırıyor. İşim, itibarım ve hayatım kim olduğumun büyük bir parçası. Ama Cadence dünyaya geldiğinde tamamen benimle ilgili olmaktan çıktı. Bu onun için benim mirasım oldu. Rollo'nun mirası zaten ondaydı ve sanki Rollo'nun mirası onun boynunda bir boyundurukmuş gibi hissediyordu, ben de taşımasına yardım ediyordum. Ve bu sadece... bu..."

Tom sessizdi, gözleri benimkilere dikilmişti, aktifti, işliyordu ve kesinlikle benimleydi.

Kesinlikle.

Ben de bitirdim.

"Bu kadar kişisel bir konuda birilerinin devreye girmesi çok güzel. Çok önemli. Böyle anlamlı bir ilişkide. Bir kez olsun her şeyi akışına bırakabilmek ve..."-vücudunun, bakışlarının örtüsü altında sesim fısıltıya dönüştü-"senin içinde kaybolmak."

Bunun çok fazla olduğundan endişelendim. Uzun süre

endişelenmedim.

Tom elleriyle yüzümü çerçeveledi, iki başparmağının uçları sanki başka bir şey söylememi istemiyormuş gibi dudaklarıma bastırıyordu.

Onun altına uzandım.

Ve anladım.

Onun sanatı.

Bu tenisçi adam.

Bu spor yorumcusu. Bu
doktor.

Bu baba.

Bu eski
sevgili.

Bu aşık. Bu
hain. Bu
adam.

Onun yatağında olmak onun kafesinde
olmaktı. Ama tutsaklık değildi.

Burada, onunla, artık vahşi doğada değildim.

Burada, onunla, hayatta kalmak için savaşmak
zorunda değildim.

Burada, onunla birlikte, kendimi ve kızımı beslemek, bir çatı, sıcaklık ve bakım sağlamak için bir yol bulmak zorunda değildim.

Burada, onunla birlikte, yaratmak zorunda değildim. Üretmek zorunda değildim. Kazanmak zorunda değildim. Beslemek ya da karar vermek zorunda değildim.

Konuşmama bile gerek kalmadı.

Bana verdiği şeyin derinliğiyle titremeye başladım.

Ağlamaya başladım.

Tom bir damla gözyaşının düşüşünü
izledi ve inledi. Ve sonra beni öptü.

Ve sonra bana hükmetti.

Bana onu emdirdi.

Beni kendisine açtı.

Kendimi göstermemi
sağladı.

Beni sikmeye zorladı.

Orgazmımı sahiplendi.

Onunkini almama izin verdi.

Ve sonra beni sıcaklığı ve gücüyle koza gibi sardı. Ta ki daha fazlasını alma vakti gelene kadar.

ONUN YATAĞINDA, HAPSEDILMIŞTIM.

Onun yatağında sahiplenildim.

Onun yatağında kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Masamdan kalktım, nefes aldım, az önce yazdıklarımı tekrar okudum, sonra pencereden mor gökyüzüne baktım.

Pazartesi akşamıydı.

Nihayet Tom'dan ayrılmış ve üç saat önce eve varmıştım. Kendimi gevşemiş hissediyordum.

Işık.

Yaşıyor.

Canlı.

Bir nefes daha aldım ve masamdan kalktım. Çalışma tezgahına gittim. Son projemi sakladığım genişleyen klasörü çıkardım.

Hiç tereddüt etmeden, kararsızlık yaşamadan tezgahın üzerine yığınlar yaparak, sonunda sayfa sayfa olacak şekilde onları yerleştirdim.

Hepsini titizlikle inceledikten sonra, kese kese geri koydum. Bazen bir kesede sadece bir fotoğraf olurdu. Bazen de on parçayla doluydu.

Dolabıma gidip daha fazla klasör almak zorunda kaldım.

Ve işim bittiğinde, az önce yazdığım şiiri içine koyduktan sonra geriye bir sürü kese kalmıştı.

Projeyi dikkatlice yerleştirdim, masama geri döndüm ve çay fincanımın boş olduğunu gördüm.

Fincanı ve tabağı almadım.

Sandalyeme oturdum.

Cep telefonumu aldım.

Ve dudaklarımı yukarı kaldırdım.

Tom'u aradım.

BÖLÜM 14

AKŞAM YEMEĞİ

Tom

TOm, Mika'nın evine gidiyordu.

O zamandan beri ilk kez oraya gidiyordu. Bu olayın üzerinden neredeyse iki hafta geçmiş olmasına rağmen.

Mika ona ne zaman gelmek isterse o zaman geliyordu, ki bu her gün oluyordu. Ama bir projenin ortasındaydı ve dokuzdan beşe çalışmıyordu.

Bu, onun anahtarının ve garaj kapısı açacağının zaten kendisinde olduğu anlamına geliyordu ve başladıklarından beri iki kez, gecenin bir yarısı onunla birlikte yatağa girip onu uyandırdı.

Onunla sevişti. Sonra

uyudular.

Sabahları kapıdan koşarak çıkmazdı.

İki kez, Cadence ve Nora ile birlikte onunla öğle yemeğinde buluşmak için şehre gelmişti. Başka bir akşam, sadece o ve Cadence vardı. Yemeğe ve sinemaya gitmişler ve Cadence arabayla eve dönmüştü. Mika onunla birlikte eve gelmiş ve ertesi gün Tom'un kliniği olduğu için Lyf ile evine dönmüştü.

Çoğu zaman sadece Mika vardı.

Akşam yemeği için dışarı çıkarlardı, ama genellikle yemek için zamanında orada olursa birlikte yemek pişirirlerdi.

Ve bir keresinde, boktan bir ruh hali içinde, içine kapanık ve somurtkan görünmüştü.

Bu durum uzadıkça Tom'un aklına Imogen ile ilgili anılar gelmeye başladı ve bu hiç hoşuna gitmedi.

Şaşırdı ve bundan bahsetmek zorunda kalmadığını fark edince rahatladı.

Mika onun tepkisine karşı duyarlıydı.

Bunu fark ettiğinde ona sarılmış ve şöyle demişti: "Çalışırken zihinsel bölgelere girebiliyorum. Ve şu anda üzerinde çalıştığım şey son derece kişisel. Tüm işlerim öyle, ama bu alışılmışın dışında. Bugün beni etkiledi." Yanağına bir öpücük kondurdu ve "Kendime geleceğim ve kaltak gibi davranmayı bırakacağım" diye söz verdi.

Tam da bunu yapmıştı ama üzerinde çalıştığı şey hakkında söyledikleri onu meraklandırdı.

Konuyu açtı.

Ve hiç tereddüt etmeden, "Sana göstereceğim. Şu anda hazır değil ama görmeni isterim." "Doğrusu, bence görmen gerek" diye bitirmeden önce onun heyecanını örten ağır bir duraklama oldu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama öğreneceğini bildiği için ısrar etmedi.

O gece Cadence'le birlikte ona yemek pişiriyorlardı ve Nora hâlâ şehirdeydi. Mika arkadaşının devam eden varlığını, "Ve burada olmayana kadar da burada olacak," diye açıklamıştı. "Benim hiç kardeşim yok ya da otuz yaşındayken Nora'yla tanışana kadar yoktu."

Bu da Tom'un, Nora Ellington'ın hayatlarının bir parçası olduğuna dair açık bir ipucuydu, gerçi öğle yemeklerinde sergiledikleri davranışlarla bunu fark etmemiş değildi.

Tom, Mika ve Cadence'le ve hatta Chloe'nin daha olgun, daha sert bir versiyonu olan Nora'yla vakit geçirmeye hevesliydi ve bu nedenle ondan hoşlanıyordu. Anne ve kızın onun için ne pişireceğini görmek istiyordu. Evlerini gezmek istiyordu. Mika'nın mekanında vakit geçirmek istiyordu.

Ve geceyi burada geçirecekti.

Cadence'in buna nasıl tepki vereceğini sorduğunda, "Annemin geceleri nerede olduğunu bilmiyor değil, tatlım," demişti. "Senden hoşlanıyor. Seninle olmam hoşuna gidiyor. Keşfettiğimiz şeyin önemli ve anlamlı olduğunu biliyor, sen sadece bizim alanımızdaki bir adam değilsin. Ayrıca cinsellik ve yakınlık konusunda takıntıları olmasını da istemiyorum. Romantik bir ilişki seksi, aynı yatakta uyumayı ve geceyi geçirmeyi içerir. Bu normalden de öte. İyi bir şeydir. Sağlıklı bir şeydir. Bir süre daha yanında olacaksın ve sadece sana alışmakla kalmamalı, aramızda olması gerekmeyen engeller olmasına da gerek yok."

Bu mantığa karşı koyamazdı ve bu onun kızı değildi. Bir araya geldiklerinden beri bir geceyi ayrı geçirmişlerdi. İlk kez bir araya gelmelerinden sonraki Pazartesi. Şimdi ikinci Cuma günüydü.

Bir de Mika olmadan uyumak istemediği gerçeği vardı.

Onunla birlikte olmak için kız arkadaşını ve arkadaşını terk ediyordu, Tom'un midilliye binme zamanı gelmişti.

O pazar sabahı haklıydı.

İkisi de bunu anlayacak ve hızlıca yapacak yaştaydı.

Temel bilgileri öğrendiler.

Geçmiş: Philadelphia'da doğdu ve mutsuz bir çocukluk (babası yüzünden) ve ergenlik döneminden ("kaşınan ayaklarım" dediği şey yüzünden) New York'a geldi. Connecticut'ta doğmuş ve büyürken zamanının çoğunu New York'ta geçirmiş.

Ebeveynleri: ikisi de ölmüş, sevgili annesi ölmüş, yabancılaştığı babası hayatta.

Kardeşleri: Mika yok, Tom kardeş rekabeti sorunları nedeniyle yakın olmadığı küçük bir kız kardeş.

Yer: Mika Arizona'da daha fazla zaman geçirmeye razıydı ama kahverengi evinden asla vazgeçmeyecekti. Tom

Genny'yi sık sık New York'ta bir ev alması için ikna etmeye çalışmıştı çünkü orayı Los Angeles'a ya da başka bir yere tercih ediyordu. New York'ta mutlu anılar biriktirmişti ve özünde bir şehir çocuğuydu. Havayı, restoranları, tiyatroyu, konserleri, müzeleri, parkları ve Avrupa gibi sık gittiği yerlere kısa seyahatleri severdi. Genny'nin New York'a ilgisi yoktu ve sadece Letterman Show'a katılmak için ya da işi onu oraya gönderdiğinde gidiyordu. Gerçi Chloe büyüdükçe anne-kız alışveriş gezilerine daha sık gitmeye başladı ama bu Imogen'den çok Chloe'yle ilgiliydi. Yani bir ev satın almadılar.

İş: Mika'nın işi ilhamla ilgiliydi, mekanla değil. Ona her yerde çalışabileceğini söylemişti. Son oyun olmadığı sürece, ya Doğu Yakası'ndaki ya da Batı Yakası'ndaki stüdyosunda olması gerekiyordu. Tom muayenehanesinden vazgeçmiyordu, dolayısıyla bu çözmeleri gereken bir konuydu.

Din: Mika'nın annesi Yahudi, babası ise Katolik'ti. Mika bu konuda özgür ruhluydu, ancak Yahudiliğe meyilliydi ve annesine saygı duyarak Cadence'i Yahudi inancında yetiştirmeye özen gösterdi. Tom mezhebe bağlı olmayan bir Hıristiyandı.

Eski sevgililer: Mika'nın Rollo'dan beri ilişkisi olmamıştı ama bu "eğlence" olarak tanımladığı şeyleri yaşamadığı anlamına gelmiyordu. Tom, Paloma ile olan ilişkisinin-ilişkisizliğinin tümünü paylaştı. Paloma dışında, Genny'den beri de hiç ilişkisi olmamıştı.

Rollo'dan sonra onun için ciddi biri olmadığından endişeleniyordu. On dokuz yıl olmuştu.

Bu konuyu daha sonra görüşmeye karar verdi.

Günden güne: Kadın kahvesine krema koyardı, adam da öyle. Kadın bifteğini az pişmiş severdi, erkek de öyle. Baharatlı severdi ve yatmadan önce bir antiaside uzanmaktan çekinmezdi. Tom da aynıydı. Çıplaklıkla ilgili hiçbir sorunu yoktu ve Tom ona sikini emmesini emrettiğinde heyecanının arttığını hissedebiliyordu. Bu özelliklerin ikisini de çok sevmişti.

Başka bir deyişle, muhteşem bir şekilde anlaştılar.

Şimdi, daha da iyi şeylere geçiyorlardı.

Onu kızıyla birlikte kendi alanında izleyebildi.

O ve Mika başlamıştı.

Şimdi mesele, bir aileyi bir araya getirip getiremeyeceklerini görmekti.

O kadar uzun zaman olmuştu ki, Tom yaşadığı duyguyu neredeyse tanıyamıyordu.

Ama o yaptı.

Mutluydu.

Bu durumun tek kötü yanı Genny'nin ondan kaçıyor olmasıydı. Evinden kaçtığı Pazar gününden beri onunla konuşmamıştı (Bowie de). Ve ona attığı mesajlar tamamen cevapsız kalmıştı. Ondan haber aldığı tek zaman, Chloe'ye, Matt'e, Sasha'ya ve genel olarak kendisine cevap verdiği grup aile mesajlaşmalarıydı.

Doğrudan bir şey yok.

Tom Bowie ile arkadaştı ve her şeye rağmen yakınlaşmışlardı. Ama onların konumundaki iki adam bu kadar iyi arkadaş olamazdı. Bu nedenle, Bowie'yi arayıp Bowie'nin karısı ve Tom'un eski sevgilisiyle her şeyin yolunda olduğundan emin olması mümkün değildi.

Ve Chloe'ye sormuyordu. Ona burnunu olaylardan uzak tutmasını öğretmek, burnunu sokması için bir neden vermeyi içermiyordu.

Sasha'nın da ona karşı bir öfkesi olduğundan, o da dışarıdaydı. Tom da Matt'le iyileşmekte olan ilişkisine azami özen gösteriyordu. Oğluna annesiyle sorunlar yaşadığından asla söz etmeyecekti.

Kızgın değildi ama endişeliydi.

Genny'yi Mika'yla gördükten sonra Genny ve Bowie'yi evinin önünde yakalamıştı. Ona iyi olduğuna dair güvence vermişti, sadece Tom ve Mika'yı o şekilde gördükleri için utanmıştı.

Boktan bir yalancıydı.

Daha sonra kapıyı çalmadan evine girdikleri için çok özür diledi.

Bu bir sorundu. O Chloe'nin babasıydı ama ikisi de yetişkindi. İstediği zaman onun alanına girmesi doğru değildi.

Ve açıkçası, o artık Genny'nin değildi.

Onu affetmişti ama bunun onunla ilgili olmadığını anlayabiliyordu. Mika'yla ilgiliydi.

Ancak o anda mesele Genny değildi ve Genny'nin olduğu bir duruma geri dönmeyecekti.

Tom'la ilgiliydi. Ve Mika.

Ve daha iyi şeylere geçiyoruz.

Mika'nın evinin önüne park etti ve o eve doğru yürürken Mika kapıdan çıkıyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ama yaklaşmadı.

Adam yaklaştığında, kız üzerine atladı ve ona öyle bir saldırdı ki, adam onu kollarına daha iyi alabilmek için gece çantasını bırakmak zorunda kaldı.

Bir yandan gülerken bir yandan da onunla öpüşüyordu.

Gülümseyerek öpüşmeyi kesti.

"Hey," diye selam verdi.

"Hey," diye cevap verdi.

"Mutfak repertuarımızla büyülenmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle."

Kadın sırıttı, onu bıraktı ve çantasını almak için eğildi.

"Hop," diye homurdandı.

Başını ona çevirdiğinde güzel saçları uçuştu. Adam kadının içine uzandı ve çantayı aldı.

"Ne kadar da geri kafalı," diye mırıldanarak kapıya yöneldi. "Yatakta bir mağara adamından hoşlanıyor ama dışarıda onun hakkında
o."

"Doğru, doğru," diye kabul etti ve ona sırıtarak yolu gösterdi. "Merdivenlerin dibine at, sonra alırız."

Bunu o yaptı.

Elini tuttu ve onu pembeler, hasırlar, kitaplar, mumlar (şimdi yanıyor) ve yapraklarla dolu bir odaya götürdü.

bitkiler. Davetkâr bir ortamdı, ateş çıtırdıyordu ve Nora ile Cadence de oradaydı, her birinin elinde belli belirsiz sarımsı yeşil bir sıvıyla dolu martini kadehleri vardı.

"Yargılama," diye emretti Nora, kadehini ona doğru kaldırarak. "Biraz armut suyundan ilham aldım. Rengi arzulanan çok şey bırakıyor, ancak estetikteki eksikliğini lezzetle telafi ediyor."

"Hey, Tom!" Cadence selam verdi, içkisini bir kenara bırakıp koltuktan fırlayarak Tom'un yanına geldi.

Hiç tereddüt etmeden ona sarıldı ve geri çekildi.

"Kokteyl ister misin?" diye teklif etti.

"Elbette," diye kabul etti.

"Nora'nın Armut

Sürprizi?"

"Tanrım, ona öyle demeyin," diye rica etti Nora. "Ona La Poire Surprise de Nora deyin."

"Aman Tanrım, bu çok daha iyi," diye haykırdı Cadence.

Nora kokteyl elini uzattı. "Biliyorum hayatım. Yaptığım şey bu. Benim yeteneğim."

Cadence ona döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Bir

deneyeceğim," dedi.

"Rad!" diye bağırdı, sonra da fırladı gitti.

Nora, odadaki tek minderli koltukta bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kayıtsızca otururken gözleri onu boydan boya dolaştı.

Nora Louboutin topuklu giyiyordu.

Mika ve Cadence yalınayaktı.

Bu ekibi sevmeye başlamıştı. Mika

onu kanepeye götürdü.

Mika onu yanına çektikten sonra, "Dövüşecek kadar formda görünüyorsun," diye gözlemledi.

"Arizona da seninle aynı fikirde," diye karşılık verdi Tom. "Şehrin solgunluğunu üzerinizden attınız. Yakında gümüş ve turkuaz rengine bürüneceksiniz."

Kibar bir öğürme suratı yaptı.

Tom kıkırdamaya başladı.

Mika arkasına yaslandı, bükülmüş bir bacağını kanepeye doğru kaldırdı, dizini kalçasına dayadı. Diğer bacağını ise sehpanın kenarına dayadı. Sonra ona doğru eğildi.

Tom kanepeye doğru gevşedi ama onun için güçlü bir şekilde oturdu.

"Aman Tanrım." Nora boş elini kaldırdı, avuç içleri aynı yöne bakıyordu, parmakları bir top tutar gibi kıvrılmıştı ve havada daireler çizdi. "Siz zaten bir çiftsiniz. Kıskanç intikamımı almaya mı başlasam yoksa bir şişe Dom siparişi mi versem bilemiyorum."

"İki numaralı kapı, ama geçen gün Total Wine'dan iki tane aldığınızı düşünürsek teslimata gerek yok," diye yanıtladı Mika.

Bu Nora'yı canlandırdı ve sandalyesinde biraz daha dik oturarak Tom'a, "Total Wine dedikleri bu cennete gittin mi?" diye sordu.

"Evet" diye cevap verirken gülümsüyordu.

"Orada bir yıl geçirebilirim," diye paylaştı.

"Armut suyunun kaynağı bu mu?" diye tahmin etti.

Mika ona, "Bu ve 1200 dolar değerinde daha fazla bok," dedi.

Tom gözlerini kırpıştırdı. "1200 dolar mı?"

"Canım," dedi Nora yavaşça. "İki şişe Dom, çünkü hiçbir ev onsuz olmamalı. Yani, tabii ki. Ancak ben, tüm medeni insanlar gibi, günlük şampanya ihtiyacım için Veuve kullanıyorum. Ondan da biraz aldık."

"Ve işte ben de Freixenet içiyorum," diye cevap verdi Tom. "Aman Tanrım," diye tersledi Nora.

Mika güldü ve "Rahatla, Nora. Tom'un gömme bir şarap dolabı var. Pek bir şey bilmediğini söylüyor ama ben envanterini çıkardım ve o bir uzman."

Nora mırıldanmadan önce tuhaf bir bakış attılar, "Oo... anlat bakalım. O zaman neden içki içmeye davet edilmediğimi de söyle."

Bunu yapmaya başladı ama Cadence'in "Anne!" diye bağırmasıyla kesildi.

Mika'nın kızını iyi tanımıyordu ama kendi iki kızı vardı ve bu, içmek için çok gencim, kokteylleri karıştırmak için yardıma ihtiyacım var gibi bir bağırışa benzemiyordu.

Telaşlanmış gibiydi.

Mika anında ayağa kalkarken aynı şeyin Mika ve Nora'dan da geldiğini hissetti.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı aceleyle dışarı çıkarken.

Bakışlarını ona çevirdiğinde, Nora'nın Mika'nın kaybolduğu kapıya baktığını gördü.

"Yanılıyor muyum? Kulağa doğru gelmedi mi?" diye sordu.

Nora ona döndü. "O Rollo'nun bakışlarına sahip ve gençliği geri gelmiş annesi. Tanrı'nın bu şekilde çalışmaması gerekiyor, sana tamamen benzediğin bir çocuk veriyor. Ben biliyorum. Çocuklarımın üçü de arkadaş canlısı ve sosyaldir ve sürekli olarak bana bu kadar ayrıcalıklı, içine kapanık ve kendini beğenmiş davranmayı bırakmamı söylerler, sanki herhangi bir şekilde davranıyormuşum gibi. Ben ayrıcalıklıyım, insanlar beni çok rahatsız ediyor, bu yüzden kasıtlı olarak dar görüşlüyüm, ama efendilikte siyah kuşağım var. Bu ikisi bir elmanın iki yarısı gibidir. İkisini de kızdıran pek bir şey yok. Çok fazla şey de onları fırlatmaz. Yani, hayır. Yanılmıyorsun. Bu kulağa doğru gelmedi."

Anne ve kızı odaya girdiğinde ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Her birinin elinde bir martini bardağı ve okuyamadığı bir ifade vardı.

Ayakta durmayı bitirdi. "Neler oluyor?"

"Bence yerine oturmalısın," diye önerdi Mika. "Neden?"

diye sordu.

Kadans teklif edildi onu ve cam o oldu taşıyor. Otomatik olarak onu aldı.

Mika'nın onu tekrar kanepeye çekmesi bu sefer daha zor oldu, ama oturduğunda hemen ona doğru kıvrıldı, hala bardağını tutuyordu, gözleri kızındaydı.

"Sen Nora'ya göster tatlım, ben Tom'a göstereceğim."

Bununla birlikte, ona doğru daha da eğildi ve arka kot cebinden telefonunu çıkardı.

Cadence Nora'ya, "Arkadaşlarımdan biri az önce bana gönderdi" dedi. Nora, Cadence'in mesajlarını açmasını izledi. Mesaj dizisinin en üstünde Cadence'in adını gördü. Bir video paylaşımı

Ekran.

Git'e bastı.

Ekran YouTube'a geçti, bir an sürdü, sonra Elsa Cohen'in dedikodu programının kusursuz seti açıldı.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Mm-hmm," diye onayladı

Mika.

Elsa'nın alkışlamasını ve koltuğunda mutlulukla zıplamasını izledi. Sonra söze girdi.

"Benim harika seyircilerim, size haberlerim var! Yüzyılın maçı! En çılgın hayallerimde bile bunu hayal edemezdim ve hayallerim çılgınlığa dönüşebilir. Bir kereliğine sessiz olacağım ve size bu görkemi göstereceğim."

Ekranda Tom ve Mika'nın Lon's'ta akşam yemeği yedikten sonra Hermosa Inn'in dışında durdukları bir resim belirdi.

Bir omzu kapalı, sol köprücük kemiği boyunca keskin bir açıyla kesilmiş, böylece diğer omzu açıkta kalan keskin siyah bir üst giymişti. Bunu, paçalarını yüksek bir manşetle kıvırdığı asker pantolonuyla eşleştirmişti. Ayağında Sophia Webster'ın topuğunun arkasında bir kelebek, ince bir bilek kayışı ve maviden yeşile, pembeden sarıya yumuşak pastel renklerle dolu siyah bir kelebek damarı deseniyle tamamlanan dört inçlik stiletto sandaletleri vardı.

Tom koyu renk kot pantolon, beyaz gömlek, keten blazer ceket ve açık kahverengi süet mokasen ayakkabılar giymişti.

Önünü adamın yanına yaslamıştı, iki eliyle adamın ellerinden birini kavrıyordu, başı arkaya eğikti, görkemli saçları neredeyse beline kadar dökülüyordu.

Muhtemelen valenin arabasını çekmesini izliyordu ama kızın söyledikleri karşısında yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Mika'nın gözleri profilindeydi ve ışıl ışıl gülümsüyordu,

bir sürü dişi vardı.

Ekran Elsa'ya geri döndü.

"Aman Tanrım, harika seyirciler! Güzel çiftlerin güzelce bir araya gelmesini seviyor muyuz, sevmiyor muyuz? Buna cevap vermeyin. Bayılıyoruz!"

Kameraya doğru eğildi.

"Bu eşleşme karşısında nasıl kendimden geçtiğimi anlatamam. Muhteşem Mika Stowe'un nihayet kendisine layık bir erkek bulmasını sonsuza kadar nefesimizi tutarak bekledik ve işte buradayız! Yakışıklı, yetenekli şampiyon Dr. Tom Pierce'dan başkası değil. Bu harika bir haber. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"

Mika ekrana dokundu ve "Başka biri hakkında konuşmaya devam ediyor" dedi.

Tom arkasına yaslandı ve bir içki aldı.

Evet, rengi arzulanan çok şey bıraktı, ama çok lezzetliydi.

Sağlıklı bir yudum daha almasının tek nedeni bu değildi.

"İlgiye hiç de yabancı değilsin Tom," dedi Nora.
bardağının üstünden onu dikkatle izliyordu. "Hâlâ sinir

bozucu," diye cevap verdi.

"Kesinlikle," diye homurdandı Mika. Ona döndü.

Mutlu görünmüyordu.

"Bir süre hikaye olarak kalacak, tatlım. Sonra da yeni birine geçecek," diye güvence verdi.

"Ah, moral bozmak ya da seninle çelişmek istemem Tom," dedi Cadence dikkatle ve dikkatini ona çevirdiğinde telefonunda gezindiğini gördü. "Ama Elsa'nın ailenize karşı bir hayranlığı var gibi görünüyor. Bölümlerinin çoğunun başlığında sizin adınız geçiyor."

"Ben küçük bir oyuncuyum," diye paylaştı.

Nora ona "Mika değil," diye haber verdi ve Nora'nın yine gözlerini ona diktiğini gördü.

"Sizi temin ederim ki benden çok daha ünlü bir kadınla birlikte olmaya alışkınım," diye hatırlattı ona. "Ve bu en ufak bir sorun bile değil."

Kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğerek sözsüz bir şekilde konuyu kabul etti.

Mika'nın sorusu dikkatini ona yöneltti. "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Endişeli görünüyordu.

"Seninle, kızınla ve en iyi arkadaşınla akşam yemeği mi yiyeceğim?" diye sordu.

Yüzünde bir gülümseme başlangıcı belirdi. "Evet." "O zaman... evet."

Onun içine doğru itti ve dudaklarına kendi dudaklarıyla dokundu.

Kadın tekrar kanepeye yerleştiğinde, o da yerleşti ve Nora'ya baktı.

"Bundan sonra biliyorsun" -içkisini ona doğru kaldırdı -"Birlikte olduğumuz her an kokteyl görevindesin."

"Bu randevuyu seve seve kabul edeceğim efendim," diye cevap verdi.

Tom sırıttı.

"Köstebek tavuk yaptık, Tom. Meksika yemeği sever misin?" Cadence sordu.

Ona baktı. "Köstebek mi yaptın?"

Kadın başını salladı.

"Sıfırdan mı?"

Daha coşkulu bir şekilde başını salladı. "Sabırsızlanıyorum tatlım," dedi.

Işıl ışıl parlıyordu.

Tanrım, ne harika bir çocuk.

Sonra ayağa fırladı ve bardağındaki kokteyli salladı. "Olamaz! Guac mezesini unuttuk. Gidip getireyim."

Bununla birlikte, bardağını yere bıraktı ve odadan koşarak çıktı.

"Harika bir çocuğun var, bebeğim," diye mırıldandı Mika'ya daha önceki düşüncesini.

"Bunu kesinlikle biliyorum yakışıklı adamım," diye cevap verdi Mika. "Kıskanç intikamımı planlamaya karar verdim," diye paylaştı Nora. Mika ve Tom gülüştüler.

Cadence guacamole ve cipslerle geri geldi.

Yemek yediler, konuştular, içtiler ve Mika ile Cadence nadiren mutfağa gidip bir şeyleri kontrol ettiler.

Winston/Core Point olayı gündeme geldi ve Mika'nın bildiği ama Tom'un Cadence ve Nora'ya bilgi verdiği gibi, Jamie'nin müfettişi olayı araştırıyordu. Kapsamlı olmayı seviyordu ama bunu yapmak zaman alıyordu.

Yani bekleme modundaydılar.

Yemek odasına geçmeye hazırlanıyorlardı ki telefonu kıçında titreşti.

Telefonu çıkardı, baktı ve ekranda Paloma'nın aradığını gördü.

Sesli mesajla görüşmeyi sonlandırdığından beri ondan tek bir kelime bile duymadım. Haftalar olmuştu.

Tahminine göre, Elsa olayını görmüştü.

Çağrıyı duymazdan geldi ve kendisine söyleneni yaptı, yani Mika ve Cadence yemeğin son rötuşlarını yaparken ve şarap açarken olduğu yerde kaldı.

Yemek odasına çağrılmadan önce telefonu tekrar titredi.

Nora, "Bunu almalısın. Seni yalnız bırakmayacaktır."

Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Üzgün müsün?"

"Paloma," dedi. "Eski sevgilim, biz eski sevgili olmadan önce onunla birlikteydi."

Paloma'yla çok kötü bir seçim yaptığının bir başka göstergesi. Tom kıpırdamadan oturdu ve baktı.

"O zor biri."

"Artık birlikte değiliz," diye hatırlattı ona.

"Ne yazık ki zorluğun bir son kullanma tarihi ya da eski kocamın keşfettiği gibi sınırları yoktur." Ayağa kalktı. "Uygun miktarda şarap doldurulduğundan emin olacağım. Onunla işiniz bittiğinde Sally içeri gelsin."

"Eski sevgilin için üzgünüm" -konuşmaya başladığında hareket etmeyi bıraktı- "eski sevgilin".

"Seçiminiz konusunda endişelendiğinizi görüyorum. Endişelenmeyin. Kadınlar kadar erkekler de dolandırıldıklarında kendilerini aptal gibi hissederler.

Bu, dolandırıcıların insanları dolandırırken güvendikleri şeylerden biridir, utancınızın sizi sessiz tutacağını umarlar. Ama siz normal bir insanın yapmayacağı bir şey yaptınız. Etkilendiğiniz çekici bir kadınla ilişki yaşadınız. Yalan söyleyen ve kandıran oydu. Eğer mağdurlar mağdur olmanın ötesine geçip suçu gerçekten işleyenlere yükleselerdi dünya çok daha adil bir yer olurdu."

Bunu teslim ettikten sonra süzülerek gitti.

Telefonu sessizliğe gömülmüştü ama yine çaldı.

Haftalardır ona ulaşmaya çalışıyordu ama kadın ondan kaçıyordu.

Onu istiyordu, arka arkaya üç kez aradı. Çenesi düştü, cevap verdi.

"Paloma."

"Seni sikik herif."

Tom hiçbir şey söylemedi ve bunun nedeni onun sesini ya da söylediklerini daha önce hiç duymamış olması değildi.

Basitçe, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"B e n i m l e dalga mı geçiyorsun, beni Mika Stowe ile mi değiştiriyorsun?"

O yaptı değil açıklamak nasıl o keçe hakkında ve "değiştirmek" kelimesi.

"Artık birlikte değiliz" dedi.

"Çünkü benden bir sesli mesajla ayrıldın." "Senden konuşmanı istedim ve bunu sadece bir kez yapmadım, Paloma."

Kayda değer bir cevabı olmadığını düşünerek, "Seni lanet olası pislik" dedi.

"Sanırım işimiz bitti," dedi.

Bir daha aramamasını istemedi çünkü aramayı sonlandırdığı anda onu engellemeyi planlıyordu.

"Hayır b i l m i y o r s u n , orospu çocuğu. Ve işimiz bitmedi. Hem de hiç."

Birlikte oldukları süre boyunca onun bir kez bile sikiş dediğini duymadığından emindi.

Bir dolandırıcılık.

Dolandırılmıştı.

Bu iyi

hissettirmedi.

Ama bitmişti, bu yüzden fazla bir şey hissetmesine izin vermedi.

Telefonu kapattı.

Tom onu

engelledi.

Onun veda mesajından hoşlanmadı.

Ancak, iyi bir arkadaş ortamında yiyeceği köstebek tavuğu vardı. Bu yüzden fazla düşünmedi.

"KAHRETSIN."

Yataktaydılar.

Mika'nın yatağını çok sevdi.

Aslında, Nora ve Mika dışarıda yıldızların altında oturup daha fazla şarap içerken Cadence ona evi gezdirmişti, bu yüzden artık evin tamamını sevdiğini biliyordu.

Mika eşleşen bir tişört ve bol bir uyku şortu giymişti, saçları başının tepesinde büyük bir midilli şeklinde toplanmıştı.

Pijama altı giyiyordu.

O da uzanmış, başını yastığa dayamış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu.

Onun yanında bağdaş kurmuştu. Ve

adam ona Paloma'dan bahsetmişti.

"Ne yapabilir ki?" diye sordu onu rahatlatmak için, çünkü Paloma pek bir şey yapamazdı.

Ondan binlerce kilometre uzakta yaşıyordu.

Bazı tanıdıkları vardı ama aynı çevrelerde bulunmuyorlardı.

Hiçbir zaman onunla derin bir şey paylaşacak kadar yakınlaşmamıştı.

Jamie'ye göre çok fazla arkadaşı yokmuş.

Onun bu özelliğini geç de olsa fark etmişti.

Onun için Nora diye biri yoktu. Mika'nın asistanı Teddy gibi biri de yoktu, ama Teddy onun arkadaşıydı.

Mika hayatındaki diğer insanlardan sevgiyle, hatta aşkla bahsederdi. Eleanor gibi kaybettiklerinden. Ve Rollo'nun grubu Pissed-Off Hippies'in solisti ve gitaristi Lyra Upton gibi hâlâ sahip olduklarından. Sonra Blue Moon Gypsies'den Stella Gunn, ünlü fotoğrafçı Henry Gagnon ve moda ikonu Pearl Bazer vardı.

Hayatı doluydu, insanlarla da doluydu.

Paloma iyi bir oyun oynamıştı, ama onu hiçbir zaman arkadaşlarıyla bir partiye ya da yemeğe davet etmemişti. İnsanlar onun yüzüne karşı kibardı ama hiç kimsenin ona gerçek bir sıcaklıkla tepki verdiğini görmemişti.

Elbette, artık her şey açıktı. O

zaman fark etmemiş değildi.

Umursamamasıydı.

"Bilmiyorum ama bazı şeyler duydum."

Mika detay vermedi çünkü onu korumaya çalışıyordu.

"Nora bana Paloma ve eski sevgilisinden

bahsetti." Şaşırmış görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Ayrıntılara girmedi. Ama Jamie'nin de onunla ilgili paylaşacağı birkaç şey vardı. O kadar yakın değildik. Hiçbir şey değildik ama..." Sustu.

Sırıttı. "Sikiş arkadaşları."

O da sırıttı. "Evet." Elini başının arkasından çıkarıp kızın dizini sıktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Ne ile?"

Tom, "Bir kadınla nispeten uzun bir ilişki yaşadığımı, bu ilişkinin yüzeysel olduğunu ve esasen ara sıra arkadaşlık etmek için var olduğunu, ancak çoğunlukla cinsel rahatlamayla ilgili olduğunu," diye detaylandırdı.

"Rollo öldüğünden beri sahip olduğum tek şeyin bu olduğunu düşünürsek, öyle yaparsam ikiyüzlü davranmış olurum."

Oradaydılar.

Ve onlar oldukları kişilerdi.

Böylece, Tom bunun için gitti.

"Senin için hiçbir şeyin ciddileşmemesinin bir nedeni var mı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Sende Rollo'yla yaşadığım kıvılcım var, başka bir şey yapamazsın."

Siktir.

Acıtmaması gerekse bile acıttı. Ölü bir adamı kıskanmak temel bir şeydi.

Bu onun olduğu gerçeğini ortadan

kaldırmıyordu. Ama sormuştu.

"Rollo'dan önce bu evli adamla tanıştığımda da bunu hissettim," dedi sessizce.

Bakışları ona perçinlendi.

"Ama o kendini karısına ve ailesine adamıştı, bu yüzden olamazdı. Yine de o kadar güçlüydü ki onunla arkadaş bile olamadım, çünkü dayanmanın, onu hissetmenin ve tamamlamamanın çok acı vereceğini biliyordum. Şimdi, hayat diğerlerini alıp götürürken bile hediyeler verirken, kararımın bilgeliğini görüyorum çünkü ona sahip olmak tüm beklentileri aştı."

Söyledikleri o kadar anlamlıydı ki, göğsünü, özellikle de sol tarafını ısıttı.

Muhtemelen bu yüzden "Beklentileri aştın mı?" diye dalga geçti.

"O yatakta bir canavar ve ben de bundan zevk alıyorum," diye düzeltti.

Tom kıkırdadı.

Adam gülümsediğinde o da gülümsedi ama gülümsemesi kayboldu.

"Paloma hakkında iyi şeyler düşünmüyorum, Tom."

Ayağa kalktı ve bir elini onun boynuna doladı. "Muhtemelen daha yeni görmüştü. Kızgındı. Aradı. İçini döktü. Muhtemelen orada bitecek."

"Doğru," dedi kuşkuyla. "Doğru."

Adam şüpheci değildi.

Başka bir şey söylemedi, sadece onu inceledi.

"Ben iyiyim," dedi ona.

"Sevindim bebeğim. Ama sevişecek miyiz?"

Kaşları yavaşça kalktı. "Kızın-"

"Avlunun karşısında ve duvarlar kalın." Durakladı. "Çok kalın."

Ona tekrar sırıttı. Mika
da sırıttı.

Sonra onu üzerine çekti. Ve
sevişmeye başladılar.

BÖLÜM 15

BROWNSTONE

Tom

Tom, Nora, Cadence ve Mika'nın Chloe ve Judge ile birlikte pistte dolaşmalarını izledi.

Hale jetten iniyor olsa da Tom bu fırsatı değerlendirerek telefonunu çıkardı ve hafta sonu için ayrılmadan önce son bir işi halletti.

Genny'yi aradı.

Yine sesli mesaj almış.

Bu nedenle, ona bir mesaj bıraktığında sesi gergindi.

"Bu bıraktığım beşinci sesli mesaj ve sayısını unuttum. mesajlar. Bununla birlikte, çocuklarımızdan hiçbirinin seninle ilgili yanlış bir şey hissetmediğinin farkındayım. Bununla birlikte, belli ki bir sorun var, sorunun benimle ve sen bunu paylaşmıyorsun. Burası tanıdık bir bölge Imogen ve daha önce de olduğu gibi hayranın değilim. Eğer bir sorunun varsa, beni ara ve konuşalım. Bir daha aramayacağım," diye uyardı. "Ama sana hatırlatırım, aynı geçmişi paylaşıyoruz, aynı çocukları paylaşıyoruz ve bu çocuklar için ilişkimizi güçlü tutmaya söz verdik. Bu konuda kendi tarafına düşme."

Bağlantıyı kesti, telefonu spor ceketinin iç cebine soktu ve klanın geri kalanına yetişmek için harekete geçti.

Hale Kaliforniya'dan gelmiş, onları özel jetiyle alıp New York'a götürmek için uğramıştı, böylece Jamie ve dedektifiyle buluşabileceklerdi.

Nora ise eve dönüyordu.

Cadence öğretmenleriyle buluşmak ve annesinin tamamlamayı başardığı için şaşkınlık krizlerine girdiği birkaç ödevi teslim etmek için geliyordu.

Perşembe öğleden sonraydı, tavuk köstebeği gecesinden neredeyse bir hafta sonraydı ve Tom, Mika, Cadence, Judge ve Chloe uzun bir hafta sonu geçirip ertesi Salı döneceklerdi.

Mika'nın New York hayatını deneyimlemek için sabırsızlanıyordu. Manzara değişikliğini dört gözle bekliyordu.

Winston/Core Point meselesinde bir hareketlenme olmasından memnundu çünkü bu mesele hepsinin başında kara bir bulut gibi dolaşıyordu ve suçluların cezalarını çekmesini istiyordu.

Oraya vardığında Hale herkesi selamlamış ve Tom'un kucaklaması için içeri girmişti.

Sırt sırta verip birbirlerini alkışladılar ve Tom "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Meşgulüm," diye yanıtladı Hale,

uzaklaşarak. Tom'u inceledi.

Tom bu alışılmadık bir durum olmadığı için ona izin verdi.

Yaptığı şey evliliğini, Hale'in kendi annesinden daha yakın olduğu bir kadınla olan evliliğini sona erdirmiş olsa bile, Tom Hale'i kaybetmemişti.

Matt anlaşılır bir şekilde öfkelenmişti.

Hale, Tom'un etrafını sarmış ve her fırsatta Tom'un sevildiğini ve yapabileceği hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini bilmesini sağlamıştı.

Başlangıçta Genny'yi kaybettiği, Matt'in ona sırt çevirdiği, kızların incindiği, ailesinin yaptıkları yüzünden darmadağın olduğu zamanlar olmuştu, Hale'in bunu yapması Tom'u bir arada tutan tek şey olmuştu.

O ve Hale her zaman yakın olmuşlardı. Bu sadece kendisine yapacağı rahatsız edici bir itiraftı (ve belki de oraya giderlerse Mika'ya söyleyecekti). Ama kendini Hale'e her zaman Matt'e olduğundan daha yakın hissetmişti.

Bunun nedeni Hale'in Tom'a benzemesiydi. Matt de Hale'in babası Corey gibiydi.

Matt'in dahi olduğunu söylerken sadece babalık gururu duymuyordu. Onu test ettirmişlerdi. O sadece bir dahiydi. Ve Tom her zaman oğluyla daha derin bir şeyler yapmak istemişti.

Tom, ayrılıktan önce bile her ikisi için de bunun önünde bilinmeyen bir engel olduğunu hissetmişti.

Tom'un oğlunu o kadar çok sevdiği ve onun için her şeyi göze alabileceği bir gerçekti.

Ama Hale, babaların oğullarından en sonunda istedikleri şeyi yapmıştı.

Büyüdükçe bir yetişkine, bir arkadaşa dönüşmüştü.

Tom denemiş olsa bile Matt'le böyle bir şey yaşamamıştı.

Matt yine Corey gibiydi.

Esrarengiz.

"Ben iyi." o sessizce cevap verdi Hale's söylenmemiş bir soru. "Mika ile tanıştın mı?"

"Güzel bir kız. Harika bir burnu var."

Tanrım, sadece Hale, Mika'nın kendine özgü burnundan hemen bahsedecek kadar takdir ederdi.

Hale...ve Tom.

Oğlunu bir kez daha alkışladı, bu kez koluna vurdu. "Sevimli kız," diye devam etti Hale.

Tom'un dikkati Hale üzerinde yoğunlaştı.

Yirmi yedi yaşındaydı, Cadence için çok yaşlıydı.

Ama Hale on sekiz yaşında birini kontrol etmiyordu.

Yüzüne eğlenceli bir sırıtma yayılırken çenesini Chloe'ye doğru sallıyordu.

"Tom az önce düğün masraflarını karşılamak için s e r v e t i m i n yarısını istedi. Kardeşim, biraz azaltmalısın," diye seslendi ona.

"Bu benim düğünümle ilgili yapabileceğin ilk ve son

şaka," diye burnunu çekti Chloe.

"Renkler ne? Allık ve utangaç mı?" diye sordu, onları jetin merdivenlerini çıkmaya davet etmek için kolunu uzatırken bile.

"Gerçekten Steel Magnolias'ı mı çağırıyorsun?" Chloe talep etti.

Hale, "Beni bu filme katlanmak zorunda bırakmayan tek bir kız arkadaşım bile olmadı," diye karşılık verdi.

Chloe merdivenlere dönerek, "Her zamanki gibi yanlış kadınlarla çıkıyorsun," diye karşılık verdi.

Hale, Tom'a baktı ve "Sanırım haklı," diye şaka yaptı.

Hale, babasının servetinin büyük bir kısmını dikkatli, amaçlı ve mantıklı bir şekilde dağıtıyordu.

Ama Tom'un şu ana kadar söyleyebildiği kadarıyla, kadınlardan çok hoşlanmıyordu ve bunu da onlardan biriyle uzun süre birlikte olmamak için bir bahane olarak kullanıyordu.

Bu, annesinin babasından boşandıktan sonra sertleşmesinin ve bunu saklamak için hiç çaba göstermemesinin bir yan ürünü olabilirdi, bu yüzden Hale aynı hatayı yapmamak için bağlanma fobisi geliştirmişti.

Ya da Genny'sini bekliyor olabilir. Ya da

Mika.

Erkekler, tüm kadınlar merdivenlerden inene kadar bekledi.

Sonra, **önce** Tom, sonra Yargıç ve en son Hale, hepsi uçağa bindiler.

DINLEDIĞINDE LIMUZININ ARKASINDAYDI.

Uçaklarını iki limuzin karşılamıştı, biri Chloe ve Judge'ı almak için Jamie tarafından gönderilmişti ve Nora'yı eve bıraktılar.

Diğeri ise Hale'i, hiç sevmediği için satmayı düşündüğü babasının çatı katına götürmek için oradaydı.

Hale de Mika, Cadence ve Tom'u Mika'lara bırakıyordu.

Limuzindeki diğer üç sevdiği konuşuyordu ve Tom arkasına yaslanıp bunun tadını çıkarıyordu.

Uçak yolculuğunda Hale, Cadence'e karşı kardeşçe davranmaya başlamıştı. Cadence ilk başta biraz şaşkınlık yaşamış, Hale de ona yakın davranmaya çalışmış ve bu çabucak alay etmeye dönüşmüştü.

Ama Mika ve Hale hemen anlaştılar.

Bunun Mika'nın bir yeteneği olduğunu hissediyordu. O kadar soğukkanlı ve kendinden emindi ki, birçokları için göz korkutucu olduğundan şüpheleniyordu. Ayrıca toplum içindeyken ve Bray ve Pris'le başlangıçta olduğu gibi zaman zaman dikleştiğini fark ettiği bir çekingenliği de vardı.

Ama bu bir kalkan değildi.

Sadece Mika için herkes içeri davet edilmezdi. Ancak sizden emin olduğunda soğukluğu erir ve sıcaklık içeri girerdi.

Ama Tom'un hayatındaki herkese hemen açıldı.

Onlar konuşurken telefonunu kontrol etti ve uçuş sırasında gelen iki sesli mesaj ve iki mesaj olduğunu gördü.

Ofisten bir sesli mesaj, tanımadığı bir numaradan bir sesli mesaj.

Mesajlardan biri Sasha'dan geliyordu ve şehir dışında olduğu için onun evinde kalıp kalamayacağını soruyordu.

Bunu ve kan basıncında yarattığı yükselmeyi görmezden geldi.

Diğer mesaj Matt'ten gelmişti ve en küçüğünden aldığından çok daha iyiydi, bu ona duygusal bir kırbaç hissi verdi.

Matt bahar tatilinin yaklaştığını ve Arizona'ya gelip Tom'la kalıp kalamayacağını öğrenmek istediğini belirtti.

Tom'un göğsü çökmüş gibi hissetti, bu isteği aldığı için çok heyecanlanmıştı.

Sasha'nınkini atladı ve oğluna tek kelimelik bir yanıt gönderdi.

Kesinlikle.

Belli ki bu iletişimlerin hiçbiri Genny'den gelmemiş.

Sesli mesajlara geçti.

Ofis ilk sıradaydı ve acil bir durum yoktu, bu yüzden bir sonraki sesli mesaja gitti.

Dinlerken sakin görünmeye özen gösteriyordu.

Paloma, yeni bir numaradan, ona laf atıyordu.

"Beni engelledin mi? Ciddi misin sen? Beni engelledin mi? Siktir git, Tom Pierce. Siktir git."

İşte bu kadar.

Dinlemeyi bitirdiğinde telefonu sildi ve yeni numarayı engelledi.

Ama huzursuzdu.

Onu araması için hiçbir neden yoktu. Ve sesinin çıktığı kadar kızgın olması için de bir neden y o k t u .

Onu yeni bir kadınla ilk kez gördükten sonra ona izin verecekti.

Şimdi

mi?

Hayır

.

Limuzine geri döndüğünde Cadence konuşuyordu ve hem Mika hem de Hale ona bakıyordu.

Sakin görünme konusunda başarısız olmuş gibi görünüyordu.

İyi olmasa da iyi olduğunu belirtmek için ikisine de başını hafifçe salladı.

Hale'in bu konuda bir şey bilmesine gerek

yoktu. Tom daha sonra Mika ile paylaşacaktı.

Ne Hale ne de Mika bunu önemsedi ve çok geçmeden Mika'nın evinin önünde durdular.

Tom pencereden dışarı baktı.

Chelsea'de ağaçlarla çevrili bir sokaktaydı. Dört katlı. Dar. Önü ferforje çitle çevrili. Ön kapıya beş basamakla çıkılıyordu. Dış cephesi kırmızı ve kahverengi taştan.

Cadence inerken ve şoför bagajlarını almak için araçtan çıkarken Mika Hale'e içeri girip bir içki içmek ya da akşam yemeğinde onlara katılmak isteyip istemediğini soruyordu.

"Bu akşam yemekli bir toplantım var," diye cevap verdi Hale. "Ama siz şehirdeyken davetiniz uzarsa, başka bir akşam gelmek isterim."

"Yarın mı?" Mika sordu.

"Mükemmel," dedi Hale.

Hale onlarla birlikte dışarı çıktı, Cadence'in koluna dokundu, Mika'nın yanağını öptü ve Tom'a tek koluyla sarılıp sırtına bir tokat attı, o da karşılık verdi.

"Seni Jamie'nin ofisine götürmek için saat on buçukta uğrar mısın?" diye sordu Tom'un gözlerini yakaladığında.

Tom başıyla onayladı. "Mükemmel, evlat.

Teşekkürler." Hale el sallayarak

limuzinine geri döndü. Mika Tom'un elini

tuttu.

Cadence çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

Ön kapı açıktı, çantaları ortalıkta görünmüyordu, yani muhtemelen içeri konulmuşlardı.

Orta boylu ama oldukça fit yapılı, kalın sarı saçları alnından yükselen bir adam orada duruyordu.

Üzerinde mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir pantolon ve şarap rengi ince bir kaşmir kazak vardı. Boğazında soluk pembe bir düğmeli bluzun yakası görülüyordu. Uzun uçları kısa bir eşarp gibi alttan ve üstten bağlanmıştı.

Adamın büyük, kaplumbağa kabuğu çerçeveli gözlükleri öyle büyük ve biçimliydi ki, hemen ikonikleşiyordu. Ve çok kalın olan kızıl sakalı o kadar mükemmel kesilmişti ki, Tom bunu onun için bir berbere yaptırdığını biliyordu.

Tom bunun Teddy olduğunu tahmin etti.

Cadence şimdi ona dönüktü ve "Sevgilim" diye mırıldanırken çift yanaktan öpüştüler.

Cadence onu geçip içeri girerken Teddy bir milim bile kıpırdamadı.

Mika ve Tom yaklaştı ve Tom, Teddy onu tamamen kovmadan önce tepeden tırnağa, tepeden tırnağa, tekrar tepeden tırnağa göz göze gelmeye dayandı, Mika'ya baktı ve soğukkanlı bir şekilde yanağını uzatarak "Sevgilim" mırıltısını tekrarladı.

Teddy'nin yanağına bir öpücük kondurdu, diğerinin peşinden gitti ve Teddy kapıyı kapatmaya devam ederken o da merdiven sahanlığının üstünden kenara çekildi.

"Teddy, bu Tom Pierce. Tom, bu da benim biricik sevgilim Teddy," diye tanıştırdı, sanki kendi evinin önünde durmuyormuş ve bu tanışma en azından kapının içindeyken yapılsa daha iyi olmazmış gibi.

Bu Tom'u kızdırdı.

Yine de bunu belli etmemeyi başardı ve Tom elini uzattı. "Teddy."

Teddy, Tom'a dokunmaya tenezzül etmeden önce tokalaşmayı reddedecek ya da belki ona antibakteriyel jel ikram edecekmiş gibi bir an ona baktı, sonra üst dudağında kibirli bir kıvrılma oluşunca titredi.

Tom'un elini bıraktıktan sonra tek kelime etmeden Mika'nın evinin gölgelerine karıştı.

"Sana onun koruyucu olduğunu söylemiştim," diye hatırlattı Mika ona, Tom olduğu yerde kalırken.

Koruyucu onun kullanacağı bir
kelime değildi. Tom'un cevabı "Mm,"
oldu.

Başını eğdi ama içeri adım atarken gülümsemesini gizleyemedi.

Tom onun arkasından içeri girdi ve son adımı atarak muhteşem bir mozaik döşemeli zemini olan bir antreye girdi. Sonra ikinci bir kapıdan geçerek, güzel döşenmiş parke zeminli kısa, dar bir koridora girdi.

Mika sağ taraftaki bir odaya girerken onu takip etti. Ve
Harikalar Diyarı'na girdi.

Gördükleri ve bunların miktarı karşısında dilsiz ve hareketsiz kaldı.

Tek yapabildiği bakmaktı.

Rafların duvarları kitaplarla dolu. Meraklılar. Resimler. Heykeller. Odanın arka tarafında kabarık, krem rengi bir şam kanepe. Ön pencerenin önünde robin's-egg-mavi bir amip koltuğu. Köhne bir deri berjer koltuk ve sedir. Oymalı ahşap kolları olan düz sırtlı goblen koltuk. Başka kanepeler. Başka sandalyeler. Çerçeveli fotoğraflarla dolu masalar. Kaidelerin üzerinde taze çiçeklere benzeyen devasa buketler.

Tom biraz daha dolaştı.

Alan karanlıktı. Aşırı doluydu.

Bir sürü tahta vardı.

Yerdeki halılar kalındı ve zengin renklerle işlenmişti.

Mika'nın Stella Gunn'ın çektiği ve foto muhabirliği kitabı Women and Guitars'ın kapağında yer alan ünlü fotoğrafı odanın ön yarısındaki şöminenin üzerindeydi.

Blue Moon Gypsies'in solisti Gunn, mikrofonundan bir adım uzaktaydı. Başını arkaya çevirmişti ve yüzünde sadece profilinin bir kısmı ve çenesinin alt kısmı görülebiliyordu. Uzun, siyah saçları yılan gibi görünen kalın dallar halinde başının etrafında uçuşuyordu, sanki muhteşem bir Medusa'ydı ve taşa çevrilmeyi umursamıyordunuz. Fotoğraf ayakta çekilmişti, bu da Gunn'ı bir gökdelen kadar uzun ve güçlü gösteriyordu. Gitarını tutuş şekli, sanki bir kayışla asılı değil de başka bir eklentiymiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Ama kayışın üzerinde KAI+TALLULAH=HAYAT yazan perçinler vardı.

Tom odada ilerlemeye devam ederken, Mika'nın şimdiye kadar deneyimlediği ilk parçası olan mikroskobu gördü. Mikroskop, öndeki alanı arkadaki alandan ayıran bir kanepenin arkasındaki uzun, ince bir masanın üzerindeydi.

Masadaki tek şey mikroskop ve lamlarıydı, bir de içi tozlu beyaz şakayıklarla dolu geniş, bodur bir cam vazo vardı (Mika daha sonra

Yoko Ono'ya bir başka saygı duruşu olduğunu söyleyin, çünkü Yoko'nun siyah ve beyaza karşı bir eğilimi vardı, bu nedenle Mika evdeyken taze beyaz veya siyah çiçekler her zaman masanın üzerinde olurdu).

Mikroskoba dokunmak istedi.

Dokunmadı.

Hayatın ve yaşamın kozası olan bu alan onu çok etkilemişti. Sanat ve çalışma. Merak ve öğrenme. Nostalji ve varlık. Olmak ve yapmak. Neşe ve yansıma. Arkadaşlar ve aile.

Yetişkin hayatı boyunca inşa etmek istediği şey buydu. Tüm bu şeylerle dolu bir aile evi.

Tıpkı babasının çalışma odasının büyüdüğü evde olduğu gibi.

Ve annesinin dikiş odası.

Tom babasını kaybettiğinde ağlamamıştı. Kendini toparlamıştı. Babası altmışlı yaşlarının başında, nispeten genç yaşta ölmüştü ve bu beklenmedik bir darbe olmuştu. Bu çocukların yaşadığı ilk kayıptı ve üçü de yıkılmıştı. Tom, Genny'yle baş başa kaldığında bile duygularından kurtulamayacağını, aksi takdirde onu tüketeceğini biliyordu.

Ancak beş yıl sonra vefat eden annesinin dikiş odasına girdiğinde kendini kaybetmişti. Genny onu zorla bir sandalyeye oturtmak ve kucağına kıvrılıp saatlerce ona sarılmak zorunda kaldı, çünkü her ikisinin de kederi açığa çıkmıştı.

Kız kardeşi Teresa'yla birlikte çocukluk evlerini yıkmak için çalışmak başka türlü bir ölümdü. Ve bunun Teri'nin tüm bu melankolik egzersiz boyunca bir baş belası gibi davranmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ama onun böyle davranması yardımcı olmadı.

Tom bu düşünceyle, evi boydan boya geçen uzun odanın arka tarafındaki şöminenin önünde durdu.

Daha rahat bir bölgeydi. Daha yakın. Daha karanlık.

Ateşin üzerinde daha önce hiç görmediği ama Mika'nın imzasını taşıyan devasa bir fotoğraf daha vardı.

Rollo, davul setinin arkasında.

Siyah ve beyaz. Kesinlikle bir konser sırasında çekilmiş. Koyu renk saçları terden sırılsıklam olmuş. Tişörtü göğsüne yapışmış. Sahnenin ışığı onu neredeyse ruhani bir şekilde aydınlatıyordu. Etrafında dans eden toz zerrecikleri büyülü görünüyordu.

Sol eli yan tarafındaki davula vuruyordu.

Ama sağ elini uzatmış, bagetini kameraya doğru uzatmıştı.

Yüzünde kocaman, neşeli bir gülümseme vardı.

Ve buna sahipti çünkü sevdiği kadına bakıyordu.

"Yakında bunu dünyanın almasına izin verebilirim," diye kulağına fısıldadı.

Gözlerini resimden ayırdı ve ona baktı. "Birlikte hazırladığım projenin kapağı olarak," dedi.

Bitti.

Bu onun birkaç hafta önceki ruh halini açıklıyordu. "Döndüğümüzde sana gösteririm," diye teklif etti.

Görmek istedi ama görmedi.

Kesin olarak bildiği şey, bu resmin sadece ona ve Cadence'e ait olması gerektiğiydi.

Bu yüzden "Kapaktaki resimden emin misin?" diye sordu.

Gülümsedi, gözlerinden çağrışım yapan bir şey geçti ve cevap vermeden önce, "Üzerinde çalıştığım şeyle ilgili olarak hiçbir şeyden emin değilim," dedi.

Onun neden olmayacağını anlamaya başlamıştı. "Bu gece Hintli mi?" diye sorduğunu duydu.

Baş başa görüşmemiz yarıda kesildi.

Bu davetsiz misafir karşısında dudaklarını büzdü, sonra yüz ifadesini düzeltti ve mikroskobun önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş, sinirli bir ifadeyle duran Teddy'ye döndü.

"Gitmeden önce sipariş edeceğim," diye devam etti.

Bu iyi olurdu, diye düşündü Tom, Mika'nın Phoenix'ten ayrılmadan önce sana mesaj attığını, seçimlerimizi paylaştığını ve vardığımızda bizi beklemen için indiğimizde tekrar mesaj atacağını bildirdiğini düşünürsek. Çünkü bildiğin gibi burada saat gecenin dokuzu, ama bizim zamanımızda bile akşam yemeği vakti.

"Çok memnun oluruz, tatlım," dedi.

Teddy Tom'a ters ters baktı. O da

Mika'ya ters ters baktı.

Ardından, "Bildiğiniz gibi ben bavul taşımam," dedi ve hışımla çekip gitti.

O gözden kaybolunca Mika sağa, Tom'a döndü.

"Ben üçüncü kattayım. Cadence dördüncü katta. Çok fazla merdiven var ama mutfak, yemek ve aile odaları ikinci katta."

"Art arda iki grand slam kazandım, kariyerimde üç grand slam daha kazandım ve elli yaşıma kadar üst düzey tenisi rekabetçi bir şekilde oynadım. Oynamayı bırakmadım, sadece yarışmayı bıraktım. Birkaç kat merdiven çıkarken birkaç çanta taşıyabilirim."

Sesi hafifti ama yeterince hafif değildi.

"Rahatsız mı oldun?" diye sorduğunda bunu

anlamıştı. "Asistanın benden hoşlanmıyor."

"Asistanım bu dünyada tek bir kişiyi seviyor. Cadence. Bazen benden hoşlanıyor, çoğu zaman da bana tahammül ediyor. Evli ve bazen kocasını bile sevmiyormuş gibi davranıyor."

Tom sadece ona baktı.

"Başka bir deyişle, o bir New Yorklu," diye sözlerini

tamamladı. "Doğru," diye yanıtladı Tom.

"İşinde çok iyi. Ben istemediğim sürece dış dünyayla neredeyse hiç ilgilenmek zorunda kalmıyorum, işinde o kadar iyi. Ve onun için bu iş, beni trenin yolundan itmek anlamına gelecekse kendini trenin önüne atabileceğini saklamayı da içeriyor."

Tom rahatladı. "Tamam."

"Ve içinde bulunduğun bu ruh hali arabada dinlediğin sesli mesajla ilgili değil mi?" "Ya da resim?" diye eklemeden önce bir nefes aldı.

Kendini daha da rahatlamaya zorladı. "Hayatının bir döneminde evliydin ve çok aşıktın. Onu kaybettin. Bu gerçekle başa çıkmakta zorlansaydım, senden önce benim de aynı şeyi yaşadığımı ve bir gece seks yaptıktan sonra yaban mersinli krep yerken bizi bastığını düşünürsek, eşeklik etmiş olurdum."

Dudakları kıvrıldı.

"Yani bu sesli mesajla ilgili," diye belirtti.

"Sesli mesaj Paloma'ya aitti ve onu engellediğim için çok mutsuz olduğunu söylüyordu. Ve bunu bırakmak için farklı bir numara kullanmış."

Dudak bükme yok, Mika şimdi endişeli görünüyordu. "Tamam, bununla sapıklık sınırlarını zorluyor."

Bu bir sıçrama gibi görünüyordu. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Açabileceğinizi düşündüğü için farklı bir numara kullandı. Engellenmiş arayanlar sesli mesaj bırakabilir. Sadece engellenmiş bir numaradan arandığı not edilir. Sesli mesaj bırakmakta bir sakınca görmüyorsa, kendi telefonunu kullanabilirdi."

"Mesaj bıraktığına göre, söyleyeceklerini duymamı istediği çok açık."

"Tom, Roland'ı sadakatsizliğini bir gazeteciye açıklamakla tehdit etti."

"Tamam. Ama benim hakkımda ne derdi?" "Ne söylemek isterse."

"Ve o gazeteci de doğrulayamadığı sürece bunu yayınlamazdı."

"Hangi gazeteciden bahsettiğinize bağlı."

Tom başını salladı. "Tatlım, orta Amerika'da dedikodu paçavraları satın alan bir kadının hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsediğimi sanıyorsan, beni tanımana izin verme konusunda çok daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor."

Bu onu açıkça gülümsetti. Daha

bitirmemişti.

"Genny ile evliliğimiz gerçekten gerçekleşmeden önce birçok kez ayrıldık ya da büyük sorunlar yaşadık. O rol arkadaşlarıyla yattı. Ben onun rol arkadaşlarıyla yattım. Sasha, Corey'nin aşk çocuğu. Aklınıza ne gelirse söylendi, hepsi yalan, hepsine birileri inanıyor. Hayatınız yeterince büyüleyici olmadığında, büyüleyici bir şeyler ararsınız. Doğru olup olmaması da önemli değildir. Doğru olmasına ihtiyaç duyarsınız, bu yüzden kafanızda doğru yaparsınız. Eğer bu ilk boku bile önemseseydim, uzun zaman önce çökmüş bir adam olurdum."

"Bildiğiniz gibi," diye başladı, "son zamanlarda bir hayranlık nesnesi haline geldim ve söylemem gerekenleri söylemeyi ya da ifade etmem gerekenleri ifade etmeyi bitirmeye yakın bile değilim. Kafamın içinde karmakarışık bir halde, serbest bırakılmayı talep ediyor, seksen yaşıma kadar durmayacağım."

"Georgia O'Keeffe seksen dört yaşındayken maküler dejenerasyon nedeniyle resim yapmayı bırakmak zorunda kaldı ve otobiyografisini bundan sonra yazdı. Söyleyecek bir şeyiniz ve yeteneğiniz varsa, bunu söylemelisiniz, yaşınız umurumda değil. Ve eğer bu sayede dikkat çekiyorsanız, sizin durumunuzda, iyi. Çünkü hak edilmiştir."

Başı döndü.

Ama ağzı, "Sizden gerçekten çok hoşlanıyorum, Dr. Thomas Pierce," dedi.

Tom, hayatında olan bu güzel kadınla, onun on yıllar boyunca inşa ettiği bu güzel odada duruyordu ve "Seni çok daha fazla sevdiğimi garanti edebilirim" derken saçmalamıyordu.

"İmkânsız," diye fısıldadı.

"Bahse var mısın?" diye teklif etti. Bahse girmeyeceğini biliyordu.

Çünkü bunun yerine onu öptü.

BÖLÜM 16

ARAŞTIRMACI VE GAZETECI

Tom

Tom açıldı onun Gözler, gördüm Mika'nın saç ve boğulmuş hissettim.

Bir elini kaldırdı ve dudaklarının arasında uzanan ve burun deliklerini tıkayan kalın kedi kuyruğunu kenara itti.

Tekrar yerine oturdu.

Başını çevirmeye korkuyordu çünkü çevirirse suratına bir kedi kıçı yiyeceğini biliyordu.

Onun yerine, yolunu hissetti.

Parmakları sıcak, kalın bir kürkle karşılaşarak haklı olduğunu kanıtladı ve kedinin cüssesini yastığından kaldırırken kızgın bir "Mwrr" sesi duydu.

Mika başını Tom'un göğsünden kaldırdı, uykulu gözlerle Tom'a baktı ve sonra onun ötesine baktı.

Tom'un anatomisi üzerinde fiziksel bir etkisi olan boğuk bir sesle kediye, "Moon, annenin kıçında bir ağrı olmayı bırak," diye emretti.

Moon, Tom'un göğsüne basarak Mika'nın yüzünü kendi yüzüne yapıştırdı ve bunu mırıldanarak yaptı.

Alt kısmı beyaz, kulakları, gözleri ve yüzünün yanları gri, sırtında daha fazla benek, tam gri kuyruk.

Geri kalan tüm hayvanlar Cadence'indi.

Moon, Mika'nındı.

Teddy ile birlikte Moon da Tom'un hayranı değildi.

Bunu yüzünde kedi kıçıyla uyanmadan önce öğrenmişti. Kalçasında, dün gece Mika'nın içinde hareket ederken Moon'un verdiği çizikler vardı.

Kedi kan çekmişti.

Mika'nın onu odadan çıkarabilmesi için yaptıkları işi bırakmak zorunda kalmışlardı.

Tom, işleri bittikten sonra kadın kalkıp onu tekrar içeri almak için kapıyı açtığında kedinin neden onun olduğunu anladı.

Tom'un en sevdiği erkek olduğunu bilmek

güzeldi. Ama Moon ikinci sırada geliyordu.

"Onu kazanacaksın," diyordu Mika.

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Tom.

Yataktan kalktı ve kedisini kucağına aldı.

Daha sonra üzerinde, uyluğunun ortasına kadar onu örten, önü ve arkası yüksek, ancak kollarının altından çok aşağıya inen, yan göğüslerini ve neredeyse beline kadar birçok teni ortaya çıkaran, koyu erik renginde küçük, esnek bir gecelikle kapıya doğru yürüdü.

O ve onun seks saçları, uzun bacakları ve tüm etkisi bulunduğu ortamda mükemmeldi.

Ana katı hayat, anılar ve kişilikle dolup taşıyordu.

Yatak odası bu maksimalist düşünceyi aşırıya götürdü.

Yatağın arkasındaki duvar pembeler, morlar ve kırmızılarla devasa çiçeklerden oluşan bir duvar resmiyle boyanmıştı.

Büyük bitkiler vardı. Leopar desenli bir sandalye, altın ve siyah zebra desenli bir sedirle eşleşiyordu. Saçak vardı. Pirinç. Farklı şekillerdeki aynalar ve sanat eserleri fuşya pembesi duvarları adeta kaplıyordu. Yerde Tom'un kalçasına kadar yükselen kitap yığınları vardı. Cam tablalı altın lake bambu masalar. Çiçekli abajurlar. Çin köpeklerinden yıkıcı Barbie bebek sanatına kadar uzanan süs eşyaları.

Yatak örtüleri ve kanepenin döşemeleri parlak, zengin, sıcak tonlarda, neredeyse kırmızıya çalan pembe (kanepe) ve neredeyse maviye çalan mor (yatak) renklerde ağır ipekten yapılmış ve bol miktarda kadife, sahte kürk ve hayvan desenli yastıklar kullanılmıştı.

Tom asla böyle bir oda dekore etmeyi düşünmez ya da böyle bir odada vakit geçirmeye katlanabileceğini düşünmezdi.

Ama dün gece Mika'nın elini tutarak içeri girdiğinde, sanki bir baştan çıkarıcı onu gizli inine götürmüştü ve ona bağımlı olana kadar onu esir tutmaya niyetliydi - bedenine ve ruhuna.

Ancak Mika için bu görev çoktan tamamlanmıştı.

Sonuç olarak Tom onun odasında olmayı seviyordu ve o olsa da olmasa da bunu yapacaktı.

Çünkü her santimi onun gibiydi.

Hayalperest olma eğiliminde değildi ama Mika da bu özelliğe sahipti. Çevresindeki maceraları, sonuna kadar yaşamak isteyeceğiniz ilginç maceralar haline getiriyordu.

Evi bir otel gibi görünüyor ve öyle hissediyordu. Güzel bir oteldi ama orada yaşadığı süre uzadıkça içine biraz kişilik katmayı başarsa da, hala "Buraya hoş geldiniz, ama düzenli kalın ve sonra gitmelisiniz" diyen klinik bir havası vardı.

Misafirlik süresini aştığını düşündüğü zamanlar oldu ve orada yaşadı.

Ve çocuklar büyürken, evleri de aynı şekilde hissediyordu. Genny ve Tom bunu düşünemeyecek kadar meşguldü, bu yüzden onlara Zengin ve Ünlü İnsanların Yaşadığı Malibu Aile Sahil Evi'ni veren bir tasarımcı tuttular! Evi tertemiz tutan bir hizmetçileri vardı, bu yüzden Tom oyuncaklarından birine bastığından bile emin değildi.

Nefret etmiyordu. Güneşi ve sahili seviyordu, çocukları ve karısı her yeri evi haline getirmişti ve Genny de burayı seviyordu.

Buna yakın bir şey miydi?

Çok uzak bir ihtimal değil.

Tom bulundu Bu değildi. a Fantezi, Hatta Eğer o fantastikti.

Bir rüyaydı.

Kapının kapandığını duydu ve odaya geri döndü.

Mika'nın yüzündeki ifadeyi görünce Moon'un şu anda kapının diğer tarafında olmasının bir nedeni olduğunu anladı.

Sertleşmeye başladı.

"Ya Cadence uyandıysa?" diye mırıldandı kalçasının yanındaki yatağa bir dizini koyarken.

"Değil, ama eğer öyleyse" -yorganı aşağı çekti -"Sessiz olman gerekiyor."

Öyle mi yaptı?

Yapım aşamasında terk edilen Mika'ydı-

Pijamasının alt kısmı kalçalarından aşağı çekilirken bu düşünce aklından çıktı.

Gülümsedi.

Ayaklarındaki kumaşları temizledi.

Adam onun için bacaklarını açtı.

Aralarında konumlandı.

Dizlerini büktü ve ellerini başının arkasına koydu. Dilinin yumuşak yalamalarıyla onu ıslattı.

Bunu yaparken acele etmedi.

Tom bundan hoşlandı ve

devam etmesine izin verdi.

Ama sonra, artık yeter dedi.

"Al beni," diye emretti.

Olağanüstü gözleri ona doğru kalktı, arkalarında sıcaklık vardı. Sonra aşağıya baktı.

Tom'un gülümsemesi tembelleşti.

Ve kadın onu emerken ve yükünü yutarken sessiz kalmayı başardı.

"TAMAM, ARTIK SIZI ESIR ALDIĞIMA GÖRE, DR. PIERCE, SÖYLEYIN "Seni emmeden önce aklında ne vardı?"

Tabii ki düşüncelerin onun üzerinde ağırlık oluşturduğunu gözden kaçırmamıştı.

Tom sırıtarak Mika'ya baktı, saçlarını yüzünden çekme, ipeğini teninde hissetme isteği parmaklarını kıpırdatıyordu ama bundan vazgeçti.

Onları yatağında perdeliyordu.

Tek görebildiği onun yüzüydü, onun içine bakan o şaşırtıcı gözler.

Tek görebildiği onunkiydi.

O anda buna ihtiyacı vardı. Dünya dışarıda kaldı. İçinde sadece ikisi var.

"Çok fazla olacak," diye uyardı.

"Senden çok şey istediğimi henüz göstermediysem çok büyük bir hata yapıyorum," diye cevap verdi.

Yatağına ağır bir şey getirmek üzere olsa bile, bu dudaklarının titremesine n e d e n oldu.

Sonra ona ağırlığını verdi. "Sevdiklerimi mutlu etmek için kendimden ne kadar çok şeyi bir kenara bıraktığımı fark ediyordum."

"Tommy," diye fısıldadı.

"Bu benim suçum. Eğer paylaşsaydım, onlar da beni severdi. Ona sahip olmamı isterlerdi."

Mika her zamanki gibi doğrudan konunun özüne indi. "'Onlar' derken Imogen'den mi bahsediyorsun?"

"Eninde sonunda yeniden bir aile olmamızı istiyorum," diye uyardı. "Başka bir deyişle, ona karşı kızgınlık geliştirmeni istemiyorum."

"Bu evet anlamına geliyor," diye belirtti. "Tatlım-"

"Kendin için sorumluluk alıyorsun, Tommy. Bunu biliyor musun? Farkında mısın? Hayır, mükemmel değilsin. Evet, hatalar yaptın. Özellikle de bir tanesi çok büyüktü. Ama bunun sorumluluğunu alıyorsun." Bir nefes aldı, çenesini kavradı ve devam etti, "Lütfen bil, ben o kişi değilim. Her hikâyenin iki tarafı olduğunu biliyorum ve Imogen ile hiç tanışmadım. Ama benim önceliğim o değil. Önceliğim sensin. Her zaman da öyle olacaksın. Yine de hemen yargılamayacağım. Onunla tanıştığımda

onun hakkındaki fikrimi oluşturuyor. Bu benim bir fikre sahip olamayacağım anlamına gelmiyor. Umarım o da kendi sorumluluğunu alabilir."

"O çok iyi bir kadın," dedi Tom.

"Hiç şüphem yok," diye yanıtladı Mika. "Onunla evlendin. Onu sevdin. Ve harika bir zevkin var."

Bu Tom'un dudaklarının yeniden titremesine neden oldu.

Mika da devam etmeden önce aynı şeyi yaptı, "Ama sen kafanın içindeydin, aramıza mesafe koyuyordun çünkü kendini affedemiyordun. Bu beni endişelendiriyor."

"Beni affetti."

Mika sessizce, "Bence senin kapanmaya ihtiyacın var bebeğim, onun da affedilmeye ihtiyacı var," dedi.

Tom oraya gidemezdi.

"Ve kendini affetmen gerekiyor," diye fısıldadı Mika. "Bunun gerçekleşeceğinden emin değilim," diye uyardı.

Anladığını belirten tek bir baş işareti yaptı.

"Bir yanım bunun sorun olmadığını düşünüyor çünkü artık benimsin ve bu bana asla böyle bir şey yapmayacağın anlamına geliyor. Ama Tom" -yaklaştı- "bir yanım bunu rahatsız edici buluyor, çünkü bana böyle bir şey yapmayacağını zaten biliyorum. Sen böyle bir adam değilsin."

"O benim olduğum adamdı."

"Bak ne diyeceğim, Rollo yatakta benden yüz çevirirse, ki bu hayatımızın, ilişkimizin, kim olduğumuzun, cinselliğimizin, yakınlığımızdaki derinlik ve güvenin çok büyük bir parçasıydı, ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Kendine oldukça güvenen bir hatunumdur ama bu bir darbe olurdu. Sevdiğim ve bağlandığım bu adam beni artık çekici bulmadığını mı belirtiyor?" Başını iki yana salladı. "Yıkıcı."

Sözlerinin yarattığı etki karşısında boğazının düğümlenmesini önlemek için Tom cevap vermemeye ve buna odaklanmaya başladı.

"Sen ve Imogen için," diye devam etti, "bundan daha fazlasıydı. İkinizin paylaştığı her yakınlıktı. Ben değilim

nereye gittiğini açıklıyorum. Kendinize karşı çok sert davrandığınızı belirtiyorum."

Tom sessiz kalınca Mika konuşmaya devam etti.

"Kadınlar da bunun yükünü taşıyor ve bunu yapıyorlar Sessizce. Basmakalıp olarak, erkekler dolaşır. Şimdi bu konuya girmeyeceğim. Ama bu çok olur. Bu onları başka bir kadına götürmeyebilir ama sık sık olur ve beklenen bir şeydir. Bir kadının da, erkek uzaklaşmadıkça ve ona ayrılmak için bir sebep vermedikçe, bunu sineye çekmesi ve sadık kalması beklenir. İnsanların hakkında konuşmadığı şey, kadınların da bunu yaptığıdır. Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak savrulurlar. Bu konuda kişisel bilgi sahibi olacak kadar uzun bir ilişkim olmadı ama bir sürü arkadaşım var. Zirveler ve vadiler vardır ve bazen bu vadiler alçak ve geniştir. Siz yakışıklı, başarılı bir erkeksiniz, canlılığınıza ve cinselliğinize güvenmeniz beklenir. Karınız bunu sarstı. Bu küçük bir darbe değil, devasa bir darbe. Bu nedenle, kadınlar ya da erkekler için küçük bir mesele değildir. Son olarak, kendinizi biraz rahat bırakmalısınız. Doğru olanı yapmadın. Ama Roland değilsin, sırf yapabildiğin için hareket eden her şeyi beceriyorsun."

"Seni yine dışlayacağımdan endişeleniyorsun," diye çıkarım yaptı.

"Elbette öyleyim. Seni yıllardır istiyorum. Sana sahibim. Bir gün öyle bir şey yaşadım ve çok acıdı."

Tanrım, Genny'nin ona yaptığını o da kıza
yapmıştı. Tom kollarını onun etrafında sıktı.

"Seni bir daha dışarıda bırakmayacağım," diye söz verdi.

"Biliyorum, çünkü sana izin vermeyeceğim,"
diye cevap verdi. Adam ona baktı.

Biliyorum, çünkü sana izin
vermeyeceğim. Çok basit.

Mükemmel.

Tam da ihtiyacı olan şey.

Sonunda Tom elinin hareket etmesine izin verdi. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, böylece başının yan tarafını kavrayabilecek, onları dünyaya açabilecekti.

Bunu yaptı çünkü kadının söylediklerine bakılırsa, orada güvende olacaklarını biliyordu.

Ya da en azından orada kendini güvende hissediyordu. "Harikasın," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. "Sen de oldukça harikasın."

"Bu toplantıya gitmek için hazırlanmak zorunda olmasaydık, biraz daha harika gösteriler yapardım."

"Bebeğim, sikin ağzımdayken boşaldığında." Gözlerini devirirken başını salladı. "Muhteşem. Bu gezegende bundan daha iyi bir gösteri olamaz. Bu sabah daha fazla muhteşemliğe dayanabilir miyim bilmiyorum."

Kıkırdadı ve içinden "Saçmalık" dedi.

Ona genişçe sırıttı ve "Kesinlikle" diye cevap verdi. İşte o zaman adam onu öptü.

Bunu uzun süre yaptı.

Sonra da toplantıya hazırlanmak için yataktan kalktılar.

Ama Tom bunu yıllardır olmadığı kadar hafif hissederek yaptı.

Ayrıca bunu Mika'sının sadece muhteşem olmadığını düşünerek yaptı. O bir mucize işçisiydi.

TOM, JAMIE'NIN BÜYÜK OFISINDE OTURURKEN RAHATSIZDI.

kişisel konferans masası.

Bunu yapmasının nedeni Hale'i izliyor olmasıydı ve Hale'in eskisi gibi olmadığını gördü.

Rahattı. Tamamen.

Hale hayatı boyunca aktifti.

Bir atletti ve iyi bir atletti, özellikle beyzbol, ama fazla ilgisi yoktu.

Kaykay onun için daha önemliydi. Kaykay parklarında arkadaşlarıyla birlikte olmak, risk almak, numaralar yapmak.

Ancak bu daha çok hayatındaki yetişkinlerden uzak kalmakla ilgiliydi.

Babasının pek ilgisi yoktu. Annesi

tam bir baş belasıydı.

On beş yaşına geldiğinde Hale beyzbol oynamayı tamamen bıraktı ve Tom ve Genny ile birlikte olmadığı boş zamanlarının çoğunu arkadaşları ve kaykayıyla geçirdi.

Dahası, ne zaman araba kullanabilse, ki bu araba kullanabildiği zamanlarda hızlanmıştı, sahilde sörf yapıyordu. Ya da tepelerde yürüyüş yapıyordu. Yaz kampına gitmek için yalvarırdı. Sonra, yeterince büyüdüğünde, o kampta danışman olmak için yalvardı.

Sonunda, milyarlar miras kalmadan önce dışarıda sorunlu çocuklarla çalışarak bir kariyer yaptı.

Şimdi özel dikim, gri bir Prada takım elbise giyiyordu ve Corey'nin dizinin dibinde büyümüş, dünyayı ele geçirmek için anlaşmalar yapıyormuş gibi görünüyordu.

Bu durum Tom'un hoşuna gitmiyordu, çünkü kısmen bu tür bir hayatın Hale'i cezbedeceğinden korkuyordu, çünkü kendisi böyle biri değildi, kısmen de Hale'in bundan nefret etmesinden korkuyordu, ama işi bitirmek için bunu gizliyordu, ama sonuçta mutsuzdu.

Her birinde ayrı ayrı Perrier şişeleri, buz bardakları ve küçük bir Çin kasesinde limon ve misket limonu dilimleri, mükemmel bir Etiyopya karışımıyla dolu kahve fincanları vardı ve masada iki gümüş tepsi vardı. Birinin üzerinde ufalanmış peynir ve meyve ile kaplı rustik ekmek dilimleri, diğerinde ise avokado dilimleriyle kaplı ince tost vardı. Diğerinde ise minyatür çörekler vardı.

Tom katılmadı.

Mika'nın hazırladığı Fransız tostundan oluşan kahvaltısını, yine şık bir kıyafet giymiş, sabahın dokuzunda mükemmel bir şekilde hazırlanmış ve Mika'ya tam bir brifing vermeye hazırlanan Teddy'nin kötü bakışları altında yedi.

O gittiğinden beri yaptığı her şeyi, şu an ve sonrası için bilmesi gerekebilecek her şeyi.

Bu arada Teddy, Tom'un pijama altı ve tişört giymiş olmasını ve kendisi gibi harika bir şekilde emilmiş görünmesini onaylamadığını göstermekten çekinmedi.

Mika'nın bunun çok komik olduğunu düşündüğü belliydi.

Tom bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı; kızarmış ekmek parmaklarının mükemmel olduğunu ve kızın ona yaşattığı muhteşem orgazmın ve sonrasında yaptıkları daha da iyi konuşmanın etkisinden hâlâ kurtulamadığını düşünürsek, bu o kadar da zor bir iş değildi.

Teddy'nin vedası, sanki süt, ekmek ve yumurta olduğundan emin olmak için New York'un her yerini bizzat taramış gibi, "Getirdiğim yiyeceklerin tadını çıkarın," şeklindeydi.

Tom bir tost parmağını selamlamak için kaldırdı. "Emekleriniz çok takdir ediliyor."

Mika kahkahasını yutarken homurdandı.

Teddy'nin gözleri büyüdü.

Mika onu ön kapıya kadar geçirdikten sonra mutfağa dönene kadar bekledi ve kahkahayı patlattı.

Cadence o sırada okuldaydı.

Şimdi, Jamie'nin müfettişinin gelmesini beklerken Jamie'nin cömertliği onlara gösteriliyordu.

"İyi misin?" Mika ona sessizce sordu.

Ona baktı ve yalan söylemedi. Hale hakkında da bir şey söylemedi. Bunu daha sonra yapacaktı.

"Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

"Bunu duydum," diye kabul etti.

Kapı çalındı ve Jamie seslenemeden kapı açıldı.

İki kadın girdi.

Biri Amerikan yerlisiydi. Varlığı ve ayakkabıları nedeniyle olduğundan daha uzun görünüyordu. Ve eğer bazıları için

Mesleği gereği ne kadar zeki olduğunu saklaması gerekiyorsa, muhtemelen bunu imkansız bulacaktır.

Son olarak, çok etkileyiciydi.

Diğeri daha genç, kıvrımlı, siyah saçlı, bomba gibi yüz hatlarına sahipti.

Amerikan yerlisi, ince pantolonlu şık bir pantolon takım giymiş ve bir kadının giydiğini gördüğü en yüksek topuklu ayakkabılardan bazılarını giymişti.

Çıplak ayakla gezinir gibi geziniyordu.

Diğer kadın siyah kot pantolon, gri bir tişört, siyah deri ceket ve aerodinamik, kadınsı siyah motorcu botları giyiyordu.

İlk kadın muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı.

İkincisi, diye düşündü Tom, otuzlu yaşların başında.

İki kadın da masaya ulaştığında Amerikan yerlisi Jamie'ye, "Gelebildi," dedi.

Bütün erkekler ayağa kalktı.

Jamie deri ceketli kadına elini uzatarak, "Hoş geldiniz," dedi.

El sıkıştılar ve Jamie masaya döndü.

"Bu benim dedektifim, Kateri True Arrow," diye tanıttı. "Bu da Georgiana Black. The Worldist'te çalışan bir gazeteci."

Gazeteci mi?

Tom bu atlayışı sevmedi. Çok erkendi.

"Jamie-" diye başladı.

"Oradayız," diye sözünü kesti Kateri.

"Öyle mi?" diye sertçe sordu.

"Tüm kadınlar kayıt altında. İhbarcı da kimliğinin gizli kalmasını istiyor ama o da kayıtlarda var," diye karşılık verdi Kateri. "Georgiana'ya ihtiyacımız var, sadece bunu açığa çıkarmak için değil, aynı zamanda Core Point işin içine girdiğinde, sert oynayacaklardır. Yasal olarak kaynaklarımı açıklamak zorunda kalabilirim. Jamie yapabilir. Sen de yapabilirsin. Hepimiz yapabiliriz. Georgiana bu hikayeyi ortaya çıkarırsa, ihbarcı korunacaktır."

Muhbir mi?

Kahretsin, tüm belgeler ve e-postalar bu şekilde ellerindeydi.

Core Point'in içinde bir muhbir vardı. "Kadınları kayıt altına aldınız mı?" Mika sordu. Kateri dikkatini Mika'ya çevirdi. "Evet."

"Onlara yaklaştın mı?" diye sordu, sesi sertti. Başka bir deyişle, kızgındı.

Kateri cevap veremeden Georgiana araya girdi.

"Belki de oturup ne yaptığımızı sizinle paylaşsak daha iyi olur."

"İyi fikir," dedi Yargıç.

Hepsi yerleşti.

Georgiana Jamie'den kahve kabını aldı ve kendine biraz doldurdu.

Kateri fincanına ya da mükemmel büyüklükteki gümüş bardak altlığının üzerindeki küçük Perrier şişesine bakmadı bile.

"Hepinizin tanıtılmaya ihtiyacı olmadığını düşünerek," diye başladı Georgie, "hadi başlayalım."

Kateri en çok konuşan kişiydi, çünkü işin çoğunu o yapmıştı.

İşe muhbirin kim olduğunu ortaya çıkarmakla başlamıştı. Onu ele geçirdiğinde, hayatta kalanlar da dahil olmak üzere diğer her şeye açılan kapısı olmuştu. Onun için araya giriyordu.

Ona tam olarak güvenmiyorlardı ama güdülerine güveniyorlardı çünkü görünüşe göre, tüm gizli anlaşmalarda kadınların çıkarlarını en çok düşünen kişi oydu.

"Kızı yaklaşık bir yıl önce tecavüze uğradı ve bum," dedi Kateri soğuk bir sesle. "Adamın vicdanı sızladı ve ağzı kapatılırken teklif edilenden birkaç yüz bin daha fazla almalarını sağlamak yerine Vaughan'a karşı savunmasız kaldı ve şimdi 'bir şeyler yapmak' istiyor."

Hem Tom hem de Yargıç buna sevindi. Ve Yargıç bunu yaptı.

"Rhys Vaughan'ı tanıyor musun?" Yargıç sordu.

"Evet." Başını salladı. "O bu işte bir efsane. Nightingale ile neredeyse eşanlamlı, ama daha karanlık."

"Daha mı karanlık?" Tom sordu, onun kimi kastettiğini bilmeden Nightingale, ama Chloe'nin bir uşağa miras kalması hakkında daha fazla şey öğrenebilecekleri için, bu konuda daha fazla şey bilmek istiyordu.

Kateri ona döndü. "Vaughan genç. Yetenekli. Corey Szabo tarafından erkenden seçildi. Eskiden serbest çalışıyordu. Szabo, yapabildiği için" -gözleri Hale'in üzerinde gezindi- "onu özel yaptı. Adam için her şeyi yaptı. Ve bununla her şeyi ve her şeyi kastediyorum. Ve 'adam' dediğimde, kastettiğim şey bu. Sadece Szabo'ya bağlıydı. Başlarda bu bir işti. O kadar sadık oldu ki, orada başka bir şey olmalıydı ve bu sadece para değildi. Ciddi miktarda para bile değildi. Vaughan kapalı bir kutu, bu yüzden kimse ne olduğunu bilmiyor. Ama yaptığı iş imzası niteliğinde. Dosyaya ilk baktığımda o olduğunu anlamıştım. Çalışırken çok beceriklidir. Görünmezdir. Ve çok titizdir."

Tom ve Yargıç bakıştılar.

Tom daha sonra yüzünde esrarengiz bir ifadeyle fokurdayan Perrier bardağını inceleyen Hale'e baktı.

Ama bunu hissetmesi gerekiyordu. Corey'e yakın, ona sadık, ölümünden sonra isteklerini yerine getirecek kadar sadık bir adam.

Hale babasıyla böyle bir şey yaşamadı. Yakınından bile geçmedi.

"Tıpkı bu olayda olduğu gibi," diye devam etti Kateri. "Köstebek, ki bu adam hâlâ Core Point için çalışıyor, onun elindeydi ama Vaughan daha da derine indi. Elimizde her şey var. Hepsi kanıtlanmış değil ama Georgiana'yı getirmeme yetecek kadar var. Hikaye üzerinde çalışıyor ve The Worldist bunu kilit altında tutuyor. Legal bu konuda onunla yan yana. Ancak yakında Winston, Cyrus Martin ve AJ Oakley ile temasa geçerek onlara hikayeyi kendi açılarından anlatma şansı vermesi gerekecek. İşte o zaman h a z ı r l ı k l ı olmalıyız. Bu

hikayenin çirkinleştiği zaman değildir. Öncesinde. Hikaye anlatılmadan önce onu bozmaya çalıştıklarında."

Cyrus Martin Core Point'in CEO'suydu.

"Bana gönderilenleri doğrulama konusunda gösterdiğiniz agresifliği takdir ediyorum," dedi Mika. "Yine de keşke işi bu kadar ileri götürmeden önce bize danışsaydınız. Tom hayatta kalanlardan birini tanıyor."

Kateri, "Evet, ama onun ve hepinizin adı şu ana kadar bu işin dışında tutuldu," diye cevap verdi.

"Muhtemelen benim bu işe karıştığımı öğreneceği bir zaman gelecek," diye araya girdi Tom.

"Anlıyorum. Bunu nasıl isterseniz öyle halledebiliriz," dedi Kateri ona. "Ama bu suç İngiltere'de meydana geldi. Diğer üçü... bildiğimiz kadarıyla... burada, New York'ta meydana geldi ve büyük olasılıkla ikinci ya da üçüncü derece tecavüz olarak değerlendirilebilir, her ikisinin de zaman aşımı süreleri var. Ve suçlar bu sınırların dışında işlendi. İngiltere'de işlenen suçlar için herhangi bir sınırlama yok. Bu da Amerikan ve İngiliz çifte vatandaşlığı olan Bayan Trainor'a tecavüz ettiği için iade edilebileceği ve İngiltere'de yargılanabileceği anlamına geliyor. Ancak on beş yaşından beri İngiltere'de yaşıyor ve her zaman bir İngiliz yarışmacı olarak yarıştı. Onu kendilerinin sayacaklar. Bu nedenle İngiliz basını onun içini boşaltacaktır."

Masadaki herkes sessizdi.

"Kateri sözlerine şöyle devam etti: "Henüz izleyeceği yolun bu olduğuna karar vermedi. "Ancak hayatta kalanların dördü de isimlerinin açıklanmasını kabul etti."

"Cesur," diye mırıldandı Yargıç.

"Evet," diye onayladı Georgiana. "Çünkü otuz sayfalık gizlilik anlaşmalarını ihlal ediyorlar, eğer Core Point bu yola başvurmaya karar verirse, ki biz bunun pek olası olmadığını düşünüyoruz, zaten şiddetli bir halkla ilişkiler fiyaskosuyla uğraşacaklarını ve bu yangına daha fazla körükle gitmek istemeyeceklerini düşünürsek, işler dördü için de çok zorlaşabilir."

Kateri Tom'a baktı. "Sporcularla ve organizasyonlarla konuşmak için bir strateji oluşturmanız gerekecek. Yarışırken CP çemberlerini takan herkesin onları terk etmesi gerekecek ve takmayanlara da bunu yapmaları için baskı yapılması ya da dışlanmaları gerekecek. Profesyonel kuruluşların bu kişileri cezalandırması ya da yasaklaması gerekecek. Bu, yetenekli bir oyuncunun onların kıyafetlerini giyerek maç kazanmaya devam etmesi ve insanları satın almaya teşvik etmesi için yapılan bir örtbas değildir. Bu kurumsal bir felsefedir. Yetmiş bin kişinin çalıştığı çok uluslu bir şirkette sadece bir kadın yönetici var. Cinsel taciz ödemeleriyle ilgili söylentiler yaygın. Köstebeğe göre, son yirmi beş yılda bir boksör, bir oyun kurucu ve bir snowboardcu ile ilgili benzer durumları örtbas etmişler. Georgiana bunlar üzerinde çalışıyor ve sayılarına daha fazlasını ekleyerek İlk Dörtlü üzerindeki incelemeyi azaltmayı umuyoruz. Her ne kadar tek bir sesin duyulması gerekse de, yaşadığımız dünya böyle değil. Sayıların gücü vardır. Nassar davasının da kanıtladığı gibi."

Bunun Andrew Winston'dan daha büyük bir mesele olduğunu öğrenen Tom'un sesi sert ve öfkeli bir gümbürtüye dönüşmüştü: "Winston'ın onlarla yaşadığı bu olaylarda tek başına olmamasına şaşırmasam da, her spor dalında her yerde bulunmuyorum ve her şeye kadir değilim. Core Point de bunlardan ilki ve ikincisine yakın."

Kateri bir elini kaldırdı ve siyah lake parmağıyla Hale'i işaret ederek, "İşte burada sen devreye giriyorsun," dedi.

Hale tereddüt etmedi.

Jamie'ye döndü ve "Var mısın?" diye sordu.

Jamie, "Kesinlikle." diye cevap verdi.

Tom bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Bu hikaye Core Point'i savunmasız bırakacaktı.

Bu gerçekleştiğinde ve muhtemelen daha önce Jamie, Wall Street'i daha da savunmasız hale getirmek için voodoo'sunu yapacaktı.

Sonra biri ya da diğeri ya da her ikisi birden satın alıp batıracaktı.

"Peki babamın bu karmaşada öne çıkarılmasının nedeni?" Jamie sorguladı.

Kateri ona, "Çünkü o ve şirketi kuran kıdemli Martin Doyle çok sıkı fıkıydılar," diye bilgi verdi. "O zamanlar öyleydiler. Doyle iki yıl önce ölene kadar da öyleydiler. İhbarcı, başlangıçta AJ Oakley'in bu tür sorunlara karşı kendi yanıtlarını hazırladığını söylüyor. Daha sonra Cyrus geldiğinde bunu benimsemiş. AJ'in bunu yazan kişi olduğu düşünülürse, kendi şirketlerinin yönetiminden bahsetmeye gerek bile yok, felsefesinin tohumlarını kim bilir ne kadar uzağa ekmiştir."

"Bunun bir hikâye olmama ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyoruz," dedi Georgiana, ses tonu temkinliydi. "Bu düşen ilk domino taşı olacak. Güçlü kadınlar, kadınları güçlü olmaları için cesaretlendirir. İlk Dörtlü ortaya çıkarsa, Cyrus, Doyle Martin ve AJ Oakley gibi tüm kilit oyuncuların ulaşabileceği noktayı düşünürsek, bu işin sonunun nereye varacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Bunu duyan masadaki herkes tekrar sessizleşti. Mika bozdu.

"Kadınların yanına dönmek istiyorum," diye söze girdi.

Georgiana, "Onlarla ilgileneceğiz Bayan Stowe, bu konuda size söz veriyorum," dedi.

"Lütfen bana Mika deyin ve sizi çok az tanıdığımı hatırlattığımda lütfen alınmayın," diye cevap verdi Mika.

"The Worldist'in çalışmalarını biliyor musunuz?" Georgiana sordu.

Tom yaptı.

Sadece birkaç yıl önce kurulmuş bir internet haber sitesiydi. Amaçları yalın, tarafsız gazetecilik olarak lanse ediliyordu. Sadece makaleler yayınlamakla kalmıyor, aynı zamanda sabah ve akşam saatlerinde sitelerinde canlı yayın yapan "canlı yayın" kişilikleri vardı ve son haberlerin özetlenmiş raporlarını paylaşıyorlardı.

Büyük grafikler, aerodinamik elbiseler, kadınlar için bol makyaj ve kalın bıyıklarla ilgili değillerdi

ve erkeklerin orta yaşlı göbekleri. Yorum programları ve konukları da yoktu.

Bu sadece taraf tutmayan bir haber ve profesyonel gazetecilikti.

Tom bu siteyi sık sık ziyaret ediyordu çünkü sosyal konularda liberal eğilimleri olan bir mali muhafazakârdı ve The Worldist de öyle görünüyordu. Ancak liberal, hatta ilerici olan pek çok arkadaşı vardı ve The Worldist'in kendi bakış açılarını paylaştığını düşünüyorlardı.

Alternatif sağ, The Worldist'te çok az yer bulan tek bakış açısıydı. Ancak bunun nedeni, yelpazenin bu tarafından gelen "haberlerin" çoğunun gerçeklere dayanmaması ve dolayısıyla haber olmamasıydı.

Başka bir deyişle, özellikle son birkaç yılda, insanlar bu siteye giderek daha fazla yönelmeye başladı.

Haberler de böyle olmalı.

Eğer bu haberi yapmasını isteyeceği bir haber kuruluşu olsaydı, bu The Worldist olurdu.

"Evet," diye yanıtladı Mika.

"O kadınlarla görüşeceğiz," diye yanıtladı Georgiana. "Bir kadın olarak bu benim için adaletle ilgili. Ancak bunu bir kenara bırakmak zorundayım çünkü bu benim rolüm değil. Bir gazeteci olarak bu önemli bir hikaye. Çocuklarına Core Point kıyafeti alan ebeveynlerin logonun arkasındaki şirketin uygulamalarını bilmeleri gerekiyor. Bunu giyen sporcular da bilmeli. Ve bu politikaları benimseyen diğer kuruluşların da uyarılması gerekiyor. En önemlisi, bu kadınlar konuşmakta ve seslerini duyurmakta özgür olmalıdır. Bunu yapabilmek için de kendilerini güvende hissetmeleri gerekiyor. Bu hikayedeki öncelikli amacım bu, Mika. Ve bu kadınların kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak değil. Onları gerçekten güvende hissettirmek."

Georgiana söyleyeceklerini söyledikten sonra Mika'nın rahatladığını hissetti.

"Hale ve ben CP'yi hedefliyoruz. Sen ve Judge profesyonel organizasyonlar ve oyuncular etrafında bir strateji oluşturun. Kateri

pisliği kazacak. Georgiana da hikayeyi yazacak," diye açıkladı Jamie.

Tom Yargıç'a baktı. "Sanırım çoğu yüksek profilli spor dalında bu topu alıp onunla koşacağına güvenebileceğim büyük bir oyuncu tanıyorum."

Yargıç, "Bu benim kararım olurdu," dedi.

"Onlarla oturup konuşmamız gerekecek. Bu yüz yüze olmalı. Daha fazla konuşacağız," diye yanıtladı Tom.

Yargıç başını salladı.

"Ve ben... ne yapacağım?" Mika sordu.

"Ortaya çıktıklarında onları ilk onaylayan sen ol," dedi Kateri ona. "Senin sözünün bir ağırlığı var. Başından beri saçmalamadın. Eğer Mika Stowe onların arkasına sesini eklerse, üç neslin liberal feministleri daha mürekkebi kurumadan akıllarını kaybedecek ve pankartlarını sallamaya başlayacaklardır."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Mika sordu.

Kateri sabırla, "Onları desteklemek için sosyal medyaya çıkın," dedi.

"Sosyal medyada yokum," diye paylaştı
Mika. Georgiana gözlerini kırpıştırdı.
Kateri ilk kez gülümsedi. Küçüktü ama oradaydı.
"Akıllıca," diye
mırıldandı. "Biliyorum,"
diye yanıtladı Mika.
Kateri'nin gülümsemesi bu kez daha
büyüktü. "TikTok hayattır," diye
mırıldandı Georgiana.

Kateri onu duymazdan gelerek, "Eğer durum buysa, gerçekten yapabileceğiniz bir şey yok. Bu noktada her şey Georgiana'ya, hayatta kalanlara ve avukatlara bağlı. Jamie ve Tom'un yapacakları şeyler bile tesadüfi. Bu onlarla ilgili değil. Ya da seninle. Ya da benimle. Bu kadınların kendi gerçeklerini söyleme fırsatına sahip olmasıyla ilgili. Gerisi sadece sonuç."

Mika şimdi gülümsüyordu. "Bu konuda anlaşabiliriz."

Kateri aniden ayağa kalktı. "Yapacak işlerim var. Jamie." Ona başıyla işaret etti. "Beyler." Masanın geneline başıyla selam verdi. "Mika," diye bitirdi.

Georgiana da onunla birlikte kalkmıştı ama masanın üzerine birkaç kartvizit koydu ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa," dedikten sonra gülümseyerek "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek veda etti.

O ve Kateri odadan çıkarken adamlar tekrar ayağa kalktı. Kapı kapandığında oturdular.

Mika bir Danimarkalı'ya uzanarak, "Eh, bu işi hallettik diyebiliriz," dedi.

Hale, "Tanrım, bu kadınlar dünyayı yönetebilir," dedi.

Tom, Mika'nın kocaman bir sırıtışla Danimarka yemeğini çiğnediğini gördü.

"Bu fikri Kateri'ye verme, o bunu yapar." Jamie başını salladı. "Boş ver, o zaten bu fikre sahip. O yüzden sadece bekle."

Tom Mika'nın bacağına dokundu. Kız ona döndü.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Kateri True Arrow'un yönettiği bir dünyada yaşamak istiyorum. Sanırım bu benim görmek istediğim bir dünya."

Tom arkasına yaslandı. Çünkü o iyiydi. O iyi olduğu için.

BÖLÜM 17

DÜRÜSTLÜK

Tom

Mika o gece Chloe ve Judge'ı, Jamie ve Dru'yu, Nora'yı ve Hale'i akşam yemeğine davet etti.

Ama mahkemeyi yöneten Cadence idi.

Tom da Mika'nın arkasına yaslanıp kızının neşeli kişiliğinin odayı canlandırmasına izin vermesine ve ona parlaması için alan tanımasına bayıldı.

Mika'nın yuvarlak bir yemek masası vardı (çünkü elbette öyle yapardı, daha kapsayıcı sohbetler yapmak daha kolaydı). Orada bir duvar resmi daha yapmıştı (ve duvar resimlerinin hepsinin onun eseri olduğunu öğrenmişti). Yemek odasındaki yeşil lambri kaplamanın üzerinde yer alıyordu ve bir ağaç evinde yemek yedikleri izlenimini veren bol miktarda yaprak ve dal vardı.

Yemek yapmaya vakti yoktu, bu yüzden en sevdiği İspanyol tapas restoranını aradı ve kroketler, kızarmış bebek kalamar, sarımsaklı karides, tortilla de patatas, mantar dolması, zeytin chorizo, Manchego ve tortillalar masayı kapladı. Ayrıca bir bütün tarta de Santiago ve bir kasa dolusu farklı rioja sipariş etti.

Yine de, gecelerine kurutulmuş ardıç meyveleri ve bir tutam misket limonu içeren İspanyol cin tonikleriyle başladılar.

Yemek boldu. Dokuzuncu şişe şaraplarını içiyorlardı. Herkes içkinin ve yemeğin tadını çıkarıyordu. Gürültü artıyor, insanlar kahkahalar ya da yan konuşmalar arasında seslerini duyurabilmek için konuşuyordu. Mika gecenin temasını belirledi ve arka planda Vincente Amigo'yu çalmaya başladı.

Tom sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde şarap kadehiyle sessiz bir şekilde dinliyor ve izliyordu.

Hale ve Judge Cadence'e sataşıyor, Chloe ve Dru ona karşılık veriyor. Jamie ve Nora'nın keşfettikleri ve ikisinin de hoşuna giden bir restoran hakkında konuşmaları. Cadence Dru'ya davul çalmayı öğreteceğini söylüyor. Chloe, Cadence, Dru ve Nora düğün hakkında konuşuyor. Judge, Jamie ve Hale Trail Blazer'ı tartışıyor ve bunu Mika ile paylaşıyor. Cadence coşkulu, bu atmosferde başarılı, evi insanlarla dolu, açıkça hoşlandığı bir şey. Nora'nın komikliği ve Chloe'den sonsuza dek bir yardımcı kazanması.

Filmlerden bahsettiler. Ve televizyondan. Ve birçoğunun okuduğu harika bir kitabı uzun uzun tartıştılar.

Bazıları birbirini çok az tanısa bile aile gibi hissediyordu.

Mika'nın parmakları Mika'nın kalçasına dolandı ve Mika ona döndü.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Keşke Matt ve Sasha da burada olsaydı," diye cevap verdi. Kadının yüzü yumuşadı. "Ben de isterdim."

Tom sonunda küçük kızına bir mesaj atarak evini bir sığınak olarak kullanmasını reddetti.

Annesi gibi o da cevap vermemişti.

Bu onu endişelendiriyordu.

Ama bu gece değil.

O gece etrafını saran kalın iyilik örtüsünü hiçbir şey delip geçemezdi.

"Matt bahar tatiline çıktığında büyük bir buluşma yapacağız," dedi Mika, onun dikkatini yeniden çekerek. "Ben

Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Başını salladı ve "Ve Genny." dedi. Başını salladı. "Pardon?"

"Keşke Genny ve Duncan da burada olsaydı." Kadının parmakları adamın kalçasına daha sıkı sarıldı. Bu tepki onu rahatsız etmişti.

Onun ve Genny'nin ailelerinin yakın kalmasını nasıl istediklerini biliyordu. Bu pek de iyi başlamamıştı. Yine de Tom, Mika ve Cadence'in de eklenmesiyle bunu geri istiyordu.

"Bu sizi ilgilendiriyor mu?" diye sordu.

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Onlarca yıl evli kaldığınız kadınla paylaştığınız geçmişin ve duyguların önemini anlayacak kadar duygusal olgunluğa sahip olmanız ve onun hayatınızın bir parçası olmaya devam etmesini istemeniz mi? Hayır."

Demek kızın tepkisini yanlış okumuştu. Tom gülümsedi.

Mika sessizce, "Sizinle temasa geçecektir," dedi. Bu konuda pek umutlu değildi.

Her ne olduğunu anlaması yıllar sürebilirdi.

Bunu acı verici bir şekilde iyi biliyordu. Ama şimdi, bunun bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

O masada olanlar hariç.

"Bu belki de beş yıldır geçirdiğim en iyi gece," dedi ona.

Onungözler yuvarlatılmışönce ve hassasiyet gitti aşırı hızda.

Ona doğru ilerledi, yanağını öptü ve dudaklarını kulağına doğru kaydırdı.

"Beni mutlu ediyorsun," diye fısıldadı. "Bu beni mutlu ediyor."

Adam geri çekildiğinde, kadının gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve eğilip ağzını onunkine değdirdi

"Ben de" diyerek sonsuz derecede uzaklaşmadan önce.

Toplandıkları yerden çıktılar ve Chloe hemen, "Böbürlenmemeye çalışacağım," dedi.

"Övün bakalım, sevgilim," dedi Nora. "Onlara ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmazsan unutabilirler. Ben her zaman böbürlenirim. Mesela şimdi-" öne doğru eğilip bir karides aldı ve ağzına atmadan önce, "Mika'yı bu tapas barla tanıştıran ben olduğum için," diye bitirdi.

Herkes güldü.

Tom da güldü.

Ama bunu bir şişe daha şarap açmak için ayağa kalkarken yaptı.

TOM AĞZINI MIKA'NIN BACAKLARI ARASINA GÖTÜRDÜ VE

Acele etmeden, ağzı ve elleriyle, yukarı çıkarken tenini keşfederek yaptı...

Ve içeride.

Onun sikini ağzına aldığında çıkardığı o küçük nefesi seviyordu. Onun tadını, onu hissetmeyi, çıkardığı sesleri, saçlarının yastığının üzerindeki koyu gölgesini, seksinin ve parfümünün kokusunu ve teninin karışımını sevdi. onun.

Kadın kalçalarıyla bir hamle yaptı ve Tom yavaşça okşamayı bırakıp kadının onu sırt üstü yatırmasına izin verdi.

Ayağa kalkıp ona binmedi.

Dudakları boynunda, çenesinde, ağzında, elmacık kemiğinde, elleri kaburgalarında, pazılarında, omuzlarında geziniyor, tırnakları göğüs kıllarını, meme uçlarını tırmalıyor, ona bastırırken aletinin üzerinde aşağı yukarı kayıyordu.

Ta ki canına tak edene kadar.

Bunu yaptığında ayağa kalktı ve saçlarının perdesi etraflarını sararken dudakları birbirine değdi, nefesleri birbirine karıştı,

Parmaklarının ucunu kadının kalçalarına geçirerek daha hızlı olması için sessiz bir emir verdi.

O yaptı.

Bir elini aralarına soktu, başparmağı daha derine girdi.

Onun ağzına karşı inledi. Onu daha sert sürmeye teşvik etti.

O yaptı.

Tom onu, aralarındaki samimiyeti, yakınlığı kaybetmek istemiyordu ve bu yüzden kadının başını, orgazmla birlikte geriye uçmadan hemen önce yakaladı.

Daha sonra yüzünü kızın boynuna dayadı ve kız ona kendi yüzünü verdiğinde dişlerini oradaki ete batırmaktan kendini alamadı.

İyileşmeleri boyunca bir milim bile hareket etmediler, Mika onun kucağındaydı, ikisi de birbirlerinin teninde nefes alıp veriyorlardı.

Sonunda kadın kayarak çıktı ve banyoya gitmek için yataktan yuvarlandılar.

Burası Tom'un evindeki sevdiği bir başka odaydı. Duvarlar renkli resimlerden oluşan bir kolajla kaplıydı, dolaplar lavantaydı ve tezgahlar ve armatürler gösterişli bir şekilde zengindi.

Hareketliydi. İlginçti. Ve tamamen eşsizdi.

Yine Mika'ydı.

Temizlediler.

Mika yatağına dönerken Tom da Moon'u içeri almak için kapıya gitti.

O ve Moon orada ona katıldılar.

Tom onu kollarına aldı ve Moon kendi yerini bulmak için vücutlarının üzerinden geçerken bacaklarını yorganın altına doladı.

"Evinizin en çok hangi odasını sevdiğime karar veremiyorum," dedi ona.

Şaşkın bir kahkaha attı ve "Ciddi misin?" diye sordu.

"Sen her yerdesin, Mika," diye cevap verdi. "Her santimde sen varsın."

Sözleri karşısında onun hareketsiz kaldığını hissetti. Sonra onun içinde eridiğini hissetti. Onu daha da yakınına çekti.

"Cadence bu gece iyi vakit geçirdi," diye mırıldandı.

"Etrafında sevmesi gereken ne kadar çok insan varsa, o kadar parlak görünüyor," diye belirtti.

"Rollo gibi."

Tom buna tepki vermemek için kendini zor tuttu.

Rollo'dan pek sık bahsetmezdi ama ne zaman bahsetse sözlerine melankoli karışırdı.

Bu durum onu rahatlatmak istemesine ve saçma sapan kıskançlık duyguları beslemesine neden oldu.

"İçine kapanık biri değilim, dışa dönük biri de değilim," diye devam etti. "İnsanların etrafında olmayı seviyorum ama çoğunlukla gözlemlemek için. Kendimi çok fazla vermekten hoşlanmıyorum. Sanırım başlangıçta insanlar ne yaptığım ve kim olduğumu düşündükleri konusunda çok sert davrandılar, ben de etrafımda bir kabuk oluşturdum. Mesele şu ki, bunun içinde rahat olduğumu fark ettim. Onu sevdim. Bu yüzden onu korudum. Çevrem, kurduğum aile çok sıkı."

"Ben de bunu fark ettim," diye cevap verdi. "Benimki de öyle." "Ben de bunu fark ediyorum," diye tekrarladı.

Gölgelerin arasından birbirlerine sırıttılar.

Sonra Mika başını öne eğdi, alnı Mika'nın çenesine çarptı ve fısıldadı: "O da onun gibi müzikle uğraşıyor. İnanılmaz derecede iyi bir davulcu. Onun gibi bir odayı aydınlatıyor. Herkes onu tanımak istiyor, tıpkı onun gibi. Onda da o enerji var. O sadece... elektrik."

"Chloe tıpkı büyükannesi gibi ve eğer öyle olmasaydı, Genny'nin annesinin ölümüyle başa çıkıp çıkamayacağını bugün bile bilmiyorum. Matt birçok yönden Genny'ye benziyor. Zeki biri. Yetenekli. Ama kafasına takılıp kalıyor. Sasha'nın benim gibi olduğunu düşünmek hoşuma giderdi.

Eskiden atletik, rekabetçi, azimli biriydi. Onunla ilgili endişelerimin bir kısmı da eskisinden çok farklı olması. Yine de itiraf etmeliyim ki

dostumu özlediğime dair kesinlikle bir nüans var. Pek çok ortak ilgi alanımız vardı. Hepsi benim mirasım, ama onun bir parçası bana sanki onda yaşayacakmışım gibi hissettirdi. Bu benim için özeldi. Bencilce ama gerçek bu."

Başını geriye doğru eğdi.

Ve şöyle devam etti: "Demek istediğim, Cadence onun mirası. Sadece onun bir parçası olduğu için değil, onun oluşmasına yardım ettiği için. Onun içinde yaşadığını söylüyorum."

"Bu çok üzücü," dedi.

Tom bunu onunla ve onun için hissettiğinde kollarını sıktı.

"Bu da harika bir şey," diye devam etti. "Ama bunun... Yani, sen ve ben, çalışıyor gibi görünüyoruz."

Gülmek istedi.

Ses tonu ciddiydi, bu yüzden gülmedi.

Yine de, "Evet, tatlım, çalışıyoruz" şeklinde hafif bir yanıt verme ihtiyacı hissetti.

"Tamam, o zaman açıkça söylemeden söylemek istediğim şey, bunun senin için çok fazla olmasını istemediğimdir."

Kafası karışmıştı. "Cadence'in içinde babasından çok şey olduğunu mu?"

"Bu... bunun bir sorun olacağını mı
düşünüyorsun?" "Tabii ki hayır," diye yanıtladı
kararlı bir şekilde.
"Sen... sen bazen..."

Kekeliyordu ve bu onun tarzı değildi.

Onu üstüne çekti ve parmaklarını saçlarının bir tarafına geçirerek geride tuttu.

"Çalışıyoruz," dedi. Onun
başını salladığını gördü
ve hissetti.

"Sana bir kıskançlık duygusu olmadığını söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Hayır. Sen onu sevdin ve benim duygularım da sana karşı büyüyor. Mantıksız ama orada olduğunu inkâr edemem. Umarım bu bir refleks eylemidir ve damarlarımda pompalanan zehirli erkeklik değildir."

Vücudu onunkinde yumuşadı ve şöyle dedi: "Öyle değil. Bir sürtük gibi konuşmak istemiyorum, ama her şey olup bittikten sonra ve bunu düşünmek için bir saniye bulduğumda, Imogen'in bizi basması ve sonra bir drama atması, yani, bir parçam anlıyor. Bir yanım onun başka bir adamla evlendiğini, uzun süredir kayıp olan aşkının yeniden bir araya geldiğini, bunun büyük bir olay olduğunu ve o da dahil olmak üzere herkesin mutluluktan havalara uçtuğunu düşünüyor ve bu yüzden... ne oluyor lan?"

Tanrım, onun bu kadar dürüst olabilmesini

seviyordu. Tam burada.

Açık.

Her şeyimi ona veriyorum.

"Bunun kısmen bölgesel olduğunu da düşünüyorum," diye devam etti. "Bu başlangıçtı. Bir süredir benimsin ve o dramayı uzattıkça ben daha da sinirleniyorum."

"Mm," diye mırıldandı.

"Kızacak olanın ben olmadığımı biliyorum," diye belirtti.

"Üzgün müyüm? Hâlâ 'bir yıldır benimsin' cümlesine takıldım.

'"

Bu sefer vücudu onunkinin üzerinde kıpırdadı.

Sonra başını eğdi ve ona derin, ıslak bir öpücük verdi.

Hava almak için kalktıklarında, kadın artık adamın üstünde değildi. Adam onu sırt üstü yatırmış ve göğsünü onun göğsüne yaslamıştı.

Öpüşmeleri sırasında Moon ayaklarından kaymıştı ve şimdi yeni bir yer bulmak için yine onların üzerinde yürüyordu.

"Son olarak," dedi sesi hırçınlaşarak, "seni önemsiyorum. Sen de beni önemsiyorsun. Bu ikimiz için de bölgesel bir şey. Ancak, aynı zamanda seni de koruyorum. Onu özlüyorsun ve bunu hissediyorum. Bu yüzden benim endişemi her şeyden çok hissediyorsun."

"Bu uzun zaman önceydi, Tommy. Rollo'nun sonsuz sevgime sahip olmadığını söyleyemem ama bunu hayatıma devam etmemi engelleyecek şekilde içimde tutmuyorum."

"Durumun böyle olduğunu düşünmemiştim. Yine de öğrendiğim iyi

oldu."

Mika yumuşak bir kahkaha attı.

Ama ses tonu hiç de eğlendirici değildi: "Cadence pek çok güzel şeye sahip ve benim için bunlardan biri de babasının bir anısı olması. Sizin için de öyle olacağından emin olmak istedim, sorun yok."

"Chloe ile aranız iyi mi?"

"Tabii ki."

"Tatlım, aynı şey." Onun altında rahatladı. "Tamam."

"Biz iyiyiz," dedi ona. "İyiden de öteyiz."

"Kesinlikle öyleyiz. İyiden de öteyiz." İşte o zaman Tom rahatladı.

Onu öptü.

Mika da onu öptü.

Bir süre daha karanlıkta birbirlerine mırıldandılar, ciddi bir şey yoktu, sadece birbirlerinin derinliklerine iniyorlardı, bu yüzden hepsi önemliydi.

Ve sonra, hâlâ birbirlerine sarılmış, Moon yerini seçmiş, ayaklarına dolanmış bir halde uykuya daldılar.

"BEN YOKUM," DEDI YARGIÇ.

"Tanrı'ya şükür ofise gidip biraz iş yapmam gerekiyor," diye mırıldandı Jamie.

"Tanrıya şükür gitmem gerekiyor," diye cevap verdi Hale, yine mırıldanarak.

"Özür dilerim, tatlım." Tom Mika'ya döndü. "Ama Yargıç ne yapıyorsa ben de onu yapıyorum ve bunun ne olduğu umurumda değil."

Mika bir kahkaha patlattı.

Ertesi gün öğle yemeğindeydiler. Başka bir büyük parti.

Ama yemeklerini bitirmişlerdi ve Judge sunucuya kredi kartını gizlice vermiş, böylece hesap ödenmişti.

Ve kadınlar gündemdeki bir sonraki şeyin Saks Fifth Avenue'nun ayakkabı katına gitmek olduğuna karar verdiler.

Chloe, Yargıç'a doğru, "Sadece sinir bozucu olacaksın ve toplantıyı mahvedeceksin," dedi. "O yüzden bizim dualarımızla git ve işini yap."

"Akşam yemeği için babamla benim evimde mi buluşacağız?" Dru sordu.

Kimse onaylayamadan Jamie, Chloe ve Yargıç'a döndü.

"Başka bir aile yemeği istediğinize emin misiniz? Çiftler gecesi için şehre gitmek istemiyor musunuz?"

Chloe'nin Mika'ya hızlı bir bakış attığı pek fark edilmedi. Bir babanın tecrübeli gözleri dışında.

Tıpkı Tom'un yaptığı gibi, aile köklerinin daha derine inmesini istiyordu.

Bu yüzden "Judge ve ben Pazar gecesi bunu yapacağız. Dru'nun yemeklerini kaçırmayacağız."

Dru, "Bu işe başlamak için alışverişten erken çıkmam gerekecek," diye cevap verdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mika sordu.

"Saks'ın ayakkabılarından fedakârlık mı yapacaksın?" Dru karşılığında sordu.

Mika, "Güzel bir ayakkabıyı seviyorum ama aynı zamanda dirseğimi doğramaya da bayılıyorum," diye paylaştı.

"Bu iyi, çünkü yaptığım şeylerden biri maque choux ve çok fazla doğrama gerekiyor," diye karşılık verdi Dru.

Mika ona doğru bakınca Nora, "Bana bakma hayatım," diye araya girdi. "İş yemek yapmaya gelince, ben On Altı Mum filminde çörek kutusunu açıp kahvaltının hazır olduğunu ilan eden büyükanneyim. Tabii o iğrenç sigara olmadan. Ayakkabı alışverişini de hayatta kısa kesmem."

Herkes güldü.

Müdüre benzeyen bir personel yaklaştı, kararsız görünüyordu, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Jamie, Hale ve Tom.

"Her şey yolunda mı?" Tom sordu.

Adamın omuzları, kendisi için karar verilmiş olmasının verdiği rahatlamayla çöktü ve Tom'a doğru bir adım atarak beline doğru eğildi ve kısık bir sesle Tom'un kulağına, "Özür dilerim efendim. Ama bilmeniz gerektiğini düşündük. Hepinizin burada olduğu haberi yayıldı ve dışarıda çok kalabalık bir paparazzi grubunun olması dışında bunu tarif etmenin bir yolu yok."

"Lanet olsun," diye ısırdı Tom, sonra da sunucuya, "Kullandığım dil için özür dilerim."

"Endişelenmeyin. Anlaşılabilir bir durum," diye yanıtladı. "Sizi mutfaktan çıkmaya davet etmek isteriz, arkada küçük bir sokak var. Gerçi arabalarınızın geri dönmesi için yeterince geniş değil."

"Neler oluyor?" Jamie sordu. Tom ona, "Dışarıda paparazziler var," dedi.

Nora ön tarafa bakmak için boynunu büktü. "Gerçekten mi? Ne kadar muhteşem."

Sadece Nora böyle düşünür.

"İşte bu yüzden her zaman etkilemek için giyiniyorum," diye açıkladı Chloe. Nora başıyla onu onayladı.

"Öyle değil. İşten sonra kıyafetlerini değiştirip televizyonun önüne park ettiğinde manken gibi görünüyorsun," diye karşılık verdi Yargıç.

Chloe'nin yüzü bir an dondu, sonra yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve "Tanrım, seni seviyorum," dedi.

Yargıç'ın dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

"Arabalarımız ön tarafta," diye hatırlattı Hale Jamie'ye.

Nora burnunu kırıştırarak, "Ve ben şahsen bir ara sokaktan geçmiyorum," dedi.

"Ben de değilim," diye kabul etti Mika. "Ön tarafa gidebiliriz. Önemli bir şey değil. Tabii bu konuda endişelenen başka biri yoksa."

"Sen ve Tom dışarıdasınız, sevgilim." Nora elini Tom ve Mika arasında salladı. "Bu ışığı bir çalının altına saklamanın faydası yok."

"Kadınların hepsi Dru'nun arabasına binecek," diye karar verdi Jamie. "Hale, sen doğruca havaalanına gidebilirsin. Ben Yargıç ve Tom'u gitmek istedikleri yere bırakırım."

"Bu bir plan," diye kabul etti Hale.

Jamie ve Hale strateji geliştirirken Tom cüzdanını çıkardı ve müdüre dönüp, "Uyardığınız için teşekkürler," dediğinde ona gizlice bir ellilik uzattı.

Adam başını salladı, gülümsedi ve uzaklaştı.

Bitirilmesi gereken işleri bitirdiler ve yola koyuldular.

Ama uyarıya rağmen hazırlıksızdılar. Müdür büyük bir grup olduğunu söylemişti.

Ancak Tom, Genny ile ilk çıkmaya başladıkları zamandan beri paparazzilerle, hatta kuduz paparazzilerle deneyimli olmasına rağmen, böyle bir şey görmemişti.

Ve sadece paparazziler değildi. Hayranlarıydı.

Bu nedenle plan değişti.

Çünkü restorandan çıkmaya başladıkları anda onlara doğru bir akın oldu. Heyecan vardı. İsimler haykırıldı, sorular soruldu.

Kötü niyetli hissettirmedi.

Bununla birlikte, tehlikeli hissettiriyordu ve bu nedenle Tom'da adrenalin artışına neden oldu ve ilk tepkisi savaş ve kaç oldu.

Neyse ki Hale'in ve Jamie'nin arabalarının sürücüleri neler olduğunu görmüş ve dışarı çıkarak kalabalığı geri püskürtmeye ve arabalara giden bir yol oluşturmaya yardımcı olmuşlardı.

Jamie, Dru ve Nora'yı tutup üç araçtan birine itti, onlarla birlikte içeri girip kapıyı kapattı.

Yargıç Chloe'yi yakaladı ve zorla başka bir arabaya götürdü.

Tom Mika'yı tuttu ve Cadence'e uzandı, ama Hale onu çoktan yakalamıştı ve son limuzine doğru debelendiler.

Güvenli bir şekilde yaklaştıklarında, sürücüler pencerelerden fotoğraf çeken ya da ellerini ve yüzlerini oraya bastıran kalabalığın arasından geçtiler.

Tanrım.

Genny heyecan yaratabilirdi ama bu çılgıncaydı.

Şoför limuzinlerine bindi ve onları harekete geçirmekte tereddüt etmedi.

İlk başta kalabalık da onlarla birlikte hareket etti.

Neyse ki karşıdan karşıya geçerken ışık onlardan yanaydı, trafiğin serbest akışına girdiler ve onları kaybettiler.

"İyi misin?" diye sordu Cadence'a.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve belli ki sarsılmıştı. Tom'un adrenalini yeniden yükseldi.

Hale bir kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına çekti.

"Artık güvendeyiz, tatlım. Öyle mi?" diye ona güvence verdi. "Hiç bu kadar kötü olmamıştı," diye fısıldadı ve Annesi. "Hiç bu kadar kötü oldu mu?"

Tom, Mika'nın elini sıkı sıkı tutuyordu ve Mika'nın eli de bir o kadar güçlüydü.

"Hayır, tatlım. Olmadı," diye cevap verdi. "Ama artık güvendeyiz. Hissediyor musun?

Güvendeyiz." Hafifçe başını salladı.

Tom Mika'nın elini sıktı ve Mika ona döndü. "Tamam mı?" diye mırıldandı.

O da başını salladı.

Telefonları mesajlarla çınladı.

Tom kendi telefonunu çıkardı.

Jamie'ydi.

Güvenlik ekibimle iletişime geçiyorum. Her iki evi de koruyacağız. Ve Saks'a iki adam gönderilecek. Güvenlik de mağazayla temasa geçip kadınların yolda olduğunu söyleyecek ve az önce olanları paylaşacak.

Güzel, Tom cevap olarak mesaj attı.

Sonra dikkatini Hale'e çevirdi. "Bu sen misin? Dışarıdayken bu tırmanışla ilgileniyor musun?"

"Dikkatliyim, o kadar da kötü değil," diye cevap verdi Hale. Tom, "Senin bir koruman yok," diye dikkat çekti.

Hale bir an tereddüt ettikten sonra, "Bazen yaparım, eğer bir tehdit varsa," dedi.

Tom, "Tehdit mi?" diye kestirip atarken Mika elini kalçasına doğru çekti, tutuşu şiddetlendi.

"İnsanlar tuhaf, Tom," dedi Hale. "Senin güvenliğe ihtiyacın var," diye sertçe karşılık verdi Tom.

Hale cevap veremeden Cadence araya girdi. "Sadece o değil. Sen ve annem." Telefonunu kaldırdı ve onlara döndü.

"Senin bir hashtag'in var," dedi. "Tomikaperfection."

Tom gözlerini telefona dikti.

Cadence hashtag'i kaydırıyordu.

Sadece bugünle ilgili değildi.

Tom ve Mika'nın eski fotoğraflarından oluşturulan metinli karma grafikler vardı. Hermosa Inn'de çekilmiş fotoğrafları üzerine pek çok riff vardı.

Ve az önce ayrıldıkları restorana girerken ve içeride konuşurken ve yemek yerken çekilmiş görüntüleri vardı.

Cadence, "Sosyal medyada haberler hızlı yayılıyor," diye paylaştı. Telefonunu tutan elini bırakıyordu ama Tom uzandı ve "Alabilir miyim?" diye sordu. "Elbette," dedi ve ona verdi.

Mika'nın gitmesine izin verdi, Mika ekranı görmek için ona doğru eğilirken ekranı kaydırdı ve Cadence kaydırırken gördüğü şeyde durduğunda Mika'nın keskin soluk alışını duydu.

Imogen kim? Mesajda, Genny'nin Phoenix'teki Biltmore alışveriş merkezinde yürürken, elleri krem rengi bir jogger'ın ceplerinde, üstünde uyumlu bir kapüşonlu sweatshirt, kapüşonu saçlarının üzerine çekilmiş, üzgün görünen bir fotoğrafı yer alıyordu. Gözlerini büyük bir güneş gözlüğüyle kapatmış, başı öne eğik.

Belli ki yeni çekilmiş bir fotoğraftı.

Daha da endişe verici olan şey Bowie'nin onunla birlikte

olmamasıydı.

Bu fotoğraf, Tom ve Mika'nın Hermosa'nın dışında çekilmiş bir başka fotoğrafının alt köşesine yapıştırılmıştı. Ancak bu fotoğrafta Tom dönmüş ve başını Mika'ya doğru eğmişti ve öpüşmek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Başlarının üstündeki yazıda "Takas" yazıyordu. Lanet olsun.

Parmağıyla ekranda bir fiske vurarak ekranı kaydırdı ve telefonu Cadence'e geri verdi.

Hale'in dikkatini çekmeye çalıştı ama onun dikkati kendi telefonundaydı ve ağzının sıkı olduğunu düşünürsek, Tom onun ne gördüğünü biliyordu.

"Birkaç gün içinde günün çifti olmayı bırakacağız," diye şaka yaptı Mika.

Tekrar elini tuttu ve hiçbir şey söylemedi, çünkü az önce olanlardan sonra bunun doğru olacağını düşünmüyordu.

Jamie'den bir mesaj daha geldi.

Güvenlik hareket halinde. Hepimiz Saks'a gidiyoruz. Erkekler personelle bağlantı kurana kadar bekleyeceğiz ve sonra kadınlar eskortla içeri girebilir. Ekip daha yakın, biz vardığımızda orada olmalılar.

Mükemmel, diye yanıtladı Tom.

Şehirdeki herhangi bir araba yolculuğunun dur kalklarını yaşarlarken atmosfer ağırdı.

"Bu tür şeylere karşı hassas mı?" Mika sessizce sordu. Genny'yi kastediyordu.

"Derisi oldukça sert. Ama bu tür şeylere karşı asla tam bir bağışıklık geliştiremezsin," diye yanıtladı Tom. "Bundan kaçınmayı alışkanlık haline getirmiş ve muhtemelen görmemiştir."

Ya da öyle olmadığını umuyordu.

Ama o konuşurken Cadence ve Mika'nın bakıştıklarını fark etti.

Adamın gözlerini üzerinde hissettiğinde Mika ona baktı.

"Bundan kaçınmak zorunda değilim çünkü bununla karşılaşacak yollara sahip değilim, ama insanların ne yaptığı gerçekten umurumda değil

benim hakkımda söylenenler" diye paylaştı.

Cadence, "Annemin tek derdi tam bağışıklık," dedi.

Tom bunu şaşırtıcı bulmadı.

Bu, diktiği kabuğun bir parçasıydı.

Kim olduğunun bir parçasıydı.

"Ya sen, tatlım?" Tom Cadence'e sordu.

"Bu aşırı bir şeydi ve kendimi güvensiz hissettim. Ama insanlar ben doğduğumdan beri 'Zavallı Cadence Merriman şöyle' ve 'Zavallı Cadence Merriman böyle' diyorlar, bilirsiniz, babamı kaybettiğim için." Omuz silkti. "Yani, başka türlü nasıl olabilir bilmiyorum."

Bu olgunluk gösterisi karşısında Tom ve Hale birbirlerine baktılar.

Gerçi Tom, "Zavallı Cadence Merriman "ın büyük bir hayranı olmaktan çok uzaktı.

Babasını kaybetmişti ama o bundan çok daha fazlasıydı.

"Yine de," diye devam etti Cadence, "her türlü çılgınlık
Bu tür şeyleri yapan insanlar, bunu yaptıkları kişilerin aslında insan olduğu kavramına karşı tam bir bağışıklığa sahiptir."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Hale.

On beş dakika içinde Saks'a gittiler.

İzin almadan önce belki beş dakika beklediler.

Hale ve Tom da devir teslimin sorunsuz gerçekleştiğinden emin olmak için arabadan dışarı çıktılar.

Jamie'nin arabalarından birini kadınlara bıraktılar, Jamie diğerini ofisine götürdü ve Judge ile Tom da Hale'le birlikte havaalanına gittiler, böylece kaldırımda izleyicilerle vedalaşmak zorunda kalmadılar.

Hale'i bıraktıktan sonra, yeniden toplanmak ve kadınları beklerken ne yapacaklarını konuşmak için Jamie'nin evine giderken Tom, "Sen ve Chloe hiç böyle bir ilgiyle karşılaştınız mı?" diye sordu.

Yargıç başını salladı. "Elsa'nın Prescott'ta casusları var. Arada bir programında bizim bir resmimizi yayınlıyor.

Bir yandan da. İlgiyi yüksek tutuyor, bu yüzden başka yerlerde de çekimlerimiz oluyor. Ama hiçbir zaman o kadar kötü olmadı."

"Cadence bunun Mika ve benimle ilgili olduğunu düşünüyor."

Yargıç başını salladı. "Chloe telefonuna daldı ve o da aynı şeyi düşündü."

Tom pencereden dışarı baktı. "Endişeli," dedi Yargıç. Tom tekrar Yargıç'a baktı.

"Sen ve Genny hakkında. Bowie ve Genny hakkında da. Bu konuyu annesine açmaya niyetli. Senden saklamıyor. Sadece Mika ile mutlu göründüğün için sana yük olmak istemiyor."

"Kızımı ilgilendiren hiçbir şey taşıyamayacağım bir yük değildir," diye karşılık verdi Tom.

Yargıç gülümsedi.

"Ben onunla konuşurum," dedi Tom. Yargıç başıyla onayladı.

Tom burnundan bir nefes çekti ve diğer her şeyi onunla birlikte serbest bırakarak dışarı verdi.

Bildiği tek bir şey vardı, artık dikkatlerin yoğunlaştığını bildiklerine göre önem verdiği kişileri güvende tutmak için önlemler almak dışında yapabileceği bir şey yoktu ve Hale ile bir güvenlik ekibi kurmak konusunda daha uzun bir konuşma yapacaktı.

Sadece bununla yaşamak zorundaydılar. Sinir bozucuydu.

Ve bu sinir bozucuydu.

Ama bu onun kontrolü dışındaydı.

Hale

HALE UÇAKTA TEK BAŞINA OTURMUŞ, SADECE DÜŞÜNMEMEYE

ÇALIŞIYORDU.
ne kadar yalnız hissettiğini, özellikle de kulübenin ne kadar canlı olduğunu

uçtuklarında sahip olduğu tüm arkadaşlarıyla birlikte görünüyordu.

Ama aynı zamanda batıya tek başına uçmasının ne kadar büyük bir fosil yakıt israfı olduğunu da.

Toplantılarını ertelemeli ve ailesini yanına almak için beklemeliydi.

Ancak bu toplantılar ertelenirse, diğer toplantıların da ertelenmesi gerekecek ve bir sonraki yıla yetişmek için koşturacaktı.

Ayrıca yarın izinliydi.

Tamamen.

Toplantı yok. Telefon görüşmesi yok. Okunacak raporlar, incelenecek dosyalar, hesaplanacak rakamlar yok.

O kadar uzun zamandır -sayıyla otuz dokuz saat- tek başına kalmamıştı ki, bu süre içinde ne yapacağını nasıl planlayacağını bile bilmiyordu.

Bu da hiçbir şey yapmamayı umduğu anlamına geliyordu.

Belki biraz sörf yaparım. Sahilde bir koşu. Bir yemek pişirirken kendini kaybeder. Ya da evde yığılı duran, okumak isteyip de bir türlü zaman ve kafa ayıramadığı üç yüz kitaptan birini eline alır.

Tüm bunları bir kenara bıraktı ve bilgisayarını çıkardı. Onlar yola çıkmadan önce talepte bulunmuştu.

Düzlüğe çıktıklarına göre istediği şeyi elde etmesine şaşırmamıştı.

Onun Babamın Takım, a takım o miras kaldı, olağanüstü etkiliydi.

Telefonunu çıkardı, kendisine verilen numarayı tuşladı ve aramayı yaptı.

"Alo?" Kadının sesi cevap vermekte tereddütlüydü, bu bilinmeyen bir numara olduğu için şaşırtıcı değildi.

Ve o neyse oydu.

"Ben Hale Wheeler. Elsa Cohen'i tanıyor muyum?" Uzun bir sessizlik ve sonra, "Hale Wheeler?"

"Bu Elsa mı?"

"Evet."

"Harika," diye ısırdı, ona zaman ayırmak zorunda kalmasının harika bir şey olmadığını düşündüğünü belli etmeden.

Ayrıca daha fazla israf etmeye de niyeti

yoktu. Ve bunu yapmaya koyuldu.

"Ailemi işten çıkarmanız için ne gerekiyor?"

Uzun bir duraklama ve ardından, "Beni satın almaya mı

çalışıyorsun?" "Basit bir soru sordum."

"Bu benim işim," diye belirtti.

"Umarım içinde bir yerlerde bunun boktan bir iş olduğunu anlamışsındır," dedi açıkça.

"Herkes Robin Hood olamaz," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi. "Birileri Robin'in yaptıklarını paylaşmalı ki insanlar dışarıda iyi adamlar olduğunu bilsin ve belki onlara da iyi bir şeyler yapmaları için ilham versin."

Bu konudaki hislerini saklamadı ve bu nedenle, "Yaptığın şey fedakârlıkmış gibi davranma" derken sesi sertti.

"Sen bunu bilirsin," diye karşılık verdi, sonra da ne demek istediğini açıkladı. "Yani babanın kazanmak için tüm hayatın boyunca seni terk ettiği parayı vermende bir art niyet yok mu?"

Yüce İsa.

O da şahdamarına saldırmakta tereddüt etmedi.

"Yani basit sorumun cevabı hayır," diye belirtti. "Ailemi işten çıkarmayacaksınız."

"Hale... sana Hale diyebilir miyim?"

"Yapacağımız tek konuşma bu olduğuna göre, bana ne dediğin umurumda değil."

"Tamam o zaman," dedi sessizce. "Açıkçası, bu öğleden sonra olanları duydum. Ayrıca geldiğinizden birkaç dakika sonra nerede olduğunuzu da biliyordum. Ve ben asla, ama asla, Hale, koruduğum hiç kimsenin şu anda nerede olduğunu açıklamam. Tam da şu anda aradığın sebeplerden dolayı. İnsanları tehlikeye atabilir ve ben bunun sorumlusu olmak istemem."

"Bir de vicdanı olduğunu sanıyor," diye mırıldandı.

"Beni yargılayacak kadar tanımıyorsun," diye tersledi, o meşhur soğukkanlılığı kaybolmuştu.

"Bebeğim, seni tanımak istemiyorum," diye karşılık verdi. "Bebeğim?" diye sordu kızgın bir fısıltıyla.

Bunu görmezden geldi.

"Benimle bir anlaşma yap, Elsa," diye ısrar etti. "Neredeyse isteyebileceğin hiçbir şey benim sana verebileceğim imkânların dışında değil."

"Pekala Hale, altı ay boyunca aileni, özellikle de Tom ve Mika'yı işten çıkarmam karşılığında, ki bunun sevgili Tom'unla ilgili olduğunu biliyorum, o yüzden öyle değilmiş gibi davranmayalım. Bu arada, onları yayınlamasam bile kemirilmeye devam edecekler. Hala Imogen'in gitmesine kızan Tom Takımı insanları var. Onun, Holloway ve Szabo'nun hikayesini biliyorlar ve çocukluk aşkı için kocasını terk ettiğini düşünüyorlar."

Lanet olsun.

Hale bu konuda bir şey duymamıştı.

Elsa'nın işi bitmemişti.

"Ve Mika yeni Lisa Bonet oldu, trajik olanı hariç, bu da onu daha lezzetli kılıyor. Yine de, aradan geçen zamana rağmen en iyi erkekleri cezbetme yeteneği gözden kaçmadı. Yani bu hikayeyi ben bozmuş olabilirim, ama ben olmadan da bozulacaktı. Tüm bunları söyledikten sonra, sana altı ay veriyorum. Karşılığında sizinle özel, bire bir, şahsen, evinizde ya da onlardan birinde görüşmek istiyorum. Soruları önceden onaylamak yok."

"Ben röportaj yapmam," diye bilgilendirdi onu.

"Vermek senin elinde," diye hatırlattı ona.

Lanet olsun. "Ee?"

diye itti.

"Sonsuza kadar karartma, Zoom üzerinden görüşme, soruların önceden onaylanması," diyerek ona ateş etti.

"Sonsuza dek gözlerin kararmayacak, Hale," dedi neredeyse nazikçe. "Sana sonsuza kadar baygınlık

altı ay."

"Doğru," diye homurdandı.

"Bir yıl." "Bir yıl yapamam."

"Bir yıl, Elsa."

Sessizdi.

"Eee?" diye onun itişini papağan gibi tekrarladı.

"Bir yıl, ama görüşme sizin evinizde, sizin seçtiğiniz evde, ön onay yok."

"Ön onay ve iskelet ekip." "Bir

şeyler ekleyemezsin, Hale."

"Ne istersem onu yaparım."

Gerçekten önemli değildi. Babasının sahip olduğu ve elinde tutmaya niyetli olduğu tek bir mülk bile yoktu.

Los Angeles'taki ev hariç, çünkü Genny, Chloe ve Sasha oraya bağlıydı.

Yine de, uğraşmak zorunda olduğu kişi yüzünden kendini somurtkan hissediyordu.

Ve dahası, bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Bu lanet röportajla zaten çok şey öğrenecekti.

"New York'ta mı yaşıyorsunuz?" diye cevabını zaten bildiği bir soru sordu.

"Çoğunlukla, evet."

"New York çatı katı. İskelet ekip, Elsa. Önceden onaylanmış soru yok ama yayın için ön onay istiyorum."

"Aynı şey, sadece farklı," diye karşılık verdi ve kızın sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordu.

Sesi neredeyse insan gibi çıkıyordu.

"Son teklif," dedi.

"Seninle bir anlaşma yapmak zorunda değilim."

"Genny'nin peşinden gittiğin anda, annemle oturduğunu gördüğüm anda, yayın yaptığın binayı ve daireni kiraladığın binayı satın aldım."

Elsa'dan tam bir sessizlik.

Hale'den değil.

"Bir hafta içinde web hosting şirketinizin sahibi olabilirim. YouTube'u satın almam daha uzun sürebilir ama çok iyi bir yatırım olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu, muhtemelen titremesin diye sesinde dikkatlice kontrol edilmiş bir iplik vardı.

"Benimle ne kadar iyi bir pazarlık yaptığınıza dikkat çekiyorum."

"Görüyorum ki içinde babandan bir parça var," diye tükürdü, şimdi tamamen öfkeliydi ve bunu saklamıyordu.

Bu sefer şahdamarından değil.

Okun tam kalbine isabet ettiğini hissetti, ucu zehirle kaplıydı.

Ama o hiç tereddüt etmeden, "Doğal olarak,"

diye cevap verdi. "Anlaştık," diye teslim oldu.

"Birkaç ay daha New York'a dönmeyeceğim." "Sen buraya gelene kadar onlar serbest," diye karşılık verdi. Onu çoktan istediğinden daha fazla zorlamıştı.

Hala.

"Uslu dur Elsa," diye uyardı.

"Siktir git, Hale," diye cevap

verdi. Ve sonra telefonu kapattı.

BÖLÜM 18

BOMBARDIMAN

Tom

"İyi olacak."

Ertesi gün, Pazar günüydü ve Tom aşağıda, Mika'nın oturma odasındaydı, Chloe'yle konuştuğunu göz önünde bulundurarak hiçbir şey almadan Mika'nın alanını geziyor, etrafı kontrol ediyordu.

Ve annesiyle her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verdi. "Baba, o Phoenix'te," dedi Chloe.

"Biliyorum. Bir resim gördüm-"

"Yalnız," diye araya girdi. "Bowie olmadan."

Tom, Stella Gunn'ın resminin altında durdu. Ve ona çarptı.

Genny, Tom ve Mika'yı birlikte gördü ve dışarı koştu.

Bunu yaptığında kocası hemen yanındaydı.

Duncan ona tapıyordu. Bunu saklamadı. Hayatını onunkinin etrafında şekillendirdi. Bunu yapmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Ama o hâlâ bir erkekti.

Genny, Tom ve Mika'nın yanına geldiği için utanmamıştı.

Bundan incinmişti.

Tom bunu biliyordu.

Duncan da öyle.

Şey...

Cehe

nnem.

"Bowie haftalardır Prescott'ta," diye devam etti Chloe. "Annem de Valley'deydi. Ve konuştuklarını sanmıyorum."

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye güvence verdi Tom, ama konuşma ilerledikçe güveni azalıyordu. "Her şeyi kendi zamanında halleder, ama hallediyor da."

Chloe, "Evet, baba ve en son bir şeyleri halletmek için kendine zaman ayırdığında evliliği sona erdi," diye karşılık verdi.

Kahretsin, ama daha az zeki çocuklara sahip olmak iyi olabilir.

"Bununla ilgili başka sorunlar da vardı," diye hatırlattı ona.

"Gerçekten de," diye karşılık verdi. "Başka bir kadınla birlikteydin. Şimdi de annem başka bir adam hakkında tiyatro

yapıyor." "Arada bir fark var," diye belirtti Tom.

"Pekala, mon père, tahmin et ne oldu?" dedi "Tamam, baba, destek" tarzında.

Kızını tanıyordu. Bu

yüzden hazırlandı.

Ve Chloe ile her zaman olduğu gibi, bunu yaptığına memnun oldu.

"Senden boşandı," diye açıkladı en büyükleri. "Artık onu korumak zorunda değilsin."

Kadının ses tonundan ruh halinin hızla kötüleştiğini anlayabiliyordu.

"Chloe, biz birbirimizden boşandık. Bu karşılıklı bir

şeydi-" "Kes şunu baba!" diye yüksek sesle bağırdı.

Tom sustu, çünkü küçük bir çocukken öfke nöbeti geçirmediği sürece -ki Chloe'de bu bile nadirdi- ona karşı sesini hiç yükseltmemişti.

Chloe'nin derdini anlatmanın başka yolları da vardı, hatta belki de özellikle bu konuda sinirliyse.

"Matt kaçırmış olabilir. Sasha kendi sorunlarıyla kafayı bozmuş olabilir. Ama ben kaçırmadım," diye devam etti. "Annem istediğini alabilsin diye senin bir ömür boyu boyun eğmeni kaçırmadım. İtiraf edeyim, çok geç fark ettim. Ama benim için kayıp değildi. Aslına bakarsan, Yargıç'a karşı böyle davranmak benim en büyük korkum. Beni çok sevdiği için onu uzaklaştırmak, her şeyim olmama izin verecek ve bu süreçte kendini kaybedecek."

Tom sessiz kaldı, çünkü kadının attığı bombalar karşısında tek kelime edemeyecek kadar şoka girmişti.

"Bowie'yi seviyorum. Sasha Bowie'yi seviyor. Matt Bowie'yi seviyor.

Bowie'yi seviyorsun," diye devam etti.

Tom sesini buldu.

"Annen Bowie'yi hepimizden daha çok seviyor."

"Ve seni de severdi."

Patlama çok yakınına düştüğü için gerçekten irkildi.

"Tatlım, bu tekrarlanan bir performans değil," diye bilgilendirdi.

onu. "Bu farklı bir durum. İkimizin de hakkında hiçbir şey bilmediği bir durum. Onu biraz rahat bırakmalısın."

Tekrar konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Doğru yapmadın. Doğru yapmadın. Sana söylemek zorunda değilim

Çünkü bunu benden daha iyi biliyorsunuz. Ama her hikayenin iki tarafı olduğunu ailem sayesinde zor yoldan öğrendim. Dersini almışsın baba. Çok geç olmadan ve sevdiği birçok insanın dahil olduğu güzel bir şeyi daha mahvetmeden, annem de kendi dersini almalı."

"Annem bizi mahvetmedi, tatlım," dedi sessizce. "İşin özü, o yapmadı. Böyle düşünmeni istemiyorum."

"Baba." Adını öyle güçlü bir hava akımıyla söyledi ki, hayaletinin yanağını okşadığını hissetti. "Annemin bu yükü tek başına taşımana izin vermesi hiç adil değil. Adil değil. Ama bu beni ilgilendirmez. Bu ikinizin arasında. Bununla birlikte, Bowie'yi seviyorum. Sully ve Gage'i de. Ve Yargıç'ı Bowie sayesinde buldum. O da aileden. Hepsi aileden. Ve annem de bunu öğrenmeli.

Dünya Imogen Swan'a tapıyor olabilir ama onun ailesinde bu dünya onun etrafında dönmüyor."

"Chloe," dedi nazikçe. "Ona karşı çok sert davranıyorsun."

"Bu konuda konuşmaktan bıktım," diye homurdandı.

Tom, "Olayları onun bakış açısından görmeye çalış," diye ısrar etti. "Bunu bu kadar kızgın olmadığım zaman yapacağım. Ama sadece şunu söyleyeyim.

bu onun için ilk değildi. Corey Amca onları ayırdı ve bunu nasıl yaptığı kesinlikle deliceydi. Bunu öğrendiğimizde hepimiz çok şaşırdık, hiç kimse Duncan'ın ona yanlış yaptığını, sekiz yaşından beri onu sevdiğini ve onun için savaşmadığını fark etmedi."

Ve o merminin şarapneli onu delip geçti.

Chloe sözlerine şöyle devam etti: "Bu konuyu Yargıç'a anlattım ve sadece beni sevdiği, sana saygı duyduğu ve bir erkek olduğu için benim tarafımda değil. Annemin böyle davranmasından rahatsız. Matt'e bu konuda söylenip durdum. Matt her zaman onun tarafını tutar ama ona annemin son somurtkanlığını ve her zamanki yöntemiyle Bowie'yi nasıl dışladığını anlatırken son derece sessizdi. Sanırım her şeyi enine boyuna düşünüyor."

"Matt'le bu konuyu konuştuğuna inanamıyorum," dedi Tom, ses tonunda hayal kırıklığı vardı.

"Kafasını kıçından çıkarma zamanı geldi. Senin insan olduğunu öğrendi, şimdi annemin de insan olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

"Sana sık sık söylediğim bir şeyi tekrar edeceğim Chloe ve bunun gerçekten seni ilgilendirmediğini paylaşacağım. Evliliklerin zor zamanları olur ve annenle Bowie'nin evliliği de yeni."

"Şu anda beni ilgilendirmiyor," diye onayladı. "Ve umarım olmaz da."

Kabul etmek
zorunda kaldı.
Sadece sözlü
olarak değil.

"Ona biraz zaman ve nezaket tanımaya çalışın."

"N'importe quoi," diye mırıldandı. "Hazırlanmam gerek. Yargıç ve ben matineye gidiyoruz." "Ne
izleyeceksiniz?"
"Moulin Rouge."
"Tadını çıkar,
tatlım."
"Olur, baba. Ve... Baba?" "Evet,
Chloe."
"Artık onu gerçekten korumak zorunda değilsin." Adam bu patlamanın etkisinden kurtulup cevap veremeden, kadın "Seni seviyorum," dedi ve telefonu kapattı.
Nefesini içine çekti ve kızıyla yaptığı konuşmadan sıyrılmaya çalışırken Stella Gunn'ın gücüne baktı.
Mika ve Cadence mutfakta Pazar brunch'ını hazırlıyorlardı, hepsi de Queens'e gidip MoMA PS1'i ziyaret etmek için yakıt alıyordu çünkü Cadence'in modern sanat üzerine bir ödevi vardı, Mika biraz ilham almak istiyordu ve Tom oraya hiç gitmemişti.
Telefonu özel olarak almak için aşağı inmişti.
Şimdi telefonu kapatması ve yukarı çıkması gerekiyordu.
Ancak dönerken gözleri mikroskoba takıldı,
Ve nihayet, onlarca yıl sonra, bunu tam anlamıyla deneyimlemek ve tüm slaytları görmek için kendine zaman tanımaya karar verdi.
Merceğin altında GÖKYÜZÜ vardı. Rastgele, onları KATILIM, KARDEŞLİK, BİZ, HAYALPEREST, PAYLAŞIM ve YAŞAM olarak görüntüledi.
Ve işte oradaydı.
Mesele.
Güzelliği.
Mikroskop altında hayatın anlamı.
Çünkü Chloe'yle yaptığı konuşmadan sonra bile, bu sözlerin büyütülmüş halini görmek, ona bu sözlerin pozitifliğini enjekte etmişti.
Tam da sanatçının istediği gibi.
Ve tam olarak temsil ettiği saygı da aynı şeyi amaçlıyordu.

Parçadan doğrulurken gülümsüyordu, döndü ve durdu.

Teddy koridorun kapısında duruyordu. Tom onun içeri girdiğini duymamıştı.

Tom, Mika'nın asistanı ve arkadaşı olan adama bir kez baktıktan sonra yeniden hazırlandı.

"Demek senin için yemek yapıyorlar, öyle mi?" diye sordu, ya üst kattaydı ya da muhtemelen pastırmanın kokusunu almıştı.

"Bazen," diye yanıtladı Tom ihtiyatla.

Teddy tekrar konuştuğunda, böyle bir şey yapmak zorunda kalmaması gereken bir adamla uzlaşmaya varmak için gereken kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

Elini uzatarak, "Senin yüzünden onu oraya gururla koydu," dedi.

Tom boynunun gerildiğini hissetti. "Pardon?"

"Mikroskop," diye açıkladı Teddy. "Neden oraya koyduğunu sorduğumda, 'Bana Tom'u hatırlatıyor' dedi. Ve bu ikiniz bir araya gelmeden önceydi."

Yüce İsa.

Bu parça onun yüzünden mi dışarıda, olduğu yerde duruyordu?

Teddy'nin işi bitmemişti.

"Arizona'daki o yeri de senin sayende aldı."

O sabah ikinci kez, etrafına bombalar düşerken, Tom dilsiz kalmıştı.

Teddy, "Boşandınız, size yakın olmak istedi," dedi.

Tom ağzını açtı ama Teddy ateş etmeye devam etmeden önce hiçbir şey söyleyemedi.

"Orada yaşıyorsun. Orayı seviyorsunuz. Yıl boyunca tenis ve golf oynayabilirsin." Son söylediğinde kesinlikle dudaklarını bükmüştü. "Eninde sonunda oraya taşınacak, senin için."

Teddy'nin onunla neden bir sorunu olduğu daha iyi anlaşılıyordu.

Ancak Tom, tüm bunları Mika'nın değil de Teddy'nin paylaşıyor olmasından son derece rahatsızlık duyuyordu.

"Dinle, Teddy-"

"Ve sen de bir hilekârsın," diye tükürdü Teddy.

Tom gözlerini kırpıştırdı ve söz konusu havan topu ayaklarının dibine düşüp tam yüzünde patladığında başı sarsıldı.

"Öyle değil misin? Sen bir hilekârsın," diye devam etti Teddy.

"Mezarını ne kadar derine kazacağını merak ediyordum." Tom kıpırdamadı.

Teddy etrafında döndü.

Mika evin ön tarafına daha yakın olan kapıdan odaya girdi.

Yürüyerek köhne bir deri sandalyenin önünde durdu ve oraya vardığında ellerini kalçalarına koydu.

Üzerinde karamel rengi, geniş paçalı, ipli ipek bir pantolon ve hacimli, büyük boy, kırpılmış, fildişi kaşmir bir kazak vardı.

Saçları başının üstünde dağınıktı.

Makyajsızdı, ayağında bir çift kabarık terlik vardı ve o kadar kızgındı ki öfkesi odada titreşiyordu.

Aynı zamanda zorlu biriydi.

Yenilmez.

Kabarık terliklerle.

Tom etkilenmişti.

"Teddy'ye kayıtsızca, "Ne halt ettiğini sanıyorsun, açıklayabilir misin?" diye sordu.

"I-" Teddy başladı, yüzü solgundu.

Mika bir kolunu onun önünde sallayarak, "Boş ver. Umurumda değil." Tom'a döndü. "Evet, bu doğru. İkisi de. O mikroskop orada çünkü bana seni hatırlatıyor. Arizona'da bir ev aldım çünkü seninle yeniden bağlantı kurmak istedim. Eminim her ikisi de öğrendiğin şekliyle sana sürpriz gelmiştir ama umarım düşündüğünde öyle değildir. Çünkü seninle tanıştığımda sana ne kadar derinden bağlı hissettiğimi açıkça belirttiğime inanıyorum. Ve böyle bir şey olduğunda, asla ölmez."

O bir bomba değildi.

Bu, her acıyı dindirebilecekmiş gibi hissettiren mucizevi bir merhemdi.

Öyle hissediyordu çünkü Tom zor bir yirmi dakika geçirmişti.

Ve birden kendini iyi hissetmeye

başladı. "Mika-" dedi Teddy sessizce.

Onu görmezden geldi ve dikkatini Tom'a verdi.

"Bu senin için muhtemelen çok fazla, ama bilmelisin. Sana söylerdim, ama belki bu kadar erken değil. Bununla birlikte, bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Cadence yakında yuvadan ayrılıyor ve onun kaybıyla başa çıkmak için zamana ihtiyacım olduğunu fark ettim. Aslında bir yere gitmediğini biliyorum ama gidiyor. Sanırım neden bahsettiğimi tam olarak anladınız. Başka bir deyişle, huzur arıyordum. Şehri seviyorum ve asla tamamen ayrılmayacağımı biliyorsun. Ama bir kaçış istedim. Yeni bir bakış açısı. Dolayısıyla o evi bulmamın tek nedeni sana yakın olmak değildi."

"Mika," dedi Teddy, toparlanmak için zamanı olmuştu, sesi sertti.

Ona döndü ama hiçbir şey söylemedi, kaşlarını bile kaldırmadı.

"Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum," dedi ona.

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi Tom'la benimle paylaştığın şeyleri

daha paylaşmamışken onu beceriyor muyum?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Teddy, "Siz ikiniz çok çabuk yakınlaştınız," diye karşılık verdi. "Aileler karışıyor. Cadence buradayken onun geceyi burada geçirmesi."

"Peki bu konuda neden söz hakkınız var?" diye sordu.

"Ben senin arkadaşınım," diye karşılık verdi. "Sana değer veriyorum. Seni on dört yıldır tanıyorum ve on yıldır senin için çalışıyorum."

"Evet Teddy, o tarihi anlattığın için teşekkür ederim. Hatırlıyorum. Bu da aklıma şu soruyu getiriyor.

sırlarımı ve erkek arkadaşıma neden hakaret ettiğini Tanrı aşkına, benim evimde mi?"

Teddy, "Bu ilişkide olan sadece sen değilsin, Cadence de var," diye cevap verdi.

"Lütfen bana neden bildiğim şeyleri söyleyip durduğunu söyler misin?" Bunun üzerine Teddy kendini kaybetti.

"Çünkü canım, ben de onu kaybediyorum," diye tükürdü. "Bu hiç aklına geldi mi? Stüdyonda bir şeyler yapıyorsun, zil çalıyor" -Tom'un gülmek istemesine neden olan falsetto bir sese büründü, ama belli ki gülmedi- "'Teddy? Gidip kızımı okuldan alabilir misin?' Ama tabii ki alabilirim, çünkü o benim de kızım. Onu okuldan aldım. Eve getirdim. Karnını doyurdum. Alışverişe götürdüm. Yemeğe götürdüm. Brunch'a. Bateri derslerine. Onun için pijama partileri düzenledik. O korkunç pizza partisi fiyaskosuna eşlik ettim."

Teddy ürperdi. Ve konuşmaya devam etti.

"Yağ ve peynir kokusu kazağımın liflerine öylesine işlemişti ki bir türlü çıkaramıyordum. O kazağı atmak zorunda kaldım. Dört yüz dolarlık merinos yünü, muhtemelen evsizin biri onu giyiyor ve pizza yemeye aç ve nedenini bilmiyor."

Mika dudaklarını dişlerinin arasından emdi ve Tom bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Gülmemeye çalışıyordu. O da bu duyguyu anlıyordu.

Ancak Teddy'nin keyfi yerindeydi ve bu yüzden durmadı.

"Ona Noel ve doğum günü hediyeleri aldım. Düğünümün en küçük katılımcısıydı, Mika. Ve onu sevdiğimi biliyorsun çünkü lanet gösteriyi çaldı ve ben de ona izin verdim. Düğünümde..."

"Teddy-"

"Bu yüzden, onun hayatına sokacağın adam hakkında biraz söz sahibi olabileceğimi düşündüğüm için beni bağışla."

İlgi çekmeye başlamıştı.

Ve sonra bunu söyledi.

Tom onları yalnız bırakmak istiyordu ama dikkatlerini üzerine çekmeden kendini nasıl kurtaracağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu durumda onların dikkatini çekmek istemiyordu.

Mika'nınki bile değil.

Çünkü daha önce sinirlenmişti.

Şimdi, gürlemeye hazırdı. Ve

gürledi.

"Seni seviyorum Teddy ve kızımı nasıl sevdiğini seviyorum. Onunla ilgilenmeni ve hayatının büyük bölümünde ona bakmanı seviyorum. Ama kiminle ilişki kuracağıma sen karar veremezsin. Ayrıca üzülme hakkına da sahip değilsin ve sözlerini kullanmak ve benimle ikimiz de yetişkinmişiz gibi konuşmak yerine, ilişkide olduğum o adamla yüzleşiyorsun. Bu hiç hoş değil, bunun ne kadar hoş olmadığını nasıl açıklayacağımı bile bilemiyorum, çünkü zaten biliyor olmalısın."

"Benim de seni sevdiğim hiç aklına geldi mi? Sana derinden değer veriyorum. Seni en yakın arkadaşım olarak görüyorum. Ama Nora Arizona'da Bay Tenis Yıldızı için içki hazırlıyor" -Tom'a doğru bir el salladı- "ve güneşin tadını çıkarıyor, ben ise New York'ta yemek siparişlerinizle ilgili mesajlar alıyorum."

Ve gerçek ortaya çıkar.

Mika, "Tekrar ediyorum, kelimelerini kullan," diye karşılık verdi.

"Sen kendininkini kullanıyorsun," diye karşılık verdi Teddy. "Beni arayıp hayatında bir erkek olduğunu söylemek için."

"Tom'u sır olarak saklamadım," diye karşılık verdi.

"Ve ben de le Poire Surprise de Nora'nın tadına bakamadım," diye tersledi.

"Tamam-" diye başladı

Tom. İkisi de ona baktı.

Evet, ikisinin de dikkatini çekmek

istemiyordu. Ama ona sahipti ve bu çok

saçmaydı.

Hepsini.

Teddy Tom'a, "Sen karışma," diye emretti.

Mika Teddy'ye, "Erkek arkadaşıma ne yapacağını söyleyemezsin," diye çıkıştı.

"Siz ikiniz birbirinizi ve Cadence'i ne kadar sevdiğiniz konusunda kavga ettiğinizin farkındasınız, değil mi?" Tom sordu.

Teddy'nin mükemmel sakalı çenesinden

kabarmıştı. Mika ağzını kapattı.

"Seni yalnız bırakacağım," dedi ve Mika'ya doğru ilerledi. Onun şakağını öptü ve "Çok fazla değil. Her şey. Ve bunu hayal edilebilecek en iyi şekilde söylüyorum." Teddy'ye döndü ve "Ben yeniyim ama ikisine de değer veriyorum. Hem de çok. Senin de benden hoşlanmanı ve ne kadar ince olursa olsun senden hoşlanmam için bana bir neden vermeni istiyorum. Çünkü her ikisi için de bir şey ifade ediyorsun ve eğer bunu yapmazsan çok garip olur."

Bununla birlikte odadan çıktı, merdivenleri tırmandı ve mutfağa gitti.

Mika'nın mutfağı da evin geri kalanı gibiydi. Aşırı doluydu. Çılgınca tasarlanmış siyah beyaz bir karo zemin vardı. Siyah zeminli yoğun bir duvar kağıdı. Deniz mavisi dolaplar. Tezgahlar bir aşçının ihtiyaç duyacağı her şeyle ve daha fazlasıyla kaplıydı. Kuytu köşelere yerleştirilmiş bitkiler ve yemek kitapları vardı.

Ve şimdi ortalık karışmıştı çünkü brunch açıkça parmak patates kızartması olmayacaktı, bunun yerine çok daha büyük bir olay olacaktı.

"Kavga mı ediyorlar?" Cadence, sanki aşağıda olanlar ilk kez olmuyormuş gibi sordu.

"Evet," diye cevap verdi.

"Teddy sümüklü davranıyor çünkü onun bölgesini tehdit ediyorsun."

"Evet," diye tekrarladı Tom, dudakları seğiriyordu.

"Teddy sümüklü gibi davrandığında annem pek

hoşlanmıyor." "Hayır," diye onayladı Tom.

"İyileşmeden önce daha da kötüleşecek," diye uyardı. "Teddy hatalı olduğunu kabul etmekten ya da umursadığını göstermekten hoşlanmıyor. Eve gidip kocası Faunus'a hepimizden şikâyet edecek. Sonra Faun ona kendine çeki düzen vermesini söyleyecek çünkü Teddy'nin sümüklü gibi davranması Faun'un hoşuna gitmiyor

ya da. Sonra geri gelecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranacak." Çırpma teliyle Tom'u işaret etti. "Bil diye söylüyorum, sen de bizim gibi Teddy sümüklü gibi davranmamış gibi davranmayı öğrenmek zorunda kalacaksın. Bunun en iyi yol olduğunu gördük."

Kıkırdadı ve kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Muhtemelen bunu yapabilirim."

"Bazen zor oluyor," dedi şimdi içinde çırpma teliyle bir şeyler dövdüğü kaseye.

"Kahvaltıda ne var?" Tom onları bu konudan uzaklaştırmak için sordu.

"Mücver kaplarında mini peynirli ve otlu kişler. Böğürtlen kompostolu blintzes. Taze meyve. Ve pastırma. Çünkü annem ve benim pastırma olmadan asla kahvaltı benzeri bir şey yememe kuralımız var."

Kesinlikle daha büyük bir olay.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi kural," dedi ona. Kadın ona geniş bir sırıtış attı.

Mika hışımla içeri girdi ve "Teddy amcan kovuldu." dedi.

Cadence kaseye dönmeden önce ona bir göz devirmesi attı.

"Evet, doğru," dedi ve ardından "Krep yapma zamanı geldi. Yapmak ister misin?"

"Krepleri hep ben yapmıyor muyum?" Mika sordu.

Cadence Tom'a baktı. "Öyle. Onları yemeyi seviyorum ama attan inerken parçalıyorum."

"Sabırlı olmalısın evlat," dedi Mika, içeri girip kasenin başına geçerek.

Cadence alıştırmalı bir dansa ara vererek bir çekmeceyi açtı ve içinden doğrudan ocağın üzerine koyduğu bir krep tavası çıkardı.

Çünkü mutfak o kadar büyük olmasa bile, sahip oldukları tüm eşyalar nedeniyle dikiş yerlerinden patlıyordu.

Krep tavası da dahil.

"Spatula ve yayıcı," diye seslendi Mika, sanki alet isteyen bir cerrah gibi.

"Buldum," dedi Cadence, başka bir çekmeceyi açarak. Ve işte buradaydı.

Arizona evinin arkasındaki mantığın bir gösterimi.

Bu ikisi birbirlerinin hayatlarına öylesine gömülmüşlerdi ki, birinin kaybı bütünün kaybı gibi hissedilecekti.

Yuvadan ayrılmaya başladıklarında Tom'un bir karısı ve üç çocuğu vardı.

O kadar berbattı ki, bununla zar zor başa çıkabiliyordu.

Huzur ve yeni bir bakış açısı, eğer ikisini de bulma imkanınız varsa, yuvarlanmanın tek yoluydu.

"Bir şey yapabilir miyim?" Tom sordu.

"Biz bunları hazırlarken sen de Cadence için dolguyu hazırlayabilirsin. Ben malzemeleri söyleyeceğim. Yerleştirme kapları şuradaki çekmecede." Mika ayağıyla bir çekmeceyi işaret etti. "Hazır olduğunuzda bana haber verin."

Tom çekmeceyi açtı ve beklediği gibi karmakarışık olmadığını gördü.

Neredeyse patolojik bir şekilde düzenlenmiş, alan sonuna kadar maksimize edilmişti.

Bu aynı zamanda New York'taki dar bir binanın yemek odası, aile odası ve Cadence'in çalışma odası olarak kullanılan küçük bir odayla aynı katı paylaşan mutfağında nasıl kase ve krep tavası bulundurduklarının da açıklamasıydı.

Kaseleri aldı.

Mika ve Cadence sırayla malzemeleri ona çağırdılar.

Zamanı geldiğinde eşyalara yardım ederdi.

Cadence krepleri yapamadı ama blintzleri kızarttı.

Hepsi yemek masasına taşındı ve oda akşam yemeğinden daha az kalabalıktı, ancak brunch yerken tuttuğu şirketle daha az elektrikli değildi.

Sabah ayrılacak olsalar bile bir ton kalmıştı ama Mika umursamaz bir tavırla, "Merak etme. Teddy en az bir hafta boyunca bana kızgın olacak. Ama yine de gelip yemeği alacaktır. Faun altı dört yaşında, hafta sonları bayrak futbolu oynuyor, gerçi bayraklar göstermelik ve pedsiz mücadele ediyorlar, bu yüzden neden buna rugby demediklerini gerçekten bilmiyorum, ama her neyse ve yemek artıklarımızı seviyor, çünkü ne o ne de Teddy yemek pişiriyor."

Cadence, müzeye gitmek için hazırlanmak üzere yola çıkacağını söylemeden önce, "En azından pek iyi değil," diye ekledi.

Sonra da gitti.

Tom ve Mika bir fincan kahve daha alıp arkalarına yaslandılar. "Teddy ile her şey yoluna girecek mi?" Tom sordu.

Mika başını yana doğru uzattı ve açıkladı: "İyi iletişim kuramıyor. Ailesi çok dindar ve eski kafalı ve onu ve sözde 'yaşam tarzını' kabul etmemeyi seçtiler. Annesi ya da babasıyla en az on beş yıldır konuşmuyor. Onları çok seviyor. Bu günlük bir acı, acıya alıştığınız türden, ama hala orada. Artık onun ailesi biziz. Bu, ayrılmadığımız halde neden ayrıldığımızdan endişe ettiğini anladığım anlamına geliyor. Açılmadan önce ailesinde bir işlev bozukluğu vardı ve bu da iletişim kurma ya da kurmama ve bunun yerine öfkelenme biçiminde kendini gösteriyor. Faun onunla birkaç kelime konuşacak ve Teddy hiçbir şey olmamış gibi davranacak."

"Cadence de öyle dedi." Mika bunu başıyla onayladı.

Tom dikkatle, "Genelde o kadar uzağa gider mi?" diye sordu.

Kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Hayır, ama hayatındaki en önemli iki kadını kaybedeceğinden de pek endişe etmez." Onu yakından inceledi. "Sana kötü davrandığı için üzgünüm."

"Tahmin ettiği şeyi tahmin etti ve bunun onu birlikte olmamız konusunda daha da endişelendireceğini varsayıyorum."

"Burası onun yeri değil."

"Yine de bir açıklama."
"Katılıyorum. Ama bu onun haddi değil."
Tom arkasına yaslandı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Söyledikleri senin için sorun değil mi?" diye sordu. "Pek sayılmaz," diye yanıtladı.
"Enayi yumruğu yemiş gibi görünüyordun."
"Yedim."
Dudakları inceldi.
"Mika, bunu kaldırabilirim."
"Sinsi saldırı da var, küçük fingirdek," diye homurdandı. "Mika, tatlım, ben iyiyim," dedi kararlı bir şekilde.
"Sen oradaydın diye Arizona'da bir ev satın aldığım gerçeğinden korkmanı istemiyorum."
"Değilim," diye karşılık verdi. "Çok heyecanlıyım." Kadın onu tekrar inceledi.
Sonra dudakları seğirdi.
"Chloe iyi mi?" diye sorduğunda seğirmeleri durdu.
"Annesine çok kızgın."
Mika yanıt vermedi.
Tom, "Bu onu ilgilendirmez," diye işaret etti.
"Kızların anneleri hakkında böyle düşündüklerinden emin değilim… asla."
Tom kahvesinden bir yudum daha aldı çünkü verecek cevabı yoktu.
İşi bittiğinde, "Yargıç'ı ezip geçeceğinden korkuyor" diye paylaştı.
Mika kahve fincanını ona doğru kaldırdı. "İşte bu yüzden bir kız annesine çok dikkat eder."
"Ben ezilmedim. Ben seçimlerimi yaptım. Bu Genny'nin de suçu değil."
"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum tatlım, senin anlattıkların dışında," dedi ayağa kalkarken.
Ona doğru eğildi ve bir öpücük verdi.
Yoldan çekildiğinde sözlerini şöyle bitirdi: "Kızınızdan çok hoşlandığımı biliyorum. İnanılmaz bir kişiliği var ve bunun parlamasına izin veriyor ve insanların bu konuda ne

düşündüğünü pek umursamıyor. Bu kendini bilmediği anlamına gelmiyor. Farkında.

Atalarının hatalarını tekrarlamaya mahkum olanlar var. Ve öyle olmayanlar da var. Kendinin farkında olanlar değil. Şimdi hazırlanmaya gidiyorum. Bulaşıkları yıkamayın. Bırak ıslansınlar. Eve gidince hallederiz."

Onu tekrar öptü.

Ve Tom onun uzaklaşmasını izledi.

BÖLÜM 19

AMBUSH

Mika

Vaktin olduğunda beni ara.

O mesajı Nora'y a gönderdim, döndüğümüzden beri New York'tan bir buçuk hafta önce döndüğünden beri normalden daha az müsaitti.

Tuhaftı ve içimde huzursuz bir his vardı. Benim emrimde olması gerektiğinden değil.

Sadece her zaman öyleydi ve şimdi değildi ve neden olmadığını bilmiyordum, bu konuda garip hissediyordum.

Ayrıca bunun bir Teddy durumu olmamasını umuyordum, çünkü hayatımda ilgimin büyük bir kısmını çeken yeni biri olduğu için incinmişti.

Teddy o zamandan beri aşırı profesyonel haline geri dönmüştü, işini fevkalade, inatla, hatta patolojik bir şekilde yapıyordu ama bunu kin tutarak yapıyordu. Faun'un canına tak ettiğinde eriyip gidecekti. Her zamanki gibi, bunun olmasını beklemek zorundaydım. Oldukça sabırlı bir insan olduğumu ve Faun'un Teddy'ye bayıldığını ve onun değişken kişiliğine dünyanın tüm sabrını gösterdiğini düşünürsek, bu biraz zaman alabilirdi.

Ama ikisiyle de ilişkim sırasında hayatımda hiç erkek olmamıştı.

Pek sayılmaz.

Rollo varoluşumda bir göz kırpma gibi göründü, ya da daha çok parlak bir kör edici flaş gibi, ne kadar sarsıcı olsa da. Nora'yla olan ilişkim onun kaybı sırasında bana destek olduğu için bu hale gelmişti ama öncesinde bu kadar derin değildi.

Ancak, erkeği olmayan bir arkadaşımın bir erkeği olduğunda, ilişkilerin gerginleşebileceğini biliyordum.

Her ikisinin de sevgimi ve ilgimi hissettiğinden emin olmam gerekiyordu.

Onların da benim on dokuz yıldır olmadığım kadar mutlu olduğumu anlamaları gerekiyordu.

Bu düşünceyle, sevgi ve ilgi akışını sürdürmek ve Teddy'nin bunu atlatmasını hızlandırmak amacıyla Teddy/Faun/Cadence grubuma bir mesaj gönderdim: Siz beylerin buraya ne zaman gelmesini planlıyoruz?

Şehirdeki Heard Müzesi'nde bulunan Cadence'den anında bir yanıt aldım, çünkü modern sanat denemesi geleneksel eğilimli modern sanat üreten Amerikan yerlilerine yönelmişti, Yaşasın! İşte bu! Ne zaman?

Faun'un "Takvimlerimize bakıyoruz" demesi biraz zaman aldı ama uzun sürmedi. Ama yakında. Size haber vereceğiz.

Teddy (sürpriz olmadı) cevap vermedi. Yine de gülümsedim.

Sonra kapı zilini duydum.

Gülümsemem kaşlarımı çatmama neden oldu çünkü kimseyi beklemiyordum.

New York'ta paparazziler ve hayranlarla ilgili durumun beni sarstığı söylenebilir. Her iki evimde de güvenlik sistemleri vardı ve sağlamdılar (ya da en azından kuruldukları zaman öyle olduğunu düşünmüştüm). Ancak Jamie'nin o olaydan sonra güvenlik ekibinden birini eve yerleştirmesi ve oradaki son günümüzün tadını çıkarırken bizi takip etmesi çok anlamlıydı.

Burada öyle bir şey yoktu.

Evim uzaktı ama ulaşılabilirdi.

Neredeyse New York'tan iner inmez Tom güvenlik şirketimi aradı ve kameraları da içeren bir yükseltme talep etti. Ayrıca Tom Pierce nüfuzunu kullanarak bunların kurulumunu hızlandırdı.

Bu yüzden ön kapıda kimin olduğunu kontrol etmek için iPad'ime gittim.

Sasha Pierce'ın tüm genç, parlak, sarışın ihtişamıyla orada durmasına baktım.

Evet, grenli bir beslemede bile böyleydi.

Pusunun hayranı değildim.

Bununla birlikte, evdeyken cevap vermediğim için Sasha'nın dışarıda durmasına ve sonunda gitmesine izin veremezdim.

Tom uzakta olduğu için beşi de bende olan kedileri kontrol ettim. Seyahat etme ve yeni ortamlarda bulunma becerilerini değerlendiriyorduk, çünkü üçü çok yakında kalıcı olarak bu şekilde olacaktı. Biz New York'tayken onlara Clay (ve Pris ile Brayton) bakmıştı.

Hepsi yataklarında bir yığın halinde uyuyorlardı.

Alanlarını kontrol altına almak için kapıyı arkamdan kapattım, aşağıya indim ve ön kapımı açtım.

Chloe kadın formundaki Tom'du ve bu zarif, sofistike ve şık olmayı da içeriyordu (ve evet, Tom bunun erkek versiyonuydu).

Sasha, Imogen'dı ama Kaliforniyalı bir kızdı.

Bronz tenli, mavi gözlü ve boho. Füme grisi sade bir atlet, soluk pembe bir şort ve krem rengi dantel bir pardösü giymişti. Ucunda büyük bir kolye ucu olan uzun bir kolye, ince zincirli bir kemer ve bir çift kısa boylu Uggs bu resmi tamamlıyordu.

Bu ve günlerdir yıkamamış ya da fırçalamamış gibi görünen yarı dağınık, dağınık saçları, ama bu onun kasıtlı olarak dağınık olmasından başka bir şey değildi.

Ve işe yaradı. Göz
kamaştırıcıydı.

"Sasha," diye
selamladım.

"Selam, Mika. Bu biraz garip. Ama... babam burada mı?"

Soruya şaşırdım. Benim evim olduğu için beni görmeye geleceğini düşünmüştüm.

"Bakın, onunla konuşmam lazım," diye devam etti. "Ve mesajlarına cevap vermiyor. Evine gittim ama orada değildi. Burada olabileceğini düşündüm."

"Mesajlarına cevap vermiyor çünkü Yargıç'la birlikte Kuzey Carolina'ya uçuyor. Sampson Cooper ile buluşacaklar."

"Ah, doğru," diye mırıldandı, muhtemelen bu toplantının Cooper'ın Trail Blazer'a olan ilgisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu.

Öyleydi, ama değildi.

Cooper emekli bir NFL oyuncusuydu. Cooper aynı zamanda sevilen bir Amerikan kahramanıydı ve bunun futbol oynamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Cooper da Çekirdek Noktası konusunda görüşmeye karar verdikleri kişilerden biriydi.

Tom'un kızını inceledim.

Sonra her annenin kapımın önünde gördüğüm şey karşısında soracağı şeyi sordum: "İçeri gelmek ister misin?"

O görünüyordu minnettarım, ama
Bu hızlı bir şekilde erimiş
belirsizliğe.

Geri çekilmeye başladı ama ben uzandım, elini tuttum ve onu öne çekmek için hafifçe bastırdım.

"İçeri gel, Sasha," dedim usulca. "Avlumda bir şeyler içelim ve birbirimizi biraz tanıyalım."

"Bu... beni beklemiyordun. Bu hiç hoş değil," diye cevap verdi, çekişime direnerek.

Böyle düşünmesine sevindim.

Öyle bile olsa.

"Babanla konuşman gereken önemli bir şey mi var?" Ben sordum.

"Bana kızgın ve ben... Bana kızgın olmasından hoşlanmıyorum."

"Lütfen içeri gel tatlım," diye ısrar ettim.

Karar vermesi biraz zaman aldı ve sonra onu yönlendirmeme izin verdi.

Onu mutfağa götürürken etrafına bakındı.

Ben buzdolabına doğru ilerlerken o da adada durdu ve "Burası harika bir yer" d e d i .

"Teşekkürler."

"Chloe, New York'taki evinizin harika olduğunu söylüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye sıcak bir şekilde cevap verdim. "Şimdi, ne içmek istersiniz? Bize buzlu latte yapabilirim. Ya da buzlu chais. San Pellegrino var. Birkaç çeşit La Croix. Normal ole filtrelenmiş musluk suyu. Çeşitli meyve suları. Ya da erken bir öğleden sonra kokteyli ister misiniz?"

"Ben... kokteyl," dedi aceleyle.

Bunu söylediğine pişman olmuş gibi görünüyordu. Belki de saat henüz ikiyi geçmişti ve gündüz içki içtiği için beni yargılamak istemiyordu.

Ama ben teklif etmiştim.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye hızlıca cevap verdim, böylece kendini garip hissetmeyecekti.

Kızılcık suyunun yanı sıra bir miktar Nora'nın armudunu da içeren bir mimoza içmeye karar verdik ve avluya yöneldik.

"Bu gerçekten... uh, vay canına," dedi benimle birlikte dışarı çıkarken, kerpiç şömineyi ve üzerinde saksı ağacı olan bir çıkıntının üzerinden akan ve kobalt mavisi karoların üzerinden geçerek avlunun karşı tarafındaki bir havuza dökülen su akıntısını seyrederken.

İlave saksı bitkilerinin yanı sıra bir masa ve dört sandalyenin yanı sıra ateşin önünde bir loveseat ve mozaik karo tablalı bazı masaların etrafında açılı iki sandalyenin bulunduğu bir oturma alanı vardı.

Onu oturma alanına götürdüm.

"Babam kesinlikle buraya taşınacak," diye nefes aldı, sonra yüzü kıpkırmızı oldu. "Tanrım, özür dilerim. Çok üzgünüm. Siz yenisiniz ve bu..."

"Sorun yok," diye söz verdim ona, kendinden bu kadar emin olmaması beni endişelendirmeye başlamıştı.

Chloe onun kim olduğunu ayak parmaklarına kadar biliyordu.

Sasha daha farklı olamazdı.

Chloe en büyükleriydi, yirmi beş yaşındaydı, yakında yirmi altı olacaktı.

Sasha 21 yaşındaydı.

Ama Cadence bile kendi bedeninde Sasha'dan daha rahattı.

"Gerçekten burada yaşamak isteyeceğini düşünüyor musun?" Bir koltuğa otururken sordum ve bana katılması için koltuğa işaret ettim.

O da oturdu. "Evet, o... Yani, Scottsdale'deki evi tamamen ona ait. Ama alanı seviyor. Etrafında arazisi olan bir şey almadığına şaşırdım, böylece bir golf sahası ya da bir kort bile koyabilirdi."

Tom Pierce'ın kendini göstermesini izleyebilmek için bu araziye bir saha eklenmesine en ufak bir itirazım olmazdı. Aslında, bunu yapacak birini bulmak zihnimdeki yapılacaklar listesinde yer alıyordu.

Golf sahası, o kadar da değil.

"Evi çok güzel ama oraya gidersek benim yanıma taşınmasını tercih ederim," dedim.

"Sen, yani... buraya, Arizona'ya mı taşınıyorsun, kalıcı olarak?"

Başımı salladım. "Hayır, ama bir şeyleri değiştireceğimi ve kızım Cadence her ne yapacaksa ona geçtiğinde, muhtemelen burada New York'tan daha fazla zaman geçireceğimi düşünüyorum."

"Harika," diye mırıldandı.

"Cadence'in şehirde olması çok kötü. İkinizin tanışmasını çok isterdim."

"Chloe onun bomba olduğunu

söylüyor." "Chloe haklı."

Sonunda bunu söyleyerek yüzünde küçük bir gülümseme yarattım.

Onu açmaya çalışmanın zamanı gelmişti.

"Seninle yeni tanıştık ama babana çok değer veriyorum, sürekli senden bahsediyor. Seni çok seviyor. Bildiğin gibi senin için endişeleniyor. Ve ben bir anneyim. Aynı zamanda bir kadınım. Yani paylaşmak istediğin bir şey varsa ve bunu benimle paylaşmak istiyorsan, bunu anlayabilirim."

"Olabilir... Bence sen..." Yutkundu ve başını salladı. "Ben, bilirsin, senin eşyalarına bakıyordum. Chloe eskiden büyük bir hayranınızdı. Zamanım yoktu... O zamanlar başka şeylerle ilgileniyordum. Voleybolla ilgileniyordum."

Bunu bana Tom söylemişti.

Bunu paylaşmadım. Konuşmaya devam etmesini teşvik etmek için başımı salladım.

Flütünden bir yudum aldı, soğuk şömineye baktı, sonra tekrar bana döndü.

"O zamanlar pek ilgimi çekmiyordu ama sen babamı görmeye başladıktan sonra... Belgesellerinden birini izledim. Kadın saçı hakkında yaptığın belgeseli mi? Bo Derek'in siyah kadınların mısır sıralarını kendine mal etmesinden tutun da Müslüman kadınların hacibin ne olduğuna dair farklı inançlarına, sadece saça takılanından tüm vücudu örtenine kadar."

"Evet mi?" Başka bir şey söylemeyince ısrar ettim. "Gerçekten çok iyiydi. Çok şey öğrendim." "Bunu duymak beni mutlu etti."

"Ve senin şiir kitabını okudum," diye devam etti. "İlkbahardan yaza, sonbahara, o mevsimler boyunca tüm düşüncelerin. Gerçekten... kişiseldi. Ve güzeldi. Ve güçlüydü. Şiirle hiç ilgilenmedim. Her şeyin kafiyeli olması gerektiğini düşünürdüm ve bana göre değildi. Ama makyaj yapmak için aynanın karşısına geçip aniden yüzünüzü keşfetmek ve ona uzun zamandır gerçekten bakmadığınızı fark etmek gibi küçük şeyler yaptınız. En son dikkatinizi verdiğinizden bu yana her değişikliği bulmak. Bir anlığına kim olduğunuzu bilmemek ve bunun ne kadar dehşet verici olduğunu fark etmek. Sonra bir ruhun doğumdan ölüme kadar aynı kaldığını fark etmek ve

Yüzündeki çizgiler önemli değil. Ben... bu gerçekten iyiydi."

"Bunu duymak beni de mutlu ediyor,"

dedim. "Ruh kısmı," diye cevap verdi.

"Mm-hmm, ruh kısmı," diye sordum. "O

kısmı gerçekten sevdim."

Ve aniden, onda beni korkutan bir şey oldu.

"Sasha-" diye başladım.

"Babamın bir işe girdiğimi bilmesini istedim," diye

ağzından kaçırdı. Bu iyiydi.

"Tamam, ama-"

"Bunun aptalca olduğunu düşünecek. Ama ben... ben gerçekten beğendim. Bir kahve dükkanında ama gerçekten güzel yemekler de yapıyorlar ve bir kitapçı ile yoga ve meditasyon stüdyosuna bağlı. Tam bir şey gibi. Bir kompleks. Avlusu da var. Bunun gibi değil. Tam bir Zen. Ortam harika."

"Bu iyi," diye cevap verdim.

"Çok para kazanmıyorum." "Para

her şey değildir."

"Evet, bunu söyleyebiliriz çünkü bizde var."

Beni orada yakaladı.

"Ve kendi evim var," diye devam etti. "Biraz garip. Şehir merkezinde çatı katı daireler. Duvarlar çoğunlukla beton ve hiç bana göre değil, gerçekten. Ama ayak izi en aza indirgenmiş durumda. Bir evde yaşamak istediğimi hiç sanmıyorum. Alınmayın, herkesin evi kendine. Ama nüfus patlamasıyla birlikte artık pek havalı değil. Ama kendi alanımı bulmam gerekiyordu ve bakarken beğendiğim tek şey buydu, bu yüzden bir yıllık kiradayım."

İçimdeki anne yeniden ortaya çıktı ve pratik bir soru sordum: "Hiç mobilyanız var mı?"

Bu da başka bir gülümsemeye yol açtı.

"Evet. Phoenix'te çok sayıda vintage, geri kazanılmış ve yeniden düzenlenmiş dükkan var ve süper harika şeyler var. Henüz çok fazla şeyim yok, seçici davranıyorum. Ama bir süredir

Bu mağazalarda çok zaman geçirdim ve gerçekten harika şeyler buldum. Dekorasyonun bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi?"

Ben de gülümsedim. "Oldukça harika, değil mi?" Başını salladı, bir yudum daha aldı, ben de öyle yaptım.

Ve tekrar konuştu. "Sadece babamın onu duyduğumu bilmesini istedim. Tüm bu yarı müdahale olayı beni rahatsız etti. Sanki bana karşı birlik olmuşlar gibi hissettim. Ama onu duydum. Annemi de. Ve hepsini. Onlar haklıydı. Gage'le bu konuyu konuştuğumda herkesin benim hakkımda çıldırdığını söyledi ve bu beni düşündürdü. İnsanların çıldırması hoşuma gitmiyordu. Üzgün olduklarını düşünmek canımı yakıyordu. Bir plan yapmadan babama gelmek istemedim. Bir araya gelmeden. Sırada ne var bilmiyorum. Bunu yapmayı seviyorum ama hayatım boyunca bir kafede çalışmayacağım. Ama Gage, aklım o gece nerede uyuyacağımla dolu olursa bunu çözemeyeceğimi söyledi. Anlarsın ya? Ya da sürekli Prescott'a gidip geliyordum. Kafamı toparlayabilmem için bazı ritüelleri yerine getirmem gerekiyordu. Ve o haklıydı."

"Görünüşe göre Gage çok akıllı." Bu bir kıkırdamaya yol açtı.

Kıkırdayarak açıkladı.

"Gage, frat ya da frat oğlanlarının pislik kısımları olmayan bir frat oğlanı. Demek istediğim, iyi vakit geçirmeyi seviyor ve yerleşmekle ya da ritüellerle hiç ilgisi yok. Sanırım sonunda iyi notlar almaya başladı. Fark ettim ki ikimiz de nasıl büyüyeceğimizi bulmaya çalışıyoruz." Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Gage'in bunu benden önce anlamış olması çok kötü ama neyse. O anladı ve ben de anlayayım diye bana biraz gerçek verdi ve işte buradayız."

"Sanırım baban bunu duyunca çok rahatlayacak," diye paylaştım. "Yakında iniyor olacak. Eminim mesajını alacak ve seni arayacaktır. Cadence birkaç saat içinde dönecek ve bu da bizi akşam yemeği saatine yaklaştıracak, bu yüzden umarım burada kalırsın. Sohbete devam edebiliriz.

Kedilerle tanışabilirsin, Tom onları buraya getirdi. Bize yardım edebilirsin.

Akşam yemeği ve kal ve bizimle ye. Sana evi gezdireceğim ve baban aradığında onunla konuşmak için özel bir yer seçebilirsin."

"Sence babam buraya gelmeme kızar mı?" Onu benden daha iyi tanıyor olmalı.

Yine de, "Bence onu rahatlatacak önemli bir şeyi paylaşmak için aradığınızı anlayacaktır. Ayrıca beni oldukça iyi tanıyor ve seninle tanışmak istediğimi biliyor, bu yüzden kızacağını sanmıyorum."

Başını eğdi. "Emin misin?"

Evet, babasını seviyordu.

Evet, onu endişelendirdiği için üzgündü. Evet, o iyi bir çocuktu.

Biraz kaybolmuştu ama kim öyle ya da böyle kaybolmamıştı ki? "Evet, tatlım, eminim."

Dudaklarını birbirine sürttü ve sonra başıyla onayladı.

Onu tanıyalı yirmi dakika bile olmamıştı, bu yüzden ondan gelen hislerle ilgili endişelerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyordum.

Bir yandan, kendini toparlıyor gibi görünüyordu.

Öte yandan, bir şeyler çok yanlıştı. "Ben de yolumu bulmakta zorlanıyordum," diye paylaştım.

Bu onu gözle görülür bir şekilde şoke etti. "Vay canına. Eşyalarına bakılırsa, her şeyi bir araya getirmişsin."

"Ben senden yirmi yedi yaş büyüğüm," diye belirttim.

"Evet, ama kadın saçı belgeselini kaç yaşındayken yapmıştın? Yirmi beş mi? Demek istediğim, bu konu artık büyük bir mesele. İnsanlar bunun hakkında çok konuşuyor. Sen ise onlarca yıl önce konuşuyordun."

"Ben de New York'ta yaşıyordum ve toplumun farklı kesimlerinden pek çok arkadaşım vardı ve iyi bir dinleyiciydim," dedim. "Bilmiyor olabilirsin ama o belgesel yayınlandığında hiç ilgi görmedi. Sadece şimdi

İnsanlar bu kitabı keşfetti ve söylediklerine kulak verdi."

"Ama Chloe'nin toparladığı gibi sen de toparladın."

Tamam, belki bazı kardeş rekabeti sorunları?

"Evet," diye kabul ettim. "Çünkü Philly'den ayrıldığımda olmam gerektiğini bildiğim yere, beni anlamayan bir babaya ve beni cesaretlendiren bir anneye doğru yürüdüm. Gerçi insanlar bunu o kadar büyütmüyor ama kızların da erkekler kadar babalarına ihtiyacı var."

Yüzü nazikleşti ve nedenini biliyordum -Cadence ve Rollo- "Evet. Öyle."

"Bazı sorunlarla uğraşıyordum ve kendimi kaybetmiştim. Hayatım boyunca kaşınan ayaklarım vardı. Sanırım onu etkilemek istedim. Benim için seçtiği yol, üniversite, sağlam bir kariyer, evlilik, çocuklar, benim karar verdiğim yol olmasa bile, değerli bir insan olduğumu bilmesini istedim."

"Eminim artık bunu biliyordur." "Yanlış bahse girdin."

Gözlerini kırpıştırdı.

"Yaptığım hiçbir şeyi anlamıyor," diye paylaştım. "Rollo'nun yerini dolduracak başka bir adam bulamadığım için çileden çıkmıştı ama Rollo hayattayken koca seçimimi onaylamamıştı. Rollo'yu kaybettiğimden beri babam, Cadence'i sırf ona inat olsun diye bekâr bir anne olarak yetiştirmeyi seçtiğimi düşünüyor. Ona saygı duymuyordum ve bu benim ona ya da herhangi bir erkeğe saygı duymadığımı kanıtlama yolumdu."

"Aman Tanrım," diye tersledi. "Bu kesinlikle onunla ilgili değil." "Bazı erkekler tüm hayatları boyunca her şeyin tamamen onlar hakkında. Benim babam da o adamlardan biri." İğrenç der gibi bir yüz ifadesi takındı.

Bu beni güldürdü ve ben de "Sorun değil. Cadence harika biri. Annem çok genç öldü ama birlikte zaman geçirdiler. Yakındılar. O ölmeden önce kızım ona çok sahip oldu. Ve kimsenin onayına ihtiyacım olmadığını erken öğrendim. Bu dünyada yaptığım şeyi sevmesi gereken tek bir kişi vardı, o da bendim."

"Bu sensin," diye fısıldadı.

"Evet. Sadece ben."

"Vay canına," dedi sessizce.

"Olman gereken yere doğru yürüyeceksin, Sasha," dedim ona. "Söz veriyorum tatlım. Benim için erken oldu. Cadence mezun oluyor ve onun için endişeleniyorum, çünkü o da neşesini bulamadı, ama zamanı geldiğinde, hayatın yolu onu rastgele dolaştırırken tökezlediğinde bulacağını biliyorum. Sen de bulacaksın."

"Chloe her zamanki gibiydi, bilirsin işte... Chloe,"

dedi. "Bu beni şaşırtmadı," diye cevap verdim.

"Matt her zaman kendi başına bir varlık olmuştur. O bir ada gibidir. Sadece davet edilenler oraya gelebilir. Ve sizinle işi bittiğinde, sizi bir süreliğine kovar. Çirkin değil. Sadece kendisidir. Kendi içine çekilir ve sizi tekrar içeri almaya hazır olana kadar beklemeniz gerekir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Emin değildim.

Yine de Imogen'in yaptığı şeye benziyordu... ve Matt'in babasını neden bu kadar uzun süre hayatından çıkardığını açıklayabilirdi.

Ben de başımı salladım.

"Hep böyle olmak istemiştim," dedi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ona zaman verdim.

Biraz aldı ve bana geri geldi.

"Annem ve babam ayrıldı ve ben... bilirsiniz, ben onun çocuğuydum. Babamın. Phoenix'e taşındık, ben hâlâ lisedeydim ve benim için her şey altüst oldu. Biraz kızgındım çünkü annem taşınmak istedi ama babam istemedi, ben de istemedim. Sonra ayrıldılar ve ben kızgındım çünkü madem ilişkilerini bitireceklerdi neden daha önce taşındılar? Ama anneme kızgındım ve babama da kızmam gerektiğini düşündüm çünkü... çünkü..." Dehşete kapılmış gibi görünerek sözünü kesti.

"Her şeyi biliyorum," dedim usulca.

"Tamam," diye fısıldadı. "Ona kızgın olmam gerekiyordu. Ama kızmadım. Ve kendimi kötü hissettim çünkü annemi tamamen arkama almadım. Matt'in yaptığı gibi. Ben bir kadınım. Bunu yapmalıydım, değil mi?"

"Bu durumda, sen onların çocuğuydun. İkisinin de çocuğu. Ve siz de kendinizsiniz. Hissettiklerin ve ebeveynlerin arasında olanları nasıl değerlendirdiğin sadece ve sadece sana ait. Burada 'yapmalısın' diye bir şey yok, Sasha. Bunu yeterince güçlü söyleyemem. Gerçekte ne hissediyorsan onun dışında bir şey hissetmen gerekmiyor."

Bana baktı ve ben bir kadındım, bir anneydim, söylediği her şeyi duymuştum.

Ve hala buna hazır değildim.

Ama aniden geldi, içinden feryat selleri fışkırdı.

O kadar şiddetli hıçkırıklara boğuldu ki, bardağımı bir kenara bırakıp onunkini almak, onunla birlikte koltuğa oturmak ve onu kollarıma çekmek zorunda kaldım.

"Hiç kimse... hiç kimse bana hissetmem için izin vermedi," diye hıçkırarak boynuma sarıldı.

"Ah, tatlım," diye mırıldandım, onu yakınımda tutup salladım.

"Bunu yapmam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum," diye devam etti.

"Bu kafa karıştırıcı. Tabii ki yapmadın," diye yatıştırdım.

"Babam gibi olmanın annemi inciteceğini düşündüm. Bu yüzden babam gibi olmayı bıraktım."

Oh, bu tatlı güzellik.

"Anladım."

"Voleybolu özledim," diye feryat
etti. "Tamam, tatlım."
"Babamı özledim... ve
annemi." "Tamam."
"Ben berbat durumdayım. Chloe ve Matt berbat
durumda değiller." "Bu onların paylaşacağı bir şey,
benim değil, ama baban
bana bazı şeyler söyledi ve sen bu konuda
yanılıyorsun." Geri çekildi ve gerçekten...

Gençler.

O baktı muhteşem ile a gözyaşı lekeli yüz ve ışıl ışıl parlayan gözler.

"Gerçekten mi?"

diye sordu. Başımı

salladım.

"Beslenme uzmanı olmak istiyorum," diye

açıkladı. "Kulağa hoş geliyor."

"Sadece sporcu beslenmesi değil. Ya da kilo verme, çünkü bununla ve insanların bundan nasıl kazanç sağladığıyla ilgili sorunlarım var. Ya da bu tür şeyler. Bilirsiniz, diyetler hastalıklarla başa çıkmaya yardımcı olabilir, sadece doğru beslenmek gibi normal şeyler değil. Ketojenik diyeti yıllardır kontrolsüz epileptiklerin nöbet kontrolüne yardımcı olmak için bir tür son çare olarak kullanıyorlar."

"Vay be. Bunu bilmiyordum."

Başını salladı ve yüzünü temizledi. "Çok mu geç? Yani, yirmi bir yaşındayım. Üniversiteye gidersem yaşlanmış olacağım."

Ona kocaman gülümsedim ve şöyle dedim: "Sasha, sevgili kızım, insanlar her yaşta üniversiteye gider. Hukuk diploması almış yetmiş yaşında insanlar tanıyorum. Sen yaşlı olmaktan çok uzaksın."

"Kulağa aptalca geliyor, değil

mi?" Tamam.

Yeterli.

Bileklerini kavradım ve sıkıca tuttum. "Hiçbir şey aptalca değildir. Kendin ol. Endişeleriniz olsun. Sorularını sor. Düşüncelerinizi paylaşın. Bunların hiçbiri aptalca değil. Bu gezegendeki tek bir insan bile her şeyi bilmiyor. Ama tek bir insan bile sorgulamadan, sonra da cevabı bulmadan bir şey öğrenmemiştir."

O güzel, ıslak kirpikli gözler kocaman oldu. "Vay canına, çok akıllısın."

"Yirmi yıl sonra sen de öyle olacaksın."

Sesi titriyordu ama bana sırıttı.

Tatlı, mutlu, karmaşık olmayan bir sırıtıştı, ondan ilk kez görüyordum.

Ben de rahatladım.
Ve sırıtarak karşılık verdi.

BEN YATAKTA KITAP OKURKEN TOM ARADI.

Sasha, Nora'nın odasındaydı.

Cadence ile çok iyi anlaşmışlardı. Sonra da sarhoş olmuşlardı.

Bu bir FaceTime görüşmesini de içeriyordu ve bir telefon ekranında Duncan Holloway'in yakışıklı oğlu Gage ile tanıştım.

Cadence'in Gage'le o gevelerken, homurdanırken ve kıkırdarken tanıştığına pişman olmasından korkuyordum ama bu başka bir günün endişesiydi.

Avluda geçirdiğimiz zaman ile şu an arasında sadece kedileri, kızları tanıştırmakla, yemek yapmakla, yemek yemekle ve sarhoş olmakla kalmamıştık, Tom Sasha'yı da aramıştı.

Arka bahçemde oturdu ve bir buçuk saat boyunca onunla konuştu.

Büyük çıkıştan sonra bu kadar sarhoş olup eğlenmesinin nedenlerinden biri de bu olabilir.

"Babam seni sonra arayacağını söyledi." demek için gelirdi.

Ve şimdi daha sonraydı.

Telefonuna yumuşak bir "Hey, bebeğim" ile cevap verdim. "Tatlım."

Başka bir şey söylemedi.

Duygularının telefondan içime işlediğini hissettim.

Biraz zaman verdim ve sonra paylaştım, "Geceyi burada geçirecek. O ve Cadence birbirlerine bağlandılar."

"İyi," diye yanıtladı. "Bu gece yeni evinde yalnız kalmasını istemiyorum." Yüklü bir duraklama ve ardından beklediğim patlama geldi, "Kahretsin! Kendimi dünyanın en boktan babası gibi hissediyorum."

Oraya gideceğini biliyordum.

Çünkü ben de oraya gidecektim.

"Tommy, bu tür şeylerle boğuştuğunun farkında olmadığını belirtmek isterim."

"Chloe sinir krizi geçirdi. Matt beni dışladı. Bilmem gerekirdi."

"Yaptın. Sabır gösterdin. Ve bunu başaramayınca, açılmasını sağlamak için başka bir yol denedin. Şunu belirtmeliyim ki Tom, şu anda tam olarak senin gibi hissetsem bile, o yol işe yaradı. Sadece kendini toparlamaya başlamakla kalmadı, aynı zamanda her şeyi berbat eden şeyi de ortaya çıkardı."

Buna cevap vermedi.

"Bana beslenme uzmanı olmak için okula geri dönmek istediğini söyledi" dedi.

"Bunu benimle de paylaştı."

"Sanırım bunun beni mutlu edeceğini düşünüyor."

"Sanırım bu konuda tam olarak haklı olmayabilirsin," diye dikkatle karşı çıktım. "Bunu benimle paylaştığında çok duygusaldı. İçinden bir sürü şey dökülüyordu. Sanırım bu onun gerçek arzusuydu ve geri kalan her şeyde bunun izini kaybetti. Seni mutlu edecek olması çok güzel ama aynı zamanda tesadüfi. Sasha'yı mutlu edecek."

"Bunu benim için yaptığına dair endişelerimi onunla paylaştım ve o da hemen hemen aynı şeyi söyledi, sadece bu şekilde değil," diye yanıtladı. "Ayrıca tuhaf bir şey söyledi. Sana geldiğinde olması gereken yerde takılıp kaldığını söyledi. Bununla ne demek istediğini biliyor musun?"

Hem de çok.

Duygularım boğazımda düğümleniyordu, bu yüzden ilk başta cevap veremedim. "Mika?" diye itti

Sesim boğuk çıkmıştı, "Demek ki beslenme uzmanı olmak istiyor, tatlım. Merak etme. Bu onun için. Senin için de olması sadece bir bonus."

"Neden sesin ağlıyormuş gibi geliyor?" diye sordu nazikçe. "Çünkü kızından gerçekten hoşlanıyorum ve o kadar

"Seni aradığına sevindim ama beni buldu."

"Ben de öyleyim" diye cevap vermeden önce bir duraksama daha oldu.

Ben konuyu değiştirmeden önce ikimiz de bunu bir süre beklettik.

"Sampson Cooper ile konuşmanız nasıl geçti?"

"Core Point konusunda çok kızgın ve her şeyi kabul etti. Atletizmde bir sürü arkadaşı var. Judge ve ben onu buraya getiriyoruz. Yarın bir plan yapacağız ve yarın gece uçakta olacağız."

"Ben seni alırım."

"Tatlım, bu senin için bir yolculuk." "Seni ben alırım, Tom."

Kolayca pes etti. "Geceyi benim evimde geçireceksin."

Yatağımı severdim. Yatak odamı seviyordum. İçinde yalnız olmak hoşuma gitmiyordu.

Tek başıma yapabilirdim, bunu çok iyi biliyordum.

Ama Tom'un yanımda olması çok daha iyiydi.

"Tamamen ve bütünüyle öyleyim."

Kıkırdadı.

"Kızımın yanında olduğun için teşekkür ederim" dediğinde öldü.

"Bu zaten hayatımın en değerli hazinelerinden biri tatlım. Bu yüzden minnettarlığım benden geliyor."

"Siktir, sen her şeysin," diye homurdandı. Oh, evet.

Yani kesinlikle ve kesinlikle yarın geceyi onunla geçireceğim.

"Sen de öylesin."

"O zaman sen her şeyden daha fazlasısın."

Gülümsedim ve "Bunun yalan olmasına izin vereceğim, çünkü Nora yapışkan-sevişken olmaya başladığımızı öğrenirse, benimle bir daha asla konuşmaz" demeden önce genişçe yaptım.

Ve bunun üzerine kahkahayı patlattı.

ONU DERINLERE GÖTÜRDÜM.

"Mika," diye hırladı Tom. "Yukarı. Buraya. Şimdi."

Ben onun sikini emerken Tom patronluk taslıyordu, onu serbest bıraktım ve kucağına tırmandım.

Ben ona daha az yüklendim, o bana daha çok yüklendi. Ayrıca kötü bir kız olduğum için kıçımı tokatladı.

Anında ve sert bir şekilde boşaldım.

Benim için bonus zamanıydı, biliyordum, çünkü onu aşağı indirirken yakınıma almış olsam da, Tom'un kontrolü ve dayanıklılığı vardı ve seks sırasında istediğini elde edemediğinde hemen huysuzlaşıyordu.

Bu nedenle, en lezzetli yollarla misilleme yaptı.

Bu sefer beni üzerinden çekip aldı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine dikti. Sonra avucunu kürek kemiklerimin arasında hissettim ve o arkadan yaklaşırken ben de önünde eğilmek zorunda kaldım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok geçmeden tekrar boşaldım. Hem de sert bir şekilde.

İçimde doruğa ulaştığında aslında bir et sızıntısıydım, muhtemelen bu yüzden, kendini kurutmak için amımı kullandıktan ve sonra ereksiyonunu kaybetmek için daha fazla kullandıktan ve sonunda çekildikten sonra yatağa yığıldım.

Dudaklarının kıç yanağıma dokunduğunu hissettim, gitmişti, sonra bacaklarımın arasında sıcak ıslak bir bezle geri döndü.

Bu iyi hissettirdi, ama kısık bir inilti çıkarmaktan başka bir şey yapmadım.

Tekrar gitti ve bu sefer geri döndüğünde, beni yatağa yeniden yerleştirdi, böylece o sırt üstü yattı, ben onun yanından aşağı sarktım ve yorganlar üzerimizdeydi.

Beni beceren canavara ve diğer zamanlarda benimle ilgilenen beyefendiye sahip olmayı gerçekten çok sevdim.

Harikaydı.

"Ben yokken kendine dokunmalısın," diye öğüt verdi.

"Hiç şansın yok," diye mırıldandım göğsüne karşı.

"Ġki seferde de boĢalırken o kadar sıkı kenetlendin ki, önemli bir uzvumu kaybedeceğimi sandım," diye alay etti. "Ve sadece bir gece ayrı kaldık."

"Kendini övmeyi bırak."

"Gerek yok, sikime o kadar açtın ki, ağzına aldığında beni o kadar derine soktun ki kendini boğacaksın sandım."

Çaba sarf etmem gerekti ama başımı kaldırıp ona ters ters bakmak için çaba harcadım.

Sırıtıyordu.

Genişçe.

Bu arada, bakışlarımın hiçbir etkisi olmadı.

"Ukalalık çekici değildir," diye onu bir yalan üzerine uyardım. "Saçmalık," dedi bana.

Bunun için fazla olgunlaşmıştım.

Beni becerme şeklini sevdiğim gerçeği ne benim ne de Tom için yeni bir şey değildi.

Savaştan Anita Hill'e kadar işgücündeki kadınlar hakkında dört yıl araştırma yaparak hazırladığım belgesel hakkında (tüm zamanların en sevdiği film Amerikan Güzeli olan septuagenaryan beyaz bir erkek tarafından) "safsata" denmesine katlanabiliyorsam, Tom'un benimle alay etmesine de katlanabilirim.

Tekrar onun içine çöktüm.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yüzümden uzaklaştırdı ve sonra sırf bu yüzden tekrar yaptı.

Gözlerimi kapattım ve onun içinde daha da eridim.

"Beni özlediğine sevindim," diye mırıldandı. "Çünkü ben seni özledim."

"Evet," diye mırıldandım. "Yalnız uyumak berbat bir şey." "Katılıyorum."

Göğsünü öpmek için daha fazla çaba harcadım.

Yerime oturduğumda, "Evine hoş geldin, bebeğim." dedim.

"Teşekkürler, tatlım."

Onunla konuşmak, seyahati hakkında daha fazla şey öğrenmek isterdim, çünkü onu ben almıştım, Meksika yemeği için Blanco'ya uğradık ve çoğunlukla Sasha'dan, Matt'in yakında gelecek olmasından, Chloe'nin hâlâ Genny'ye kızgın olmasından konuştuk, seyahatinden ya da Core Point'te olanlardan değil, sonra eve geldik ve seviştik.

Ben yapmadım.

Bayılmışım.

Tom'un aldırmadığını biliyordum, çünkü beni yüz yüze gelecek şekilde kaydırdığında, bunu uykusunda yaptığını görecek kadar uyandım.

Yani, her zamanki gibi, o da yanımdaydı.

BÖLÜM 20

PUSU BÖLÜM 2

Mika

"Honey, kıpırdanıyorsun." Kızıma bir göz attıktan sonra şaşkınlığımı gizleyerek sordum, "Gergin misin?"

"Evet, yani, bu gece Matt'le buluşacağız." Ve öyleydik.

Ne yazık ki Tom'suz iki gece daha geçirmiştim.

Çünkü Matt Cumartesi günü gelmişti. O günü ve Pazar gününü birlikte geçirmişler, tenis oynamışlar ve başka erkek işleri yapmışlardı.

Şimdi pazartesiydi ve Cadence ile ben akşam yemeği için Tom'lara gidiyorduk.

Sasha, Chloe ve Judge da orada olacaktı ve şimdi Cadence ile Sasha'nın arası iyice açılmıştı.

Daha önce kızımın derslerine odaklanmasını sağlayamıyordum.

Sasha bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce geldiğinden beri Cadence neredeyse her gün Sasha'nın kafesinin bulunduğu avludaydı. Oradaydı çünkü "Orası cehennem gibi, anne!" Ayrıca orada ders çalışıyordu.

Sonra takıldılar. Sasha Cadence'e havalı, havalı, gençlerin Phoenix'ini gösteriyordu ve Cadence buna bayılıyordu.

Sasha, Chloe, Yargıç ve özellikle de Tom konusunda hiç gergin görünmüyordu.

Matt'e şu anda verdiği yanıtı anlayamadım.

"Yani, oğullar erkekler için önemlidir, değil mi? Babalar oğullarıyla gerçekten ilgilenirler, haksız mıyım?" diye sordu.

"Bütün çocuklarıyla ilgileniyorlar, evlat," diye cevap verdim. "Tıpkı benim senin ne kadar havalı olduğunla ilgilendiğim gibi."

"Evet, ama oğlu bizi sevmezse, bu büyük bir sorun olur, değil mi?"

Bu da ne?

"Bu da nereden çıktı Cadence?" Dikkatlice sordum. Bana doğrudan cevap vermedi.

Dedi ki, "Yani, şimdi iki ablam var ve... ve... Tom ve ben, yani, bunu mahvetmek istemiyoruz."

"İki abla" olayı.

Kalbinden vurulmuş.

"Bunu berbat etmemizin imkanı yok tatlım," dedim nazikçe. Cevap vermeyince ona tekrar baktım.

Havası iyi değildi ve yan camdan dışarı bakıyordu.

"Konuş benimle," diye emrettim. "Benden hoşlanıyor."

"Kim?"

"Tom."

"Tabii ki."

"Doğuştan yetenekli olduğumu söyledi." "Ne?"

"Geçen hafta sonu Clay ve onunla birlikte sahaya gittiğimde. Bana nasıl servis atacağımı öğretti. İşin içine girdim ve bana 'Sen doğuştan yeteneklisin' dedi. O da Tom Pierce gibiydi ve bana bunu söyledi."

Hayır.

Bunu ona söyleyen ünlü tenis yıldızı Tom Pierce değildi.

Tom'du, ona nasıl hizmet edileceğini öğreten adam. Birlikte yemek yediği bir adam. Birlikte film izlediği, birlikte müzelere gittiği ve kitaplar hakkında konuştuğu bir adam.

Kısa bir süre için ve her geçen gün daha da uzayan bir süre için, sahip olduğu tek yarı-gerçek baba olan bir adam (Teddy ve sonra gelen Faun sayılmaz-

Teddy, kibrinin dipsiz kuyusuyla daha en başından kendini ağabey yerine koymuştu ki bu çok güzeldi çünkü Teddy'nin de böyle bir ağabeyi olmamıştı).

Tom'un çocukları vardı. Tom'un çocuğuma babalık yapması ikinci doğası olurdu.

Ve çocuğuma babalık yapıyordu. Oh

lanet olsun.

Bu kalbe sıkılan bir kurşun

değildi. Ben ölmüştüm.

Ben de ağlamaya başlayacaktım.

Son olarak, evde bir tenis kortu inşa ediyordum.

"Anne?"

"Matt seni çok sevecek bebeğim," dedim ses tonum

boğuklaşarak. "Sen iyi misin?"

"Tom'dan gerçekten hoşlanıyorum ve senin de hoşlandığını bilmek beni çok rahatlattı, sevgili kızım."

"Seviyorum," dedi usulca.

"Çok sevindim," diye

cevap verdim. Kalçamı

yumrukladı.

Kendimi toparladım ve ona bir gülümseme gönderdim.

Tom'un e v i n e vardık ve garaj yolunun arabalarla dolu olması çok hoşuma gitti.

Matt geldiğinden beri onu görmemiştim ama mesajlaşıp konuşmuştuk ve işlerin gidişatından çok memnundu.

Oğlumu geri aldım, bir mesajdı.

Tom için çok heyecanlanmıştım.

Ama o da Cadence gibiydi (Rollo gibi). İnsanları severdi. İnsanların etrafında olmayı severdi.

Ve önem verdiği insanların yakın olması onun Nirvana'sıydı.

Tom bu gece için çok heyecanlıydı ve hiç gergin değildi.

O, Chloe, Sasha ve Judge'ın (ve umarım Matt'in) Cadence'in sinirlerini hızla yatıştıracaklarından şüpheleniyordum.

Chloe üzerimize doğru gelirken biz daha hizmet odasının kapısındaydık (benim bir garaj açıcım vardı ve Tom'un ön avlusunda çok fazla yer vardı, bu yüzden herkes garajda artık benim olan park yerine doğrudan erişebilmem için park etmişti, bu yüzden bizim için misafir gibi önden gelmek yoktu, bu Tom'un emriydi).

"Sevgililerim, inanamayacaksınız," diye duyurdu Chloe.

Chloe'nin yol boyunca bize eşlik etmesiyle mutfağa vardık ve gözlerim önce Tom'u buldu.

Mutlu ve yakışıklı görünüyordu ve hepsinden önemlisi, bakışlarını üzerimde yumuşacık görmekti, nihayet - sonunda- benim olmuştu.

Gülümsemesi midemi eritti, külotumu ıslattı ve kalbimi aynı anda şişirdi.

Belki biraz daha zayıf ve gençti ama babasına benziyordu.

Ona gülümsedim, o da bana temkinli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Tom'a bir öpücük verip Matt'le buluşmak için ayrılmak üzereydim ki Chloe, "Mika, bunu izlemelisin," dedi.

"Chloe-" diye başladı Tom.

"Şşşt, mon père," diye onu susturdu. Bunun üzerine gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Tom çocuklarını severdi ama susturulacak bir çocuk değildi.

"Görmeniz gereken bir şey," dedi Sasha topluluğumuza yaklaşırken.

Cadence'e bir selamlama gülümsemesi veriyordu. Sonra bana verdi.

Sonra hepimiz Chloe'nin telefonuna baktık.

Elsa Cohen telefonda, "Bilmiyorum, benim harika gözlemcilerim," diyordu. "Sanırım bunu sevdim?" diye sordu.

Ve sonra nefesim kesildi.

Çünkü ekranda Jamie Oakley'in çekici bir takım elbise ve özel dikim bir palto giymiş, Nora Ellington'a -benim Nora Ellington'ıma- eşlik eden bir fotoğrafı belirdi.

muhteşem ve yarı resmi bir şeydi, ama şalı onu saklıyordu, nerede olduğunu anlayamadığım bir yere.

Ama her neredeyse, süslüydü.

Başını kaldırmış, nereye gittiklerine bakıyordu, eli kızın sırtının alt kısmındaydı.

Nora gibi davranıyordu, yani naz yapıyordu. Bu nedenle, ucunda harika bir ayakkabının yer aldığı bir hayli düzgün bacak gösteriyordu. Bunu, çıktığı basamakları tırmanmak için kaldırmasına gerek olmayan eteğini yukarı kaldırarak yapıyordu. Ayrıca bunu fotoğrafçılardan kaçar gibi başını eğerek yaptı.

Ancak, fotoğrafçılardan kesinlikle kaçmıyordu.

Elsa tekrar ekrana geldi, kadife döner koltuğunda oturuyor ve kameraya bakıyordu.

"Yani Jamie, Tom Pierce'ın en iyi arkadaşlarından biri ve Bayan Ellington hakkında bildiğimiz kadarıyla o da Mika'nınkilerden biri. Yani Tomika'nın bir Janora'nın en iyi arkadaşlarına dönüşmesi muhteşem olabilir. Gerçek şu ki, Jamie'nin sevgili eşi Rosalind'i kaybettikten sonra iyileşme zamanı geldi. Ve eminim hepiniz aynı fikirdesinizdir, benim harika izleyicilerim, bunu onun için istiyoruz. Tabii ki bulduğu kadın doğru kadınsa. Bayan Ellington'ın nefis şalını ve muhteşem ayakkabılarını asla göz ardı etmemeliyiz. Ve ben ikisini de göz ardı etmiyorum. Kadının tarzı muhteşem. Ama bildiğiniz gibi, harika izleyicilerim, New York Oakley'imizi Arizona Oakley'imiz kadar seviyorum. Bu yüzden birlikte olduğu kişinin ona layık olduğundan kesinlikle emin olmalıyım. Merak etmeyin. Bayan Ellington hakkında biraz araştırma yapacağıma söz veriyorum. Ve her zaman olduğu gibi, gelecek bölümde nasıl hissettiğimi anlatacağım."

Chloe ekranını kaydırdı.

Çantamı omzumdan çektim.

"Bunu... sevdim mi?" Cadence kararsızca Chloe'ye sordu. "Varlığımın her zerresiyle ona değer veriyorum," dedi Chloe.

beyan etti, en ufak bir kararsızlığı yoktu.

Telefonumu çıkarmıştım.

Nora'yı aramak üzereydim ki Tom'un parmakları bileğime dolandı.

Ona baktım.

"Judge Jamie ile çoktan bağlantı kurdu," diye paylaştı. "Jamie sadece arkadaş olduklarını söylüyor. Dru katılması gereken etkinliklerde ona eşlik ediyor. Bazı endişeler var, çünkü bir süre önce Rosalind'i kaybettiler ve bu ikisi pek de sağlıklı olmayan bir ortak bağımlılık oluşturuyor gibiydi. Jamie Yargıç'a aynı konuda endişeleri olduğunu itiraf etti ve Dru'nun kendisine bakmaya daha az bağlı hissetmesini ve yaşıtı genç kadınların yapması gereken şeyleri yapmakta daha özgür olmasını istiyor. New York'tan ayrıldıktan sonra Nora ile bir araya geldiklerinde bunu onunla paylaştı ve Nora da bu rolü üstlenmek için gönüllü oldu."

"Bunu bana söylemedi," diye belirttim, hissettiklerim karşısında kafam karışmıştı ama kazanan şey incinmekti.

"Belki de sadece arkadaş oldukları ve anlatacak bir şey olmadığı içindir?" Tom önerdi.

Anlatacak bir şey vardı.

Nora ile her zaman anlatacak bir şeyler vardı.

Nora bana her şeyi anlatırdı, o yüzden bunu anlatmaması gerçekten anlatacak bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Sadece neden söylemediğini bilmiyordum.

"Bunu bir kenara bıraksak ve siz ikiniz Matt'le tanışsanız nasıl olur?" Tom sordu.

Kahretsin.

Bu Nora'nın Nora olmasından daha önemliydi.

Arkadaşımla değil, Tom'un mutfağında olanlara dikkat etmeye başladım ve Matt'in artık yakınımda olduğunu gördüm.

O da eğlenmiş görünüyordu.

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim çünkü hem kızım hem de ben Tom'un oğluyla tanışmak için yola koyulmamız gerekirken, bu konuyu saptırdığım için dehşete düşmüştüm.

"Merak etme," dedi elini tutmam için uzatarak. "Chloe her zaman tüm ilgiyi üzerine çekmeyi başarmıştır."

"Affedersiniz?" Chloe tam bir hakaretle sordu.

Sasha gözlerini devirerek, "Aman Tanrım, bundan haberin yokmuş gibi davranma," dedi.

Chloe ağzını açtı.

O bir şey söyleyemeden Yargıç seslendi: "Herkesin içkisi yok. Ben barmenlik yapacağım. Mika, Cadence, size ne getireyim?"

Chloe çenesini kapattı.

Tom'a baktım ve gördüğüm şeyle birlikte içimde bir rahatlama hissettim.

Yargıç'ı çok severdi. Bunu başından beri biliyordum.

Ancak, birdenbire bunu çok daha derin bir şekilde hissettim.

Cadence'in bir eş bulacağını hiç düşünmemiştim. Birileriyle çıkıyordu. O kadar çok işi vardı ki, ciddi bir şeyle ilgilenmiyordu. Bir keresinde birkaç ay süren bir erkek arkadaşı olmuştu ve o da yürümeyince üzülmüştü ama kalbi kırılmamıştı.

Tom'un yüzünü görmek, oradaki sakinlik, kızının onu olduğu gibi seven ve onun her şeyiyle başa çıkabilecek bir adam bulduğunu anlaması ve Tom'un bu konuda kendini güvende hissetmesi.

Onun için bunu sevdim.

Ve Cadence aradığını bulduğunda benim de onun için aynı şeyleri hissedeceğimi umuyordum.

Cadence ve ben siparişlerimizi verdik, Yargıç bize içkilerimizi getirdi ve oturma odasına geçerek şarküteri tabağının etrafında oturup bir şeyler atıştırdık, bu sırada da biraz tanışma sohbeti yaptık.

Tüm bunlar boyunca Matt'i yakından izledim.

Tom'un alanında Chloe ve Sasha (ve hatta Judge) kadar rahat görünmüyordu, ancak bunun Tom ile yakın zamanda sona eren yabancılaşmasıyla ilgili olduğundan emin değildim. Bu

daha çok kızların yakın oturmasıydı, ama o okuldaydı, bu yüzden orada daha çok zaman geçiriyorlardı.

Sadece o olduğunu da hissettim. Garip biri değildi.

Ama Chloe çok fazla aşk ve dramla ilgiliydi. Sasha da bolca aşk ve coşkuyla ilgiliydi.

Matt bunların hiçbiri değildi.

Corey Szabo gibi olabilirdi (adamla hiç tanışmadım).

Ama garip bir şekilde bana beni hatırlattı.

O bir gözlemciydi. İnsanlarla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ve ailesiyle vakit geçirmekten, babasının hayatına giren iki kadını tanımaktan mutlu olduğu belliydi.

Ama aynı zamanda mesafeliydi. Sessiz, utangaç ya da kaba değildi. Sadece mesafeliydi.

İşin güzel tarafı, kendisi hakkında bunu biliyordu ve bu konuda rahat görünüyordu.

O da benim hakkımda bunu biliyordu.

Bunu Chloe, Cadence ve Sasha bir şey hakkında yaygara koparırken, genç kadınların yaptığı gibi kendi kendilerine konuşurken anladım; hepsi birden söylenen her şeyi takip edebiliyorlardı.

Yargıç Chloe'nin yanına çökmüş, kolunu arkasındaki kanepenin arkasına dayamış, birasına bakarak sırıtıyordu, ama arada bir fırsat bulduğunda araya giriyordu.

Tom da benimle hemen hemen aynıydı ve neredeyse parlıyordu, o kadar mutluydu ki oturma odası sevdiği insanlarla ve neşeli sohbetlerle doluydu.

Ama Matt gözüme takıldı ve birbirimizi tanımaya başladığımız ilk anda içime başka bir şeyin yerleşmesine neden olacak kadar şaşırtıcı derecede derin bir anlayış bakışını paylaştık.

Ona gülümsediğimde bu his daha da arttı.

Matt de bana gülümsedi.

Bu arada, Matt'in neden veteriner olmak istediğini de anlayabiliyordum.

Belki de sesi Tom'unkine çok benziyordu.
Belki de benzer bir koku alıyorlardı.

Ama yavru kediler ona tapıyordu.

Sonunda, Tom'un akşam yemeğinin nasıl gittiğinden emin olmak için mutfağa gidip gelmesi gerektiği noktaya geldi ve ben de ona yardım ettim.

Tom yaklaşıp, "İyi gidiyor, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandığında biz mutfaktaydık, pirzola dışarıda dinleniyordu ve herkesi yemek masasına çağırmaya dakikalar kalmıştı.

Heyecanla başımı salladım ve "Cadence gerçekten endişelendi" diye paylaştım.

Kaşları çatıldı. "Öyle miydi?"

"Matt'in onu sevmeyeceğinden endişeleniyordu."

Şaşkınlığı geçti ve başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Onun bunu aştığını görüyorum ama muhtemelen ben de aynı endişeyi duyardım."

"Tom," diye seslendim, tam orada olmasına rağmen.

"Evet, tatlım," diye cevap verdi, tam orada olmasına rağmen.

"Sanırım sana aşık oluyor." Tom
tamamen hareketsiz kaldı.

Konuşmaya devam ettim.

"Sanırım bunu bir şekilde biliyorsun, ama bunun ortaya çıkması gerektiğini hissediyorum. Onun hiç babası olmadı ve ben senin hayatımda olmanla ilgili hislerimle o kadar meşguldüm ki, onun da aynı nedenle nasıl çiçek açtığını fark edemedim. Senden ve ikimizden gerçekten hoşlandığını biliyordum. Sadece fark etmemiştim-"

"Lütfen sessiz ol," diye fısıldadı.

Sustum.

Ben de onun yüzüne baktım.

Ve sonra gözlerimden yaşlar aktığını hissettim.

Sonunda sessizliğimizi bozdu ve "Onu dikkatle idare edeceğim" diye söz verdi.

"Bundan hiç şüphe etmedim."

"Bunu söylemen her şey demek tatlım. Ama bunun orada olması gerektiğini hissediyorum."

Pekala.

Her an çocuklarımızdan biri içeri girebilirdi.

Ama umurumda değildi.

Kendimi ona doğru attım.

Kapı çaldığında hafifçe öpüşüyorduk, biri içeri girerse daha kolay kopabilirdik.

O zaman konuşmayı kesmek zorunda kaldık, çünkü Tom yine çatık kaşlarla geri çekildi.

Bunu da anladım, çünkü kimseyi beklemiyordu.

"Ben kızartmayla ilgilenirim, sen-" Teklif etmeye başladım.

Chloe yüksek sesle, "Aman Tanrım, çok sinirlisin," diyerek sözümü kesti.

Tom beni bıraktı ve uzun bacakları onu hızla oturma odasına götürdü.

Bacaklarım kısa değildi ama oraya benden önce varmıştı ve neredeyse sırtına çarpıyordum çünkü evin önündeki alan boyunca uzanan sahanlıkta durmuştu.

Kenara çekildim ve neden hareketsiz olduğunu anladım.

Imogen Swan kapıda duruyordu ve onu gerçek hayatta sadece iki kez görmüştüm.

Ve iki seferde de aynı görünüşü takınmıştı. Solgun.

Ve acılı.

Tom

MATT, "CHLOE, SAKIN OL," DIYE EMRETTI.

"Yapmayacağım!" Chloe öfkeyle karşılık verdi.

"Chloe, bebeğim, belki de biraz nefes almalısın," diye önerdi Yargıç.

"Gerçekten de iyi bir zaman değil anne," diye belirtti Sasha.

"Biliyorum," dedi Genny, acı verici bir şekilde rahatsız görünüyordu ve şimdi kapıdan sadece bir adım içeride duruyordu. "Bu yüzden seni yalnız bırakacağımı ve Tom'la daha sonra konuşabileceğimizi paylaştım."

"Hayır, bence gerçekten kalmalısın," diye araya girdi Chloe. "Ve hepimize neden böyle davrandığını açıklamalısın."

Matt, "Şimdi sırası değil, Chloe," dedi.

"Değil," diye onayladı Yargıç.

"Saat kaç?" Chloe sordu. "Onun zamanı mı? Bu ailenin bir şey yapacağı zaman hep onun zamanı mı olacak?"

"İtiraf etmeliyim ki, bu doğru," diye mırıldandı Sasha.

Sasha'nın sözleri üzerine Genny'nin utançtan pembeleşen yüzü tekrar tüm rengini kaybetti.

Chloe bir kolunu kız kardeşine doğru salladı ama bakışları Matt'teydi. "Gördün mü? Hepimiz bir açıklamayı hak ediyoruz." Dikkatini annesine çevirdi. "Aslında bir açıklama yapmanın tam zamanı."

"Kes şunu," dedi Tom alçak sesle. "Şimdi."

Ve sonra Tom hayatlarında ne zaman bu sesi kullansa, sessizlik oldu. Tedirgin ve duygu yüklü bir sessizlikti ama çocuklarından hiçbiri tek kelime etmedi.

Genny'ye döndü ama Mika'nın elini kolunda hissetti, bu yüzden onun yerine aşağıya ona baktı.

"Cadence ve ben gidip havuz kenarında oturacağız," diye teklif etti. Genny hemen, "Hayır, gerçekten," dedi.

"Daha önce de söylediğim gibi, ben çok
Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Arabanızı görmedim. İyi akşamlar. Tom'la sonra konuşurum."

Tom, Mika'nın eski karısına bakışını izledi.

Yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla cevap verdi: "Bence ailenin seninle konuşmaya ihtiyacı var. Cadence ve ben de

Bu yüzden size zaman ayırdığımız için mutluyuz." Bakışlarını Tom'unkilere kaldırdı. "Ben gidip sıcak tutmak için yiyeceklerle ilgileneyim, sonra da-"

"Aslında," diye başladı Genny ve Tom ile Mika onun iki adım daha attığını görmek için ona doğru baktılar, "belki de kalmalısınız. Belki benim söyleyeceklerimi de dinlemelisiniz. Bu gerçekten sadece Tom için değil."

Tom midesinin fena halde bulandığını hissetti, safranın boğazına kaçmasından endişe ediyordu.

"Gen, hadi-" diye başladı.

Genny, "Duncan'la iki haftadır konuşmadım," diye açıkladı.

Tom yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

"Ben..."-bir adım daha attı-"kariyerim tümüyle sona ermişti. Çocuklarım evden ayrılıyor ve yeni bir hayata başlıyorlardı. Orta yaşlı bir kadındım ve döndüğüm her yerde bu bana hatırlatılıyordu. Yani gereksiz olduğum hatırlatılıyordu. Gereksiz. Değersiz. Kendimi yirmi yaşında hissediyordum, bir o kadar enerjim ve hayallerim vardı. Ama dünya beni görünmez sayıyordu. Ya da daha kötüsü, beni diğer tüm bitkin, yıpranmış, işe yaramaz kadınların yaşadığı bu odaya itti, hepimiz daha yeni başladığını hissettiğimiz ve verecek çok daha fazla şeyimiz olduğu halde nasıl bu kadar çabuk bittiğini merak ediyorduk. Ve sen," dedi Tom'a, "her şeye sahiptin. Muayenehanen. Kanalla olan sözleşmen. Tenis kariyerin hiç bitmek zorunda kalmadı. Sadece yeni bir şeye dönüştü. Sen değişmemiştin. Tenis hakkında konuşmayı seviyordun. Tıbbı seviyordun. Karizmatik, hayat dolu ve aranan biriydin ve ben benden yedi yaş küçük bir adamın annesini oynamam için bana teklif edilen rolü geri çevirmiştim."

"Şu Forrest Gump olayı, tamamen iğrenç," diye homurdandı Sasha sessizce.

"Gerçekten düşünüyorum-" diye başladı Mika.

Genny onun sözünü kesti ve Tom'un gözlerinin içine bakarak, "Seni kaybetmeden önce ben seni kaybettim, değil mi?" diye sordu.

"Gidelim Cadence," dedi Mika ve Tom onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

"Hepimiz gidiyoruz," diye duyurdu

Yargıç. "Ben-" diye başladı Chloe.

"Öylesin bebeğim," diye buyurdu Yargıç.

Tom hepsinin odadan çıktığını hissetti ama eski karısına bakmaya devam etti.

Onlar gittikten sonra, "Duncan'la ilgili bir şeyle uğraştığın için, aramızda olanların sorumluluğunu almana izin vermeyeceğim. Duncan'la her ne yaşıyorsanız, bu ikinizin arasında. Bunu bize yansıtmayın."

"Seni Mika ile gördüğümde verdiğim tepkiye çok kırılmıştı," diye belirtti.

"O zaman kocası onu aldatan bir kadının, kocasını, eski kocası olsa bile, aynı kadın olmasa bile başka bir kadınla görmesinin nasıl bir şey olduğunu anlamıyor," diye karşılık verdi Tom.

Başını iki yana salladı. "Sorun o değildi Tom. Hayatına devam etmen canımı yaktı. Başka biriyle birlikte olman ve mutlu görünmen acı vericiydi. Bu…acıttı."

Kendini kaybediyordu; onu yıllardır tanıdığı için bunu biliyordu.

Bu yüzden kıpırdandı, kızın elinden tuttu ve onu oturma odası olan akvaryumdan çıkarıp çalışma odasına götürdü.

Mahremiyet için onları kapının arkasına kapattı. Sonra onu bir sandalyeye oturttu ve kitapları sehpanın üzerine iterek karşısına oturdu. Oraya varınca ona doğru eğildi ve ellerini tuttu.

"Sizler belli ki önemli bir akşam yemeği yerken Mika burada olduğum için üzülecek mi?" diye sorarken sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla pürüzlüydü.

"Mika hemen bir sonuca varmıyor ya da gerçekte olmayan bir şeyi okumuyor."

"Bundan bir şeyler öğrenebilirim," diye mırıldandı Genny.

Tom, "Bu zamanlamanın kötü olmadığı anlamına gelmez, Genny," diye belirtti. "Sadece Duncan'la aranızda her ne oluyorsa, aramızda olanlardan etkilenmesini istemiyorum."

"Seni hâlâ seviyorum."

Bu açıklama karşısında çok şaşırdı ve açıkçası sinirlendi, onu bıraktı ve arkasına yaslandı.

"Sen de beni hâlâ seviyorsun, bunu biliyorum," diye itti. "Biz-"

Gözlerini kapadı ve başını boynunda sallanmasına neden olan umutsuz bir tavırla yavaşça salladı.

Sonra gözlerini açtı.

"Sahip olduğumuz şey sonsuza dek kayboldu Tom. Ben sadece sana tutundum ve gitmene izin vermediğimi fark etmemiştim."

"Tamam," dedi temkinli bir şekilde.

"Seni bırakmak için boşluğa ihtiyacım vardı," diye paylaştı.

Tom, "Ve bunu yaparken kocanızı dışarıda bıraktınız ve yaptığınız şey eski kocanızın gitmesine izin vermek olduğu için, o bundan heyecan duymadı," diye tahmin etti.

"Çok büyük bir kavga ettik," diye itiraf etti.

"Ve o zamandan beri onunla hiç konuşmadın," dedi Tom sessiz bir sesle.

"Tom-"

Adını söyleme şeklinden, o zamandan beri Bowie'yle konuşmadığını anlayabiliyordu ve bu onun sinirlerini bozuyordu.

"Ara onu Genny," diye kestirip attı. "Hemen şimdi." "Bu Bowie ve benimle ilgili değil," diye karşılık verdi. "Bu ikimizin arasındaki ilişkiyi bitirmekle ilgili. Bu, aramızdaki yanlış giden şeyde kendi payıma düşen sorumluluğu üstlenmemle ilgili."

"Ve bunun bir anlamı var," dedi ona. "Ama aramızda geri dönülmez bir şekilde yanlış giden şey, senden ayrılmadan önce başka bir kadına yönelmiş olmamdı. Bu gerçek asla değişmeyecek. Evliliğimizi bitiren şey buydu, senin yaptığın bir şey değil."

"Bence bu ilginç bir ifade şekli, eksik olan kelime dışında. "Resmi olarak. Ayrılmıştık ama resmi olarak değil. Ve bizi ayıran da bendim."

Tom bunu tartışamazdı çünkü kadın haksız değildi.

Bunun yerine, "O zaman burada bir kalıbı tekrarladığınızın farkında olmalısınız" dedi.

"I-"

"Bowie'yi ara."

"Ama ben-"

"Tanrı aşkına!" diye patladı, Genny oradaydı, böylesine önemli bir geceyi bölüyordu, yıllardır ilk kez ailesinden, hayatından, kendinden gerçekten, iliklerine kadar memnun hissettiği bir geceyi bölüyordu, tüm bu pislikler ortaya çıkıyordu, hissettiği her şey çok fazlaydı. Sehpadan doğruldu ve kadından uzaklaşmak için bir adım attı. "Ara onu!"

Yüzü kül rengi, gözleri perili bir halde ona baktı. "Seni kaybetmeden önce seni kaybettim," diye fısıldadı.

"Evet," diye kabul etti. "Yaptın. Sonra da tam bir pislik gibi davrandım ve bir yetişkin gibi davranıp buna bir son vermek yerine öfkelendim."

Genny de ayağa kalktı. "Tom-"

Tekrar sözünü kesti, bir elini ona doğru kaldırdı ve başını salladı.

"Hayır, Genny. Tarihi yeniden canlandırıyoruz. Bu bizimle ilgili değil. Bu senin Duncan'ı arayıp ona eve döneceğini ve işleri yoluna koyacağını söylemenle ilgili. Bu gece."

"Sen öğrenene kadar bunu yapamam-" "Biliyorum. Tanrım, biliyorum."

"Tom, sözümü kesmeyi kes!" diye tersledi, o da kendini kaybetmişti. "Biliyor musun, her şey olup bittiğinde, sen ve o, Mika değil, diğeri hakkında bir şeyler öğrendiğimde, aklımdan geçen en çılgınca şeylerden biri, 'Bunun için kendini asla affetmeyecek' oldu. Bunu düşündükten sonra, bana yaptıkların hakkında ne hissedeceğin konusunda ilk kez bu kadar endişelendiğim için kendime kızdım. Ama sen

benim kocamdın. I

seni sevdim. Seni hâlâ seviyorum. Ben de seni tanıyordum ve böyle düşünüyordum. Ve"-o anda nerede olduklarını göstermek için iki elini de yanlarına doğru uzattı- "Haklıydım."

Tom yine bir şey söylemedi çünkü kadın gerçekten de haklıydı. Genny bir şey söyledi.

"Bowie'ye geri dönmeden önce burada olmam ve bunları sana söylemem gerektiğini anlıyor musun?" diye sordu. "Olanlarda benim de payım olduğunu kabul etmek zorundayım. Haklı olduğumu senden duymalıyım. Bunun onaylanmasına ihtiyacım var Tom, böylece hayatıma devam edebilirim ve devam ettiğimde de aynı şeyleri tekrarlamam."

"O zaman evet, Genny, evet," diye hırladı. "Beni dışarıda bırakman canımı yaktı. Hem de çok acıttı. Seni terk etmeye hazırdım. Evliliğimizle işim bitmişti çünkü hâlâ yanımda uyurken benden kaçıyordun. Ve bizi öylece bir kenara attığın için sana çok kızgındım, bu yüzden benimkini geri almak için senden ayrıldım. Evet, öyle oldu. Olan bu. Onaylandın."

Durup birbirlerine baktılar, ikisi de ağır ağır nefes alıyordu.

Tom bunun kendisini nasıl hissettirdiğini bilmiyordu; boktan, her şeyi ortaya dökmek ve Genny'nin asla bilmesini istemediği şeyleri söylemek için köşeye sıkıştırılmak dışında.

"Tamam, bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim," dedi Genny yavaşça. "Misafirin var ve haklısın, bu çok kötü bir zamanlama. Bunu anlıyorum Tom. Anlıyorum. Ama şimdi buradayız ve yıllar önce söylememiz gereken şeyleri söylüyoruz. Bunu arkamızda bırakabilmemiz, senin bundan kurtulup yoluna devam edebilmen ve benim de hep birlikte sahip olduğumuz, ben ben olduğum için aşınmaya başlayan şeyi yeniden inşa etmeye başlayabilmem için her şeyin ortaya çıkması gerekiyor."

Tom hazırlandı, kadının onu ilişkisiyle nasıl yaraladığını anlatacağından emindi.

Ve bunu kabul etmesi gerekiyordu. O bunu yapmadı.

"Senin hiç zamanın olmadı." dedi.

Tom tüm vücudunun şaşkınlıkla seğirdiğini hissetti. "Pardon?"

"Takvimlerimi çıkardım. Geçmişe baktım Tom. Zaten bildiğim şeyleri hatırlamak yıkıcıydı. Görmezden geldiklerimi. Hatırlamayı reddettiklerimi. Ve ben... Ben..."

Yüzünü başka tarafa
çevirdi. Tom bekledi.

Tekrar ona verdiğinde, yüz ifadesi işkence görmüş gibiydi.

O kadar işkence gördü ki, Tom'un göğsü çöktü.

"Seninle ilk tanıştığımda Amerika Açık'ta oynarken seni izlemiştim," dedi. "Hiçbir maçı kaçırmadım. Bir sonraki Wimbledon'da Londra'ya uçtum. Benim orada olmam büyük bir olaydı. Birlikte olmamız. Endişeliydim, paparazziler her tarafımızdaydı. Oyununu etkileyeceğini düşündüm. Etkilemedi. Ama bu değildi....bu değildi..." Başını salladı ve tekrar konuştuğunda acı dolu bir fısıltıyla konuştu. "Senin bir maçını daha izlemememin nedeni bu değildi. Seni bir kez bile izlemeye gitmedim." Yutkundu ve o kadar acı verici görünüyordu ki Tom bunu kendi boğazında hissetti. "Çocuklar da gitmedi."

Tom bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

"Kendi başlarına seyahat etmek için çok küçüklerdi," diye devam etti. "Tüm arkadaşlarımız gibi tam zamanlı bir dadımız olmadığı için kendimizle gurur duyuyorduk. Biz 'gerçek' bir aileydik. İşe gidiyor, eve geliyor ve çocuklarımızla ilgileniyorduk. Onlar için yemek yapar, onları yıkar ve yatmadan önce masal okurduk. Sen gitmek zorunda kaldığında, onları turnuvalarına götüremezdim. Çalışıyordum. Ya da... götürebilirdim ama götürmedim. New York'a bile. Onları alıp bakamaz ve oynayamazdın. Ben..."-başını bir kez daha salladı-"çocuklarınızdan hiçbiri sizi profesyonel olarak oynarken görmedi."

Tom hiçbir şey
söylemedi.

Söyleyemezdi.

Konuşamıyordu.

Bu konuda hissettiklerini o kadar uzun süre saklamıştı ki, onu yok etmeyecek bir yere koyabilmek için ne kadar derine indiğini unutmuştu.

Maçları sırasında tribünlerde diğer oyuncuların kız arkadaşlarını, eşlerini ve çocuklarını gördüğünü hatırlıyordu.

Onun

değil.

Bir kere

bile.

En başından beri değil.

Genny değil.

Çocukları değil.

Ta ki üst düzey turneye çıkana kadar... O zaman da aynı şey değildi.

"Annem ve babam çocukları almayı teklif etti," diye devam etti. "Ailen götürdü. Ailen hiçbir maçı kaçırmadı. Babam nadiren kaçırırdı. Ama ben reddettim. Ben... her şey benimle ilgiliydi. Gerçek bir anlaşma yapmak istedim. Imogen Swan'a bak, ünlü aktris, mükemmel anne, kocası tenis oynarken çocuklarıyla market alışverişi yapıyor. Annem söyledi. Bana çok kızmıştı. Pişman olacağımı söyledi. Ona çok küçük olduklarını söyledim. Rutinlerini bozmanın bir anlamı yoktu. Ne olduğunu anlamayacaklardı bile. Ama annem haklıydı. Pişman oldum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum."

Tom yaptı.

Genny Show'du.

Mükemmel Imogen Swan, dışarıda alışveriş yapıyor (ve o kadar ünlüydü ki, bugün bile markete kendisi giderdi), bebeklerine bakıyor.

Ama yine de, o zaman, zorlamadı.

Ancak, kazanması gereken maçlar vardı ve ailesine bakmak, karısının ihtiyaçlarını karşılamak ve kupalar ve ödüller kazanmak için gereken yoğun ve sürekli antrenmanlara katlanmanın yanı sıra, karısının ya da çocuklarının orada olup olmadığı konusunda karısının yüzüne bakmak gündemde değildi.

Tom sesini buldu.

"Haklıydınız. Ne gördüklerini anlayamayacak kadar küçüklerdi."

Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi ve sözlerine

melankoli karıştı: "İşte benim Tommy'm. Yapmak

kendim olmak benim için her şeydir. Bencil ve kötü davrandığımda bile."

"Sen bencil ve kötü biri değilsin Genny," diye nazikçe cevap verdi. "Stresli, yüksek profilli bir kariyeri, evliliği ve ailesi olan genç bir anneydin. Elinden gelenin en iyisini yapıyordun."

"Ve işte yine o." Tom
sesini kesti.
Birbirlerine baktılar. Ve
oldu.
Her şeye sahiplerdi.
Dikkat etmediler. Her
şeyi kaybettiler.
Ve şimdi, bitti.

"Kahretsin, sana yaptığım şey için çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Chloe'yle aranızdaki sorunları çözmeniz gerekecek," diye tavsiyede bulundu.

Başını salladı. "Bunu ben de biliyorum. Bileceğim."

"Sasha kendini toparlıyor. Paylaşıyor, değil mi?"

"Birkaç mesaj attı. Tüm bunlarla meşguldü. Onunla oturup konuşacağım. Tüm hikayeyi öğreneceğim."

"Bowie'yi ara, Gen."

"Prescott'a giderken onu arayacağım."

"Bu gece git."

"Ben buradan gidiyorum" dediğinde bu gülümseme küçüktü ama komik değildi.

"Güzel," diye mırıldandı.

A an geçti. İki. Bir tane daha. Ve
Daha fazla. Her biri bir öncekinden daha ağır.

Ve sonra sordu, "Aradığınız kişi o, değil mi? Mika mı?" "Evet tatlım," dedi adam sessizce. "Yine de onu seveceksin." "O... benim korkunç olduğumu mu düşünüyor, tüm bu drama?"

"Bana karşı korumacı, yalan söylemeyeceğim." Genny yüzünü buruşturdu.

Tom devam etti, "Ama ben iyi olursam, o da iyi olur." "Kızı çok sevimli."

"Onu seveceksin."

Gözlerine parlaklık vurdu ve Tom o duygunun boğazını kapattığını hissetti.

Her şeye sahiplerdi.

Hepsini kaybettiler.

Ve şimdi, bitti.

Olduğu zamanki kadar acıtmadı. Yine de acıtıyordu.

Uzun süre hareket etmediler.

Bunu kıran Genny'ydi ama ona gitmedi. Adam onun değildi, tıpkı onun olmadığı gibi.

Bu da acıttı.

Kapıya doğru yöneldi.

Tom hâlâ fiziksel olarak işlevini yerine getiremiyordu. Kapıda durdu ve geri döndü.

"Corey'nin Bowie'yi benden almasına izin verdim," diye açıkladı.

Kanıtlar, Genny'nin sonraki haftalarda her şeyi enine boyuna düşündüğünü gösteriyordu.

"Ama parmaklarımın arasından kayıp gitmene kendim izin verdim," diye bitirdi. "Özür dilerim, Tom."

Bu onu harekete geçirdi, vücudu sarsıldı ve ona daha fazla döndü.

"Yapma-" diye başladı.

Bir elini ona doğru kaldırdı. "Evet, biliyorum. Bunun yükünü sen çekiyorsun ve bu şekilde hissetmeni engellemek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Sen o adamsın. Evlendiğim adam buydu. Sevgi dolu, eğlenceli, yetenekli, adil ve kendi sorumluluğunu üstlenen biriydi. Ama ben bizi ayıran rolü oynadım. Ve dürüst olmak gerekirse, tatlım, bunu anlamadığını düşünerek buna katlanamazdım, biliyorum ve bunu yaptığımı bilmek acı veriyor."

Ona bunu verebilirdi.

O da öyle yaptı.

Başını salladı.

"Gecenizi yeterince böldüm, ben çıkıyorum," dedi. "Kenara çekecek güvenli bir yer bulacağım ve iyi olduğumu bilmeleri için çocuklara mesaj atacağım ve yakında onlarla tüm bu olanlar hakkında konuşacağım."

Tom tekrar başını salladı.

Derin bir nefes aldı.

Ve sonra dedi ki, "Kendimi bildim bileli onu seviyorum. O benim ilkimdi ve son olacak. Ama sen benim hayatımın aşkıydın, Tom Pierce. Bu asla değişmeyecek. Lütfen bunu sadece çocuklarımızın babası olarak değil, uzun bir süre boyunca kocam demekten mutluluk duyduğum adam olarak da bil."

"Kes şunu Gen," dedi homurdanarak.

Ona şakacı olmaktan çok kederli olan alaycı bir gülümseme attı. "Evet, tatlım. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

Ve sonra.

Tom'un göğsü kabardı... Karısı gitmişti.

"BU GERÇEKTEN OLDU MU? ONA BIR ROL TEKLIF EDILDI çıkabileceği birinin annesiyle mi oynayacaktı?" Mika sordu.

Havuzun yanındaydılar.

Mika'nın bir tür mucize gerçekleştirmesi sayesinde akşam yemeği mahvolmamıştı.

Çocuklar şimdi sehpanın etrafında İnsanlığa Karşı Kart oynuyordu.

"Oldu," diye doğruladı Tom.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Ama kadın onu yakından izliyordu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi.

"Bu gece senin için çok yoğun geçti," diye belirtti. "Öyleydi. Ve ben iyiyim."

"İyi, bittiğine sevindim, olması gerekiyordu, tamam mı? Yoksa geçmişteki acılar yeniden su yüzüne çıktı ve iyi olduğunu söylediğin için tamamen saçmalıyorsun, iyi mi?"

Tom ona gülümsedi. "Birincisi."

Elini uzattı. Elini tuttu. Ona doğru eğildi. Sonra parmaklarının arkasını alnına bastırdı.

"Eski karıma karşı karşılıksız bir aşk beslemiyorum tatlım," diye güvence verdi.

Ona baktı, parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı, sonra sandalyesine geri yerleşti ama elini bırakmadı.

"Söz veriyorum, öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "İkinizin paylaştığını söylediğin her şey çok önemliydi. Ama oturma odanızda söyledikleriyle nereden geldiğini anladım. Bunlar erkeklerin asla anlayamayacağı ama kadınların kaçınamayacağı şeyler. Rutin olarak aşağılanıyoruz. Bu, birlikte yaşadığımız, mücadele ettiğimiz ve savaştığımız bir şey. Ancak belli bir yaşa geldiğimizde, olmamıza izin verilen şey önemli ölçüde azalıyor. Ben bir anomaliyim. Tüm kariyerimi kiminle yattığım ya da kiminle göründüğüm için ünlü olmakla suçlanarak ve bunun kuyruğuna takılmaya çalışarak geçirdim, ancak şimdi herhangi bir yeteneğim ya da söyleyecek bir şeyim olduğu insanların aklına geliyor. Çoğu kadın için durum tam tersi bile değil. Söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissettikleri kısmı anlamıyorlar. Ama onun için, o kırbacı hayal bile edemiyorum. Demek istediğim, izleyerek büyüdüğümüz tüm aktrislere rağmen, bırakın onları geçmeyi, kırklı yaşlarında bile güncel, cinsel ve dinamik kalan çok az Imogen Swan, Nicole Kidman ve Sandra Bullock var. Bunun yerine, TikTok'ta Phoebe Cates ya da Bridget Fonda'nın o zamanki ve şimdiki hallerini görüyorsunuz, sanki insanların gerçekten yaşlanması bir şokmuş gibi. Sanki bu kadınlar zamanın geçişi ve her canlıya yaptıkları konusunda bir sorumluluk taşıyorlarmış gibi. Sanki insan olmalarına izin verdikleri için hesap vermeleri gerekiyormuş gibi."

"TikTok'ta olmadığını sanıyordum."

"Cadence bana gösterdi. Çok kızdı."

"Tahmin edebiliyorum, bu iğrenç."

Ona gülümsedi, parlak ve...

Tanrım.

Sevgi dolu.

Göğsü tekrar çöktü ama bu sefer çok daha iyi hissetti.

"Ne kadar duygusal olursa olsun, ikinizin de bu konuyu konuşmuş olmanıza sevindim," dedi. "İlk başta çocuklarınızın endişeli ve tetikte olduğunu biliyorum ama sonunda rahatlamış görünüyorlardı. Özellikle de onun mesajlarını aldıktan ve sen kendin olduktan sonra."

"Sana ihtiyacın olanı vermiyorsam ya da seni yiyip bitiren bir şey varsa ve bununla başa çıkmak için alana ihtiyacın varsa, senden vazgeçmeme izin verme," diye uyardı ve elini sıktı.

"Ben o değilim bebeğim," dedi usulca. "Kafamın içine girmiyorum. Oldukça iletişimselimdir."

"Fark ettim," diye alay etti.

Ona gülümsedi ve "Ama sana haber vereceğime söz veriyorum" dedi.

Tom ona, "Bana ihtiyacı vardı," dedi.

"Evet, öyle. Ve bir aktrisin dramın her zerresini ortaya çıkaracak mükemmel zamanlamasına sahip. Ama tüm bunlar yaşandığı ve ikiniz için de geride kaldığı için mutluyum ve yakında çocuklar da bunu geride bırakabilir."

"Katılıyorum. Ama benim bahsettiğim bu değildi. Susie hakkında konuşuyordum."

Elinin kendi elinin etrafında seğirdiğini hissetti, bu yüzden bu sefer onu sıkıca tuttu.

Susie'nin kim olduğunu biliyordu.

"Boktan bir hayatı vardı ve bunun büyük bir kısmı onun eseriydi," diye paylaştı Tom. "İkimiz de bir kimlik krizinin sancılarını çekiyorduk. Bu konu hakkında epey düşündüm ve şimdi fark ediyorum ki ona baktığımda hissettirdiklerim hoşuma gidiyordu. Bu hoşuma gitti

Hayatı boyunca, üstelik bizim yaşımızdayken, benimle tanışana kadar hiç görülmemişti. Onun hakkında ne düşündüğümü önemsemesi hoşuma gitti. Her şeyini ortaya dökmem için bana güvenmesi hoşuma gitti ve döktü de, bazıları gerçekten çirkindi ve çirkin olan kısmı da yaptığı şeydi. Ama bana verdi. Kendini tutmadı. Başından beri ben sadece Genny'nin iken o tamamen benim oldu. Gen hiçbir zaman gerçekten benim olmadı. Anlatabiliyor muyum?"

Başını salladı.

"Bahane uydurmuyorum," dedi ona. "Açıklama yapıyorum." "Anlıyorum," dedi kadın.

"Yanlıştı ama Genny ile ilişkimiz bittikten sonra onunla bir ilişkim olabileceğini düşünmüştüm. Bu bir kaçamak değildi. Ona değer veriyordum."

"Eğer yapmasaydın çok şaşırırdım."

"Oraya gitmem ne onun ne de ailem için doğru olur. Bunu bana söyleyen Susie'ydi."

Mika başını salladı. "Hayır. Eminim hepsi bir yolunu bulurdu ama sen ve o daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Buna gülümsemesi kırıldı.

"Biliyorsun," diye iddia etti.

"Evrendeki biri öyle olduğunu düşünüyor, çünkü bana seni verdiler," diye yanıtladı.

Bu ona bir ışın kazandırdı ve tekrar ona doğru eğilerek sahte bir hayıflanmayla, "Aman Tanrım, yine yapış yapış oluyorsun. Keşke nefret edebilseydim ama bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum."

Tom kıkırdadı ve bakışları havuza doğru kaydı.

"Artık tamamen bitmiş olması garip hissettiriyor mu?" diye sordu sessizce.

"Acıtıyor," dedi dürüstçe. "Ama geri dönüşü yok." Tekrar ona baktı. "Şu anda sahip olduğum ve gelecekte göreceğim şeyleri seviyorum. Acı geçecek."

"Evet," diye fısıldadı.

"Matt senden hoşlanıyor," diye konuyu değiştirdi Tom. "Sanırım kendine yakın bir ruh buldu."

"Bunu fark ettin, değil mi?"

"Bunu daha önce nasıl göremedim bilmiyorum."

"Bazen tam gözümüzün önünde olması gerekir."

"Mm."

Sanki evren de odak noktalarının değiştiğini anlamış gibi, evden büyük bir kahkaha patlaması geldi.

Tom omzunun üzerinden içeriye baktı. Oradaki herkes ya hâlâ gülüyor ya da gülümsüyordu.

Derin bir nefes aldı ve gördüğünü görünce, nefesini verirken diğer her şeyi bıraktı.

Mika onun elini sıktı ve o da dikkatini ona çevirdi. "İçeri girip oğlunla birlikte olman gerekiyor."

Tom başını salladı. "Hayır. Şu anda olması gereken şey oluyor. Çocuklar biz etrafta yokken birbirlerine bağlanıyor. Daha fazla kendileri olabiliyorlar. Onlara daha fazla zaman vermeliyiz."

"Doğru, doğru," diye mırıldandı, sonra baĢını eğdi. "Sence Matt akşam yemeğine gelir mi, evi görür mü, gitmeden önce ona yemek yapmama izin verir mi? Çok uzun bir yol olduğunu biliyorum, ama Chloe ve Judge da gelebilirse harika olur. Hiç dışarı çıkmadılar."

"Onunla konuşacağım. Ciddi olduğumuzu biliyor, o yüzden muhtemelen gelmek isteyecektir. Nerede yaşadığınızı görmek isteyecektir. Sen ve Cadence ile daha fazla zaman geçirir."

"Biz böyle miyiz? Ciddi miyiz?" diye dalga geçti. "Evet," dedi, alay etmeye yakın değildi.

Bakışları boğucu bir hal aldı. "Tanrım, şu anda sana atlamak istiyorum."

"Umarım kendine iyi bakıyorsundur. Tekrar seks yapabileceğimiz zaman herhangi bir tıbbi acil durumla karşılaşmak istemem."

"Keşke bu geçerli bir korku olmasaydı. Hayır, bekle, istemiyorum." Tom kahkahayı patlattı.

Mika da onunla birlikte güldü ve gülmenin ortasında boynunu öpmek için derinlere eğildi.

Ve beş çift kulak dinlerken beş çift göz izledi.

Ve çok uzun zamandır ilk kez herkes mutluydu.

BÖLÜM 21

SENIN SAÇINI ALMIŞ.

Tom

"Y Doğrudan oraya mı gideceksiniz?" Tom, yavru kediler için kapıları ayarlarken telefonuna sordu Mika'nın evindeyken mutfağında saklanmış.

Dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Ayrıca Matt'le telefonda konuşuyordu.

"Evet," diye yanıtladı Matt. "Kara Kanyon'u az önce geçtik."

Bu, Tom hemen çıkarsa, çocukları gelmeden önce Mika ve Cadence'le bir saatten biraz az zamanı olacağı anlamına geliyordu.

Cadence orada olduğu için bu süre içinde sevişemediler ve bu da hayal kırıklığı yarattı. Başlangıçlarından beri bu kadar uzun bir ara vermemişlerdi.

Daha da üzücü olanı, Cadence ve Mika orada uzun süre kalmayacaktı. Cadence'in bahar tatili bir sonraki haftaydı ve sonra annesiyle birlikte New York'a döneceklerdi.

Bu Tom'un dört gözle beklediği bir şey değildi.

Bununla birlikte, önümüzdeki ay onlarla iki uzun hafta sonu geçirme planları vardı ve asistanı, Fransa Açık için Paris'e gitmek zorunda kalmadan önce Mayıs ayında Cadence'in mezuniyeti sırasında onlarla iyi bir zaman geçirebilmesi için takvimini temizliyordu.

Ama Mika en azından Cadence mezun olana kadar New York'ta kalacaktı.

Uzun mesafe olayı Tom'un dört gözle beklediği bir şey değildi, ama birkaç hafta ayrı kalmayı kaldıramazlarsa, daha başlamadan mahvolmuşlardı.

İkisi de bunun olmasına izin vermeyeceğine göre, gayet iyi idare edebileceklerini düşündü.

Yine de zaman daraldığı için oraya erken varmak ve birazını onlarla birlikte yemek istedi.

Oğlunun ziyareti sırasında tamamen Matt'le ilgilenmişti. İlişkilerini yeniden kurmak, ortak noktaları yeniden keşfetmek ve kaybedilen zamanı telafi etmek. Matt de tüm zamanını annesi ya da kız kardeşleriyle değil, Tom'la geçirmişti.

Yakın geçmişi düşününce bunu anlıyorlardı. Genny de ayrıldıklarından beri en çok Tom'a sahip olduğu için sıranın onda olduğunu söylemişti.

Ancak Matt ve Sasha, Genny'nin daveti üzerine o gün kahvaltı için Prescott'a gitmişlerdi. Öğleden sonrayı Mika'da geçirip akşam yemeğini orada yemeyi planladıkları için, brunch'tan sonra geri dönmek üzere geri dönüyorlardı.

Matt ertesi gün ayrılacaktı. Tom onu özleyecekti. Boşandığından beri ilk kez oğluyla arasında bir bağ oluştuğunu hissediyordu.

Ama daha da önemlisi, Matt veterinerlik okuluna girip kendi hayatını yaşamaya başladıkça, bu zamanların giderek azalacağı gerçeğiydi.

Eğer böyle bir şey tekrar olursa. Hayatın
bir gerçeği.
Mika'nın çok yakında karşılaşacağı
bir durum. Artık Tom vardı.

Yine de bir darbe olacaktı ve Tom bu sefer işi berbat etmek istemiyordu.

Boş bir yuvayla yüzleşmeyi özlemişti, Genny'nin aklını kurcalayan, onu ondan uzaklaştıran bir şey daha vardı

evlilik ve Tom.

Mika'yı bu konuda desteklemeyi kaçırmayacaktı. "Chloe ve Judge da yolda mı?" Tom sordu. "Annemle Bowie'nin yanından biz ayrıldığımızda onlar da ayrıldılar," dedi Matt. Telefonu başka bir aramayla çaldı.

Kulağından çıkarıp baktı. Chloe değil.

Tanımadığı bir numara.

Telefonu reddetti ve oğlunun yanına döndü.

Matt, "Onları Bloody Basin civarında bir yerde kaybettik," diye bitiriyordu.

Bloody Basin, Prescott'tan yarım saat sonra Route 69'dan ayrıldıktan sonra I-17'nin belki on mil aşağısındaydı.

Başka bir deyişle, Matt kız kardeşini ve müstakbel kayınbiraderini toza dumana katmadan önce otoyola ancak çıkabilmişlerdi.

Tom, "Bunun nedeni senin kurşun bir ayağa sahip olman," diye şaka yaptı, ancak bu tamamen bir şaka değildi.

Matt risk almadığı sürece sakin ve soğukkanlı biriydi. Tenis kortunda vahşi bir adamdı, ne yapacağı hiç belli olmazdı. Bir atlet ve akademisyendi ama amigo kızlarla, münazara takımı üyeleriyle ya da kız öğrenci birliği kızlarıyla değil, emo kızlarla ve daha sonra da yerel barmenlerle çıkardı. Golf oynamayı düşünmeden önce zip line'a binmek için ormanın veya cangılın derinliklerine doğru yürüyüş yapardı.

Ve çok hızlı sürdü.

Matt, "Gidecek bir yerim varsa, oraya varmak için oyalanmanın bir anlamı yok," diye şaka yaptı.

Bir kez baba olan her zaman baba olur, bu yüzden Tom cevap vermekte tereddüt etmedi, "Sadece dünyadaki en önemli iki kişinin o arabada olduğunu unutmayın, bu yüzden ona göre davranın."

Matt on sekiz yaĢına bastıktan sonra Tom ne zaman baba kartını oynasa, Matt eğlenmiĢ bir ses tonuyla, "Doğru," dedi.

Tom'un telefonu tekrar çaldı.

Şöyle bir baktı, aynı numaraydı, o yüzden reddetti.

"Ben şimdi Mika'ya gidiyorum. Oraya vardığında görüşürüz," dedi.

"Peki bu Brayton, Priscilla ve Clay de geliyor mu?" Matt sordu.

"Daha sonra orada olacaklar. Akşam yemeği için."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum!" Sasha da katıldı. "Cadence onların bomba olduğunu söylüyor!"

"Öyleler," diye onayladı Tom.

"Harika. Harika. Yakında görüĢürüz," dedi Matt ve Tom artık Matt'in konuĢmasının bittiğini ses tonundan anlayabiliyordu.

Tom değildi.

"Annen ve Duncan'la işlerin nasıl gittiğine dair bir ipucuna sahip olmak iyi olabilir," diye belirtti.

"Onlar iyi baba. Annem de bize karşı çok dürüsttü. Hepsi iyi. Hepimiz iyiyiz," dedi Sasha. "Matt

mi?" Tom sordu.

"Yine birbirlerini seviyorlar. Sanırım aralarını düzelttiler," diye paylaştı Matt, şimdi kusacakmış gibi bir ses tonuyla, bu da Tom'un Sasha'nın kıkırdamasını duyduğu ve kendisinin de gülümsediği anlamına geliyordu.

Genny ve Duncan birbirlerine çok düşkündü. Tom'un önünde bunu saklamaya çalışıyorlardı ama Tom birkaç kez yakalamıştı.

Belli ki çocukların önünde saklamamışlar. Bu

Genny ve Duncan'ın iyi olduğu anlamına

geliyordu.

Tom kedilerin bol su içtiğinden, yataklarının ve battaniyelerinin kestirmek için uygun olduğundan emin olurken telefonu bir mesajla bipledi ve "Haberler iyi. Gitmene izin veriyorum, yakında Mika'nın evinde görüşürüz."

Matt, "Tamamdır," diye karşılık

verdi. "Görüşürüz baba," diye

ekledi Sasha. "İkinizi de

seviyorum," diye bitirdi Tom.

Karşılığında iki "love you mores" aldı ve nereye giderse gitsin onu takip etmek isteyen ve şimdi de takip eden tüy yumaklarını zapt etmeye hazırlanarak yardımcı odadan

garaja doğru giderken mesajlarını kontrol etti.

Çocuklarıyla konuşurken gelen numara, iki kez aranan numaraydı.

Lütfen ara, Tom. Seninle acilen konuşmalıyım. Miranda hakkında.

Bu ismi gören Tom garajın kapısında durdu ve numarayı aradı.

Telefon hemen cevaplandı.

"Tom?" diye sordu bir adam.

"Bu kim?" Tom karşılık olarak sordu.

"Ben Andrew. Andrew Winston. Turdan. Uzun zaman oldu dostum."

Buddy?

Tom mutfağa geri dönerken tükürük bezleri fazla mesai yapıyordu, bunu dikkatlice yapıyordu, çünkü peşinde bir sürü kedi yavrusu vardı.

"Neden arıyorsun Andrew?" diye sordu, adasında durdu, kalçasını adaya yasladı ve havuzunun dinginliğine baktı.

Bu dinginliğe ihtiyacı vardı çünkü Andrew'dan gelen her neyse iyi bir şey olmadığını biliyordu.

"Dinle, bu çok garip," dedi Andrew. Ve

işte bu kadar, başka bir şey söylemedi.

Ama Tom'un bundan hoşlanmamasının birkaç nedeni vardı, en önemlisi de Andrew'un onu araması için hiçbir neden olmamasıydı.

Tom, Core Point hakkındaki konuşmalarında isim vermemişti. Kimse Andrew'un bu maskaralığın aktörlerinden biri olduğunu bilmeyecekti. Bu bilgi Georgiana ve Kateri işlerini tamamlayıp hikâye ortaya çıkana kadar açıklanmayacaktı. Ve aldığı sınırlı güncellemelere bakılırsa, bunun bir süre daha olmayacağını anlıyordu.

Şüphelendikleri gibi, Georgie ve Kateri İlk Dörtlü'nün buzdağının görünen kısmı olduğunu keşfetmişlerdi. AJ Oakley sadece yönetim kurullarında görev yaptığı yıllarda değil, kendi işlerini yürütürken de bir sürü kurban bırakmıştı. Çok fazla

Hikayenin tamamının kilit altına alınması için yapılacak çok iş vardı, baskıya girmeden önce aylar geçecekti - ve Georgie, bunun bir yıldan fazla bile olabileceği konusunda uyarmıştı.

"Andrew, bugün planlarım var ve ben de kapıdan çıkmak üzereydim. Neden arıyorsun?" Tom sordu.

"Dinle, bu çılgınca ve çok rahatsız edici, bir kez duyduğunda bu konuyu açmanın ne kadar zor olduğunu anlayacaksın. Ama görünüşe göre Miranda benim hakkımda ciddi iftiralar atıyormuş." Durakladı ve Tom bir şey söylemeyince devam etti, "Miranda Trainor'dan bahsediyorum. Bilirsiniz, Patsy'nin arkadaşı."

"Miranda'yı hatırlıyorum," diye cevap verdi Tom soğukkanlılıkla. "Bütün bu MeToo cadı avı saçmalığı yüzünden, Tom." Tom hiçbir şey söylemedi.

"Ona uygunsuz davrandığımı söylüyor."

Tom, "Andrew, beni neden aradığını tekrar soracağım," diye tekrarladı.

"Neden arıyorum?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Seni yirmi beş yıldır görmedim. Evet, neden arıyorsun?"

"Yıllar önce Wimbledon'da olduğumuz zaman olduğunu söylüyor."

"Andrew-"

"Ve sen ve ben o barda içki içiyorduk." Bu orospu çocuğu.

"Andrew, sen ve ben hiçbir zaman bir barda içki içmedik. Sadece seni çok az tanımakla kalmadım, öğrendiklerime göre sonunda senden kaçtım, yarışırken de içki içmedim."

"Yaptık, Tom. İçki içtik."

Aman Tanrım.

"Listende benim adıma gelmeden önce sana siktir git diyen kaç oyuncuya bu saçmalıkla yaklaştın?" Tom talep etti.

"Biz arkadaştık. Bir süredir konuşmuyoruz ama arkadaşız."

"Ben senin arkadaşın değilim. Hiçbir zaman arkadaşın olmadım. Ve yirmi beş yıl boyunca konuşmamak 'bir süre' değil, Andrew. Bu, birbirini çok az tanıyan ve benim açımdan, senin etrafında olmaya dayanamayan iki meslektaşın, profesyonel olarak rekabet etmeyi bıraktıklarında yollarını ayırmalarının tanımıdır."

Andrew, "Beni ciddi bir pisliğin içine gömüyor," diye söylendi.

"Öyle mi? Seni gömdüğü şey bok mu Andrew?" Tom sordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yerinizde olsaydım, ki neyse ki değilim, kendime sorardım, bunca zaman sonra, o turneden emekli olduğunda ve siz de turneden emekli olduğunuzda, neden şimdi böyle bir şey ortaya çıksın ki?"

"Çünkü kadınlar bunu her yerde yapıyor," diye tükürdü Andrew. "Para kazanmanın, hesaplaşmanın ya da gündemde kalmanın yolu bu."

Lanet olsun.

"İşimiz bitti," dedi Tom.

"Tom! Siktir!" Andrew telefona doğru bağırdı. "Bunun yasal sonuçları var."

"Güle güle Andrew."

Andrew, "Tom, eğer bu bok vurursa, seni mazeretim olarak göstereceğim," diye tehdit etti.

Görüşü bulanıklaştı, eli telefona sıkıştı ve Tom'un kendini toparlaması bir an aldı.

"Eğer bunu yaparsan, Andrew, adımı bu pisliğe bulaştırırsan, üzerine seni gömecek bir bok fırtınası salarım. Hayatının geri kalanında bok yiyip bok soluyacaksın."

"Dünyanın yarısı karınla yattığını düşünüyor, Tom. Eskiden benimle parti yaptığını düşünerek gözlerini kırpmayacaklar."

"Bu bok fırtınasının bir parçası da Imogen'in beş kıtadaki tüm sabah programlarını gezerek tam tersini paylaşması olacak."

"Hiçbir turnuvaya katılmadı."

"Patsy öyleydi. Rod öyleydi. Yarışırken odak noktamı bilen beş düzine kişi sayabilirim. Dışarı çıkıp parti yapmadığımı bilen insanlar. Nasıl bir adam olduğunu öğrendiğimde seninle hiçbir işim olmayacağını bilen insanlar. Imogen ile birlikte olmadan önce bile, sadece turnuva sırasında değil, haftalar öncesinden antrenman yaparken bile bir damla alkole dokunmadığımı bilen insanlar."

"Kimse Patsy'ye inanmayacak. O kaltaklar bu bokla suç kardeşi oldular."

"Miranda ile uygunsuz bir ilişkiniz var mıydı?" "Aramızda bir şey vardı. Rızaya dayalı bir şeydi."

"Bu kelimenin sizin versiyonu mu? Yoksa o kelimenin gerçek tanımı mı?"

"Tanrım!" Andrew patladı. "Eğer birbirimize destek olamazsak, geleceğimiz ne olacak Tom? Biriyle yatmak asla güvenli olmayacak."

Bu... Lanet...

Orospu çocuğu.

"Ben kendimi bu senaryodaki 'biz'in içinde saymıyorum Andrew. Bu telefon görüşmesi sırasındaki çaresizliğin bana suçluluk duygusu gibi geliyor. Eğer durum buysa, o zaman sen bir erkek değilsin. Sen bir avcısın. Gerçek erkekler birlikte vakit geçirmekten keyif alacakları partnerler bulmakta sorun yaşamamalı, partnerleri de en az onlar kadar bu vakitten keyif almalı. Yırtıcıları ayıklıyoruz, Winston. Arşivlenmeye hazır ol. Bu dünyada senin gibilere yer yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu noktaya gelmek çok uzun sürdü. Ama şimdi nihayet buradayız ve yapılan iyi işleri görmekten son derece memnunum."

"Siktir git, Tom."

Tom cevap vermedi.

Bağlantıyı kesti.

Yaptığı ilk şey Mika'ya mesaj atarak gecikeceğini bildirmek oldu, çünkü zaten kapıdan çıkmak üzere olduğunu bildiren bir mesaj atmıştı.

Bir sonraki yaptığı şey Andrew'un numarasını engellemek oldu. Sonra bir sonraki aramasının kim olacağına karar vermek zorunda kaldı.

Bu durumu henüz Rod'la paylaşmamıştı.

Tom emekli olduktan sonra üst düzey turlara katılmış ve yorumculuk yapmıştı. Rod memleketi Glasgow'da kendi kulübünü kurmuştu ve şimdi düzinelerce çocukla çalışan beş antrenörü vardı. Rod'un kendisi de yirmi yaşında bir İskoç fenomenine koçluk yapıyordu ve ev sahibi kalabalığın sevincine ve ardından umutsuzluğuna rağmen geçen yıl neredeyse Wimbledon'ı kazanıyordu.

Tom, Core Point hakkındaki sohbetlerin yüz yüze olması gerektiğine karar vermişti, bu yüzden birkaç ay sonra ikisi de Roland-Garros'tayken Rod ile bu konuyu tartışacaktı.

Winston'ın sesi çaresiz geliyordu. Rod'a yaklaşmadıysa bile muhtemelen yaklaşacaktı.

Bunun sadece "muhtemel" olması nedeniyle, Tom önleyici bir aramanın bilgeliğinden emin değildi.

Bu düşünceyle Jamie'yi aradı.

Arkadaşı üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Selam Tom. Nasıl gidiyor?" Jamie cevap verdi.

"Andrew Winston az önce aradı, Miranda'yla ilgili bir şeyler olduğunu, bunun yasal sonuçları olacağını ve yalan söyleyip beni otobüsün altına atacağını, benim onun tanığı olduğumu söyledi."

"Siktir," diye mırıldandı Jamie.

"Onun yanıldığını kesin olarak kanıtlayabilirim. Yine de onun adının benimkiyle birlikte anılmasını istemiyorum."

"Tahmin edebiliyorum," diye yanıtladı Jamie. "Ve Kateri bize Core Point'in perakende ve spor dünyasında soruşturmamızın tamamen radarın altından geçemeyeceği kadar devasa bir oyuncu olduğunu söyledi. Georgie'nin ne onlara ne Winston'a ne de Core Point tarafından korunan diğer sporculara ulaşıp onlara bir şans vermeye hazır olduğunu sanmıyorum.

hikayenin kendi taraflarını anlatmak. Yani Winston'ın seninle temasa geçmesi bizi yakaladığı anlamına geliyor. Kateri'ye söyleyeceğim ve Georgie'yi uyaracağım."

Tom bunu endişe verici buldu. "İş bu noktaya geldiğinde, bu tür haberleri yapan diğer gazeteciler tehdit edilmekle ilgili önemli sorunlar yaşadı."

"Görünüşe göre Georgie'nin kocası bir motosiklet kulübünün üyesi. Büyük ve ünlü bir kulüp. Geçmişleri hakkında bir belgesel çekilmiş. Kateri bana onların bulaşılacak adamlar olmadığını söyledi. Georgie de çetin ceviz. Bu onun kırdığı ilk hassas hikaye değil. Core Point onunla uğraşabileceklerini düşünebilir ama gönderdikleri herkes bu düşünceden çok çabuk vazgeçecektir."

"Ya Kateri?"

"Onun arkasındayım, ancak bunun zor bir iş olmayacağını bildiğinizi tahmin ediyorum. O kendi başının çaresine bakabilir."

Tom bunu hayal edebiliyordu.

Jamie, "Bu, söz konusu sen olduğunda Winston'ın ağzını tıkamamamız gerektiği anlamına gelmiyor," dedi.

"Bir sonraki aramam avukatım olacak."

"Bir firmayı görevlendirdim. Yarına kadar ona bir mektup gönderecekler ve bu olayda senin adını bile ağzına alırsa onu ne kadar karmaşık bir şekilde parçalara ayıracaklarını anlatacaklar."

"Ve o firmanın izi sana kadar sürülebilir. O zaman ifşa olursunuz."

"Winston ya da Core Point onları ifşa ettiğimi öğrenirse ne kadar az sikime takacağımı tarif bile edemem."

"Peki ya baban?"

"Güvenlik battaniyesini çözmek için yeni bir ipi çekmemden haberdar olması pek de iyi olmaz. Ama benim de bu konuda verecek çok az sikim var. Aslında bu fikrin kafasına girmesi ve bu konuda endişelenmesi hoşuma gidiyor. O yüzden hukuk ekibime haber vereyim."

"Minnettarım."

Telefonu kapatmadan önce birkaç kelime daha konuştular ve Tom kedilerden biri onu takip etmeden garaja gitmek gibi zorlu bir görevi başardı.

Telefonu tekrar çalmadan önce Mika'nın evine giden yolu yarılamıştı. Arayanın Rod olduğu gerçeği hakkında iyi şeyler hissetmiyordu.

Bunun tek nedeni Glasgow'da saatin akşam dokuzdan sonra olması değildi.

Telefona cevap verdi. "Hey, Rod."

"Pazar gününe on kala, bilin bakalım az önce kim aradı, MeToo anına yakalandığını paylaştı ve ona bu kadar uzun sürmesine şaşırdığımı söylediğimde, herkese olay olduğunda benimle bir barda içtiğini söyleyeceğini söyledi."

Yani, evet.

Winston, içlerinden birinin üzüntüsünü paylaşıp onu destekleyeceğini umarak oyuncuların listesini gözden geçiriyordu.

Ve eğer bu gerçekleşmezse, onları yine de gezintiye çıkaracağı tehdidini hissetmek ve b o y u n eğenle gitmek.

"Benden hemen sonra seni aramış olmalı çünkü yarım saat önce bana da aynı şeyi yaptı," diye paylaştı Tom.

"Tanrım, o pisliğin daha da kötüleşebileceğini düşünmemiştim. Ama sanırım olabilirmiş. Miranda'yla mı yattı?"

"Konuşmamız gerek, telefonda değil."

Rod, "Neden konuşmamız gerekiyor Tom?" diye sorarken sesi temkinli geliyordu.

"Çünkü bu daha büyük, daha çirkin ve işin içinde sponsorlar var ve telefonda konuşmamayı tercih ederim."

"Çekirdek Noktası," dedi Rod.

Rod'un bunu bu kadar çabuk söylemesi Tom'un boynunu kaşındırdı. "Bunu neden söyledin?"

"Şakaya dönüşen bir söylentiydi," diye açıkladı Rod. "Weinstein kadınlara eziyet ederken herkesin Weinstein denen adam hakkında konuşmaktan nasıl zevk aldığını biliyorsunuz, bu yüzden hiç komik değildi, ama kimsenin buna bir son verebilecek gerçek bir şey söyleyecek cesareti yoktu. Core Point hakkında bir şeyler duydum. Nasıl bakacaklarını

Sen. Bir de o çekirdek vardı ki beni hep rahatsız etti. Bu yüzden oyuncularımdan hiçbiri CP sponsorluğunu kabul etmedi. Bu popüler olmayan bir karar, büyük paralar ödüyorlar ve onları kulübümün oyuncularından men etmem için şapkamı asabileceğim gerçek bir şey yoktu. Ancak bu durum herkesin yüzüne patlayana kadar beklemek gibi geldi ve çocuklarımdan hiçbirinin böyle bir patlamanın yakınında olmasını istemedim."

"Seni rahatsız etmesinin bir nedeni vardı." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Sana yüz yüze söylemek isterim."

"Fransa'ya iki ay var ve Winston şu anda dalgalar yaratıyor. Bana bir ipucu ver, Tom."

"Öncelikle Winston'a ağzını kapatacak bir mektup göndereceğim. Senin adını da ekleyeceğimden emin olabilirsin. İkincisi, kızım Jamie Oakley'in oğluyla evleniyor. Jamie'nin babası AJ Oakley. AJ, Winston'a sponsor oldukları dönemde Core Point'in yönetim kurulundaydı. Şu anda söyleyebileceklerim bu kadar." "Tanrım, dünürleri kontrol etmekte çok titizsin."

Rod mırıldandı.

O değildi.

Ama Corey kesinlikle öyleydi.

Rod, "O mektuba benim adımı da yazarsan memnun olurum, dostum," dedi.

"Tamamdır."

Rod, "Miranda'ya zarar verdi mi?" diye sormadan önce derin bir sessizlik oldu.

"Bunu sana verecek olan ben değilim Rod," dedi Tom.

Rod, "Onu incitti, o lanet olası pislik," diye homurdandı.

"Daha fazla konuşacağız."

"Geleceğiz. Sanırım önümüzdeki ay İspanya'ya gidemezsin, Mika Stowe ile görüşmen falan?"

Tanrım, Rod tam bir dedikoducuydu.

"Mika bir hafta içinde kızıyla birlikte New York'a dönüyor. Şimdi onun evine gidiyorum. Onunla konuşacağım.

o."

Rod, "Onu senin için seviyorum," dedi. En azından bu Tom'u gülümsetti. "Ben de onu kendim için seviyorum."

"Söyleyecek daha çok şeyim var ama karım Winston'ın telefonundan sonra endişeleniyor. Ona tek olmadığımı ve onun ağzını tıkadığınızı söyleyeceğim. Ama daha fazla konuşacağız, tamam mı?"

"Kesinlikle daha fazla konuşacağız, Rod. Freya'ya sevgilerimi ilet." "Vereceğim. Yakında konuşuruz."

"Yapacağız."

Telefonu kapattılar ve Tom bu haberi paylaşmak için Jamie'yi tekrar aradı.

Mika'nın evine gittiğinde pek iyi bir ruh halinde değildi ama mutfağa girdiğinde Cadence'in kendisine kahve yapmakta olduğunu görünce bunu sakladı.

"Hey, tatlım," diye selamladı, yanına gitti ve ona yanlamasına sarılıp saçının kenarına bir öpücük kondurdu, o da ona doğru eğilip, "Hey, Tom. Kahve ister misin?"

Votka rocks istedi. Onu paylaşmadı.

"Ben iyiyim. Annen nerede?"

"Stüdyosunda. Buraya geldiğinde sana yukarı çıkmanı söylememi istedi."

"Tamam," diye mırıldandı ve dışarı çıkmak için döndü, ancak adada duran bazı kağıtlar onu durdurdu. "Bunlar ne?" diye sordu, parmaklarını üzerinde toprak tenis kortlarının fotoğrafları olan kâğıtlara dokundurarak.

Cadence omzunun üzerinden kâğıtlara baktı. "Annem bir ev inşa etmenin ne kadara mal olacağına dair fiyat teklifi alıyor.

Bazı tenis kortları," dedi, sanki sözleri Tom'un dünyasını sarsmamış gibi. Cadence ona tüm dikkatini verdi, buna ışıltılı bir gülümseme de dahildi. "Eğer bir tane yaptırırsa, burada oynayabiliriz. Clay de dışarı çıkabilir."

"Evet, tatlım," diye yanıtladı.

Espresso makinesine geri dönmeden önce ona gülümsemeye devam etti.

Tom, Mika'nın stüdyosuna gitti.

Onu sallanan bir sandalyeye kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, güneşli, renkli alanın bir tarafını kaplayan uzun çalışma tezgahına bakarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu selam vermek yerine. Mika kendi içine kıvrılmadı. Uzandı. Yayıldı.

Kasıla kasıla yürüdü.

Bu biraz garip geldi.

"Ben iyiyim, Tommy," diye mırıldandı. "Öpmek mi?"

Ona doğru gitti, derin bir şekilde eğildi ve daha derin öpüştüler - ıslak, sıcak ve tanıdıktı ve Tom çekilmeden önce birden kendini çok daha iyi hissetti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet, ben iyiyim. Nora ve ben sonunda konuştuk. O da Jamie ile aramızdaki her şeyin sadece arkadaşça olduğunu söyledi."

"Ona inanmıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ondan değil. Sadece onun zarar görmesini istemiyorum."

Tom bunu anlayabilirdi ama Jamie'yi tanıdığı için bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

"Ya da tam tersi," diye devam etti ve sonra alay etti, "Nora'nın bir e n g e r e k olabileceğini bilmek seni şaşırtabilir."

Kıkırdadı. "Bu benim için kayıp değildi. Ama Jamie'den hoşlanıyor. Erkekler ve kadınlar sadece arkadaş olabilirler, tatlım."

"Hmm," dedi ve adam bundan ona inanmadığını değil, sadece tartıştıkları konuyla ilgili olduğuna inanmadığını anladı. Ona yakından bakarak başını yana eğdi. "Sen iyi misin?" Kaşları aşağı doğru indi. "Geciktin. Imogen ve Duncan'la kahvaltı ettikten sonra çocuklar iyi mi?"

"Bir süre önce ayrıldılar. Yaklaşık bir saat önce bir buçuk saat uzaklıkta olduklarına dair bir telefon aldım, bu da Matt'in nasıl araba kullandığını düşünürsek Matt ve Sasha'nın beş dakika içinde burada olacakları anlamına geliyor."

Sonunda dudakları yukarı kalktı.

"Ama evet. Gen ve Bowie arasında her şeyin 'aşk-meşk' olduğunu bildiriyorlar, yani her şey yolunda görünüyor."

"Harika" diye mırıldanırken başını salladı.

Uzun, alçak bir masanın üzerine açılı bir şekilde oturmuş olan diğer sallanan sandalyeye geçti; masanın üzerine serpiştirilmiş defterler, kâğıtlar, kalemler ve diğer ıvır zıvır göz önünde bulundurulduğunda bu masaya ancak çalışma masası denebilirdi.

Oturdu ve "Gecikmemin nedeni Andrew Winston'ın beni aramasıydı" dedi.

Kıvrıldığı yerden doğruca çıktı, çıplak ayaklarını yere koydu ve ona doğru döndü.

"Bunu bir daha söyle," diye talep etti.

Yaptı ve Winston'ın söyledikleri, Jamie'ye ve Rod'a gelen telefonlar da dahil olmak üzere daha fazlasını ekledi.

"Az önce Miranda'dan söz etti," diye
belirtti. Tom başını salladı.

"Ama saldırdığı dört kadın vardı," diye devam etti ve ekledi, "Bunu biliyoruz."

"Miranda'nın konuştuğunu neden bildiğini bilmiyorum, sormadım. Aramanın bu kadar uzun sürmesini istemedim. Bana kalırsa Jamie'nin mektubu Andrew Winston'la olan ilişkimin sonu olacak."

"Buradan sonra işler çirkinleşecek, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Bu çirkinliğin çoğu, onu hak eden insanlara yönelik olduğu sürece, önemli değil."

"Bu işler normalde böyle yürümez tatlım," diye hatırlattı ona.

Tom'un buna söyleyecek bir şeyi yoktu, çünkü kadın ne yazık ki haklıydı.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye
sordu. Adam başını salladı.

Sallanan koltuğundan kalkarken ona elini uzattı. Adam elini tuttu ve kadın onu sandalyesinden çekti.

Sonra onu çalışma masasına götürdü.

Ne olduğunu hemen anladı. Sonucun ne olmasını istediğinden emin değildi. Ama şiirleri gördü. Kısa parçaları. Kır çiçeklerinin, kaktüslerin, çöl taşının ve toprağının resimleri, hepsi güzel, hepsi ıssız, yalnız, kırılgan görünüyordu.

Trajik.

Ve sonra başka resimler vardı.

Mika'nın.

Ve Rollo.

Ve ikisi birlikte.

Tom masada dolaşıyor, güzelliği görüyor ama acıyı hissediyordu.

"İlk başta," dedi usulca, "fikir şuydu... Sadece bilmesini istedim. Yakında beni terk edecek ve bunu yapmadan önce, büyük, geniş dünyaya çıkmadan önce, kendini bulmadan önce, köklerini bilmesini, gerçekten ve tamamen bilmesini istedim. Onu kim yarattı. Ne olduğunu. Onu ne kadar çok sevdiğimi. O da onu ne kadar çok severdi. Onunla birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi. Ayrıca onu bırakmak, ona vermek istedim. O andan itibaren büyüdü. Herkesin görmesini istediğim bir şeye dönüştü. Herkesin birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi görmesini istedim. Cadence'in ne kadar kaybettiğini. Onu insanların zihninde tekrar yaşatmak. Ve belki de bizim yaşadıklarımızı yaşayan insanlara kendi acılarının onlara yansıdığını hissedebilecekleri bir yer vermek. Böylece yalnız olmadıklarını bileceklerdi."

Tom durdu ve masaya baktı.

"Her bölüm kitabın bir sayfası" dedi. "Daha önce klasörlerde tamamladığım daha çok şey var. Ama bugün bitirdim. Bitti."

Tom gözlerini masadan ayırmadı.

"Ve şimdi," diye fısıldadı, "onun gitmesine izin verdim, böylece tüm benliğimi sana verebilirim."

Tom başını eğdi ve gözlerini kapattı.

Sana her şeyimi verebilirim.

Genny'yi ruhuna kadar sevmişti.

Ama asla onun tamamına sahip
olamadı. Hiçbir zaman.
Corey'de hiç olmadı.
Yapmadılar çünkü Duncan yaptı.
Sana her şeyimi verebilirim.
"Her zaman benden bir parça taşıyacak, Tommy," dedi Mika nazikçe. "Sadece ona ait olan özel bir yer. Ama geri kalanı..."
Sesi kesildi.
Tom gözlerini açtı ama kalın bir sesle, "O fotoğraf değil. Evinizdeki fotoğraf. O ikiniz için kalsın. Kapak için göğsünde kedi olan fotoğrafı kullanın. Bu onun hakkında her şeyi anlatıyor."
"Haklısın, evet. Tommy. Her şeyi anlatıyor. Bunu kullanacağım," diye fısıldadı.
Tom önündeki kâğıda odaklandı.
Saçın Onda
"Hey!" Cadence'in merdivenlerden yukarı seslendiğini duydular. "Matt ve Sasha burada!"
Oğlu.
Kurşun
ayak.
Risk alan.
Sevgili.
Tom okudu:

Köpürüyor. Ve
köpürüyor.
Ve günü karşılamak için
acele eder.

Senin saçını almış.

Çubuk parmaklarında dönüyor.
Fark etmiyor.

Senin saçını almış.

Ritim evin her yerine
yayılıyor.
Onun ritmi. Seninki gitti.
Gözlerimi

kapatıyorum.

Saçın onda.

Başlangıçta
yatağımızda
yatıyordum
Minik bebek bedeniyle yastığının üzerinde.
Çantayı hiç yıkamadım.

Senin saçını almış.

Bobinler çekilirse
geri yaylanır.
Zıplıyor.
Yaşıyor.

Senin saçını almış.

Onun ağladığını hiç
duymadın.
Onun sesini asla
duyamayacaksın.
Gözlerinde dans eden ışığı asla göremeyeceksin.
Gözlerin.

Senin saçını almış.

Her gün bir
ıstırap
tanışamayacağın.

Köpürüyor. Ve
köpürüyor.

Ve günü karşılamak için
acele eder.

Senin saçını almış.

Bu sözler karşısında içi parçalanan Tom, Mika'ya baktı.

Duygularını kelimelerin örtüsüne büründüren bir ustanın yazdığı güzellik ve trajediyi okuduktan sonra basitçe konuştu.

"Ben sana aşığım."

Mika'nın gözleri
yaşlarla doldu.

"Bir parçam mikroskoptan beri sana aşık," diye itiraf etti. "Artık tüm benliğime sahipsin."

Mika, yani Mika.

Geri verdi ve onu bekletmedi. "Tek
olmadığıma çok sevindim."

Birbirlerinden sadece üç adım uzaktaydılar. Tam
ortada çarpıştılar.

Onu tattı, kokladı, sıcak ve yumuşak bir şekilde kendisine doğru bastırdığını hissetti.

Sabit ve güçlü, ona demir atıyor.

Hayatı boyunca aradığı şey buydu.

Hepimiz akıntıya kapılmıştık, herkes bir çapa arıyordu. Bu bir insan olabilirdi. Bir kariyer olabilirdi. Bir yer olabilirdi.

Tom için, Mika'ydı.

Onun en kötü anında neler yapabileceğini biliyordu ve ona aşık olmuştu.

Tuz tadı veren öpücüğü kesip saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, başparmaklarını yanaklarındaki ıslaklığın arasından kaydırarak o ışıltılı akuamarin gözlere baktı.

Uzun mesafe yapabilirler.

Ay'da yaşayabilirdi ve o da ona orada giderdi. "Tenis
kortunu ben inşa edeceğim," dedi.

Kadından neredeyse bir nefes gibi bir kahkaha patladı ve onu tekrar öpmeye başladı.

"Kahretsin. Önce annem ve Bowie, şimdi de bu," diye yakındığını duydular Matt'in.

"Gördünüz mü! Size söylemiştim! Bu stüdyo hayattır!" diye haykırdığını duydular Sasha'nın.

"Umarım beni böyle öpecek birini bulurum," diye fısıldadığını duydular Cadence'in.

Tom öpüşmeyi kesti, dudaklarını Mika'nın yanaklarına dokundurdu, gözlerinin içine baktı ve ona bundan sonra ne yapması gerektiğini söyledi.

Bunu kelimeler olmadan

yaptı. Başını salladı.

O şiiri o yazmıştı. O

biliyordu.

Onu bıraktı ve Sasha'ya doğru yürüdü.

Senin saçını almış.

Tıpkı Mika'yı tuttuğu gibi onun başını ellerinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı.

"Baba," diye fısıldadı, gözleri artık kocaman olmuş, tetikte onunkilere bakıyordu.

"Bocalamana izin verdiğim için özür dilerim,"

dedi. "Baba, ben-"

"Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum, Sasha. Ve bu asla değişmeyecek. Yükünü hafifletmek istediğin şeylerle bana gelebilirsin ya da yükünü paylaşmak için her zaman yakınında olduğumu bilerek onları taşımanın yolunu bulabilirsin. Bu senin hayatın ve artık büyüdüğüne göre, içinde olmamın tek nedeni seni sevmek ve desteklemek. Beni anlıyor musun?"

Kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzüldü ve başını sallarken yanağından aşağı süzüldü.

Onu şiddetle kendine çekti, dudaklarını sertçe tenine bastırdı ve alnından öptü.

Sonra onu bıraktı ve annesinin kolları arasında durmuş, ona ve Sasha'ya bakan Cadence'e döndü.

"Artık buna sahipsin, anlıyor musun?" diye sordu ona.
Kızın cevabı titredi. "Sanırım öyle."
"Zamanımız olacak ve o zaman anlayacaksın."
Gözleri ıslanırken dudaklarını içine çekti.
Mika onu daha yakına çekti ve başının yanından öptü.
Oğluna doğru ilerledi.
Senin saçın onda.
Rollo'nun hiç olmadı. Tom'un vardı.
O yaptı.
Üç kez.
Kahretsin, ne kadar şanslıydı?
Matt kaçmaya çalışır gibi bir adım geri attı. Tom onu başından yakaladı.
Matt acı çekiyormuş gibi inledi.
Tom'un sesi sertti, "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm," dedi.
"Baba," diye fısıldadı Matt.
"Beni affettiğin için teşekkür ederim." Oğlu gözlerini kapadı.
Tom, "Bir daha olmayacak," diye söz verdi. Matt gözlerini açtı.
"Hepiniz buradasınız. Aman Tanrım, bu-" Chloe'nin sesi kapı aralığından geldi.
"Ben biseksüelim," dedi Matt'in tereddütle çatallanan sesi tam önünden geldi.
"Vay anasını," diye fısıldadı Yargıç. "Vay canına," dedi Sasha.
"Je suis désolé, qu'avez-vous dit?" Chloe sordu.
Tom hiçbir şey söylemedi.
Kollarını oğlunun vücuduna dolayabilmek için ellerini oğlunun başından çekti.

BÖLÜM 22

DİĞER BİRİ

Rhys

Birkaç yıl önce.

SESSIZ VE SABIRLI BIR ŞEKILDE OTURMUŞ, MASANIN ARKASINDAKI ADAMI BEKLIYORDU.

konuşmak için.

Bu sık sık oluyordu.

Rhys insanların onun ilgisini çekmek için nasıl çırpındıklarını fark etmişti. Onu etkilemek istiyorlardı. Onun bilgeliği için sabırsızlanıyorlardı.

Ayrıca çenesini kapatıp adamın düşünmesine izin vermenin Corey Szabo'yla başa çıkmanın tek yolu olduğunu da fark etti.

Sonunda adam sessizliğini bozdu.

"Emin misin?"

Rhys'in göstermesine izin verdiği çok az duygu vardı.

Szabo ile birlikte olduğu zamanlar hariç.

İşvereni Rhys'in sinirli ifadesine baktı ve ağzının bir tarafı hafifçe kalktı.

"Aptalca bir soru," diye mırıldandı Szabo. Sandalyesine geri oturdu. "Onunla yatan her erkeği susturman gerekecek. Matt paylaşmaya hazır olana kadar, eğer bu olursa, hiçbir şey paylaşılmayacak. Matt'in korunmasını istiyorum, Rhys. Ne pahasına olursa olsun."

Konu ailesi olduğunda - Imogen Swan'ın ailesi ve tabii ki Hale - "her ne pahasına olursa olsun" Szabo'nun sıkça kullandığı kelimelerdi.

Rhys başını salladı.

"Susan Shepherd?" Szabo sordu.

"Konuşmayacak," diye garanti
verdi Rhys.

Patronu bunu sorgulamadı.

Başka bir soru sordu. "Tom
için ondan hoşlanıyor musun?"

"Daha fazla araştırma yapmam gerek. Bozulmuş gibi görünüyor. Pierce tamirci değil. O bir sığınak. Fırtınada ona gidersin. Güvende hissetmek istediğinizde ona yakın durursunuz. Ama karısıyla birlikteyken hiç böyle bir zorlukla karşılaşmadı. O yüzden başka yetenekleri olabilir."

"Alternatif adaylar mı?"

Rhys başını salladı. "Hayır. Hile yapmak bir anomaliydi. Önceden patolojik derecede sadıktı. Ortaya çıkarabildiğim kadarıyla, flört bile etmedi."

"Hmm," diye mırıldandı Szabo, uzanıp Smythson kalemini masasındaki kurutma kağıdının üzerinde döndürerek.

Rhys, "Üzerinde kalacağım ve zamanı geldiğinde Chloe'ye rehberlik edeceğim," dediğinde ağzında kötü bir tat vardı.

Szabo'nun parmakları hareket etmeyi bıraktı ve gözleri Rhys'e dikildi. "Bu senin üstlenmen gereken büyük bir iş."

Rhys hiçbir şey söylemedi.

"Yardıma ihtiyacınız olursa," diye söze başladı Szabo, "devam etmeden önce onları incelemek isterim."

Ağzında kötü bir tat bırakan şey buydu.

"Devam et" derken, kendi canına kıymayı
kastediyordu.

Bütün bu saçmalıklar bununla ilgiliydi.

En azından şu anki pislik. Rhys yıllardır Szabo'nun sevdiklerine bakıyordu.

Ama şimdi...

Şimdi, Rhys'in hayatındaki tek adam... lanet olsun, saygı duyduğu tek kişi kendi elleriyle ölecekti.

Rhys'in Corey Szabo'nun hayatındaki yeri onu bundan vazgeçirmek değildi.

Szabo'nun yapması gereken her şeyin yıllarca halledileceğini bilerek bu işi yapmasına izin vermek onun göreviydi.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Rhys ona.

"Sen-" Szabo başladı.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," diye sözünü kesti Rhys.

Kendisine nadiren yöneltilmiş olsa da sık sık gördüğü bir şeyi izledi.

Dudakları inceliyor. Gözlerinin kenarları sıkılaşıyor. Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri geriliyor.

Sözünüzün kesilmesine karşı sabırsızlık.

Rhys, adamın sözünü kestiği için birini oracıkta kovduğunu görmüştü.

Bu Rhys'in başına gelmez.

"Beni susturmayın," dedi Szabo alçak sesle. "Şimdi olmaz."

Rhys bir el hareketiyle patronunun devam etmesini işaret etti.

Sabırsızlığı kayboldu ve Szabo'nun dudakları yukarı kalktı, bu da eğlendiğini gösteren nadir bir işaretti.

Bu uzun sürmedi ve "Benim için çok şey ifade ediyorsun Rhys," dediğinde son derece ciddiydi.

"Farkındayım," diye mırıldandı Rhys.

"Yapmam gerekeni yapmam gerektiğini bilmek, güvendiğim ve dinleyeceğim tek kişinin sen olduğunu anladığında buna karşı konuşmamak, söyleyecek söz yok."

Rhys sessizdi.

Szabo, "Sasha hakkında konuşmalıyız," diyerek sinsi bir saldırı gerçekleştirdi.

Rhys'in bu konuda söyleyeceği tek şey, "Gözüm üzerinde olacak," oldu.

"Çok yakın, Rhys, beni anlıyor musun?"

Bundan emin olmadığı tek anlardan biriydi. Bunun ne anlama gelmesini istediğini biliyordu. Kastedilenin bu olup olmadığını bilmiyordu. Teyit etmek için de sormayacaktı.

"Anlıyorum."

Szabo uzun süre onu inceledi. Sonra başını salladı ve "Daha sonra konuşuruz" dedi. Bu, şimdilik kovulduğu anlamına geliyordu.

Rhys ayağa kalktı ve Corey Szabo'nun ofisinin kapısına doğru yürüdü.

"Rhys?" Szabo aradı.

Rhys durdu ve arkasını döndü.

"Oğullarımdan biri onu ne kadar sevdiğimi bilmeden giderim, diğeri bilmeden gitmem."

Rhys kıpırdamadan durmuş, sadece saygı duyduğu değil, hayranlık duyduğu adama bakıyordu.

Gezegende sevdiği tek kişi. Corey başka bir şey söylemedi.

Ama sonra, az önce söyledi.

Rhys çenesini yukarı kaldırdı ve kapıdan çıktı.

EPİLOG

ILK VE SON

Tom

April...
New York Şehri

TOM, MIKA ILE OTURMA ODASININ ARKA TARAFINDA OTURUYORDU. New York'ta Rollo Merriman'ın portresi altında.

Bazı boya örneklerine göz atıyordu (görünüşe göre, kahverengi taşının girişini yeniden dekore etme zamanı gelmişti).

Cadence üç kat yukarıdaydı ama uzaktan gelen davul seslerini duyabiliyorlardı.

Tom telefonda oğluyla konuşuyordu.

"Sana ve şey... herkese açıldığımdan beri bunu düşünüyordum ve bilmeni isterim ki sana karşı bu yüzden böyle bir pislik gibi davrandım," diye konuştuklarını özetliyordu Matt. "Umursamayacağını biliyordum. Annemin umurunda olmazdı. Ama bu konuyu kafama taktım. Tıp okudum ve cinsellik üzerine çalıştım. Ama bunun sadece erkeklerin yaptığı bir şey olduğuna inanıyordum. Bir evre. Birçok erkek eşcinsel olmadan da defalarca aynı cinsiyetten deneyimler yaşar. Bu yüzden neden geçmediğini anlamıyordum.

Erkeklerle birlikte olmaktan bu kadar hoşlanıyorsam neden kadınlarla birlikte olmaktan bu kadar hoşlanıyordum? Biseksüel kavramını anlıyordum, ancak LGBTQ topluluğunda bile yakın zamana kadar ve bazı insanlar arasında hala bu konuda bir sorun var, tek merkezlilik var. Erkeklerden ya da kızlardan hoşlanıyorsun. Transsın ama akışkan değilsin. Kafamda birinden ya da diğerinden hoşlanmam gerektiği saplantısı vardı. Oysa ben ikisinden de hoşlanıyordum."

Tom, "Ve bu sinir bozucuydu," sonucuna vardı. "Ve ben de bunun acısını senden çıkardım."

"Hayır Matt," diye karşı çıktı Tom. "Ben her Ģeyi berbat etmiĢtim, sen de bana kızgındın ve bunun üzerine bir de kimlik sorunuyla uğraĢıyordun. İkisini birbirine karıştırma. Çünkü bana kızgın olman, bu konuyu konuşmak için bana gelemeyeceğin anlamına geliyordu. Yani bana kızgın olmak için iki nedenin vardı ve ikisi de geçerliydi."

Telefonda bir sessizlik oldu ve sonra yumuşak bir "Evet, baba" sesi duyuldu.

Bu hiç iyi hissettirmedi.

Ama en azından diğer taraftaydılar. Buna tutunacaktı, çünkü Matt'in yeniden onunla aynı Ģeyi paylaĢtığını görünce buna tutunabilirdi.

Ve bu iyi hissettirdi.

"Peki şimdi neredesin?" Tom sordu.

Matt'in kıkırdadığını duydu. "Indiana açık fikirli düşüncelerin yuvası sayılmaz, o yüzden her şey serbest değil. Ama Indiana'lı kızlarda bir şeyler var ve çiftlik çocuklarına bakmak güzel. Buraya yerleşmeyeceğim. Ama şimdilik, sanırım bulunduğum yerde eğleniyorum."

Bu Tom'u da kıkırdattı.

Tabii ki Matt başka bir veterinerlik öğrencisi ya da mimarlık, mühendislik ve hatta ormancılık okuyan birini bulamazdı.

Başka bir şeyle ilgileniyordu.

Bu, oğlunun geleceği hakkında düşünen bir babanın düşünceleriydi ve yüksek sesle söylendiğinde hoş karşılanmazdı.

her zaman aklında tuttu.

Çünkü sonuçta önemli olan tek şey oğlunun mutlu olmasıydı.

Yine de Tom bir babaydı ve yüksek sesle konuşulması gereken bazı düşünceler vardı.

"Umarım sana dikkatli olmanı söylememe gerek yoktur," diye uyardı Tom. "Tanrım, baba, neredeyse yirmi beş yaşındayım ve benim bekaret at On altı. Sen Biliyorum Bu. Sen tutuldu lise ve üniversite boyunca prezervatif tedarik ettim."

Bunu biliyordu ve bunu yaptı (Gen'in onayıyla).

Neyse ki oğluyla Matt'in de paylaştığı bir ilişki kurmuştu.

Ve Tom ikisinin de bunu geri almış olmasından çok memnundu. "Dikkatli olun," diye tekrarladı Tom. "Kızlar, erkekler, her neyse." Matt, "Evet, evet," diye mırıldandı. "Ders çalışmam gerek."

"Tamam, gitmene izin vereceğim. Seni seviyorum, Matt." "Ben de seni.

Görüşürüz, baba."

"Sonra görüşürüz."

Çaldılar.

Tom Mika'ya baktı.

Ona doğru tuttuğu kırmızı tonlarından oluşan bir bereket neredeyse başını ağrıtacaktı ama hangisini seçerse seçsin girişin muhteşem olacağını biliyordu.

"Crimson Quarrel?" diye sordu, mükemmel kavisli tırnağıyla uzun bir dikey şeridin üzerindeki yatay bir şeridi işaret ederek. "Ya da Rouge La Rue?" Başka bir tanesini işaret etti. "Ve bu arada, günlük işimi bırakıyorum ve hayatımın geri kalanını tonlar için isimler uydurarak geçiriyorum. Sadece boya için değil, makyaj malzemesi, duvar kâğıdı, kumaş, aklınıza ne gelirse. Mezar taşımda, 'Renkleri kelimelerle nasıl alaya alacağını biliyordu ve birisi bunun için ona para ödedi' yazacak."

Ona sırıttı.

Yapmadığı şey bir renk seçmekti.

Bu nedenle, "Sessizliğiniz, elbette, Rouge La Rue adlı bir renk tonuna boyanmış bir duvara sahip olmamız gerektiğini kabul ettiğinizi gösteriyor" dedi.

Almak zorunda mıydık? Onun tepkisini okudu.

"Lütfen, Tom. Bu noktada burası benim olduğu kadar senin de evin değilmiş gibi davranma. Artık sana sahibim. Beni seviyorsun. Gerçekten seni bırakacağımı mı sanıyorsun?"

İsa.

Eğer davullar çalmasaydı, yaklaşık beş dakika içinde onu yerde beceriyor olacaktı.

"Tatlım," diye cevap verdi, "sen yirmi yıldır burada yaşıyorsun ve ben burada yaklaşık bir buçuk hafta geçirdim."

Bir omzunu silkerek kaldırdı, gözleri parlıyordu, sanki onun için hiçbir şey değilmiş gibi, Tom bu omuz silkme ve parıltının kalbinin derinliklerine daldığını hissetti.

Ön kapının açıldığını duydular ve Teddy ile Faun içeri girdiler.

Faun çenesini Tom'a doğru kaldırdı. Tom da ona karşılık verdi.

Teddy boya parçalarına odaklandı ve ikisine de selam vermek yerine, "Aman Tanrım! Sana kırmızı yok demiştim!"

"Teddy-"

Teddy onun sözünü kesti. "Kırmızının kötü bir büyüsü var." Mika, "Öyle değil," diye karşılık verdi.

Ringo ortaya çıktı ve Faun'un ayak bileklerinin arasından süzüldü.

Faun, Tom'un karşısındaki sandalyeye oturmadan önce onu kucağına aldı ve bir yandan da Tom'a yerleşmesini tavsiye eden bir bakış attı, çünkü bu biraz zaman alacaktı.

Ringo da yerleşti. Tom onun Faun'un kucağına kıvrıldığı yerden mırıldandığını duyabiliyordu.

Faun iri yarı bir adamdı, uzun boylu, yapılı, fit, esmer, İtalyan kökenliydi ve Tom kısa süre önce onun büyük bir

mizah anlayışı ve son derece rahat bir tavır.

Bu da Teddy'nin çok sabırlı olduğu anlamına geliyordu.

Mika, nedendir bilinmez, Teddy'ye bir boya kartı uzatarak "Rouge La Rue ile gidiyoruz" dedi.

Teddy elindeki kâğıdı çekip aldı, baktı, sonra gözlerini devirdi ve dilini şaklatarak, "Bu iğrenç," dedi.

"Öyle değil," diye karşılık verdi Mika.

Teddy, "Benimle gel," dedikten sonra odadan dışarı çıktı.

Gürlemeye hazır olan Mika, ayağa kalkıp onu takip etmeden önce sadece Tom ve Faun'a baktı.

Girişte tartışmaya devam ettikleri duyulabiliyordu.

Tom Faun'a baktı. "İşler nasıl?"

"Şikayet edemem."

"Tanrım, Teddy! Drama olmadan bir duvarı boyayamaz mıyım?" Mika ağladı.

Faun, Ringo'nun kürküne gömdüğü büyük eliyle daha da kamburlaşarak sandalyesine daha da gömüldü ve Ringo'nun mırıltıları daha da yükseldi, ardından Faun sordu, "Hazır buradayken bir Mets maçına gitmek ister misin?"

"Mets mi?" Tom inanamayarak sordu. "Yankiler kabadayıdır," diye yanıtladı Faun.

Böylece, Mika Stowe'un oturma odasının arka tarafındaki oturma alanında çok daha az hareketli ama daha az büyüleyici olmayan bir sohbet başladı, Rollo Merriman sürekli tepelerinde gülümsüyordu.

Gülümsüyordu çünkü Rollo hayattayken Mika Stowe'un hayatının aşkı olduğunu en ufak bir şüphe duymadan biliyordu.

Ama şimdi, Tom onun ilk olduğunu biliyordu. Onun sonuncusu olacağını da biliyordu.

HALA NISAN.

Scottsdale

"İYI OLACAK MISIN?"

Tom yanında duran Priscilla'ya baktı.

Kedi taşıyıcısını Brayton ve Pris'in arabasının arka koltuğuna yerleştirirken büyük bir özen gösteren Clay'i izliyorlardı.

Nala eve gidiyordu.

"Birinin gitmesine izin vermek asla eğlenceli değildir," dedi Tom.

Gözleri yumuşadı, parmaklarını adamın koluna doladı ve "Korkuyorum," derken sesi sakindi.

Evcil hayvanlardan bahsetmiyordu.

Elini tutup sıkabilmek için kolunu hareket ettirdi.

"Hazır mısın, bebeğim?" Brayton aradı.

Başını salladı, sonra tekrar Tom'a

baktı. Tom onun yanağından öptü.

Clay koşarak yanına gitti ve ona sarıldı.

Brayton onun elini sıktı ve mırıldanarak "Cumartesi için anlaştık mı?" diye sordu.

Tom başını salladı. "Başlama saatini mesaj atarım."

Brayton onu omzundan alkışladı, ailesiyle birlikte arabaya bindi ve onlar geri geri giderken Tom da peşlerinden gitti.

Daha sonra arabasının sonunda durup, arabalarını artık göremeyene kadar, çocuklarından bir diğerinin mutlu hayatını yaşamak için onu terk edişini izledi.

MAYIS...

New York Şehri

Mezuniyet Günü

"SON KIŞI AYRILIR AYRILMAZ IŞÇILERI ÇAĞIRDIM.
duvarları yıktım. İki yatak odasını kaybettim ama kendime muhteşem bir banyo ve kocaman bir dolap kazandırdım." Nora şampanyasını yudumlarken gözleri odanın diğer ucundaki Cadence'in üzerindeydi.

Onun yanında duran Tom ve Jamie kıkırdadı.

Ama Tom, Nora Speak'i nasıl tercüme edeceğini öğreniyordu.

Bu, çocukları evden ayrıldığında yıkıldığı anlamına geliyordu. Bu nedenle kendini bu durumu aklından çıkaracak bir projeye verdi ve aynı zamanda çocuklarına, kendisi olmasa bile, kendi hayatlarını yaşamaya gittikleri için iyi olduğu güvencesini verdi.

Tom, Teddy'nin elinde enfes al güllerden oluşan kocaman bir buket taşıyarak içeri girdiğini fark etti; son birkaç gündür Cadence'a çiçekler, hediyeler ve Mika'nın geniş ailesinden ve tanıdıklarından içinde çekler olan kartlar geliyordu.

Ancak o buketi taşırken Teddy'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Bu, Tom'un Teddy'nin elindekini son boş yerlerden birine bırakıp Chloe ile oturan Mika'ya doğru yönelmesini izlemesi anlamına geliyordu.

Tom'un tüm çocukları geldi; Chloe, Chloe olduğu için, resmi olarak davet edilmeden önce kendisi ve Judge için bilet almıştı bile.

Sadece Sasha Tom, Mika ve Cadence ile kalıyordu (Chloe, Judge ve Matt Jamie'lerdeydi).

Ama hepsi gelmeye özen gösterdi.

Bu Cadence için her şey demekti.

Ve Mika.

Ve Tom.

Ancak, Şimdi, Tom izledim olarak Teddy Mika'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Mika bunu hemen Chloe'yle paylaştı ve o da hemen dönüp Teddy'nin getirdiği çiçeklere baktı.

Kahretsin.

Bu ne anlama geliyor?

Mika ayağa kalktı ve Tom'a doğru ilerledi.

Yanağından öptü ve yaklaştığında bir kolunu beline doladı.

Gururluydu ama savunmasızdı. Bu hem mutlu hem de acı verici bir gündü.

Cadence'in her ikisini de görmesine izin veriyordu. İkincisini Tom'a özel olarak veriyordu.

Ama şimdi çiçekler hakkında bilgi almak istiyordu. Her zamanki gibi, ona vermekte gecikmedi.

"Şu yeni gelen pembe çiçekler mi?" diye sordu.

Başını salladı, kızın yüzündeki ifadeyi merak ediyor ve bu ifadenin sadece mezuniyete değil (sadece dört biletleri vardı, bu yüzden Mika, Teddy, Faun ve Nora giderken Tom Cadence'e en yakın olanların bu deneyimi yaşamasına izin verdi ve kendisi ve çocukları bu parti için hazırlıklarla ilgilendiler) babasından geldiğinden endişeleniyordu. Babası da partiye davet edilmişti.

Adam cevap vermedi ve şu ana kadar, tek torununun o gün önemli bir dönüm noktasına ulaştığını bildiğine dair herhangi bir belirti göstermedi veya vermedi.

Rollo'nun her ikisi de hâlâ hayatta olan, şimdi emekli ve Florida'da yaşayan anne ve babası içten bir kart, cömert bir çek ve Rollo'nun lise harç tahtasının püskülünü saten kaplı bir kutuda gönderdiler (çok tatlı bir jestti ve her iki kızını da ağlattı).

Ancak ne yazık ki bu, neden katılamadıklarına dair saçma bir özürle birlikte geldi.

Yeni oldukları için Tom'un sormaya fırsat bulamadığı, ama Rollo'nun ailesinin onun ölümünü asla atlatamadığını yeni öğrendiği gecikmiş bir haber,

Özellikle de korkunçluğunu. İlk başta Mika'yı çok destekledi ve Rollo'nun çocuğunu taşıdığı için heyecanlandılar. Ama Cadence dünyaya gelip büyüdükten ve oğullarına bu kadar benzedikten sonra geri adım attılar.

Çılgıncaydı.

Tom bunu bir türlü anlayamıyordu.

Mika ilişkiyi "son derece sevgi dolu ama mesafeli" olarak tanımladı.

Tom bunun saçmalık olduğunu söyledi, ancak bu sözleri yüksek sesle söylemedi (yine de düşüncelerini babasıyla aynı fikirde olan Matt ile paylaştı).

Bu onu, çocuklarının kendi yollarından çıkıp gelmelerinden iki kat daha fazla mutlu etti.

"Imogen ve Duncan'dan geliyorlar," dedi ona.

Tom çiçeklere baktı, boğazı aniden düğümlendi.

Henüz aileleri birbirine karıştırmamışlardı. Duncan'ı evine girdikleri ve Genny'nin hemen dışarı fırladığı o günden beri görmemişti. Aile mesajları iyiydi. Tom onun Phoenix'te olduğunu öğrendiğinde Duncan tenis oynamayı kibarca reddetmişti. Bir mesajında şaka yapmış, yavru kediler dağılırken kendisine başka bir kedi vermediği için Tom'a teşekkür etmişti.

Ama eskiden olduğu gibi değildi.

Bu çiçekler, Gen ve Bowie'nin onları eskisi gibi yapmak için çalışmayı amaçladıklarını söylüyordu.

"Bu iyi bir şey," diye Mika'ya güvence verdi.

"Evet," diye kabul etti. "Duygulandım. Cadence de öyle olacak."

Tom bilinçsizce tuttuğunu bilmediği ve aylardır tuttuğu nefesini bıraktı.

"Aman Tanrım, çocuklar!" Cadence arkadaşlarına bağırdı. Çiçeklerin başında duruyordu, Teddy de her zamanki gibi yakınlarda geziniyordu. "Bunları bana Imogen Swan gönderdi!"

Sonra onları kucaklamak ister gibi kollarıyla çevreledi ve abartılı bir şekilde kokladı.

Tom gülümsedi ve Chloe'nin gözlerini yakaladı. O da gülümsüyordu.

Mika

HALA MAYIS...

New York Şehri

Mezuniyetten Sonraki Gün

KALBIM DOLUYDU.

Benim masam da öyleydi.

Chloe, Judge ve Matt o sabah brunch için bana gelmişlerdi, Cadence, Sasha ve Tom da kahvaltıyı hazırlamama yardım etmişlerdi.

Teddy ve Faunus oradaydı.

Nora mesaj atmıştı. Geç kalacaktı ama yakında orada olacaktı.

Bu gün, sadece aylar önce, muhtemelen Nora, Teddy, Faun ve ben olacaktık.

Çok fazla sevgi olduğu kesin. Sadece o kadar çok insan yok.

Artık kızımın sevdiği insanlarla dolu gürültülü bir masası vardı ve hepsi de onun muhteşemliğini kutlamaya devam etmek için oradaydı.

Ne olursa olsun, dünkü açık ev sırasında hep bir aşk yaşayacaktık. Bu bizim hayatımızdı. Doluydu.

Ama bu...

Bu bir aileydi.

Bunlardan hiç büyük bir tane yememiştik. Şimdi oldu.

Bu güzellik, melankolinin düşük uğultusunu kesti, artık kızımın hayatı istediği her şeyi yapmak için ona aitti.

Nora, Boucheron parfümünün bulutu ve eşarp yakalı, kolsuz Givenchy bluzunun uçlarının salınımıyla içeri girdiğinde, bize bu nimeti verdiği için minnettarlığımı paylaşmak üzere Tom'a mutlu bir öpücük kondurmaktan kendimi alıkoydum.

"Nihayet! Buradasın!" Cadence

ağladı. Gözlerim kısıldı.

Kızım hayat doluydu ve bazen bunu desibel seviyesiyle belli ederdi.

Ama az önce söyledikleri kulağa sinirli ve suçlayıcı

geliyordu. Nora'nın gelmesini beklememiştik.

Brunch'tı. Geldiğinde içine dalardın. Eğer yemek azalırsa, daha fazlasını yapardık.

Hepimiz yiyorduk.

"Sevgilim, her zaman geç kaldığımı biliyorsun. Zamanında gelirsen giriş yapamazsın," diye cevap verdi Nora, son iki kelimeyi tadı kötüymüş gibi söyleyerek.

"Otur," dedi Cadence. Tekrar

söylüyorum, bu Cadence değildi.

Tom'la bakıştık.

"Kahve alabilir miyim, Sayın General?" Nora rica etti.

"Ha," dedi Cadence, sonra kendi koltuğunu terk etti ve Nora'nın kahvesini yapmak için mutfağa.

İşte o zaman, Nora yerine otururken benimle bir bakış alışverişinde bulundu.

Kızım Nora'nın kahvesini getirdiğinde, iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım, ama onun yerine oturmak yerine ayakları üzerinde bir o yana bir bu yana zıpladığını görünce kapattım.

Tamam.

Bu da ne?

Yine bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Cadence gözlerimin içine baktı ve "Tamam anne. Seninle bir film yapmak istiyorum."

Çenemi kapattım.

"Her şeyi kafamda tasarladım," diye devam etti endişeyle. "Adı Anneler ve Kızları. Dünyanın her yerine gidiyoruz ve bizim gibi anne ve kızların hikayelerini filme alıyoruz. Babaları ölmüş ya da terk etmiş ya da her neyse, ama hayatlarına devam etmek zorundalar. Bir aile kurmak zorundalar. Bizim gibi güçlü olmasını istiyorum. Bizim gibi umutlu olmasını istiyorum."

Aman Tanrım.

Onu kaybedecektim.

Yargıç'a baktı. "İstiyorum... İstiyorum... Teyzenle konuşabilir miyim diye sormak istiyorum. Chloe dün bana hikayeler anlatıyordu ve o mükemmel olurdu. Çünkü amcandan boşandıktan sonra kızıyla birlikte kendi sığır çiftliğini kurmuş. Onlar... Yani, onları Google'da araştırdım ve hesaba katılması gereken bir güçler."

"Reid ve Greer?" Yargıç sordu.

Cadence başını salladı. "Garip olduğunu biliyorum. Amcan onları ortada bıraktı. Ama ben sadece, onlar bunu," -ellerini havaya kaldırarak tırnak işareti yaptı- "'erkek işi' gibi yaptılar ve sanki, çok saygı görüyorlar ve çiftliklerinde çalışan herkesin çoğu kadın."

Kızım dikkatini bana geri verdi.

"Bunun gibi. Bunun gibi şeyler. Bilmiyorum, iki ya da üç tane derinlemesine hikaye ve dört ya da beş tane daha küçük hikaye. Sadece ABD'de değil. Sadece klişeleşmiş erkek işlerini yapan kadınlar değil. Bunu başaran anneler ve kızlar. Ne kadar güzel olduğumuzu göstermek istiyorum. "-Tom, Matt, Judge, Faun ve Teddy'ye endişeyle göz gezdirip bana döndü

- "Kadınların erkeklere ihtiyacı yoktur. Bu erkek karşıtı değil. Bu sadece gerçekten, süper, iki kat, ekstra, anneler ve kızları yanlısı."

Derin bir nefes çekti.

Sonra aceleyle, "Ve babam hakkında konuşmak istiyorum. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. O burada olmasa bile daha güçlü olduğumuzu çünkü bir zamanlar onun burada olduğunu bilmek. Bizim oluşmamıza yardım etti. Mesele erkekleri silmek değil. I..." Yutkundu. "Babam hakkında konuşmak istiyorum."

"Tatlım," dedim usulca, sesim boğuk
çıkmıştı. Benim üzerimden konuştu.

"Mezuniyet paramı ve üniversite için bana ayırdığınız parayı kullanacağım ve ben... evet, hepsini kullanacağım. Nasıl bütçe yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Kulağa çılgınca ya da aptalca gelebilir ama ben bu fikre inanıyorum. Kafamda canlandırıyorum. Her şeyi kafamda tasarladım. Ama seni de yanımda istiyorum. Ortak yapımcı olacağız. Sen de dahil olacaksın. Açıkça. Kamera önünde. Ben de öyle. Biz anne ve kızız. Ama yöneten sadece ben olacağım. Yine de bana öğreteceksin."

Cadence sessizleşti.
Kimse bir şey
söylemedi.

Kulaklarımda çınlayan tek şey, "Yine de bana öğreteceksin" oldu.

Cadence dedi ki, "İşte bu. Mezun olduktan sonra yapmak istediğim şey bu."

Bununla birlikte, bitkin bir halde sandalyesine çöktü.

"Yani Annemle Maceralar olmayacak mı?" Not ettim.

"Biraz öyle de olacak," dedi Cadence. "Olduğumuz gibi komik ve harika olmamızı istiyorum. Sanki sıçrama tahtası bizmişiz gibi. Onu kaybettik ve sanki... sanki... onu kaybetmemiz hiç hoş değildi. Ama"-eliyle masayı işaret etti- "işte buradayız."

"İşte geldik," diye fısıldadım.

"Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorarken üzgün görünüyordu.

"Sanırım keşke ben
düşünseydim." Yüzü aydınlandı.

"Ne zaman başlamak istiyorsun?" diye
sordum. Gözlerinde yaşlar
parıldıyordu.

"Size fikirlerimi göstermem gerekiyor," dedi. "Ama düşündüm ki, Wimbledon sırasında Tom'la Londra'ya gittiğimizde, bir anne ve kız bulup oradan başlayacağız."

"Ben bir bakayım, sen de planını paylaşırsın. İşte buradan başlayacağız."

Cadence bana baktı ve sonra şiddetle, "Seni seviyorum anne," dedi.

"Aynısından sana da, evlat."

"Hepiniz fark edeceksiniz," diye araya girdi Nora ve herkes ona baktığında iki elinin parmakları dimdik, şakaklarını, daha doğrusu gözlerinden taşan yaşları gösteriyordu, "her zamanki gibi bu eyeliner ile başardığım sanat eserlerini. Ancak, gelecekte bu devasa başarıyı tehdit edecek bir şey olacaksa bir uyarıda bulunursanız sevinirim. Mesela... gözyaşları."

Cadence kahkahayı patlattı.

Herkes ona katılırken odadaki duygu yoğunluğu azaldı.

Ama ben Tom'un elini aradım, o da benimkini aradığı için ona doğru koştum.

Beni sıkıca tuttu ve kızım rüyasını paylaştıktan sonra onun gücünün tenime sızmasıyla kendimi kaybetmek yerine bir arada tutmayı başardım.

Güzel bir rüya.

Hırslı, yaratıcı ve ilginç bir hayal. Benim bir
parçam olan bir rüya.

Beni de içeren bir rüya. Ama
tamamen ona ait bir rüya.

Chloe şampanya kadehini boşalttı ve Judge'a uzatarak, "Bu sefer nar suyu olmadan alacağım, sevgilim. Ve belki biraz cin, basit şurup ve limonla."

Sasha da "Bunu duydum" dedikten sonra aynı şeyi yaptı.

Tom'un elini tuttum ve kızımın gözlerini buldum.

Bana ışıl ışıl gülümsedi.

Ve tek düşünebildiğim, bu mutluluğu sevdiğim, ilerlemek ve hayatıyla mücadele etmek için duyduğu heyecanı sevdiğim oldu. Yolunun ne olduğunu bilmesini ve onu takip etmek için can atmasını sevdim.

Bunu yapmasını seviyordum. Ve
beni de yanında istiyordu.

Son olarak, Rollo ve benim yaratıcı mirasımızın şimdiye kadar yarattığımız en parlak şey aracılığıyla yaşamasını sevdim.

Evet.

En çok da bu son kısmı sevdim.

HALA MAYIS...

Roland-Garros

Fransa

"SANIRIM HEPIMIZ BUNU GÖRDÜĞÜMÜZE BIRAZ ŞAŞIRDIK.

Rod McMurtry'nin çırağı Dougal Baldwin'in kil üzerindeki performansı, değil mi Tom? O bir çim kort oyuncusu. Sadece 21 yaşında. Ve şimdi Roland Garros'ta yarı finalde."

"Katılıyorum," diye yanıtladı Tom. "Bu yıl Baldwin'de gördüğümüz şey, en iyi oyuncuların arkalarını kollamaları gerektiği anlamına geliyor. Sadece hızla iyileşmekle kalmıyor, bugün sahanın sahibi oldu. Oyununun zirvesinde bir adam gibi görünüyordu. Kendinden emin. Bir kez bile odağını kaybetmedi. İki numaralı seribaşı karşısında düz setler mi? Baldwin'in Avustralya'da çeyrek final oynamasına rağmen, kimsenin Fransa'da böyle bir şey olacağını hayal ettiğini sanmıyorum."

Yardımcı yorumcu Dave monitörleri izledi ve kıkırdadı. "İşte böyle. Kızıl kanlı İskoçyalı, galibiyetini aldı ve kalabalıkta bir favori buldu."

Tom monitöründe gördükleri karşısında kaşlarını çattı.

Özellikle, turda boş zamanlarında kadınlarla birlikte olmaktan hoşlandığı bilinen Dougal Baldwin, annesinin yanında oturan Cadence'in yanına gidiyor, her ikisi de Dougal'ın galibiyetinden sonra ayağa kalkıp alkışlıyor ve Dougal Cadence'e doğru bir el uzatıyordu.

Işıl ışıl parlıyordu, aldı ve salladı.

"Mutlu görünmüyorsun," diye şaka
yaptı Dave. Tom ona ters ters baktı.
"Oh-ho," dedi Dave neşeyle. "Üvey babam hayranı değil."
Kes şunu, Tom mouthed.
Dave ona seyirciler bunu yiyecekmiş gibi bir bakış attı.
"Maça geri dönelim," dedi Tom. "İlk setteki servis kırma Giamatti'yi açıkça şaşırttı. Bir daha toparlanamadı. Baldwin bunu gördü ve öldürmek için içeri girdi."
Yorumlarını bitirdiklerinde Tom kulaklığını çıkardı ve doğrudan yapımcılarının yanına gitti.
"Yine aynı şeyi yapıyor, yalnız arıyor. Ben yürüyorum." "Tom," diye mırıldandı yatıştırıcı bir şekilde.
"Bu işe ihtiyacım olmadığının farkındasın, Sue," diye hatırlattı ona. "Sözleşmemden kendimi kurtaracağım. Ailem canlı yayında tartışmaya açık değil."
Dave göbek attı.
"Hepsi eğlence içindi Tom. Sakin ol," dedi. "Ve eminim bu senin için yeni bir şey değil, ama yine dünyanın en ünlü kadınlarından biriyle görüşüyorsun. İnsanlar senden bu konuda konuşmanı bekleyecektir. Özellikle de o ve kızı saha kenarında oturuyorlarsa, o kadar yakınlar ki, çünkü o koltukları sen ayarladın, kızı maçtan sonra oyuncularla el sıkışabilir."
"Ben tenis maçı anlatıyorum, dedikodu programı sunmuyorum Dave," diye karşılık verdi Tom. "Ve hiçbir şekilde benim özel hayatım, lanet olası bir tenis maçını sunarken insanların konuşmamı beklediği bir şey değil."
"Sen yüksek profillisin. Her zaman yüksek profilli oldun," diye karşılık verdi Dave.
Tom şaşırdı ve sinirlendi. Dave'le yıllardır birlikte çalışıyordu. Arkadaştılar. Bu yüzden bu sorunu ya da başka bir sorunu hiç yaşamadıklarını söylemesine gerek yoktu.
"Sen de yüksek profillisin Dave. Kızının alkollü araç kullanmasından canlı yayında bahsedeyim mi?" Tom sordu.
Dave'in yüzü kızardı.

"Saha kenarında değil," diye homurdandı Dave.

"On yıldır senin yanında oturuyorum. Genny, Chloe, Matt ya da Sasha'dan bir kez bile bahsetmedin. O zaman ne sikim oluyor?" Tom talep etti.

"Dave, bu yanlıştı. Bunu biliyorsun. Bir daha böyle bir şey yapma," diye araya girdi Sue.

Tom'a döndü.

"Tom, gezegendeki en havalı hatunla çıkıyorsun. Üzgünüm, eğer bir maça gelirse ve kameralar onu bulursa ve sen ararsan, bu not edilecektir. Hepimiz biliyoruz ki, eğer onunla çıkıyorsan, kameralar onu bulacaktır. Artık yeni olmadığında, düzenli olarak geliyorsa, orada olması beklenecektir. Ama yeni olmasa bile, o Mika Stowe. Kameralar onu bulacaktır. Şimdi, bu yeni bir şey Tom ve yeni olduğu için de kayda değer. Bu yüzden bir söz ve biraz canlı yayında iyi huylu azarlama beklenecek. Bu işte yeterince uzun süredir çalışıyorsun, bunu biliyorsun." Dave'e geri döndü. "Ama kızı yasak bölge. Tanrım, Dave. Aklından ne geçiyordu?"

"Yine aynı şeyi yapıyor, maçı tek başına yönetiyor. Ben yürüyorum," diye tekrarladı Tom.

"Duyuldun," dedi Sue. "Duyuldu mu?" diye sordu Dave'e.

"Duyuldu," diye mırıldandı Dave.

"Burada bir sorunumuz mu var?" diye sordu.

Dave Tom'a baktı. "Ona bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Ama batırdım. Bir daha olmayacak."

Tom rahat bir nefes aldı.

Dave bir palavracı olabilirdi ama bir pislik değildi. Tom, "Minnettarım," diye karşılık verdi.

Dave bir pislik olmadığı için, Sue hiçbir pisliğe katlanmadığı için, Tom yüksek profilli olduğu için, Mika da öyle olduğu için ve onlar da bu pisliğe alışkın oldukları için, hem şans eseri hem de ne yazık ki durum buydu.

"ARTIK BIR TENIS HAYRANI MISIN?" TOM O GECE MIKA'YA SORDU Yatak.

Mika çırılçıplak, onun üzerine yayılmıştı.

"Tamam, yalan söylemeyeceğim, bu oldukça havalıydı."

Gülümsedi ve alay etti, "Şimdi bahse girerim geçen hafta maça gitmiş olmayı diliyorsunuzdur."

"Haksız olduğunu söyleyemem," diye itiraf etti. "Cadence bağımlısı oldu ve bugün zihnim genişledi, Tommy. Eğer istersen, çalışmak zorunda kaldığında kesinlikle seninle geleceğim."

Tom onu yuvarladı, böylece kendisi üstte kaldı. "Yapmanı istiyorum."

Elmacık kemiğinin üzerinde gezindi, gözleri onun hareketlerini takip etti.

"Eskiden seni izlerdim." Bakışları onunkileri buldu. "Rollo'yla birlikteyken bile seni izledim." Parmağı onun alt dudağında durdu. "Seni biliyordu."

"Benim hakkımda ne biliyordu?" Tom fısıldadı, ses tonuyla onun ruh haline uyuyordu.

"Sadece sen olamadığın için onun tek olduğunu söyledi." "Bu onu üzdü mü?"

Gülümsedi. "Hayır, çünkü onu beceriyordum, seni değil."

Tom kıkırdadı.

Dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Başını tekrar yastığa bıraktığında, "Bugün Cadence'in sırtını aldığın için teşekkür ederim," dedi.

Ona Dave'le ilgili durumu anlatmıştı. "Benim işim."

Bu gülümseme daha sıcak, daha tatlıydı ama "Yaşlı değil ama genç de değil. Maç sırasında kameraların birkaç kez üzerimizde olduğunu biliyordu. Harikaydı, bunu sen yaptın. Ama ne yaptığını ve sonuçlarını biliyordu."

Tom kesin bir tavırla, "O yasak bölge," dedi. Ve bir gülümseme daha aldı.

Bundan sonra, "Uyumadan önce bir orgazm daha yaşayana kadar seni yiyeceğim" dedi.

Kaşları havaya kalktı. "Bu konuda söz hakkım var mı?" "İstiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Ben öyle düşünmüyordum," diye mırıldanarak vücudunda aşağı doğru hareket etmeye başladı.

"Tom?" diye seslendi ve Tom durup ona baktı. "Birazdan çok inleyeceğim, sonra da muhtemelen bayılacağım. Bu yüzden, bu olmadan önce, seni seviyorum bebeğim demeliyim."

Göbeğinin derisini öptü.

Adam aşağı kaydı ve kadının karnının derisini öptü.

Kadın onun için bacaklarını açtı ve adam başka bir yerini öptü.

Tom da Mika'nın onu sevdiğini bildiğinden emin oldu.

TEMMUZ...

Her yerde

"UZUN ZAMAN DEDİKODULAR ÇEVRE CORE NOKTAATLETİZM bugün The Worldist adlı internet haber sitesinde yayınlanan kışkırtıcı bir yazıyla patladı. En az on altı kadının Core Point yöneticileri ve sponsor oldukları sporcular tarafından cinsel tacize veya saldırıya uğradığına dair raporlar ortaya çıktı.

"Makalede, şirketin bu vakalara ilişkin 'Yakala ve Öldür' politikası endişe verici ayrıntılarla gözler önüne serildi. Core Point'in kurucusu merhum Doyle Martin'in öncülük ettiği ve şu anki CEO'su olan oğlu Cyrus'un devam ettirdiği bu vakaların, yönetim kurulu üyesi AJ Oakley tarafından yönetildiği iddia ediliyor.

"Oakley, Teksaslı açık sözlü bir petrolcüdür, bazıları tarafından renkli bir karakter olarak bilinir ve

başkaları tarafından son derece sakıncalı bulunmuştur.

"The Worldist'in makalesinde ayrıntılı olarak yer alan bilgiler, Bay Oakley'in bu faaliyetleriyle ilgili olarak serinin gelecek yazılarında daha fazla bilgi paylaşılacağını ima etmektedir. Yönetim kurullarında görev yaptığı kuruluşlar ve Bay Oakley'nin kendi şirketleri şimdiden yanıt vermeye başladı.

"Bay Oakley, seksen sekiz yaşındaki, kuşatılmış, bir zamanların dev petrol patronundan uzaklaşmak amacıyla bugün yapılan acil yönetim kurulu toplantılarının ardından iki kuruluşun yönetim kurullarından çıkarıldı.

"Oakley'nin kendi şirketleri yorum yapmak için müsait değildi. Ancak, bağlı olduğu diğer tüm kuruluşlar bu konuyu kendi içlerinde incelediklerini ve yönetim kurullarının Bay Oakley'nin gelecekteki katılımıyla ilgili olarak yakında karar vereceklerini paylaştılar.

"Son zamanlarda Bay Oakley'in sadece ailenin çok uluslu şirketi Oak World Oil'in değil, Teksas'taki büyük sığır çiftliğinin de kötü yönetilmesinden kaynaklanan önemli mali sıkıntılar içinde olduğu bildirilmektedir. Bay Oakley'in yıllar önce bir barda saldırı suçundan hapis yatmak da dahil olmak üzere kötü davranış ve kararlarla dolu bir geçmişi olan oğlu Jeff çiftliği yönetiyor. Jeff Oakley kısa bir süre önce Lone Star Sığır Çiftçileri Birliği ile ters düştü. Gerçi tam olarak ne olduğu Birlik tarafından gizlendi.

"Bugün kıdemli Bay Oakley'in başına gelen kötü haberlerin hepsi bu değil. AJ Oakley'nin yirmi dört yaşındaki sosyal medya fenomeni, kendini 'yaşam koçu' olarak tanıtan ve eski güzellik yarışmacısı eşi Margaret-Sue Faber-Oakley bugün boşanma davası açtığını duyurdu.

"Bu haberle bağlantılı olarak, eski tenis yıldızı Miranda Trainor, eski bir meslektaşı olan Core Point sponsorluğundaki sporcu Andrew Winston tarafından uğradığı tecavüze ilişkin cezai soruşturma başlatılması için New Scotland Yard ile temasa geçti. Worldist'in bugünkü makalesinde Trainor'un yanı sıra tecavüze ya da cinsel istismara uğrayan diğer üç kadının hikayesi de

paylaşıldı.

Bay Winston tarafından profesyonel tenis oyuncusu olduğu dönemde saldırıya uğramıştır.

"Bay Winston'ın sponsoru olarak, Core Point Athletics'in bu kadınlara bu iddialar konusunda sessiz kalmaları için para ödediği iddia ediliyor, ki bu hikaye bugün ortaya çıkana kadar kadınlar on yıllardır bunu yapıyorlardı.

"Olayın ardından şarkıcı ve eski model Luna Bevin Twitter'da kendisinin de Winston tarafından cinsel saldırıya uğradığını duyurdu.

"İngiliz yetkililer, birkaç yıl önce Bayan Trainor'a yönelik saldırısı nedeniyle yargılanmak üzere Bay Winston'ın iadesini isteyeceklerini belirttiler.

"Bay Winston tüm bu iddiaları reddetmiştir.

"Spor dünyasının bu makaleye tepkisi hızlı ve agresif oldu, birçok profesyonel kuruluş Core Point sponsorluklarını ve oyuncular, takımlar ve sahiplerle olan faaliyetlerini gözden geçirdiklerini açıkladı. Sampson Cooper, Kuzey Carolina'daki sorunlu gençlere yönelik ünlü kampında Core Point ekipmanlarının yasaklandığına dair bir açıklama yaptı. Rod McMurtry de aynı şeyi yaptı ve İskoçya'nın Glasgow kentindeki tenis kulübünde yasakladı. Hale Wheeler, kar amacı gütmeyen açık hava kuruluşu Trail Blazer'ın gelecekteki hizmetlerinin hiçbirinde Core Point ekipmanlarının kullanılmasına veya giyilmesine izin verilmeyeceğini belirtti. Hem halen yarışan hem de emekli olan düzinelerce sporcu Core Point'i ve bu faaliyetleri kınayan açıklamalar yaptı. Hatta bazıları TikTok'ta Core Point ekipmanlarını yaktıkları videolar yayınladı. Sosyal medya o zamandan beri profesyonel olmayanların da aynı şeyi yapmasıyla dolup taşmaya başladı, mağazalara Core Point ürünlerini stoklamayı bırakma çağrıları yapıldı ve hatta Core Point'i raflarında bulundurmaya devam etmeleri halinde mağazalara grev çağrısı yapıldı.

"Bay Oakley, birçok kişinin yüzü ve hedefi haline geldi. Muhtemelen The Worldist makalesi bunu 'buzdağının görünen kısmı' olarak tanımladığı için. Bundan sonra hangi ayrıntıların ortaya çıkacağını göreceğiz."

İKI GÜN SONRA...

Her yerde

"ATLETIZMIN GELIŞEN TEMEL NOKTASINDA ŞOK EDICI BIR DEĞIŞIKLIK

Son birkaç gündür ortaya çıkan AJ Oakley hikayesinde, dünyanın dört bir yanından daha fazla kadın, kuşatılmış atletizm organizasyonundan ve seksen yaşındaki işadamı AJ Oakley ile bağlantılı şirketlerden gelen para veya tehditlerle susturulduklarına dair iddialarla öne çıkıyor...

"Büyük Oakley'nin en küçük oğlu Jameson Oakley, babası teknoloji milyarderi Corey Szabo'dan kalan servetin varisi Hale Wheeler ile birlikte Core Point Athletics'i satın aldıklarını açıkladı.

"Bay Jameson Oakley ve Bay Wheeler, şirketi lağvetmeyi, çok uluslu yönetim birimlerini temizlemeyi ve ortaya çıkarılan her türlü yanlışı yetkililere bildirmeyi planladıklarını açıkladılar. Bugün çok sayıda yönetici görevden alındı ve ofislerinden çıkarıldı, güvenlik ekipleri temiz ve kapsamlı bir soruşturma başlatmak amacıyla kayıtları kilitlemek için on iki farklı ülkedeki Core Point binalarına girdi.

"Genç Bay Oakley ve Bay Wheeler da operasyonları değerlendireceklerini ve uygulanabilir olması halinde, ki böyle olacağını düşünüyorlar, kar amacı gütmeyen sosyal bir şirket olarak yeni bir isim altında yeniden faaliyete geçeceklerini paylaştılar. Bu, şirketin gönüllü bir yönetim kurulu ile mevcut faaliyetlerine devam edeceği ve tüm kârın Bay Wheeler'ın Trail Blazer programı da dahil olmak üzere sosyal amaçlara aktarılacağı anlamına geliyor.

Bay Wheeler'ın şu sözleri aktarıldı: "Bu mükemmel bir uyum. 'Eğer geçmiş yönetimin pis kokusunu temizleyebilirsek. Bununla birlikte, bu şirketi tersine çevirmeye çalışırken mümkün olduğunca çok insanı istihdam etmeyi umuyoruz.

Bu çirkin olaya karışmayan sadık çalışanların geçimlerini sürdürebilmeleri için hızlı bir şekilde çalışacağız. Soruşturma süresince maaşları, sosyal haklarıyla birlikte ödemeye devam edeceğiz.

"Halen devam etmekte olan bu hikayeyle ilgili diğer bir haber de, kıdemli Bay Oakley'in bir zamanlar yer aldığı tüm kurullardan çıkarılmış olmasıdır. AJ Oakley ile aralarına mesafe koymaya yönelik bu kampanya o kadar yaygın ki, kendi şirketi, ailenin bocalayan amiral gemisi Oak World Oil'in bile CEO'luk ve Yönetim Kurulu Başkanlığı görevlerinden alınmasını düşündüğü bildiriliyor."

Jamie

HALA TEMMUZ...

New York Şehri

TELEFONU ÇALDIĞINDA, JAMIE EKRANI KONTROL ETTI VE Arkadaşına yarım bir gülümseme gönderdi ve telefona cevap vermekte tereddüt etmedi.

Ama koltuktan kalktı ve pencereye doğru ilerleyerek, "Merhaba baba," dedi.

"Pipsqueak, anasının kuzusu, sumabitch, küçük orospu çocuğu," diye yanıtladı AJ.

"İyi bir ruh halinde görünmüyorsun."

Kanepeden gelen boğucu bir kahkaha duydu.

Jamie gülümsüyor olsa da o tarafa bakmadı.

Şimdi özenle yerleştirilmiş ışıklarla aydınlatılmış, hem davetkâr görünmesi hem de cömertliğini göstermesi için konumlandırılmış yemyeşil arka bahçesini inceledi.

Ve on dakika kadar önce bir yönetim kurulu üyesinden duyduğu, oylamanın yapıldığı ve babasının kendi şirketinden derhal geçerli olmak üzere çıkarıldığı haberini düşündü.

"Maggie-Sue'nun evlilik sözleşmenize karşı açtığı dava için başınız sağ olsun," Jamie babasını gerçekten neyin kızdırdığını bilmiyormuş gibi davrandı. "Acı ve ıstırap, evliliği suiistimal, sadakatsizlik, bunlar kulağa hoş gelmiyor."

"Bu evlilik sözleşmesi yenilmez."

"Umarım haklısındır. Ona verecek fazla bir şeyin yok. Alacaklılar çiftliğin etrafını sarmış durumda. Şu anda senden daha fazla hisseye sahipler. Çiftliği kurtarmak için onlara ödeme yapmak ve işaretlerini üstlenmek zorunda kalacağım. Ama merak etmeyin. Çiftçilikle ilgilenmiyorum. Gerçi Reid temasa geçti ve satın almaya ilgi duyduğunu belirtti. Aile indirimi yapmayı düşünüyorum."

AJ, "O kaltağı arazime yaklaştırırsan seni vurup öldürürüm, kalan yıllarımı parmaklıklar ardında geçireceğim umurumda değil," diye tehdit etti.

"Düşmanlığı anlamıyorum. Bu aile içinde kalacak."

"Buna pişman olacaksın, evlat."

"Baba, gerçekten yapmayacağım."

"Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?" AJ alay etti. "Şehirli çocukların nasıl kirli oynanacağını bildiklerini mi sanıyorsun?" Babası bir boğa gibi nefesini üfledi. "Doğduğundan beri kulaklarının arkası ıslak. Benimle uğraşıyorsun. Sen de Jeff'le. Sana pisliği göstereceğiz."

"Doğduğum andan beri beni hafife aldınız. Sen bir Billings'sin. Sen bir Oakley'sin. Ama ben bir Jameson'ım. Ben bir Morgan'ım. Ve biz uzun zaman önce çamurda debelenmekten hoşlananların aptallar olduğunu öğrendik. Seni çatı katındaki ofisimden ezmek çok daha eğlenceli. Böylece her şey bittiğinde dışarı çıkıp akşam yemeği yemek için çok daha hazırlıklı oluyorum."

"İşte böyle şeyler yüzünden keşke seni annenin karnına koymasaydım diyorum."

"Senin gibi bir pislik yüzünden istemedi baba."

Sessizlik.

Sonra AJ talep etti. "Az önce ne dedin sen?"

"Biliyor musun," diye hırladı Jamie tehlikeli bir şekilde, "sanırım bu işin en sevdiğim kısmı sevdiğin her şeyi almak olmayacak. Bunu senin çözmen olacak."

Bağlantıyı kesti ve ardından babasını engelledi.

Telefondan başını kaldırdığında Nora orada durmuş, ona viskisini ikram ediyordu.

Kadının onu tazelediğini fark etti. "Teşekkür ederim," dedi ve aldı.

"İyi misin?" diye sordu, bir yudum alırken onu yakından izliyordu.

Şişesi on bin dolar olan ılık, zengin, odunsu sıvıyı yuttu.

Kazandığı para.

Oak World Oil'in arkasındaki pislik tarafından bir kuruşuna bile dokunulmadı.

"Ben gayet iyiyim," diye açıkça belirtti.

"Jamie-"

"O hiçbir zaman benim babam olmadı, Nora," dedi Jamie. "Onun aslında babam olmadığını öğrenmeden önce bile."

"Bence dikkatli olmalısın," diye tavsiyede bulundu. "Köşeye sıkışmış bir hayvan hakkında ne derler?"

"Elinde hiçbir silah kalmadı."

"Peki o zaman, çaresiz bir adam hakkında ne derler?"

Jamie başını salladı.

"Kaldıraç olarak kullanmadığı bir kuruşu ya da bir parça mülkü yok. Bu son boşanma onu yıkacak. Ona verecek hiçbir şeyi yok. O taştan kan sızana kadar durmayacak. Ondan önceki her karısı da aynısını yaptı, sadece onları ödeyecek parası vardı. Şimdi yok. Ve kardeşim bir embesil. Babamın hiç müttefiki yok. Hem de hiç. Elinde kalan tek şey itibarıydı. Artık asistanlarına sekreter demekte ısrar eden moruklar bile onunla yemeğe çıkmıyor. O bir dışlanmış. Ve bu grupta dışlanmış biri olmak için biraz uğraşmak gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse

Tanrım, altı ay önce, anlaşma yapmak için hiçbir şeyi olmasa bile, tam olarak bunu yapmasına ve kıçını soktuğu askıdan kurtarmasına izin vermezdim. Şimdi, Nora, işi bitti. Ve geri dönüşü yok."

"Sen öyle diyorsan."

Ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. "Ben de öyle diyorum."

"Mm," diye mırıldanarak martini bardağını dudaklarına götürdü. "Seni beslemem gerekiyor," diye belirtti.

"Ne kadar acıktığımı fark ettim ve bu işi ne zaman halledeceğinizi merak ettim," diye cevap verdi.

Jamie tekrar gülümseyerek elini uzattı ve "Hindili sandviç?" dedi.

"Beni mutfağına götürüp sandviç ikram edersen bir daha beni asla göremezsin" derken bile elini tuttu.

"Buna izin veremem." Ve yapamadı.

Ondan hoşlanmıştı.

Çok komikti. Kendini tanırdı ve kendi teninde rahattı. Sadık ve sevgi doluydu, sadece kendi tarzında. Dru ondan çok hoşlanıyordu. Judge da öyle. Chloe ona tapardı.

Rosalind öldüğünden beri Nora'ya karşı olduğu kadar içten ve sık gülümsememişti.

Ve ona bakmak harikaydı.

Kızı artık kendi işini yapıyor, Jamie'nin birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı biri olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyordu. Dru onunla Brooklyn'de kendi dairesini kiralamak ve Jamie ve annesiyle birlikte büyüdüğü evden taşınmak hakkında bile konuşmuştu.

Ve mucizevi bir şekilde, bazen Lindy'nin hayatında bıraktığı boşluğun kemirici acısını unutuyordu.

Sonra tek başına yatar ve hatırlardı.

Ama Nora müthişti. Onu yıllardır bir tanıdık olarak tanıyordu ama keşke daha önce arkadaş olsaydık diye düşündü.

Rosalind ondan hoşlanıyordu, ama onu daha iyi tanısaydı, çok daha fazla hoşlanabilirdi.

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve Jamie, yanında çok güvendiği bir kadının olmasının ne kadar iyi bir his olduğunu hatırlıyordu.

Asla oraya gitmeyecekti, onun için değil, tek büyük aşkını yaşamıştı ve bir daha böyle bir şey aramaya niyeti yoktu. Nora da bunu istemediğini açıkça paylaşmıştı.

Eğer temel insan içgüdüleriyle uğraşmaları gerekiyorsa, bunu başka bir yerde gizlice bulabilirlerdi.

Şimdi bu, güvenmeye başladığı, derinleşen bir dostluktu.

Hazine bile.

Nora inatla yemek yapmadığından, hatta ona öğretmeyi teklif ettiğinde öğrenmeyi reddettiğinden, Jamie o izlerken Kiev tavuğu ile sote yeşil fasulye ve pilav yapmaktan keyif alıyordu.

Nora
gülümsedi.

Güldü. Şaka
yaptı.

Sohbet, Nora'nın hoş ve keskin üslubuyla kolay ve ilginçti.

Birlikte yemeklerini yediler, ardından film izlerken bir şeyler içtiler, Jamie onu eve götürmek üzere arabalarından birine bindirdi ve gecenin huzuruyla yatağına gitti.

Ve Lindy'yi kaybettiklerinden beri ilk kez, onun hayatıyla.

BUNU NORA'NIN GECEDEN ZEVK ALDIĞINI BILMEDEN YAPTI.
çok.

Ama eve huzurlu ve dingin bir şekilde dönmedi. Gitmedi çünkü ev sahibine aşık oluyordu. Ve bunun karşılığını asla alamayacağını biliyordu.

Ama onu asla terk etmeyecekti.

Onun yerine geçecek birini bulana kadar olmazdı (ki Jamie kadar iyi kalpli ve sevgi dolu bir adamın bunu yapacağını biliyordu).

Bu olduğunda, zarif ama sessiz dairesine geri dönecekti.

Ve hayatını yaşamaya geri dönecek. Tek başına.

Hale

HALA TEMMUZ...

Tokyo

AKŞAM ONUN, SABAH ONUN VAKTIYDI VE HALE telefondaki isim.

Telefonu neden açtığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama cevap vermekte tereddüt etmedi.

"Elsa," diye selamladı.

"Kurşunu gömdün yakışıklı," diye mırıldandı.

Gömleğinin birkaç düğmesini gevşetip otelinin gece vakti Tokyo'nun muhteşem manzarasına sahip penceresine yönelirken dudaklarının yukarı kalktığını hissetti.

"Lütfen bana bunun göründüğü kadar delice lezzetli olduğunu söyle," diye yalvardı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Sen ve Jamie Oakley'nin Core Point'i devralmanızdan bahsetmiyorum. Core Point ile ilgili haberler çıkmadan önce Jamie Oakley ile Core Point'te önemli bir hisseye sahip olmanızdan bahsediyorum, böylece birkaç gün içinde Core Point'in kontrolünü ele geçirebilirsiniz."

Hale bunu eğlenceli bulmadı.

Bunu radarın altında yapmışlardı.

Ya da onlar böyle düşünüyordu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Kaynaklarımı açıklamam." "Elsa-"

"Bana aylar önce bu konuda özel bir bilgi verseydiniz, Mika ve Tom'u yıllarca yalnız bırakırdım," dedi.

Doğru.

Bu yüzden telefonu açtı.

Ara sıra Jamie ve Nora'ya yer veriyordu. Chloe ve Judge. Genny ve Duncan. Rix ve Alex.

Ama adamları ona Mika ve Tom hakkında sadece iki kez kısa haberler yaptığını söylediler. Fransa Açık ve Wimbledon sırasında.

Herkes Hale'in tanıdığı tek babadan ve aşık olduğu kadından beslenirken, Elsa sessiz kalmıştı.

"Onları rahat bıraktığın için minnettarım," dedi sessizce.

"Dairemi, stüdyomu ve işimi seviyorum Hale," dedi soğuk bir sesle. "Başka seçeneğim var mıydı?"

"Bu seni susturmak için değildi."

"Öyle değil miydi?"

"Diğer insanlar hakkında istediğin kadar konuşabilirsin, ama benim ailem hakkında değil."

"Yani, sessiz kalmamı istediğiniz konularda beni susturmak içindi. Kukla ustam için ipek kordonlar isteyebilir miyim, böylece onları çekmesi iz bırakmaz?"

Hale iç çekti.

"Bunu ifademi onaylamanız olarak kabul ediyorum," dedi. "Ve ipek konusunda da evet."

İpek kordonlar ve Elsa.

Hale bunu aklından çıkardı.

"Beni sıkıştırmak için mi aradın?" diye sordu.

"Hayır, aradım çünkü her ne kadar sizden hiç hoşlanmasam da, ne düşünürseniz düşünün, ailenizden hoşlanıyorum.

Sapkın bir şekilde mükemmeller, ki buna güvenmiyorum, ancak bu bir cephe olursa ve kayarsa hemen orada olacağım."

Kadın başka bir şey söylemeyince, "Beni sevmediğini ama ailemi sevdiğini söylemek için mi aradın?" diye sordu.

"Lütfen beni doğru dinle, Hale. Senden hiç hoşlanmadığımı söyledim. Bu basit bir hoşlanmama değil. Bu benim başka birinden, o başka kişi de sizsiniz, çok hoşlanmamam."

Hale, gülmek istemenin ve sinirlenmenin yanı sıra düşünmesine izin vermediği başka bir şey daha olduğunu hissetti.

"Anladım," dedi. "Benden hiç hoşlanmıyorsun."

"Ama ailenden hoşlanıyorum."

"Kendini tekrar ediyorsun, Elsa."

"O zaman yeni bir şey paylaşacağım. Paloma Friedrichsen'in taşıdığı bir kini var. Ve Susan Shepherd adında bir kadınla karşılaşmaya çok ama çok yakın."

Hale'in vücudu tepeden tırnağa kaskatı kesilmişti.

"Ben olsam ona binerdim, yakışıklı. Hem de hemen," diye tavsiyede bulundu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi, sesi en az kendisi kadar kuşkulu çıkıyordu. "Bir haber çıkmadan önce beni uyarmak için mi arıyorsun?"

"Elimde Mika Stowe'un Eylül ayında çıkacak olan kitabının gelişmiş bir kopyası var," dedi. "Okudun mu?"

"Henüz değil."

"Yapacaksın. Güven bana. Bunu sakın kaçırmayın. Gerçi Rollo Merriman'ın kafasının o kazada vücudundan ayrıldığını hatırlatmama gerek yok sanırım."

Adam irkildi. "Tanrım, kadın. Hayır. Bana hatırlatmana gerek yok."

"Mutluluk için uzun süre bekledi, Hale. Sen kudurmuşçasına sadık ve koruyucu bir aile babasısın. Hiçbir şeyin bunu bozmamasına dikkat et, tamam mı?"

Bununla birlikte telefonu kapattı.

Hale yavaşça telefonu kulağından uzaklaştırdı ve ona baktı.

Tam o sırada bir mesaj geldi.

Elsa'dan.

SS'in icabına baktıktan sonra Nora Ellington'ı Paloma'ya ayarla. Sorma. Sadece bana güven.

Geri mesaj attı, CP durumu bire bir görüşmemiz sırasında masadan kalktı.

O oldu çıplak göğüslü ne zaman o alındı,
Bu yüzden Anlaşmamızı hatırlıyor.

Unutmama izin verecek misin?

Kadın döndüğünde pijamalarını giymiş, dişlerini fırçalıyordu, Asla. Şimdi bir randevu ayarlayalım mı?

Japonya'da geç oldu. Sana geri döneceğim.

Ve nedense, "Evet, senden hiç hoşlanmıyorum, Hale Wheeler" cevabını aldığında güldü.

Öylece bıraktı ve telefonunu kapattı çünkü bu onu çıldırtacaktı.

Sonra aklı setteki kadife koltuklardan birine yayılmış, bacaklarının arasında diz çökmüş olduğu ana gitti ve kendine bakarken bu görselde kalmasına izin verdi.

Özellikle sert boşaldı.

Ama temizlendikten sonra, alışılmadık bir şekilde uykuya dalmakta zorlanmadı.

YIRMI DÖRT SAAT IÇINDE, HALE HATTIN

Susan Shepherd ve Tom Pierce arasındaki ilişki sonsuza dek silinmişti.

Sonra Nora Ellington'ı aradı.

Tom

AĞUSTOS.

Cave Creek

TOM POSTAYI ALDI VE ŞU ADRESE YÖNLENDIRILMIŞ BIR ŞEY GÖRDÜ Scottsdale'deki eski adresi.

O evi satmıştı.

Kliniğe gidip gelmesi daha uzun sürüyordu ama en azından Mika ve Cadence'in evde kedileri vardı.

O tanınan ve el yazısı ve açıldı hemen.

Tom,
Bilmeni isterim ki, eve geri taşındım. Daha güvenli. Cal ve Colt bana göz kulak olacaklarını söylediler. Ve evde olmak iyi hissettiriyor.

Öyle olacağını düşünmemiştim. Ama telafiyi hak edenlere daha yakın. Düşündüğüm kadar zor değil. Beni yemeğe davet etmiyorlar ama J&J'de bir şeyler içerken Cal benimle oturacak. Feb medeni. Cher ve Merry de arkadaş olmaya başladılar.

Gözüm üzerindeydi ve mutlu olmana sevindim Tom. Bunu hak ediyorsun.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Ben de hak ediyorum.

İyi haberlerim var.

Artık yanıldığını

düşünmüyorum. Mutlu olun ve

kendinize iyi bakın,

Susie

Bunun yerleşmesine izin verdi ve güzelce yerleşti.

Onunla temasa geçmeyi, hayatına devam etmesine sevindiğini ve bunun doğru bir yön gibi göründüğünü bildirmeyi düşündü.

Sonra daha iyi düşündü.

Araları temizdi ve bu onun fikri olmasına rağmen karşılıklı olarak kabul edilmişti.

Geri dönüş yok.

Onun iyi olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Ama şimdi, o da bitmişti.

Sonra Tom mektubu Mika döndüğünde göstermek üzere bir kenara koydu. O ve Cadence Teksas'ta Judge'ın teyzesi ve kuzeni Reid ve Greer Oakley ile ilgili bir film çekiyorlardı.

Tom buzdolabından kendine biraz su aldı.

Sonra Ace ve Serena'yı ayağıyla geride tutarak, çünkü hala onu her yerde takip ediyorlardı (en azından evde onu asla terk etmeyecek iki çocuğu vardı), tenis kortunu inşa eden adamları kontrol etmek için dışarı çıktı.

Elsa Cohen

"The Elsa Exchange"
Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

"BENIM HARIKA GÖZLEMCILER, BEN VAR SADECE HARCANDI VE AKŞAM büyüklükle. Evet, daha önce de belirttiğim gibi, Mika Stowe'un son kitabı Our Creation (Yaratılışımız) adlı sıra dışı ve ultra

Kişisel resimler, kısa öyküler, vinyetler ve şiirlerin yanı sıra Bayan Stowe'un Pissed-Off Hippies'in davulcusu Rollo Merriman'la yaşadığı çekim yıldızı aşkına duyduğu hayranlığı ve kederi anlatan yeni fotoğrafları. Ve bir kenara, bunu satın almalısınız. Hem de hemen. İlahi bir şey. Ama konuyu dağıtmayayım, kitabın tanıtım partisine ben de davetliydim."

Büyük, parlak, işlemeli çiçekleri, derin göğüs dekoltesi ve püsküllü etekleriyle göz kamaştıran bordo saten elbisesi içindeki Mika Stowe, Tom Ford marka takım elbise giyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı Tom Pierce'ın yanında duruyordu. Tom'un diğer yanında, yine kolunun kıvrımında, Mika ve Rollo'nun sade pembe askısız bir elbise giyen kızları Cadence duruyordu.

Elsa'ya geri dön.

"Bu nasıl bir ayarlama? Kayıp aşkını kutlayan kitap tanıtım partisindeki yeni adam. Ama tabii ki, bu ekipte her zaman olduğu gibi, dahası da var."

Ekranda Mika ve Tom'un Imogen Swan ve Duncan Holloway ile ayakta sohbet ederken çekilmiş bir fotoğrafı.

Yargıç Oakley, Chloe Pierce, Jamie Oakley ve Nora Ellington'ın Tom ve Mika ile konuşurken çekilmiş fotoğrafı kesilir.

Elsa'ya geri dön.

"Her şey aile içinde, her zamanki gibi, ama somurtmalıyım." [Kamera geri çekilmeden önce Elsa'nın ekrana somurttuğu yakın plan çekim] "Judge ve Chloe'nin yaklaşan evliliklerinden haberim yok. O ilk haber değil. Çok cimri davranıyorlar. Şunu duydum, bunu duydum ve korkarım ki yakın ve ben... hiçbir şey bilmiyorum. Ama! Bu nedir?"

Ekrandaki resimde John "Rix" Hendrix kolunu Alexandra Sharp'a dolamış, ikisinin de başı öne eğik, Alexandra'nın babası Ned Sharp ile derin bir sohbet içinde görünüyorlar.

Elsa'ya geri dön.

"Eğer Sharps ve favorilerimizden biri olan yakışıklı kahraman, bir Pierce/Swan/Holloway/Stowe etkinliği olmasaydı

Rix Hendrix ortaya çıkmadı. Görünüşe göre en sevdiğimiz aile büyürken ve yayılırken her şey her zamanki gibi şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Ama bu bizi bir soruyla baş başa bırakıyor. Ne olduğunu bildiğinizi biliyorum. Sırada kim var?"

Cadence Merriman'ın tenisçi Dougal Baldwin ile çekilmiş fotoğrafları ekranda yanıp sönüyor. Bir diğeri Cadence ve Duncan Holloway'in en küçük oğlu Gage ile. Bir üçüncüsü Drusilla Lynch ve Sullivan Holloway ile. Ve son olarak, Hale Wheeler ve Blake Sharp.

Elsa'ya geri dön.

"Ben, kendi adıma, nefesimi tutmuş bekliyor olacağım. Ve izleyeceğim. İzleyeceğim. İzleyeceğim. Öğrendiğimde, ilk öğrenen sen olacaksın. Şimdi, bir sonraki görüşmemize kadar, pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.

İmzala.

Elsa

SETTEN ÇIKTI VE ONLARIN BULUNDUĞU ALANA GEÇTI.

saç ve makyaj yaptı.

Seti sadece ona aitti. Başkası kullansın diye bozulmayacak noktaya gelmişti.

Bir galibiyet.

Ancak, gerçek set ve etrafındaki alan çok küçüktü.

Şehrin en iyi yeri olmadığı için ekipmanlarını kilitledikleri bir kafes vardı. Elsa'nın ayrıca çalışabileceği, telefonlara cevap verebileceği, ipuçları alabileceği ve hangi fotoğrafları satın alacağına karar verebileceği küçük bir ofisi vardı. Neyin yayına gireceğine ve neyi web sitesine koyacağına karar verirken (ve sonra web sitesine koyarken, o noktada, güncellemeleri yapacak başka birini karşılayamazdı, lüks seti

ve kapsamlı, özenle markalaştırılmış web sitesi duman ve aynaydı, ne kadara mal olduklarını düşünmekten hoşlanmıyordu, ama her kuruşuna değmişti).

Takipçileri patlıyordu. Sponsorları da öyle. Web sitesi hitleri ve oradan da satış ortaklığı reklamları da öyle.

Bu iş güvenebileceği bir şekilde devam ederse taşınabilecek, genişleyebilecek, daha büyük bir ofise, bir giyinme odasına, belki bir asistana sahip olabilecekti.

Bu bir koltuk altı operasyonuydu. Ama yakında öyle olmak zorunda kalmayacaktı.

Ancak, takas yapsa bile Hale Wheeler'ın onu takip edeceğini biliyordu.

Elsa, şovunda yer alacak tasarımcı elbiselerini internet üzerinden satış yapan sitelerden ya da konsinye mağazalardan bulabilmek için cimrilik yapmak, tasarruf etmek, ona bir şeyler getirmek için her yere koşuşturan sevgili küçük gelinciklerine para dağıtmak ve ekibinden biri çekim yapamadığında kurtçuk paparazzilere daha da büyük paralar ödemek zorunda kaldı.

Ama Hale yeni bir dükkan açtığı binayı gözünü kırpmadan satın alabilirdi.

Biricik kameramanı Chuck kapıya yönelirken, "İyi gösteriydi bebeğim, sonra görüşürüz," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Kilitlemek için iyi misin?" diye sordu.

Değişmesi gerekiyordu. Bu mahallede Prada elbisesiyle dolaşamazdı.

"Evet. Yarın görüşürüz."

Chuck dışarı çıkarken ona bir selam verdi.

Elsa tuvalet masasından telefonunu aldı. İki yeni mesaj almıştı.

Birinci mesaj: Bu kaçınma taktikleri de neyin nesi? New York'tayım. Dün gece aynı lanet partideydik. Selam bile vermedin ve her yaklaştığımda kaçtın. Sana en son geldiğimde, o kadar hızlı rezervasyon yaptın ki, yer imini düşürdün, bu arada **bende** var ve şimdi onu fidye olarak tutuyorum. Sana mesaj attım.

Bu boku ayarlamak için defalarca. Ne oluyor, Elsa? Bu oyunlar da neyin nesi? Bu röportajı yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?

İkincisi ise, "Sadece söylüyorum, biz o görüşmeyi yapıp arkada bırakana kadar yer iminizi alamazsınız" dedi.

Bu Hale'den.

Ve bahsettiği kitap ayracı fidye değerindeydi (bir nevi). Tiffany'nin Elsa Peretti kalpli kitap ayracıydı. Büyük lansman partisi için Mika'nın kitabıyla birlikte gelmişti.

Elsa onu gördüğü anda çok sevmişti. Sahip olmak isteyeceği bir şeydi ama kendisi için satın alabileceği bir şey değildi. Kaybettiğini fark ettiğinde çok üzülmüştü.

Şimdi daha kötüydü çünkü Hale'in

elindeydi. Yer imi onun elindeydi.

Bir ürperti teninde gezindi.

Dün gece Mika Stowe'un kitap tanıtımında kendisinin çektiği fotoğraflara gitti.

Blake Sharp ile Hale.

Gülümsemeler.

Gülüşmeler

.

Flörtleşme.

Kalbi sıkıştı.

Sonra aynısını gözleriyle yaptı. Bu...

Değildi.

Güzel.

Hale'in mesajını (yine) görmezden geldi, kıyafetlerini değiştirdi, Prada'yı dikkatlice katladı ve Target'tan aldığı bir spor çantasına yerleştirdi, ışıkları söndürdü.

Ve ayrılırken kapıyı kilitlediğinden emindi.

EYLÜL...

New York Şehri

ÇIFT, DUVAR RESMININ ALTINDA YATAKTA SARMAŞ DOLAŞ UZANIRKEN

İki kat yukarıdaki kalabalık bir odadaki çiçekler, kitap son sayfasına kadar açık bir şekilde, tek amacı umudu büyütmek olan bir mikroskobun yanındaki masanın üzerinde duruyordu.

Kitabın açık sırtı boyunca bir baget uzanıyordu.

Sol sayfada, vahşi ama bakımlı bir çöl bahçesinin karanlık çerçevesinden Arizona gün doğumunun canlı turuncu ve gölgeli bulutlarının bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf alçaktan çekilmişti, yukarı bakıyordu, güneş bir kaçınılmazlıktan çok bir hedef gibi görünüyordu. Daha az şafak, daha çok bir fırlatma.

Sağ sayfada beş yavru kedinin resmi vardı, sevimli kafaları arkaya eğilmiş, onları büyüleyen bir şeye bakıyorlardı.

O tarafta da bir şiir vardı.

Ve Sonra Sen Geldin

Ve sonra sen geldin.
Ama önce sen geldin.
Beni bağlılıkla
silahlandırıyor.
Beni terk etmek.
Beni terk etmek.

Yalnız.

Ve sonra sen geldin.
Ama sen hep oradaydın.
Tam orada.
Uzakta.
Beni terk etmek.
Beni terk etmek.

Kırılmış.

Ve sonra sen geldin.
İlk ve son.
Kedi tüyleriyle beni büyülüyor.
Yapışmak.
Kalıyorum.
Parlak gözlerini parlatıyor.
Vermek
.
Paylaşm
ak.
Bir canavar, beni yutuyor,
yemeğin olmak için yalvartıyor.

Ve sonra sen geldin.
Sadece bir
dokunuşla, Ve
güçlendim.
Bir bak,
Ve anladım.

Ve sonra sen geldin.
Beni bağlılıkla
silahlandırıyor.
İlk, son.
Oradaydın, gün
doğumunda.
İşte oradaydın,
battığında.
Oradaydın,
yatağımdaydın.
İşte oradaydın,
onun
hayatındaydın.

İşte oradaydın.

Beni bağlılıkla
silahlandırıyor.

Ve sonra sen geldin.

Son

Nehir Yağmuru Serisi devam edecek...
Blake Sharp'ın hikayesi ile

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.